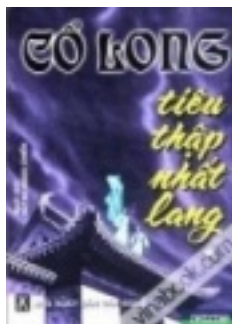

Tiêu Thập Nhất Lang

Contents

Tiêu Thập Nhất Lang	1
1. Bàn Tay Tình Nhân	2
2. Ống Chân Của Phi Đại Phu	11
3. Tiếng Ca Giữa Đêm	22
4. Cát Lọc Dao	31
5. Người Đàn Bà Khó Tính	42
6. Lòng Dạ Người Đẹp	61
7. Khí Phái Thẩm Thái Quân	78
8. Bí Mật Của Ứng Vương	92
9. Khuynh Quốc Khuynh Thành	112
10. Sát Cơ	126
11. Thiếu Nữ Và Cường Đạo	136
12. Cuộc Hôn Nhân Chết Người	153
13. Thu Đăng	171
14. Lôi Điện Song Thần	185
15. Nhà Cửa	208
16. Ruột Gan Đứt Đoạn	231
17. Lòng Dạ Người Quân Tử	247
18. Chạy Thục Mạng	266
19. Mưu Chước Thần Diệu	288
20. Thế Giới Đồ Chơi	305
21. Chân Tình Bộc Lộ	320
22. Một Đêm Dài Nhất Đời	339
23. Cô Dâu Động Trời	350
24. Tình Này Thôi Đợi Thành Ký Ức	366
25. Tịch Dương Đẹp Làm Sao	381

Tiêu Thập Nhất Lang

Giới thiệu

Giang hồ du hiệp Tiêu Thập Nhất Lang trong lúc vô ý đã phát hiện ra được thanh Cát Lộ bảo đao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thap-nhat-lang>

1. Bàn Tay Tình Nhân

Chớm thu, trời nắng thật diễm lệ.

Ánh nắng xuyên qua lớp giấy mỏng trên song cửa, chiếu vào bên trong, chiếu lên lớp da mịn màng như lụa.

Nhiệt độ của nước vừa ấm hơn ánh dương quang chút xíu, nàng nằm soải đáng lười biếng trong nước, đưa hai chân thon thon đặt lên trên bồn, để bàn chân tiếp nhận những tia nắng nhẹ nhàng vuốt ve ... thật nhẹ nhàng như bàn tay của một người tình nhân.

Trong lòng nàng nổi lên một cảm giác thật thoải mái.

Trải qua nửa tháng trời trên con đường lữ hành, thế gian này còn có chuyện gì so với chuyện tắm trong bồn nước nóng thoải mái hơn thế nữa? Toàn thân nàng như bị tan chảy trong bồn nước, chỉ trừ hai con mắt, còn mở hé nhìn hai bắp chân.

Hai bắp chân ấy đã đi qua núi, lội qua sông, ba ngày ba đêm vượt qua sa mạc nóng cháy như chảo dầu, và cũng đã từng đạp qua sông rạch ngàn dặm bị đóng băng trong mùa đông lạnh lẽo.

Hai bắp chân này đã đá chết mất ba con chó sói hung dữ đói khát, một con mèo rừng, đạp chết biết bao nhiêu độc xà, còn đá rớt một tên đại đạo Mãn Thiên Vân đồn cứ ở núi Liên sơn xuống vực sâu vạn trượng.

Nhưng bây giờ thì hai bắp chân ấy xem ra thon thon xinh xắn làm sao, ngay cả một vết sẹo cũng tìm không ra, ngay mấy cô thiên kim tiểu thư chưa từng đạp chân ra khỏi khuê phòng một bước, chưa chắc có một đôi chân hoàn mỹ như vậy.

Trong bụng nàng thật là mãn ý.

Trong lu còn đang nung nước, nàng lại đổ thêm một chút nước nóng vào

trong bồn; nước tuy đã nóng đủ, nhưng nàng còn muốn nóng thêm chút nữa, nàng thích cái loại kích thích “nóng” như vậy.

Nàng thích đủ các loại các dạng kích thích.

Nàng thích cưỡi ngựa thật nhanh, trèo núi thật cao, ăn thức ăn thật cay, uống rượu thật mạnh, đùa với dao thật bén, giết những người thật hung dữ!

Có người thường nói:

- Kích thích dễ làm cho người ta mau già.

Nhưng câu nói ấy không có hiệu quả trên con người nàng, ngực nàng còn nhô cao lắm, eo nàng còn thon lắm, bụng còn nhỏ đẹp, hai bắp đùi còn chắc nịch, toàn thân trên dưới lớp da mịn màng không có chỗ nào đã nhăn.

Cặp mắt nàng còn trong sáng, cười lên còn làm cho người ta động lòng.

Thấy nàng, có ai dám tin rằng nàng đã ba mươi ba tuổi.

Ba mươi ba năm qua, Phong tứ nương thật chưa bao giờ ngược đãi với mình; nàng hiểu rõ trong trường hợp nào mặc quần áo nào, hiểu rõ đối với người nào sẽ nói chuyện như thế nào, hiểu rõ ăn thức ăn nào sẽ uống với loại rượu nào, hiểu rõ dùng chiêu thức nào giết chết hạng người nào!

Nàng hiểu rõ cách sinh hoạt, hiểu rõ cách hưởng thụ.

Cái kiểu người như nàng, trên đời thật không nhiều, có người hâm mộ nàng, có người đổ kỵ nàng, nàng đối với chính mình hầu như cũng mãn ý lắm, chỉ trừ một chuyện ... Ấy là tịch mịch.

Bất kể bao nhiêu dạng kích thích, cũng không ngăn chặn được cái nỗi tịch mịch ấy.

Hiện tại, ngay một tia mệt mỏi cuối cùng cũng đã bị tiêu tán trong bồn nước, bây giờ nàng mới lấy một chiếc khăn tắm mịn màu trắng, chà xát lên thân mình. Khăn tắm mềm mại chà lên da thịt, làm cho người ta có cảm giác thật thích thú không tả, nhưng nàng thì không biết đang hy vọng làm sao đây là một đôi bàn tay của một người đàn ông.

Bàn tay của người đàn ông mà nàng yêu mến.

Bất kể khăn tắm mềm mại ra sao, cũng không so sánh được với một bàn tay của người tình, trên đời này không có gì thay thế được bàn tay của một người tình nhân!

Nàng ngẩn ngơ nhìn vào tấm thân nuột nà, hầu như không có tỳ vết của nàng, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác u muộn không thể tả ...

Thình lình, cửa sổ, cửa lớn, tường gỗ chung quanh, đồng thời bị đụng

thúng ra bảy tám lỗ hổng, mỗi lỗ hổng đều có một cái đầu thò vào, mỗi gương mặt đều có một cặp mắt tham lam nhìn tới.

Có người thì cất tiếng cười quái đản, có người thì nhìn tròng tròng thao láo, ngay cả cười cũng cười không ra; đa số những người đàn ông khi nhìn người đẹp lóa thể trước mắt, đều sẽ biến thành một con chó ... một con chó đói!

Cái lỗ hổng trên cửa sổ vị trí tốt nhất, gần nhất, nhìn rõ ràng nhất, có một người mặt mày rần rí, trên đầu mọc lên một cục bướu lớn, giống như có hai cái đầu chồng lên nhau, ai nhìn cũng thấy buồn nôn.

Những người còn lại cũng không dễ nhìn hơn người kia bao nhiêu. Cho là một người đàn ông đang tắm mà đột nhiên thấy một đám người xông vào như vậy, chỉ sợ đã bị kinh hãi đi hết nửa mạng sống.

Nhưng Phong tứ Nương thì gương mặt vẫn cứ tỉnh bơ, cứ thoải thoải mái mái nửa nằm nửa ngồi trong bồn tắm, dùng cái khăn lông chùi chùi vào bàn tay. Ngay cả mi mắt nàng còn không buồn hé lên nhìn, chỉ chăm chú nhìn vào những ngón tay thon trẻ, thông thả chùi khô hai bàn tay xong, rồi mới cười nhẹ một tiếng, nói:

- Mọi người không lẽ trước giờ chưa bao giờ thấy một người đàn bà đang tắm sao?

Bảy tám người đồng thời cất tiếng cười lớn, một tên con nít mặt mày rỗ chằng rỗ chịt, cặp mắt tròng tròng ra lớn nhất, càng cười khoái trá, lập tức giành nói trước:

- Không những ta đã nhìn thấy đàn bà tắm, còn có bản lãnh thể đàn bà tắm, nàng có muốn ta lau lưng cho nàng không, bảo đảm nàng khoái ý.

Phong tứ Nương cũng cười theo, nheo nheo mắt nói:

- Lưng ta cũng đang ngứa quá chừng! Người đã tình nguyện, thì hãy vào thôi!

Cặp mắt tên con nít lập tức mê tít lại thành một sợi chỉ, hấn cười lớn lên, mở cửa sổ ra, tính nhảy vào, nhưng thân hình vừa chớm, đã bị gã đại hán có cái bướu trên đầu chụp lại; mặt mày tên con nít đang tươi cười bỗng khựng lại, biến thành xanh lè, tròng mắt nhìn gã đại hán ấy nói:

- Giải lão nhị, ông đã có mấy bà vợ rồi, còn muốn lại tranh giành với tôi làm gì?

Giải lão nhị không chờ hấn nói hết lời, đã quay ngược bàn tay vả cho tên con nít bay ra ngoài.

Phong tứ nương cười quỵến rũ nói:

- Người chùi lưng mà cũng mạnh như đánh người như vậy, ta chịu không nổi.

Giải lão nhị trừng mắt nhìn nàng ta, ánh mắt đột nhiên biến ra vừa âm hiểm vừa độc ác, cứ như một con rắn, trong khi đó thanh âm của gã thì so với rắn còn khó nghe hơn nữa, gã nói dần từng tiếng một:

- Người có biết đây là chỗ nào không?

Phong tứ Nương đáp:

- Ta mà không biết, thì làm sao lại đây được.

Nàng lại cười một tiếng, rồi mới nói tiếp:

- Chỗ này là Loạn Thạch sơn, còn gọi là Đạo Tặc sơn, bởi vì cư trú trên núi này toàn là cường đạo, ngay cả tên chủ cái khách điếm cỡ con con này, nhìn thì có vẻ thật thà, thực ra cũng là cường đạo.

Giải lão nhị gần giọng hỏi:

- Nếu người đã biết nơi đây là đâu, tại sao còn dám lại?

Phong tứ nương đáp:

- Ta có lại đây chọc các người đâu, ta chỉ qua đây tắm một cái, có làm phiền ai nhĩ?

Giải lão nhị cười hung dữ nói:

- Tại sao chỗ nào không tắm cho sướng, lại đi chọn nơi này để tắm?

Phong tứ nương ánh mắt lóng lánh, dịu dàng nói:

- Không chừng ta thích cường đạo nhìn ta tắm nhĩ, đây không phải là một điều thật kích thích đó sao?

Giải lão nhị đột nhiên xoay ngược tay lại, đập mạnh vào khung cửa, thanh gỗ lớn bỗng bị gã đập nát thành mảnh vụn, hiển nhiên Thiết sa chương của gã đã luyện đến mức không sai.

Phong tứ nương hình như không nhìn thấy chuyện đó, chỉ thở ra một hơi nhẹ, lẩm bẩm:

- May mà mình không kêu tên này lại lau lưng, tay chân thật là thô bạo ...

Giải lão nhị nổi giận nạt lớn:

- Nói thẳng ra không có lòng vòng, người lại đây có chuyện gì? Còn không nói ra mau?

Phong Tứ Nương lại cười lên một tiếng, nói:

- Người đoán không sai, ta ngàn dặm bên ba đến đây, tự nhiên không phải chỉ muốn tắm một cái.

Giải lão nhị trừng mắt chuyển động, hỏi:

- Có phải có người sai người lại đây dò thám tin tức?

Phong Tứ Nương đáp:

- Không phải, chẳng qua ta muốn lại thăm một người bạn cũ thôi.

Giải lão nhị hỏi:

- Nhưng nơi đây không có ai là bạn cũ của ngươi!

Phong Tứ Nương cười, đáp:

- Làm sao ngươi biết được không có? Không lẽ ta không được làm bạn với cường đạo hay sao? Không chừng ta cũng là cường đạo đấy!

Giải lão nhị bỗng biến sắc mặt, hỏi:

- Bạn của ngươi là ai?

Phong Tứ Nương thung dung nói:

- Lâu lắm ta chưa gặp y, nghe nói mấy năm nay y làm ăn cũng không đến nổi tệ, đã lên làm đại ca của bọn cường đạo ở Quan trung, không biết ngươi có nhận ra y không?

Giải lão nhị lại biến sắc mặt, hỏi:

- Bằng hữu phe hắc đạo ở Quan trung có tới mười ba bang, mỗi bang có một đại ca, không biết ngươi đang nói người nào?

Phong Tứ Nương hồ hững nói:

- Hình như y đảm nhiệm chức tổng thủ lãnh của mười ba bang cường đạo của các ngươi.

Giải lão nhị ngăn người ra một hồi, bỗng nhiên gã cười lớn lên, chỉ vào

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thứ đàn bà như mi, mà cũng dám xưng bạn bè với tổng thủ lãnh chúng ta?

Phong Tứ Nương cười quỵến rũ nói:

- Làm sao ta không xưng làm bạn với y? Các ngươi có biết ta là ai không?

Giải lão nhị ngưng tiếng cười lại, tròn mắt đảo qua đảo lại trên người

Phong Tứ Nương mấy lần, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai? Không lẽ ngươi lại là con mụ yêu quái Phong Tứ Nương?

Phong Tứ Nương không trả lời câu hỏi ấy, ngược lại còn hỏi:

- Có phải ngươi là Lương Đầu Xà Giải Bất Đắc?

Giải lão nhị nét mặt lộ vẻ hân diện, cười hung dữ, nói:

- Không sai, bất cứ người nào thấy Lương Đầu Xà là ta, đều phải chết, ai cũng không giải bất đắc được!

Phong Tứ Nương nói:

- Ngươi đã là Lương Đầu Xà, ta chỉ còn nước là Phong Tứ Nương thôi.

Đầu của Lương Đầu Xà bỗng nhiên muốn vỡ ra, vỡ thành bốn năm cái.

Ngồi tắm trần truồng trong cái bồn ấy, lại là kẻ vang danh thiên hạ Phong Tứ Nương sao? Tức là nữ ma quái ai thấy cũng muốn nhứt đầu sao?

Thực tình hắn không tin được, mà lại không dám không tin.

Chân của hắn bắt đầu muốn thụt lùi, người khác dĩ nhiên là còn lùi lẹ hơn.

Đột nghe Phong Tứ Nương nhẹ nhàng nạt lên một tiếng:

- Đứng yên đó!

Chờ mọi người đã đứng yên đó, gương mặt nàng mới lộ một nét cười nhẹ, vẫn cái cười thật là ôn nhu, thật là mê hồn.

Nàng nhẹ giọng cười, nói:

- Các người nhìn trộm đàn bà tắm, không lẽ muốn tùy tiện tiện như vậy mà đi hay sao?

Lưỡng Đầu Xà hỏi:

- Người ... người muốn thế nào?

Giọng nói của hắn đã muốn run, nhưng tròng mắt còn nhìn trừng trừng mở to, nhìn đến lồng ngực trần của Phong Tứ Nương, gan ruột hắn bỗng nhiên lớn ra, cười nhạt nói:

- Không lẽ người còn muốn bọn ta nhìn thêm cho rõ ràng chăng?

Phong Tứ Nương cười, đáp:

- A, thì ra người khi dễ ta không mặc y phục, không dám nhảy ra rượt theo các người chăng?

Lưỡng Đầu Xà cười, đáp:

- Không sai, trừ phi lúc người tắm cũng mặc đồ, hoặc ngồi trong bồn tắm cũng có thể giết người được.

Phong Tứ Nương thở ra một hơi, đưa bàn tay lên, hỏi:

- Các người xem, hai bàn tay này của ta, có giống như bàn tay có thể giết người được không?

Hai bàn tay mười ngón búp măng ấy, mềm nhũn như không có xương, lại giống như một đóa hoa lan.

Giả Đầu Xà đáp:

- Không giống.

Phong Tứ Nương nói:

- Ta xem cũng không giống, nhưng kỳ quái, có lúc chúng cũng biết giết người!

Hai bàn tay nàng bỗng phẩy lên nhẹ nhẹ một cái, giữa kẽ ngón tay bỗng phóng ra mười mấy tia sáng bạc.

Tiếp theo đó, có tiếng la thảm thiết liên tiếp vang lên, tròng mắt của mỗi

người đều bị một cây kim bạc cắm vào, không ai thấy được kim bạc từ đâu ra, cũng chẳng có ai tránh né khỏi.

Phong Tứ Nương lại thở ra, lẩm bẩm nói:

- Nhìn trộm đàn bà tắm, trông mắt sẽ mọc kim đấy, câu nói ấy, bộ các người chưa bao giờ nghe nói tới hay sao?

Bảy tám người đều lấy tay ôm cặp mắt, lẩn lộn trên mặt đất.

Bảy tám người lẩn lộn kêu la thảm thiết trên mặt đất còn chưa đủ để

Phong Tứ Nương bật tai lại, bởi vì nàng đang còn bận nhìn hai bàn tay của mình.

Nhìn một hồi lâu, nàng mới nhắm mắt lại, than một tiếng, nói:

- Hai bàn tay tốt như thế này, không dùng để thêu hoa, lại đi dùng để giết người, thực là tiếc làm sao ...

Đột nhiên, tiếng kêu la thảm thiết ngừng bật lại, làm như đồng thời đều ngừng lại

Phong Tứ Nương chớp lông mi một cái, nhẹ nhàng hỏi:

- Hoa Bình?

Ngoài kia không một tiếng nói, chỉ có gió thổi lá kêu xào xạt.

Phong Tứ Nương khoe miệng từ từ lộ ra một nụ cười, nói:

- Tôi đã biết anh lại Trừ anh ra, còn ai có thể trong khoảnh khắc đã giết được bảy người như vậy! Còn ai có thể sử dụng nhanh được như vậy!

Ngoài kia vẫn không một ai trả lời

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi biết anh giết bọn họ, bởi vì muốn bọn họ bớt chịu khổ sở, nhưng không biết trái tim của anh biến thành mềm yếu từ lúc nào?

Một hồi lâu, ngoài kia mới có tiếng người từ từ hỏi:

- Có phải Phong Tứ Nương?

Phong Tứ Nương cười đáp:

- Không lẽ anh còn nhận ra thanh âm của tôi, còn chưa quên được tôi sao?

Hoa Bình đáp:

- Trừ Phong Tứ Nương ra, trên thế gian này, còn có ai đem theo ám khí trong lúc đang tắm!

Phong Tứ Nương cười chum chim hỏi:

- Thì ra anh cũng đang nhìn trộm tôi tắm, nếu không làm sao anh biết tôi đang tắm?

Hoa Bình hình như không nghe thấy nàng nói gì.

Phong Tứ Nương nói:

- Anh muốn nhìn, tại sao không sáng khoải vào đây nhìn nhĩ?

Hoa Bình hình như thở ra một hơi, nói:

- Cô đã ra khỏi quan sáu bảy năm nay, mọi người đều cảm thấy thái bình, tại sao cô còn quay về đây làm gì nữa?

Phong Tứ Nương cười, đáp:

- Tại vì tôi nhớ anh.

Hoa Bình lại đóng miệng lại

Phong Tứ Nương nói:

- Anh không tin tôi nhớ anh? Tôi mà không nhớ anh, tại sao còn đến tìm anh làm gì?

Hoa Bình lại đang thở rạ

Phong Tứ Nương nói:

- Tại sao anh lại thở ra? Anh cho là tôi tìm anh nhất định không có chuyện gì hay ho xảy ra phải không? Một người làm ăn phát đạt rồi, ngay đến bạn cũ cũng không muốn gặp mặt sao?

Hoa Bình nói:

- Cô mặc y phục đi, tôi chờ một lát sẽ nói chuyện.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi đã mặc xong y phục rồi, anh cứ việc vào thôi!

Giang hồ đồn rằng, Phi đại phu Công Tôn Linh chỉ cần dùng sức một ngón tay, là có thể giữ lại được một con ngựa đang chạy gấp; bộ môn khinh công Yến Tử Tam Sao Thủy càng quán tuyệt thiên hạ; thêm cái tài y đạo cao siêu, diệu thủ hồi xuân, rất nhiều người trong vũ lâm, ai cũng xưng lão ta là Công Tôn Tam Tuyệt!

Công Tôn Tam Tuyệt ở một nơi cũng tuyệt vô cùng, nhà lão ta ở là một ngôi mộ xây bằng đá, chỗ ngủ chính là một cỗ quan tài. Lão ta cảm thấy rằng như vậy thật thuận tiện, chết sống gì cũng chẳng phải thay đổi địa phương.

Trong nhà lão ta cũng không có gì khác, chỉ có một đứa nhỏ coi cửa, mặt mày cũng thuộc loại kỳ quái. Phong Tứ Nương hỏi nó:

- Công Tôn tiên sinh có nhà không?

Rồi hỏi:

- Công Tôn tiên sinh đi đâu rồi?

Rồi hỏi:

- Công Tôn tiên sinh có về nhà hôm nay không? Chờng nào thì về?

Phong Tứ Nương hỏi bốn năm câu, thằng nhỏ tổng cộng chỉ đáp lại có một

câu

Câu trả lời tổng cộng chỉ có ba chữ:

- Không có nhà.

Phong Tứ Nương giận quá muốn tát cho thằng nhỏ vài bạt tai.

Thực ra nàng cũng biết Phi đại phu ra khỏi nhà chỉ có một chuyện: xem bệnh cho người ta.

Phi đại phu tính tình tuy quái dị, nhưng bụng dạ thì không xấu.

Nàng cũng biết rằng Phi đại phu ban đêm nhất định sẽ không ngủ ở nơi nào khác, nhất định sẽ ngủ trong quan tài, do đó cho dù ngủ giấc này không tỉnh lại nữa, cũng hà tất phải phí thì giờ dời nhà đi đâu.

Phong Tứ Nương vốn chỉ cần ngồi đó chờ lão ta về, nhưng muốn một người sống sờ sờ ngồi trong một ngôi mộ, ngồi trên một cỗ quan tài, cái mùi vị ấy thật không dễ chịu gì cho lắm.

Nàng thà ra ngoài đầu đường ngồi chờ còn hơn.

Bóng chiều xuống dần, gió thu đã có ý lạnh.

Phong Tứ Nương dựa trên vách núi bên cạnh đường, một chỗ thật thoải mái nằm dài ra, nhìn lên bầu trời âm đạm, đợi một vì sao đầu tiên mọc lên.

Rất ít người được thấy một vì sao làm thế nào mọc lên lắm.

Phong Tứ Nương chính là loại người đó, bất kỳ ở trong tình cảnh nào, nàng đều tìm ra được chuyện thú vị để làm, nàng không lãng phí chút nào cái sinh mệnh đã được ban phó cho nàng.

Hử! Trên đời này có bao nhiêu người hiểu được cái thú vị của một cuộc đời như vậy?

Đêm đã về khuya, những vì sao đã lên cao.

Trong bóng đêm rớt cuộc có tiếng chân người nặng nề vọng lại, hai người khiêng một chiếc kiệu nhỏ chạy lạo xạo từ con đường núi lại, trên kiệu có một lão già gầy ốm khăng khiu mặc áo vải màu xanh rộng thùng thình. Nét mặt lão già thật buồn bã, thật mệt mỏi, lão đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hai tên khiêng kiệu còn có vẻ mệt mỏi hơn, miệng thở phì phò như trâu, đi đến trước vách núi, tên khiêng kiệu đằng trước bèn quay đầu lại, nói:

- Phía trước là một đoạn đường lên núi thật dài, mình ở đây nghỉ chân một lát rồi bò lên sau nghe!

Tên khiêng kiệu đằng sau nói:

- Hai ngày hôm nay trong người ta không khỏe, lúc lên núi, người đi sau chắc chắn là phải chịu phí sức nhiều hơn.

Tên khiêng kiệu phía trước vừa cười vừa mắng:

- Thằng này giỏi, muốn tính trốn việc sao, hay là tối hôm qua lại đi trả nợ cho cô nàng hai lần, ta xem người sớm muộn gì rồi cũng có ngày chết trên bụng cô ả.

Hai tên nói nói cười cười, chân thì đã bước chậm lại, lão già ấy không biết đã thật sự ngủ rồi, hay làm bộ không nghe thấy gì, ngay cả mi mắt cũng không thấy mở ra.

Đến trước vách núi, hai tên khiêng kiệu bèn ngừng chân lại, từ từ hạ kiệu xuống. Đột nhiên, hai người đồng thời rút từ trong kiệu ra mỗi người một cặp kiếm vừa mỏng vừa dài, hai thanh đâm vào phía trước ngực lão già, hai thanh kia đâm vào sau lưng!

2. Ống Chân Của Phi Đại Phu

Lão già ấy chính là Phi đại phu.

Hai tên khiêng kiệu lại là tay cao thủ vũ lâm ẩn hình giấu dạng, ra tay nhanh nhẹn, như ánh chớp, lửa lóe, bốn thanh trường kiếm, một trên một dưới, một trước một sau, trong chớp mắt đã chặn cứng hết đường thoát thân của Phi đại phu, bất cứ tránh né kiểu nào, trên người lão cũng khó mà thoát khỏi hai thanh kiếm đâm xuyên thành hai lỗ.

Phong Tứ Nương tuy là một kẻ giang hồ lão luyện, nhưng cũng không liệu được đến chuyện như vậy, đến lúc nghĩ đến chuyện chạy lại cứu, thì đã không còn kịp, chỉ ngỡ lần này Phi đại phu chắc sắp biến thành Tử lang trung.

Nào ngờ ngay lúc ấy, thân hình của Phi đại phu bỗng nhiên nghiêng qua, hai thanh kiếm đã đâm sượt qua mình lão, còn hai thanh kia, đang sắp đụng vào y phục của lão, thì đã bị lão ta dùng hai ngón tay kẹp lại. Hai ngón tay ấy cứ như làm bằng sắt, hai tên khiêng kiệu lấy hết sức lực ra mà không lay động được chút nào.

Chỉ nghe “cách” một tiếng, hai thanh kiếm đã bị lão dùng hai ngón tay khời khời bẻ gãy.

Hai tên khiêng kiệu sợ quá, tung ngược người lại, bắn ra xa hai trượng. Phi đại phu chẳng buồn mở mắt ra, hai tay nhẹ nhàng vung lên một cái, hai đoạn kiếm bị gãy đã biến thành hai đường cầu vòng màu xanh. tiếp theo đó là hai tiếng rú thê thảm!

Máu tươi phun vọt ra như mũi tên, hai tên khiêng kiệu tuy đã chết rồi, nhưng dư thể còn chưa hết, thân hình còn xông về trước, máu tươi tóe

xuống trên mặt đất làm thành hai đóa hoa đỏ.

Tiếng rú vừa ngừng, trời đất lập tức lại trở thành yên tĩnh như chết.

Thình lình có tiếng vỗ tay chan chất vang lên một hồi.

Phi đại phu gần giọng hỏi:

- Ai?

Mắt lão vừa mở ra, hai tia mắt đã như hai luồng điện loang loáng nhìn tới chỗ Phong Tứ Nương đang núp, lập tức lão thấy gương mặt tươi cười quyến rũ của Phong Tứ Nương.

Phi đại phu chau mày một cái, nói:

- Thì ra là cô!

Phong Tứ Nương cười quyến rũ nói:

- Xa nhau đã lâu năm, không ngờ Công Tôn tiên sinh phong thái vẫn y hệt như xưa, vũ công lại càng tinh tiến.

Phi đại phu lông mày lại càng chau tít lên, nói:

- Tứ Nương khách khí với lão hủ như vậy, phải chăng lại đây cầu điều gì?

Phong Tứ Nương thở ra một hơi, lẩm bẩm nói:

- Mình mà khách khí với người ta, người ta bèn nói mình có điều gì cầu xin mà lại; mình mà không khách khí với người ta, người ta bèn nói mình vô lễ, hử! Mấy năm nay thật tình sao mà khó sống quá.

Phi đại phu yên lặng nghe, chẳng có phản ứng gì cả.

Phong Tứ Nương quàng người xuống đường , phủ phủ quần áo, nói:

- Tiên sinh xem, tôi cũng chẳng có bệnh, mà cũng chẳng bị thương, tại sao phải đi cầu tiên sinh?

Phi đại phu nói:

- Bây giờ cô đã thấy lão phu rồi phải không?

Phong Tứ Nương đáp:

- Thấy rồi.

Phi đại phu nói:

- Tốt lắm, xin chào.

Phong Tứ Nương chớp mắt một cái, đột nhiên cười vang lên như chuông ngân, nói:

- Quả thật là con hồ ly tinh già, chẳng ai qua mắt được tiên sinh.

Phi đại phu bấy giờ mới mỉm cười một cái, nói:

- Gặp cô cái thứ nữ yêu quái, lão phu bắt buộc phải làm một con hồ ly tinh già.

Phong Tứ Nương tròn mắt đảo quanh một cái, chỉ hai cái xác nằm trên

mặt đất hỏi:

- Tiên sinh có biết hai tên này là ai không? Tại sao muốn giết ngài?

Phi đại phu hờ hững nói:

- Lão phu cả đời tung hoành thiên hạ, giết người vô số! Người khác muốn giết lão, cũng chỉ là chuyện hợp lý, lão hơi đâu đi tìm hiểu lai lịch của bọn chúng.

Phong Tứ Nương cũng cười, nói:

- Tôi cũng biết tiên sinh không sợ chết, nhưng nếu tiên sinh bị bọn hậu sinh tiểu tử giết một cách không minh bạch rõ ràng, chẳng phải là oan uổng lắm hay sao, không lẽ tiên sinh không sợ thanh danh một đời tan tành hết cả sao?

Phi đại phu ánh mắt lấp loáng, nhìn chăm chăm vào Phong Tứ Nương, một hồi thật lâu, rồi mới trầm giọng hỏi:

- Rất cuộc cô muốn nhờ lão phu làm gì?

Phong Tứ Nương chấp hai tay ra đằng sau, thung dung nói:

- Nếu tiên sinh giúp tôi lần này, tôi sẽ lập tức giúp ngài tìm ra lai lịch kẻ thù, ngài vốn đã biết tài dạ thám của tôi từ lâu.

Phi đại phu thở ra một hơi, cười khở nói:

- Lão phu đã sớm biết cô tìm ta thật tình không có chuyện gì hay ho.

Phong Tứ Nương nghiêm mặt nói:

- Nhưng lần này lại là chuyện hay ho.

Nàng tới trước chiếc kiệu của Phi đại phu, khom người xuống, nói tiếp:

- Không những là chuyện hay ho, mà còn là chuyện lớn, xong chuyện rồi, tôi và ngài mỗi người đều có chỗ hay

Phi đại phu trầm ngâm một hồi, trên gương mặt bỗng lộ ra một nụ cười âm ỉ, từ từ nói:

- Lão phu vốn rất nguyện ý giúp cô một tay, chỉ rất tiếc, cô đến chậm một bước.

Phong Tứ Nương chau mày hỏi:

- Đến chậm một bước, tại sao?

Phi đại phu không trả lời, chỉ kéo tấm vải che trên chân ra, Phong Tứ Nương làm như đột nhiên bị người ta tạt cho một gáo nước lạnh lên đầu, cả người bị đờ ra.

Hai chân của Phi đại phu, đã bị người ta chặt mất từ đầu gối trở xuống!

Phi đại phu khinh công tuyệt cao, thi triển môn Yến tử Tam sao Thủy ra, thực tình có thể bắt được chim bay trên trời, nhưng bây giờ, hai chân của

lão đã bị người ta chặt mất rồi.

Phong Tứ Nương kinh hãi còn hơn lúc thấy Hoa Bình bị chặt tay, nàng dịu giọng hỏi:

- Chuyện xảy ra làm sao?

Phi đại phu cười thắm một tiếng, nói:

- Tự nhiên là bị người ta chặt chứ sao.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai là người đã hạ độc thủ?

Phi đại phu dần từng tiếng một:

- Tiêu Thập Nhất Lang!

Hơi thở của Phong Tứ Nương như muốn dừng lại, một hồi lâu, đột nhiên nàng nhảy dựng lên, dậm chân nói:

- Tôi không muốn tìm y, tại sao các người cứ muốn tôi đi tìm y!

Phi đại phu nói:

- Đáng lý ra cô nên đi tìm y, chỉ cần y giúp một tay, còn sợ chuyện gì sẽ không xong?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn ngại thì sao? Ngài không muốn đi tìm y báo thù sao?

Phi đại phu lắc lắc đầu, đáp:

- Y tuy đã chặt chân lão phu, nhưng lão phu không oán hận gì y.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao?

Phi đại phu nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Phong Tứ Nương trầm ngâm một hồi lâu, rồi mới than dài một tiếng, nói:

- Được, ngài đã không chịu nói, tôi đem ngài về nhà thôi!

Phi đại phu nói:

- Không cần.

Phong Tứ Nương nói:

- Ai nói là không cần, xem cái kiểu của ngài như vậy, làm sao mà lên núi được?

Phi đại phu đáp:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, không dám phiền cô, Phong Tứ Nương, xin cô đi thôi!

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, trước giờ tôi chưa hề xem mình là đàn bà, chẳng thềm để ý đến chuyện đó.

Nàng cũng chẳng chờ Phi đại phu bằng lòng hay không bằng lòng, cứ việc ôm lão ta bồng lên.

Phi đại phu chỉ còn nước cười khở. Gặp phải một người đàn bà như vậy, lão cũng chẳng có cách nào hơn.

Đêm đã xuống sâu, ngôi mờ bằng đá xem ra có cái vẻ ma quái, nguy bí khủng bố; trong mờ tuy có ánh đèn le lói, trông lại giống như lửa ma.

Phong Tứ Nương nói:

- Thật tình tôi không hiểu tại sao ngài lại nhất định ở cái chỗ thế này, ngài không sợ quỷ sao?

Phi đại phu đáp:

- Làm bạn với quỷ, có khi còn yên ổn thái bình hơn là làm bạn với người.

Phong Tứ Nương hồ hững nói:

- Quỷ ít ra cũng không chặt hai cái chân của ngài.

Trong mờ tuy có đèn, nhưng không có ai, thằng nhỏ giữ nhà quái dị không biết đã đi mất đâu rồi. Kỳ quái nhất là, cổ quan tài cũng không thấy đâu.

Ở cái chỗ như thế này, không lẽ cũng có ăn trộm lại thăm viếng?

Phong Tứ Nương bất giác cười lên một tiếng, nói:

- Cái tên ăn trộm này cũng thật là tuyệt diệu, cái gì không ăn trộm, lại đi ăn trộm quan tài, cho là trong nhà có người chết đi, hà tất phải lại đây ...

Nàng không nói hết câu, bởi vì đột nhiên nàng thấy thân hình của Phi đại phu đang run rẩy, nhìn lên gương mặt của lão, lại thấy mồ hôi đang chảy ra đầm đề.

Phong Tứ Nương lập tức cảm thấy có chuyện không hay đã xảy ra, nàng chau mày hỏi:

- Cổ quan tài của ngài không lẽ giấu cái gì bí mật ở trong?

Phi đại phu gật đầu.

Phong Tứ Nương nói:

- Chắc chắn ngài không phải là kẻ tham tiền, tự nhiên chẳng giấu của cải vào trong đó, như vậy ...

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên sáng lên, nói:

- Tôi biết rồi, ngài cho là thế gian này không ai đi ăn trộm quan tài, do đó mà đem sách vở, y thuật, vũ công tâm pháp toàn bộ bỏ hết vào trong đó, tương lai sẽ chôn chung với ngài.

Phi đại phu gật gật đầu, lão tựa hồ như không nói ra được lời gì nữa.

Phong Tứ Nương thở ra một hơi, nói:

- Thật tôi không hiểu, các người là loại người gì mà cứ giấu diếm của riêng,

tại sao không chịu đem đồ mình đã học hỏi được truyền lại cho người khác

...

Nói chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng thở hổn hển vọng lại, thằng nhỏ giữ nhà quái dị đã trở về, đang đứng trước cửa mồ. Có điều khắp người nó ướt đầm những máu tươi, tay phải đã bị chặt đứt, hai mắt tròng tròng, nhìn đăm đăm vào Phi đại phu, dùng cái giọng ngọng nghịu nói ra được bốn tiếng:

- Tiêu Thập Nhất Lang!

Nói xong bốn tiếng đó, người nó đã đổ xuống, tay trái còn khư khư nắm giữ một chiếc giày, nó nắm thật là chặt, đến chết cũng không chịu buông ra.

Tiêu Thập Nhất Lang, lại cũng Tiêu Thập Nhất Lang!

Phong Tứ Nương dậm chân một cái, hần học nói:

- Thật không ngờ y ... lại biến thành thứ người như vậy, trước giờ thật tình tôi chẳng nghĩ đến có lúc y sẽ làm chuyện như vậy.

Phi đại phu nói:

- Nhất quyết không phải là y.

Phong Tứ Nương ánh mắt ngừng lại ở chiếc giày.

Chiếc giày này làm ra từ da bò con, chế tạo rất là tinh vi, còn có thêu châu hoa. Không những người thường tuyệt đối không mang những loại giày như vậy, ngay cả giang hồ hiệp sĩ mang giày như vậy cũng rất là hiếm.

Phong Tứ Nương thở ra một hơi dài, nói:

- Chắc chắn y không mang loại giày như vậy, nhưng có quẻ mới biết, hiện giờ y đã biến ra loại người như thế nào.

Phi đại phu nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang vĩnh viễn sẽ không biến đổi.

Phong Tứ Nương tuy nghinh mặt lên, ánh mắt bất giác đượm một nụ cười, nói:

- Thật là chuyện quái lạ, y chặt đi hai chân của ngài, ngược lại, ngài lại đi nói tốt cho y.

Phi đại phu nói:

- Y đường đường chính chính lại tìm lão phu, đường đường chính chính chặt chân lão phu, lão phu biết y là một người đường đường chính chính, không thể nào đi làm cái chuyện giấu giếm diếm như vậy.

Phong Tứ Nương thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Nói như vậy, xem ra ngài còn hiểu y hơn là tôi sao? Nhưng thằng nhỏ

này lúc sắp chết tại sao còn muốn nói tới tên của y?

Phi đại phu ánh mắt loang loáng, nói:

- Thằng nhỏ không nhận ra được Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng cô nhận ra được y, nếu cô rượt theo tên hung thủ, lập tức sẽ biết y là ai.

Phong Tứ Nương bật cười, nói:

- Nói tới nói lui, thì ra ngài chỉ muốn nhờ tôi đi rượt tên ăn trộm.

Phi đại phu im lặng cúi đầu, nhìn cặp chân của mình.

Phong Tứ Nương ánh mắt lộ vẻ đồng tình, nói:

- Được, tôi rượt theo bây giờ đây, nhưng rượt được kíp hay không, tôi không dám nói chắc, ngài cũng biết khinh công của tôi không lấy gì làm cao minh cho lắm.

Phi đại phu nói:

- Tên ấy vác một cỗ quan tài, chắc chắn là chạy không nhanh, nếu không thằng nhỏ đã không đến nỗi chết, chắc thằng nhỏ rượt theo kíp, còn ôm được chân của hắn nữa

Phong Tứ Nương cắn môi, lẩm bẩm nói:

- Tại sao hắn muốn mạo danh Tiêu Thập Nhất Lang nhỉ? Tại sao lại muốn giết thằng nhỏ? Nếu không, có trộm đi tám trăm cỗ quan tài, ta cũng chẳng thèm rượt theo hắn làm gì.

Trắng lạnh, núi hoang vắng, gió thổi rất mạnh.

Phong Tứ Nương vốn chẳng bao giờ chịu thi triển khinh công chạy ngược lại với chiều gió, bởi vì nàng sợ gió thổi vào mặt, sẽ thổi nhẵn đi lớp da mặt của nàng.

Hiện giờ nàng lại chạy ngược với chiều gió, đây không phải vì nàng muốn rượt mau cho kíp tên trộm, nhưng vì nàng muốn gió lạnh trên mặt thổi mất đi cái hình ảnh của người hiện giờ mình đang nghĩ đến.

Nàng gặp Tiêu Thập Nhất Lang lần đầu tiên, y còn là một đứa bé đang lớn, đang mình trần trụi, nghênh đón dòng nước chảy xiết mạnh như sấm sét, xông ngược lên ngọn thác.

Y thử hết lần này tới lần khác, có lúc y hầu như đã thành công, lại bị ngọn thác đẩy mạnh xuống lại, đụng trên đầu hòn đá, đụng đến bể đầu chảy máu, y cũng chẳng buồn băng bó vết thương, cắn răng lại tiếp tục xông lên, lần này rốt cuộc y bò lên được đến đầu đỉnh, đứng trên đầu núi vỗ tay cười lớn.

Từ lần đó trở đi, trong đầu Phong Tứ Nương đã in đậm hình bóng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bất kể gió thổi cho mạnh đến đâu, cũng thổi không mất đi cái hình bóng ấy.

Phong Tứ Nương cắn chặt môi, cắn chặt thật đau; trước giờ nàng không muốn nghĩ đến y, nhưng, cái bi ai của nhân loại, chính là vì mọi người thường thường nghĩ đến chuyện mà mình không bao giờ muốn nghĩ đến.

Trên mặt đất có cái bóng người, đang theo gió thổi đong đưa.

Phong Tứ Nương trong bụng đang đầy những tâm sự, chẳng trông thấy gì cả.

Nàng đang gục đầu đi nhanh, đột nhiên đụng phải một gương mặt, gương mặt ấy đang đảo ngược lại, chân treo ngược lên trên, cặp mắt đầy những tia máu li ti như muốn lòi ra khỏi tròng, đang trừng trừng nhìn Phong Tứ Nương không chớp mắt, coi đáng sợ không thể nào tả xiết.

Bất cứ ai dẫu có to gan đến đâu, đột nhiên đụng phải gương mặt như vậy, cũng khó mà không hốt hoảng nhảy dựng lên. Phong Tứ Nương giật mình một cái, lùi lại ba bước, nàng ngẩng đầu lên, thấy tên ấy đang bị treo ngược trên cây, chẳng biết còn sống hay đã chết.

Phong Tứ Nương tính thò tay ra dọ thử xem hắn còn thở không, tròng mắt của hắn bỗng xoay chuyển mấy cái, trong cổ họng cách cách kêu lên, hình như hắn đang muốn nói gì đó.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải ngươi bị người ta ám toán?

Tên ấy muốn gật đầu mà không có cách nào, đành phải nháy mắt mấy cái, hắn rú lên:

- Cường đạo ... cường đạo ...

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi gặp phải cường đạo?

Tên ấy lại nháy mắt mấy cái.

Tuổi tác hắn không lớn lắm, gương mặt lõm chồm râu ria, trên mình y phục tuy rất hoa lệ, nhưng xem ra mặt mày đầy những nét hung dữ.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Ta xem ra ngươi có vẻ giống cường đạo hơn, ta mà cứu ngươi, không chừng ngược lại bị ngươi cướp bóc cho một trận.

Tên ấy mặt mày lộ vẻ hung dữ, nhưng vẫn ráng làm mặt cười, nói:

- Chỉ cần cô nương ra tay cứu giùm, tôi sẽ trân trọng tạ ơn.

Phong Tứ Nương nói:

- Ngươi đã bị cường đạo cướp hết của cải, còn gì để mà tạ ơn ta?

Tên ấy nhenh nhói, trên đầu mồ hôi chảy ra đầm đề.

Phong Tứ Nương cười một tiếng, nói:

- Ta không biết sao, xem ngươi hình như không giống một thứ tốt lành gì, có điều không thể thấy chết mà không cứu.

Tên ấy cả mừng, nói:

- Đa tạ ... đa tạ ...

Phong Tứ Nương cười nói:

- Ta chẳng cần ngươi tạ ơn, chỉ cần ta cứu ngươi xong, ngươi đừng nhắm vào người ta mà ăn cắp gì là tốt rồi.

Tên ấy không ngớt mở miệng cảm ơn, nhưng cặp mắt đã dính chặt vào bộ ngực nở nang của Phong Tứ Nương, Phong Tứ Nương cũng chẳng lấy gì làm giận dữ, bởi vì nàng biết, đa số đàn ông, thường thường là loại người như vậy.

Nàng tung người lên ngọn cây, đang tính mở giày trói, bỗng nhiên phát hiện đôi bàn chân bị trói ấy có một chiếc chỉ có vớ mà không có giày, phía trên còn lổm đổm những vết máu.

Đến lúc nhìn qua chân bên kia, thì thấy có mang chiếc giày da.

Trên chiếc giày làm bằng da bò con, có thêu một cái châu hoa rất tinh vi!

Phong Tứ Nương ngẩn người ra.

Bỗng nghe tên ấy nói:

- Cô nương đã chịu cứu giúp, sao còn chưa ra tay giúp cho?

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt một cái, nói:

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có chỗ không được ổn thỏa.

Tên ấy hỏi:

- Có chỗ nào không ổn thỏa?

Phong Tứ Nương đáp:

- Ta là một người đàn bà, làm chuyện gì cũng phải đàng hoàng kỹ lưỡng.

Bây giờ là nửa đêm, bốn bề lại không có người, ta cứu ngươi xong rồi, nếu ngươi lỡ động ... động lòng tà, ta làm sao bây giờ?

Tên ấy cười gượng, đáp:

- Xin cô nương yên lòng, tôi nhất định không phải là kẻ xấu, huống gì, tôi thấy cô nương thi triển thân pháp nhảy lên cây, chẳng phải là một kẻ dễ dàng bị ăn hiếp.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng tốt hơn ta cũng nên đề phòng một chút, phải hỏi ngươi vài câu trước đã.

Tên ấy hiển nhiên đã có vẻ không kiên nhẫn nổi, rú lên:

- Cô muốn hỏi tôi điều gì?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không biết người tên họ là gì? Từ đâu lại?

Tên ấy trù trù đáp:

- Tôi tính Tiêu, từ Khẩu Bắc lại.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tên cường đạo hại người, mặt mày ra làm sao?

Tên ấy thở ra một cái, nói:

- Không dám giấu cô nương, ngay cả cái bóng của hãn tôi cũng chưa kịp thấy, đã bị hãn treo lên đây rồi.

Phong Tứ Nương chau mày một cái, nói:

- Cổ quan tài người ăn trộm, đã đi đâu mất rồi? Cũng bị hãn làm cường đạo cướp đoạt cường đạo đi mất rồi phải không?

Tên ấy đột nhiên biến sắc mặt, còn cười gượng, nói:

- Quan tài nào? Cô nương nói gì, tôi không hiểu.

Phong Tứ Nương đột nhiên nhảy xuống, cách cách phách phách tát cho hãn bảy tám cái bạt tai, tát đến sưng cả mặt lên, răng cũng rụng cả ra, máu rỉ từ hai bên mép, giận dữ nói:

- Ta đang tính hỏi người, rốt cuộc người là ai? Tại sao đi ăn cắp quan tài của Phi đại phu, ai sai người làm chuyện này, giả mạo tên Tiêu Thập Nhất Lang là có ý đồ gì?

Tên ấy làm như bị chém phải hai nhát đao, cả gương mặt đều nhăn nhó lại, cặp mắt lộ vẻ hung dữ, trừng trừng nhìn Phong Tứ Nương, hai hàm răng nghiến vào nhau răng rắc.

Phong Tứ Nương thản nhiên nói:

- Mi không chịu nói phải không? Được, nếu vậy ta nói cho người biết, ta là Phong Tứ Nương, lọt vào tay ta, không có kẻ nào không nói thật.

Tên ấy bây giờ mới lộ vẻ kinh hoàng, buột miệng nói:

- Phong Tứ Nương, thì ra người là Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương nói:

- Người đã nghe đến danh của ta, hãn phải biết lời ta nói không sai.

Tên ấy thở ra một hơi dài, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ hôm nay gặp phải tên nữ yêu quái là người, tốt, tốt, tốt, tốt ...

Nói đến tiếng “tốt” thứ tư, đột nhiên hãn cắn chặt răng lại

Phong Tứ Nương ánh mắt trừng lên, lập tức muốn chen lấy quai hàm của

hắn, nhưng không còn kịp nữa, chỉ thấy tên ấy đã trợn ngược mắt, mặt mày đen xì lại, khoe mép lộ một nụ cười thần bí, cặp mắt lồi hẳn ra ngoài, hắn trừng trừng nhìn Phong Tứ Nương, rú lên nói:

- Bây giờ ngươi còn có cách nào làm ta nói nữa không?

Tên ấy thà nuốt thuốc độc tự tận, cũng không chịu nói ra lai lịch của mình.

Hiển nhiên, hắn sợ còn sống trở về, thụ tội trách phạt còn đáng sợ hơn là chết.

Phong Tứ Nương dậm chân một cái, cười lạnh nói:

- Ngươi chết đi cũng xong, ngươi nói hay không nói, cũng không quan hệ gì đến ta.

Trong lòng nàng đang nghĩ một chuyện.

Bắt tên hung thủ treo trên cây là ai? Quan tài đi đâu mất?

Quan tài đã lù lù về đến ngôi mộ của Phi đại phu.

Cổ quan tài không lẽ tự mình đi về lại ngôi mồ?

Phong Tứ Nương cơ hồ không tin cặp mắt của mình, nàng xông lại, lớn tiếng hỏi:

- Quan tài làm sao mà về lại đây?

Phi đại phu cười một tiếng, nói:

- Tự nhiên là có người đem về lại đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai?

Phi đại phu cười một cách thần bí, từ từ nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang!

Phong Tứ Nương dậm chân một cái, hắn học nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang? Lại là hắn! Thì ra tên kia bị hắn treo lên cây! Kỳ quái, tại sao hắn không hỏi lại lịch tên đó nhỉ?

Phi đại phu hờ hững nói:

- Y biết, có những người hỏi không được lai lịch!

Phong Tứ Nương nói:

- Thế thì tại sao hắn để tên ấy ở chỗ đó làm gì? Không lẽ là cố ý để cho tôi?

Phi đại phu cười không nói.

Phong Tứ Nương nhìn quanh bốn phía, hỏi:

- Hắn đâu rồi?

Phi đại phu đáp:

- Đi mất rồi.

Phong Tứ Nương trừng mắt hỏi:

- Hắn đã biết tôi ở đây, tại sao không đợi tôi?

Phi đại phu đáp:

- Y nói cô không muốn thấy y, y chỉ còn nước bỏ đi thôi.

Phong Tứ Nương cắn môi, cười lạnh nói:

- Không sai, tôi mà thấy hắn là muốn tức lên ... hắn đi chỗ nào?

Phi đại phu cười nhẹ, nói:

- Cô đã không muốn gặp y, lại còn phải hỏi y đi đâu?

Phong Tứ Nương sững người ra một hồi, đột nhiên đưa chân lên, đá bay một cái bàn, lớn tiếng nói:

- Người là con hồ ly già, ta hy vọng hắn lại đây chặt thêm hai cánh tay của người!

Nói chưa dứt lời, người nàng đã như gió cuốn bay ra ngoài.

Phi đại phu than một hơi dài, lẩm bẩm nói:

- Đàn bà đã hơn ba mươi tuổi đầu mà vẫn còn như đứa con nít, thật là một chuyện quái lạ ...

3. Tiếng Ca Giữa Đêm

Trúc điệp thanh đựng đầy trong bình màu xanh, xem ra giống in như một khối ngọc phi thủy trong suốt.

Vàng trắng sáng lạnh lẽo, treo trên trời cao, trăng đã tròn rồi, người thì sao nhỉ?

Hai má Phong Tứ Nương hồng hồng, dường như nàng đã muốn say, ánh trăng từ ngoài song cửa chiếu vào, nàng ngẩng đầu lên, ngắm nhìn vàng trắng sáng, trong lòng nàng bỗng giật mình:

- Hôm nay phải chăng đã mười lăm rồi?

Mười lăm tháng bảy, chính là sinh nhật của nàng, hết ngày hôm nay, nàng sẽ thêm một tuổi nữa rồi đấy.

Ba mươi bốn! Cái con số ấy đáng sợ quá chừng!

Lúc nàng còn mười lăm mười sáu, đã từng nghĩ rằng:

- Một người đàn bà sống tới chừng ba mươi, có sống thêm nữa cũng chẳng ý vị gì, người đàn bà hơn ba mươi tuổi giống như đóa hoa cúc vào tháng mười một, chỉ có nước chờ tàn tạ.

Nhưng hiện giờ, nàng không biết lúc nào mình đã đi quá tuổi ba mươi, nàng không dám tin, cũng không thể không tin, ngày tháng sao vô tình quá vậy nhỉ?

Góc tường có cái kính bằng đồng, nàng ngẩn ngơ nhìn vào cái bóng trong gương. Người trong gương xem còn trẻ lắm, ngay cả lúc cười lên khoe mắt còn chưa có nét nhăn, nào ai dám tin rằng đây là một người đàn bà đã ba mươi bốn tuổi.

Có điều, tuy rằng nàng dấu được mắt người ngoài, nàng không giấu được với chính mình.

Nàng quay phắt mình đi, đổ đầy một ly rượu, ánh trăng kéo bóng nàng dài ra trên mặt đất, lòng nàng bỗng dưng nghĩ đến hai câu thơ:

Cử bôi yêu minh nguyệt

Đối ảnh thành tam nhân

Lúc trước nàng có hiểu hai câu thơ ấy ý nghĩa thế lương ra sao đâu nhỉ.

Ngoài cửa có tiếng con nít kêu khóc vọng vào.

Lúc trước nàng ghét cay ghét đắng tiếng con nít khóc, nhưng bây giờ, nàng mong quá chừng có một đứa con! Nàng mong muốn nghe được tiếng con mình khóc.

Ánh trăng chiếu trên gương mặt nàng, trên gương mặt nước mắt đã từ đâu lại ?

Mấy năm gần đây, nàng đã mấy lần nghĩ đến chuyện tìm một người đàn ông nào đó lấy phất cho xong, nhưng nàng làm vậy không được, Đa số bọn đàn ông nàng gặp, nàng đều cảm thấy muốn nôn.

Tuổi thanh xuân cứ như vậy mà trôi qua, thêm vài năm nữa, những người đàn ông nàng cảm thấy muốn nôn, chỉ sợ họ cũng chẳng thèm đến nàng, hử, đàn bà ba mươi bốn tuổi!

Ngoài cửa truyền vào tiếng cười của những người đàn ông, tiếng cười nghe thật thô hào, nghe có vẻ đã say.

- Đây là loại đàn ông nào?

Tên đàn ông ấy rất có thể là một người thô lỗ, xấu xí, toàn thân hôi hám những mùi rượu.

Có điều bây giờ, nếu tên đàn ông ấy bước vào phòng xin nàng lấy hấn, không chừng nàng cũng chịu ... Một người đàn bà đến ba mươi bốn tuổi đầu, tuyển chọn đàn ông không biết có còn khó khăn như thời còn hai mươi tuổi? Phong Tứ Nương trong lòng tự hỏi, khoe miệng bất giác lộ một nụ cười thế lương.

Trời đã dần dần khuya, ngoài cửa mọi thứ tiếng động đều đã ngừng lại.

Xa xa truyền lại tiếng trống canh, nghe sao đơn điệu, thế nhưng sinh mệnh con người lại từ những tiếng trống canh đơn điệu ấy mà trôi qua.

- Nên ngủ thôi.

Phong Tứ Nương đứng lên, tính đi đóng cửa sổ, gió buổi tối bỗng nhiên đưa lại một giọng ca, giọng ca vừa thê lương vừa bi tráng, nghe ra có chỗ thật quen thuộc.

Tiêu Thập Nhất Lang!

Nàng nhớ ra mỗi lần gặp Tiêu Thập Nhất Lang, trên miệng y lúc nào cũng khe khẽ ca khúc điệu như vậy, lúc ấy nét mặt của y cũng biến thành ảo não không tả.

Phong Tứ Nương cảm thấy trong người một làn máu nóng chạy rần lên, cũng chẳng buồn nghĩ gì thêm, hai bàn tay nhấn một cái, thân hình đã bay ra ngoài cửa sổ, nhắm hướng có tiếng ca chạy như bay lại.

Con đường lộ dài yên lặng.

Nhà nhà trước cửa đều chất cao lên một đồng tro đốt từ vàng giấy ra, một cơn gió thổi qua, đám tro bay tứ tán, trong đêm tối cũng không biết có bao nhiêu oan hồn không thấy được, đang chờ đợi được siêu thoát.

Mười lăm tháng bảy, chính là lúc bảy quẻ thoát ra khỏi cửa. Bây giờ cửa đã mở ra rồi, trời đất khắp nơi không lẽ đầy các thứ các dạng quẻ hồn sao?

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, lẩm bẩm nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, ngươi cũng là một con quẻ, ngươi cũng ra đi thôi! Nhưng bốn bề ngay cả một cái bóng quẻ cũng không thấy đâu, còn tiếng ca thì đã ngưng bật.

Phong Tứ Nương hần học nói:

- Tên này thật đúng là quẻ, đã không muốn nhìn mặt ta, tại sao còn để cho ta nghe tiếng ca làm gì?

Lòng nàng bỗng nổi lên một nỗi tịch mịch không sao nói được, toàn thân chẳng còn có một tý sức lực, nàng chỉ muốn về lại uống thêm mấy ly, ngủ một giấc đến sáng mai. Sáng mai không chừng chuyện gì cũng đều biến đổi.

Một người vẫn tiếp tục sống, có lẽ vì mãi mãi lúc nào cũng có cái ngày “sáng mai”.

Nhìn thấy ánh đèn trong phòng, lòng nàng bỗng nổi lên một cảm giác ấm áp khó tả, làm như đã về đến nhà của mình.

- Nhưng nơi này là nhà của mình chẳng? Đây chẳng qua là một nơi ở trọ thôi.

Phong Tứ Nương thở ra một hơi dài, thật tình nàng không biết được đến chừng nào mới có một cái nhà, vĩnh viễn không bao giờ biết nhà mình sẽ ở

đầu. Nàng vừa bước tới trước cửa, bỗng nghe có tiếng người đang ngâm nga phía trong:

Nhất xuất Dương quan tam thiên lý

Tòng thử Tiêu Lang thị lộ nhân ...

- Phong Tứ Nương hỏi Phong Tứ Nương, tôi chỉ sợ cô đã quên tôi từ lâu rồi chẳng?

Phong Tứ Nương toàn thân bỗng cảm thấy nóng lên, nàng nhảy vào trong nhà, hét lên:

- Đồ quở ... Rốt cuộc ngươi cũng lòi mặt ra!

Bình rượu trên bàn đã cạn.

Một người đang nằm soãi đáng lười biếng trên giường, y lấy gối trùm mặt mình lại.

Y mặc một bộ đồ màu xanh, giặt nhiều quá đã muốu bạc màu, eo lưng của y tùy tiện thắt một sợi giây lưng, trên sợi giây lưng cũng tùy tiện buộc một thanh đao.

Thanh đao so với những thanh đao thông thường còn ngắn hơn rất nhiều, vỏ đao làm bằng da thuộc màu đen, xem chừng quá cũ kỹ, vậy mà so với đôi giày của y, không chừng còn mới hơn một chút xíu

Chân của y gác lên thật cao, dưới đế giày lộ ra hai lỗ thủng thật lớn.

Phong Tứ Nương đá vào đế giày một cái, nghinh mặt lên nói:

- Đồ thứ quở làm biếng, vừa lười vừa thối, ai kêu ngươi nằm trên giường của ta?

Người nằm trên giường thở ra một hơi, lẩm bẩm nói:

- Tháng trước mới tắm xong, người đàn bà này dám nói ta thối ...

Phong Tứ Nương bắt giắc cười phì ra một tiếng, rồi lập tức nghinh mặt lên, chụp cái gối che trên đầu của y, quăng ra xa, nói:

- Mau ngồi dậy, để tôi xem thử mặt anh mấy năm nay đã biến ra xấu xa như thế nào?

Cái gối tuy đã bị giựt ra, người nằm trên giường đã đưa bàn tay ra che lấy mặt.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thật tình anh không còn dám nhìn mặt ai nữa sao?

Người nằm trên giường để hở hai ngón tay ra, giữa kẽ hở lộ ra một cặp mắt thật sáng, ánh mắt đầy vẻ diễu cợt, vừa cười vừa nói:

- Đàn bà thật hung, hèn gì mà không lấy chồng được, xem ra chỉ ngoài tôi ra , không còn ai dám lấy cô ...

Nói chưa dứt lời, Phong Tứ Nương đã quạt bàn tay lại.

Thân người nằm trên giường bỗng co lại, cả người đột nhiên dính vào tường rồi trườn lên, như một tấm giấy dán trên tường, mà không chịu rớt xuống.

Cặp mắt thật sáng của y vẫn còn giữ vẻ diều cợt, lông mày của y thật đậm, mũi thật thẳng, còn để một bộ râu thật xồm xoàm, có thể phá thủng da thịt người ta.

Gương mặt người ấy cũng không lấy gì làm anh tuấn phong nhã, nhưng cặp mắt ấy, cái cười riêu cợt ấy, làm cho y trông có vẻ tràn đầy cái vẻ hấp dẫn man rợ nói không ra lời.

Phong Tứ Nương thở nhẹ một tiếng, lắc đầu nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, anh vẫn không thay đổi tí nào, đúng là một điểm cũng không thay đổi ... Anh vẫn đúng là một tên trùm lưu manh.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Tôi cứ ngỡ cô muốn lấy tôi cái tên lưu manh này làm chồng lắm, xem ra e rằng tôi nghĩ trật rồi.

Phong Tứ Nương đỏ bừng mặt, nói lớn:

- Lấy anh? Tôi mà thêm lấy anh ... Thiên hạ đàn ông chết sạch trơn, tôi cũng chẳng thêm lấy anh ...

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi dài, nói:

- Nếu vậy thì tôi thật yên lòng!

Thân hình y tuột trên tường xuống, bình một cái, rớt ngồi trên giường, vừa cười vừa nói:

- Thật tình mà nói, tôi nghe cô đang tìm tôi, tôi cảm thấy hơi sợ, tôi chỉ mới hai mươi bảy tuổi, cho là muốn lấy vợ đi, cũng phải tìm một cô nào mười lăm mười sáu tuổi, cỡ bà già như cô hử ...

Phong Tứ Nương nhảy người lên, tức giận nói:

- Tôi là bà già? Tôi là bà già? Tôi già bao nhiêu? Anh nói ...

Chang một tiếng, nàng đã rút từ trong ống tay áo ra một cây kiếm ngắn.

Chỉ trong một chớp mắt, nàng đã đâm ra bảy tám nhát tới Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang đã sớm trượt lên trên tường, y trườn thêm một tí, đã lên tới nóc nhà, giống y như một con thằn lằn bám vào trên nóc, xua tay nói:

- Thôi tôi van cô đừng động thủ, chẳng qua tôi chỉ nói giỡn chơi thôi, thật ra, cô không có già một tí nào cả, tôi xem tối đa cũng chỉ tới bốn mươi là

cùng.

Phong Tứ Nương ráng sức nghênh mặt lên, rớt cuộc cũng không nhin được, phải bật cười lên một tiếng, lắc đầu nói:

- May mà tôi không gặp anh thường, nếu không chắc sẽ bị anh chọc tức muốn chết ngay ra đây.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Người nịnh cô nhiều quá, có một người chọc tức cô, không phải là mới mẻ thú vị hay sao?

Người của y nhẹ nhàng rơi xuống, cặp mắt vẫn lom lom nhìn thanh kiếm trên tay Phong Tứ Nương.

Đó là một thanh kiếm nhỏ mà ngắn, chừng hơn thước, lưỡi kiếm thật mỏng, lấp lánh màu xanh nhạt, loại kiếm này thật là hợp với đàn bà sử dụng, thời Đường, người nữ kiếm khách lừng danh nhất là Công Tôn đại Nương, đã sử dụng loại kiếm này, đến đại thi nhân như Đỗ Phủ cũng có bài thơ ca tụng kiếm pháp của nàng ta:

Tích nhật giai nhân Công Tôn thị

Nhất vũ kiếm khí động tứ phương

Quan giả như sơn sắc tổ táng

Thiên địa vị chi cửu đề hiên

Diệu như Nghệ xạ cửu nhật lạc

Kiểu như quần đế tham thành tường

Lai như lôi đình thu chấn nộ

Bãi như hồng hải ngưng thanh quang ...

Tuy Công Tôn đại nương là người trong giáo phường, kiếm thuật của nàng tinh diệu ra sao, xem bài thơ cũng có thể hiểu. Tuy vậy, thân hình nàng ta nhỏ bé, nếu không dùng những loại kiếm ngắn như vậy, e cũng khó mà thi triển được nhẹ nhàng lanh lẹ.

Tiêu Thập Nhất Lang chăm chú nhìn thanh kiếm, Phong Tứ Nương thì đang chăm chú nhìn cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, đột nhiên xoay ngược tay, chém ngang ly rượu để trên bàn.

Chỉ nghe chang một tiếng, ly rượu màu xanh đã bị cắt làm hai mảnh.

Tiêu Thập Nhất Lang buột miệng khen:

- Hảo kiếm!

Phong Tứ Nương cười nửa miệng, làm ra vẻ thản nhiên nói:

- Thanh kiếm này tuy chẳng phải chặt sắt như búa, nhưng chẳng sai bao nhiêu, Tiêu Dao Hầu trước giờ trân quý nó như bảo ngọc, ngay cả nhìn

còn không nỡ cho người khác nhìn một cái nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang nháy mắt một cái, cười nói:

- Nhưng y đem thanh kiếm này tặng cho cô, phải vậy không?

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, nói:

- Không sai một điểm nào.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nói vậy thì, y nhắm trúng cô chẳng?

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Không lẽ y không nhắm trúng tôi được sao? Không lẽ tôi đã thật sự già như vậy sao?

Tiêu Thập Nhất Lang liếc nhìn Phong Tứ Nương, thở ra một hơi, nói:

- Được lọt vào mắt của những người cỡ như Tiêu Dao Hạo, thật là không dễ dàng, không biết y thu cô làm vợ lẽ thứ mấy?

Phong Tứ Nương tức giận nói:

- Người thối lắm ...

Thanh kiếm trong tay nàng lại vung lên, Tiêu Thập Nhất Lang lại thụt đầu vào.

Thanh kiếm của Phong Tứ Nương từ từ hạ xuống, nàng liếc mắt nhìn xéo qua y một hồi, nói:

- Anh đã tài giỏi như vậy, chắc biết lai lịch thanh kiếm này chứ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Xem ra hình như được đại đồ đệ của Công Tôn đại nương, Thân Nhược Quan sử dụng, có tên là Lam Ngọc.

Phong Tứ Nương gạt đầu, nói:

- Anh cũng có mắt đấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng Lam Ngọc là thứ kiếm, cô đã có Lam Ngọc, chắc phải có luôn Xích Hà mới đúng, trừ khi ...

Phong Tứ Nương hỏi:

- Trừ khi làm sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, hững hờ nói:

- Trừ khi Tiêu Dao Hạo không nỡ đem hết hai cây tặng cho cô.

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Đừng nói là hai thanh kiếm, nếu tôi muốn cái đầu của y, y cũng sẽ hai tay dâng lên thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười, nói:

- Nếu vậy, thanh Xích Hà đang ở đâu nhỉ?

Phong Tứ Nương nói:

- Cho anh mở mắt ra một chút cũng không sao.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thật ra, tôi cũng chẳng muốn nhìn, nhưng nếu tôi không nhìn, sợ cô lại tức giận lên.

Y cười hi hi, nói tiếp:

- Cô có nhớ tháng mười năm ấy, trời nóng thế nào, còn cô thì mặc một chiếc áo thiều cầu lại chỗ tôi chơi, tuy nóng nực mồ hôi chảy đầm đề, cô còn ráng nói mình bị cảm lạnh, muốn mặc cho ấm một chút ...

Phong Tứ Nương vừa cười vừa mắng:

- Anh thối lắm, anh cho là tôi thích diện trước mặt anh đấy?

Tiêu Thập Nhất Lang cười đáp:

- Có đồ đẹp để khoe, cũng là tốt thôi, cỡ như tôi đây không có đồ gì quý, chỉ còn nước khoe của thật thôi.

Phong Tứ Nương cười mắng:

- Anh là của quý đấy.

Nàng đã rút ra thêm một thanh kiếm nữa, vỏ kiếm nạm bảo ngọc màu hồng lợt.

Tiêu Thập Nhất Lang tiếp lấy, lắc đầu nói:

- Đàn bà dùng thứ gì cũng thoát không khỏi cái vẻ phẩn sát.

Miệng y thì nói, tay y đã rút kiếm ra.

Thanh Xích Hà là một thanh kiếm bị gãy!

Phong Tứ Nương vẻ mặt vẫn không biến đổi gì, nàng yên lặng nhìn y, hỏi:

- Anh có kỳ quái chẳng?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Sắc bén như vậy, không biết làm sao bị gãy?

Phong Tứ Nương đáp:

- Bị một thanh đao chặt gãy đấy!

Tiêu Thập Nhất Lang biến sắc, hỏi:

- Đấy là thứ đao gì? Tại sao sắc bén được như vậy?

Phong Tứ Nương làm ra vẻ thản nhiên nói:

- Tôi biết anh mà nghe nói tới bảo đao, trong lòng đã ngứa ngáy lên, nhưng lần này, tôi không cho anh biết, là cũng để cho anh xem rõ ràng, tôi không phải là kẻ ham khoe đồ quý.

Tiêu Thập Nhất Lang đảo tròn mắt một vòng, đột nhiên đứng dậy, nói:

- Gặp cô, trong bụng tôi bỗng thấy đói, đi, tôi mời cô đi ăn tối.

Tận cuối đầu con đường dài đó, có một cái quán mì nhỏ nhỏ.

Nghe nói rằng mười mấy năm trước quán mì này đã có ở đó, bất kể trời mưa trời gió, bất kể hết năm hết mùa, quán mì này không bao giờ đóng cửa một ngày.

Bởi vậy mà trong thành, những người đi đêm đều yên tâm lắm, vì dù có về nhà bà vợ không chịu ra mở cửa, thì ít nhất cũng có thể lại quán mì lão Trương làm một tô mì thịt bò nóng hổi.

Lão Trương đúng là già lắm, râu tóc đều bạc cả, hiện giờ lão ngồi đó, cúi đầu húp tô mì. Cây đèn giấy treo trên cửa đã biến thành màu đen đen vàng vàng, trông như gương mặt của lão.

Những khách hàng đến đây đều biết gương mặt lão trước giờ chẳng hề lộ chút biểu tình, trừ lúc tính tiền, ít khi nghe lão mở miệng nói một câu.

Tiêu Thập Nhất Lang cười hỏi:

- Ở đây ăn được không?

Phong Tứ Nương chau mày một cái, đáp:

- Cũng được!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô cần gì phải chau mày, mì thịt bò ở đây, bảo đảm cô chưa bao giờ được thưởng thức tới.

Y lựa ngay một chiếc bàn xiềng xiềng xẹo xẹo muốn đổ ngồi xuống, lớn tiếng hô:

- Lão Trương, hôm nay tôi có khách quý, lão đem dùm đồ ngon lại nhé.

Lão Trương cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ hướng về chỗ ngồi của y giương cặp mắt trắng dã lên một cái, hình như muốn nói:

- Mi vội vàng chi, chờ ta húp xong tô mì rồi tính sau.

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu, nói nhỏ:

- Lão đầu tử này là một thứ quái vật, mình đừng có chọc đến lão.

Danh động thiên hạ như Tiêu Thập Nhất Lang, mà không dám chọc đến một lão già bán mì, lời nói ấy thốt ra ai mà chịu tin? Phong Tứ Nương cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Qua một hồi lâu, lão Trương mới dọn lại hai mâm cơm, một bình rượu, đặt mạnh một cái trên bàn, đầu lão cũng chẳng buồn quay lại đã lập tức bỏ đi.

Phong Tứ Nương bật cười, hỏi:

- Anh thiếu nợ lão ta sao?

Tiêu Thập Nhất Lang ưỡn ngực ra, cười nói:

- Tôi thật có thiếu lão một ít tiền, nhưng hôm trước đã thanh toán xong xuôi cả.

Phong Tứ Nương chăm chú nhìn y, một hồi thật lâu, mới thở ra một hơi nhẹ, nói:

- Giang hồ ai ai cũng đều nói rằng, Tiêu Thập Nhất Lang là một tên đại đạo, suốt năm trăm năm nay, ra tay rất là gọn ghẽ nhanh nhẹn, nhân quang rất là chính xác, có ai ngờ rằng Tiêu Thập Nhất Lang chỉ mời được khách ăn tô mì, mà không biết chừng, lại là phải ăn chịu.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn, nói:

- Có tôi biết, có cô biết, như vậy còn chưa đủ sao? ... Mời, xin mời cô uống một ly.

Tiêu Thập Nhất Lang chính là một kẻ như thế đó, có người mắng y, có người hận y, cũng có người thích y, nhưng rất ít người hiểu y.

Y cũng chẳng hy vọng có ai hiểu mình, trước giờ y chưa từng lo nghĩ đến chuyện của mình.

Nếu bạn là Phong Tứ Nương, bạn có thích y không?

Phong Tứ Nương có một chỗ rất hay. Người khác uống rượu nhiều vào, là say mướt, hai con mắt trở thành mơ mơ hồ hồ, mông mông lung lung.

Nhưng nàng thì càng uống nhiều vào, ánh mắt càng trở nên sáng, chẳng ai nhận ra được nàng đã say chưa, tửu lượng của nàng thật ra không lớn, mà ít có người dám cùng nàng uống rượu thi.

4. Cát Lộc Dao

Hiện giờ đôi mắt của nàng đang sáng rực, như một cây đuốc, nàng đang chăm chăm nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, bỗng nhiên hỏi:

- Cái chuyện cây đao ấy, anh không muốn nghe sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tôi chẳng muốn nghe nữa.

Phong Tứ Nương nhẩn nại một hồi lâu, rốt cuộc chịu không nổi, lại hỏi:

- Tại sao lại không muốn nghe?

Tiêu Thập Nhất Lang nghinh mặt lên nói:

- Bởi vì, nếu tôi muốn nghe, cô sẽ không chịu nói; nếu tôi không muốn nghe, may ra ngược lại, cô muốn nói cho tôi nghe.

Y nói chưa dứt lời, Phong Tứ Nương đã buộc miệng cười lớn lên, vừa cười vừa mắng:

- Anh ... anh đúng là một con quỉ ... Người khác nói tôi là nữ ma quái,

nhưng nữ ma quái tôi mà đừng phải anh, có ma quái gì cũng chẳng còn chỗ để thi triển.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ lo uống rượu lấy một mình, cũng chẳng đáp lại đúng hay không, y biết hiện giờ không phải lúc trả lời, một khi đã trả lời, không chừng Phong Tứ Nương chẳng chịu nói ra nữa.

Phong Tứ Nương đành phải tiếp lời cho mình, nói:

- Thật ra dù anh có muốn nghe hay không, tôi cũng muốn nói cho anh nghe, thanh đao ấy, có tên là Cát Lộc Đao!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cát Lộc Đao?

Phong Tứ Nương đáp:

- Không sai, Cát Lộc Đao!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cái tên nghe cũng mới lạ quá, trước giờ sao tôi chưa từng nghe đến nhỉ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Bởi vì thanh đao ấy mới ra lò chưa tới nửa năm.

Tiêu Thập Nhất Lang chau mày nói:

- Một thanh đao mới luyện xong, lại có thể chặt gãy một thanh kiếm báu thời cổ? Người luyện đao, công lực không lẽ còn cao hơn những tay cao thủ danh tiếng thời Xuân Thu Chiến Quốc hay sao?

Phong Tứ Nương chẳng những không trả lời, còn hỏi ngược lại:

- Tiếp theo Can Tương, Mạc Tà, Âu Dã Tử mấy tay cao thủ, anh có biết còn danh gia trù kiếm nào nổi tiếng nữa không?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không lẽ là Dư Phu Nhân?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Không sai, thật nhìn không ra, anh cũng là người có tỷ học vấn.

Dư phu nhân thật ra không phải là đàn bà, chẳng qua ông ta tính Dư, tên Phu Nhân, cây kiếm của Kinh Kha dùng để đâm Tần vương, chính là do tay ông ta làm ra.

Tiêu Thập Nhất Lang ánh mắt loang loáng, bỗng nhiên nói:

- Thanh Cát Lộc Đao phải chăng là do Dư Lỗ Tử Dư đại sư luyện ra?

Phong Tứ Nương ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh biết?

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Dư Lỗ Tử là kẻ đích truyền của Dư Phu Nhân, bỗng nhiên cô nói đến Dư

Phu Nhân, tự nhiên là cùng với Cát Lộc Dao có chỗ liên hệ.

Phong Tứ Nương ánh mắt bất giác lộ ra vẻ thán phục, nói:

- Không sai, thanh Cát Lộc Dao chính là do Dư đại sư luyện ra, vì thanh đao này, ông ta đã bỏ hầu như hết sức bình sinh ra, hai chữ Cát Lộc, là lấy ý từ câu: Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục, duy thắng giả đắc lộc nhi cát chi (Tần mất con hươu, thiên hạ cùng nhau đuổi, chỉ có kẻ thắng mới bắt lộc mà cát cổ). Ồ của ông ta là chỉ có thiên hạ đệ nhất anh hùng, mới được giữ thanh đao này! Ông ta hãnh diện với thanh đao này ra sao, có thể nghĩ mà biết.

Tiêu Thập Nhất Lang mắt sáng lên, vội vã hỏi:

- Tự nhiên cô đã thấy qua thanh đao ấy?

Phong Tứ Nương nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, nói:

- Đúng là một thanh bảo đao! Xích Hà gấp phải nó, chỉ là một miếng sắt vụn.

Tiêu Thập Nhất Lang ngửa cổ uống một hơi cạn ly rượu, đập bàn nói:

- Đao quý như vậy, không biết mình có duyên được thấy qua một lần không?

Phong Tứ Nương ánh mắt chuyển động, nói:

- Đương nhiên anh sẽ có cơ hội thấy.

Tiêu Thập Nhất Lang than lên:

- Tôi và Dư đại sư vốn không quen nhau, làm sao ông ta đem bảo đao đưa cho người lạ xem dễ dàng như vậy?

Phong Tứ Nương nói:

- Thanh đao ấy bây giờ không còn trong tay của Dư Lão Tử.

Tiêu Thập Nhất Lang đổi nét mặt hỏi:

- Ở đâu?

Phong Tứ Nương thung dung nói:

- Tôi cũng không biết.

Lần này Tiêu Thập Nhất Lang ngăn người ra, y cầm ly rượu lên, rồi lại đặt xuống, y đứng dậy đi một vòng, rồi trở về ngồi lại, y gấp một miếng thịt bò, mà quên bỏ vào trong miệng.

Phong Tứ Nương bật cười lên một tiếng, nói:

- Không ngờ cũng có lúc tôi làm cho anh nóng ruột lên, rớt cuộc, người nhỏ tuổi không giữ được bình tĩnh.

Tiêu Thập Nhất Lang nháy mắt nói:

- Cô nói tôi là người nhỏ tuổi? Tôi nhớ cô còn nhỏ hơn tôi vài tuổi cơ mà!

Phong Tứ Nương vừa cười vừa mắng:

- Tiểu quỷ, đừng có nịnh đây quá, tôi hơn anh tới năm tuổi, bốn tháng, ba ngày, đáng lý ra anh phải ngoan ngoãn gọi tôi một tiếng đại thơ mới đúng.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khở, nói:

- Đại thơ, người nhớ cũng rõ ràng quá.

Phong Tứ Nương nói:

- Tiểu lão đệ, còn không mau mau rót dùm đại thơ ly rượu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Dạ dạ dạ, rót rượu! Rót rượu.

Phong Tứ Nương nhìn y rót rượu xong, mới vừa cười vừa nói:

- A, thế mới là đứa em ngoan nhĩ.

Tuy nàng đang cười, mà bất giác trong ánh mắt lộ vẻ thương cảm và thê lương, nước mắt hình như đã có vẻ muốn trào ra, nàng ngẩng đầu lên uống cạn ly rượu, rồi mới từ từ nói:

- Thanh Cát Lộc Dao đã trên đường đi vào quan.

Tiêu Thập Nhất Lang khẩn trương đến độ muốn làm đổ ly rượu trên bàn, y hỏi với theo:

- Có ai theo hộ vệ bảo đao?

Phong Tứ Nương đáp:

- Đao quý như vậy, làm sao không có người theo hộ tống?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai hộ tống?

Phong Tứ Nương đáp:

- Triệu Vô Cực ...

Nàng nói chưa dứt lời, Tiêu Thập Nhất Lang đã đổi nét mặt, ngắt lời:

- Triệu Vô Cực, có phải y là chủ môn nhân phái Tiên Thiên Vô Cực Môn chăng?

Phong Tứ Nương đáp:

- Không phải hắn thì còn ai?

Tiêu Thập Nhất Lang im lặng một hồi, từ từ gật đầu một cái, hình như trong bụng đã có chủ ý.

Phong Tứ Nương này giờ đang chăm chú nhìn y, để ý xem gương mặt của y có gì thay đổi, nàng lại nói tiếp:

- Trừ Triệu Vô Cực ra, còn có Quan Đông đại hiệp Đồ Khiếu Thiên, Hải Nam phái cao thủ Hải Linh Tử ...

Tiêu Thập Nhất Lang cười khở nói:

- Đủ rồi, chỉ ba người ấy không cũng đủ rồi.

Phong Tứ Nương than lên:

- Nhưng bọn họ cho rằng còn chưa đủ, do đó mời thêm kẻ năm xưa một tay đánh tan núi Thiên Sơn, một tay giết chết tám tên đầu nậu, Độc Tỷ Ung Vương Tư Không Thự.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nói gì nữa.

Phong Tứ Nương chăm chăm nhìn y, nói:

- Có bốn người ấy vào quan, hết cả thiên hạ, chỉ sợ không còn ai dám ra tay cướp đoạt bảo đao.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên cười lớn lên:

- Nói qua nói lại, thì ra cô đang tính mời tôi giúp một tay đi cướp đoạt bảo đao.

Phong Tứ Nương ánh mắt lưu động, hỏi:

- Anh không dám?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Tôi giúp cô đi cướp đoạt bảo đao, đao thành ra của cô, còn tôi thì chẳng thấy có gì.

Phong Tứ Nương cắn chặt môi, hỏi:

- Bọn họ hộ tống đao vào quan, anh có biết lý do tại sao không?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu đáp:

- Không biết, tôi cũng chẳng muốn biết, họ có đem đao lại tặng cho tôi đâu.

Phong Tứ Nương nói:

- Cho là anh không dám đi cướp đoạt, không lẽ chẳng muốn đi xem cho rộng kiến thức?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không muốn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Nếu nhờ tôi nhìn bảo đao, có khi tôi động lòng, tôi động lòng rồi không khỏi nảy ra ý muốn cướp thanh đao, mà cướp không được rồi không khỏi mất đi tính mạng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn nếu cướp được thì sao?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, nói:

- Nếu cướp được, cô không khỏi yêu cầu tôi tặng đao, tuy tôi không đành lòng, tôi không nỡ trái ý cô, do đó không chi bằng thà khỏi thấy cho xong. Phong Tứ Nương dậm chân đứng dậy, hần học nói:

- Thì ra anh là thứ chẳng ra gì, tôi nhìn trật người rồi! Được, anh đi đi, một mình tôi, không có anh, để xem tôi có chết nổi hay không.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Cái tính gặp gì tốt cũng muốn đòi của cô, thật không biết chừng nào mới đổi được.

Thành phố này không lớn lắm, nhưng rất phồn thịnh, bởi vì nơi đây là chỗ yết hầu từ quan ngoại đi vào trung nguyên. Từ núi Trường Bạch có những kẻ buôn sâm, bán da thuộc, bán ngựa, từ tái bắc sa mạc có những kẻ đào mỏ vàng, những thương gia người Hồ ... Qua đây, họ đều phải nghỉ chân một vài ngày.

Bởi do những cách xa hoa của đám người đó, mà mới có địa phương phồn thịnh thế này

Nơi đây có hai thứ nổi danh nhất.

Thứ nhất là ăn ... trên đời này ít có người đàn ông nào không thích ăn, ở đây có đủ các thức các dạng ăn uống, đủ thoả mãn khẩu vị của mọi thứ đàn ông.

Thịt dê ở đây so với Bắc Kinh còn thiếu điều muốn ngon lành hơn, muốn thơm hơn; cái món đầu sư tử xào lăn so với Hàng Châu Quế Nguyên Vũ làm ra cũng không sai kém bao nhiêu, cho là người sành ăn khó tính nhất, tới đây cũng phải ăn uống phỉ sức một phen thôi.

Cái thứ hai tự nhiên là đàn bà ... trên đời này còn hiếm có hơn những thứ đàn ông không thích đàn bà, ở đây có đủ các thức các dạng người đàn bà, thích ứng với đủ các loại nhu cầu của đàn ông.

Một nơi chỉ có hai thứ “danh thắng” tuy không gọi là nhiều, nhưng chỉ nhờ vào hai thứ đó thôi, cũng đủ giữ cứng lại bước chân của đa số đàn ông. Chủ nhân của quán Ân Đức Nguyên, Mã Hồi Hồi, không những nấu được một trăm lẻ tám món ăn từ con bò ra, y còn là tay cao thủ đồ vật số một số hai ở quan ngoại.

Phía trước cửa quán Ân Đức Nguyên xem ra cũng không lớn, trang hoàng cũng không tẻ mẽ, nhưng người đeo lông lẻo bên eo lưng một cái đai lưng bằng da, đầu trọc láng, ưỡn ngực đứng trước cửa tên Mã Hồi Hồi này, chính là cái bảng quảng cáo sống động nhất. Các loại hào kiệt giang hồ bước chân qua đây, nếu không vào Ân Đức Nguyên uống vài ly rượu với

Mã Hồi Hồi, sẽ có cảm giác như có điều gì không phải.

Hàng ngày, tuy Mã Hồi Hồi mặt mày tươi rói, tinh thần hăng hái, nhưng hôm nay, xem ra y còn đặc biệt cao hứng hơn bình thường.

Chưa tới hoàng hôn, Mã Hồi Hồi đã ra đứng ngoài cửa, trừng mắt ngóng nhìn về mé đầu đường, hình như y đang chờ tiếp đón quý khách nào quang lâm.

Khoảng chừng giờ Hợi, đầu đường quả nhiên có một cỗ xe ngựa màu đen: bốn ngựa cùng tung vó, chạy nhanh như bay lại, đến chỗ người ta qua lại thật nhiều mà vẫn không giảm tốc độ. May mà người cầm cương thân thủ thật lão luyện, bốn con ngựa cũng đều là thứ đã quen huấn luyện, vì thế xe ngựa chạy nhanh vậy, mà không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Con đường này có rất nhiều xe ngựa qua lại, nhưng cỗ chiếc xe ngựa có khí phái lớn như thế, e cũng ít khi gặp, những người đi đường một mặt nhảy vào trong lề đường né, một mặt quay đầu lại nhìn. Chợt nghe kiện mã hí lên một tiếng dài, dây cương trên tay của người đánh ngựa vung lên, xe ngựa ngừng lại đứng ngay trước cửa quán Ân Đức Nguyên, Mã Hồi Hồi vội vã chạy lại cười đón, niềm nở mở cửa xe.

Người bàng quan không khỏi lấy làm kỳ quái. Mã Hồi Hồi tuy là người buôn bán, nhưng trước giờ y chẳng dễ dàng gì tự hạ mình với người ngoài, hôm nay tại sao lại đối với người trên xe cung kính như vậy?

Người xuống xe đầu tiên là một kẻ trung niên mặt mày trắng trẻo, để hàm râu mép, gương mặt tròn tròn lúc nào cũng cười cười, mặc một cái áo trường bào lụa màu xanh có hoa rất cân xứng trên một thân hình đã bắt đầu phát tướng, xem thái độ của y có vẻ ôn nhã hoà khí, hình như là một vị vương tôn công tử nào đó giả trang ra ngoài đi chơi.

Mã Hồi Hồi vòng hai tay chào, miệng cười nói:

- Triệu đại hiệp đi đường xa xôi mệt mỏi, xin mời vào trong ngồi.

Người trung niên ấy cũng mỉm cười ôm quyền, nói:

- Mã chủồng quí khách khí quá, xin mời, xin mời.

Những người lão luyện giang hồ đứng nhìn một bên, nghe Mã Hồi Hồi xưng hô, trong lòng hình như đã đoán ra được người trung niên này là ai, cặp mắt bất giác tròn xoay nhìn trừng trừng lại!

Đấy chẳng phải là chủồng môn nhân phái Tiên Thiên Vô Cực hay sao?

Người nổi tiếng một tay Tiên Thiên Vô Cực chân công, tám mươi mốt đường Vô Cực Kiếm lừng danh thiên hạ tên là Triệu Vô Cực?

Nếu vậy thì người thứ hai xuống xe là ai nhỉ?

Người xuống xe thứ nhì là một lão già tóc bạc, mặc đồ rất đơn giản, chỉ một tấm áo nỉ màu xám, tay còn cầm một cây dọc tẩu, xem lão ta giống một người nhà quê nào lại thành thị, nhưng cặp mắt lão loang loáng, nhìn qua nhìn lại, oai phong凛冽.

Mã Hồi Hồi cong lưng lại cười vả vả nói:

- Đồ lão gia tử, mấy năm không gặp, ngài thân thể càng thấy khỏe mạnh ra.

Lão đầu tử ấy cười ha ha lên một tiếng, nói:

- Còn không phải nhờ phúc đức của bằng hữu ban cho sao?

Lão đầu tử ấy tính Đồ, há chẳng phải là người ngồi giữ đất Quan Đông cả bốn mươi năm nay, trong tay cây dọc tẩu đánh ba mươi sáu chỗ đại huyết, bảy mươi hai chỗ tiểu huyết trên thân thể, người ta xưng tụng là Thiên Hạ đệ nhất Đả Huyết Danh Gia, Quan Đông đại hiệp Đồ Khiếu Thiên đấy sao?

Trên xe đã có hai người như vậy, người thứ ba còn là thứ yếu được sao?

Hai bên đường xôn xao bàn luận càng thêm hứng thú.

Người xuống xe thứ ba là một đạo sĩ vừa cao vừa ốm, mũi chim ưng, quan cốt thật cao. Tuy lão ta là đạo sĩ, ăn mặc lại rất hoa lệ, đạo bào màu nước tương tím có thêu kim tuyến, trên lưng đeo một thanh trường kiếm hình dạng quái dị, cán bằng vàng nạm ngọc, vỏ bằng da cá sấu xanh. Cặp mắt tam giác hơi nhìn xiêng lên, ra vẻ không xem ai vào đâu.

Gương mặt Mã Hồi Hồi lại càng lộ vẻ tươi cười kính cẩn, y khom người nói:

- Văn bối ngưỡng mộ thanh danh Hải đạo trưởng đã lâu, hôm nay được gặp gỡ, thực là tam sinh hữu hạnh.

Lão ấy cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn y một cái, chỉ gật gật đầu, nói:

- Quá lời, quá lời.

Hải đạo trưởng! Không lẽ là Hải Linh tử?

Kiểm pháp của Hải Nam phái lấy nhanh và ngụy bí làm sở trường, kiếm khách của Hải Nam phái ai cũng có cái kiểu quái dị, trước giờ họ không bao giờ chịu giao du với người khác phái.

Bảy năm trước, trận Đồng Già làm chấn động vũ lâm, đảo chủ Đồng Già và môn hạ mười ba tên đệ tử đều chết dưới tay lưỡi kiếm của phái Hải Nam, chín tay đại ca thủ phái Hải Nam cũng chỉ còn thừa sót Hải Linh tử một người, sau trận chiến đó tới giờ, danh tiếng của Hải Linh tử càng vang dội, cặp mắt càng xéch ngược lên trên.

Hôm nay không biết sao, lão lại đi cùng một bọn với Triệu Vô Cực, Đồ

Khiếu Thiên nhĩ?

Kỳ quái nhất là, ba người ấy xuống xe xong rồi, chưa ai chịu đi vào trong tiệm, ngược lại họ đều đứng ở cửa xe, đợi người thứ tư đi xuống.

Qua một hồi thật lâu, trong xe mới có một người từ từ đi xuống.

Người ấy vừa xuống khỏi xe, mọi người bất giác đều giật mình lên một cái.

Gương mặt người ấy trông thật cổ quái.

Lão ta cao không đến năm thước, đầu thì lớn như quả dưa, đầu tóc bờm xồm, cặp lông mày rậm hầu như nối thành một đường với nhau. Con mắt bên trái tinh quang lấp lánh, sáng rực như sao, con mắt bên phải thì xám xịt, giống như mắt một con cá chết. Trong đám râu ria xồm xoàm gần bạc trắng ấy lòi ra một cái miệng, đỏ lòm như máu.

Cánh tay phải của lão đã bị chặt đi từ đầu vai, còn thừa lại cánh tay trái, dài thấy dễ sợ, thông xuống hầu như muốn đụng tới ngón chân của mình.

Trong tay lão còn ôm một cái bọc vải màu vàng hình vuông.

Lần này Mã Hồi Hồi còn không dám ngẩng cả đầu lên, y cười vả lả nói:

- Nghe tiên bối muốn lại chơi, đệ tử đặc biệt tuyển chọn một con bò mộng

...

Người một tay ấy ra vẻ lười biếng gật gật đầu, nói:

- Bò mộng so với bò cái hăn là tốt hơn, không biết đã chết rồi, hay còn sống?

Mã Hồi Hồi giả lã đáp:

- Đương nhiên là còn sống, phải để đó cho lão tiên bối thưởng thức đồ tươi chứ.

Người một tay cười lớn lên, nói:

- Tốt lắm, tốt lắm, thằng cháu này xem ra cũng biết hiếu kính ta.

Lão công nhiên gọi Mã Hồi Hồi là cháu, mà Mã Hồi Hồi rõ ràng trông giống như được cưng quá hoá ra sợ hãi. Người nào không nhận ra lão cụt tay ấy, trong lòng ít nhiều cũng vì Mã Hồi Hồi bất bình.

Nhưng có mấy người đoán ra được lão ấy là ai, thì ngược lại, trong lòng lại mừng dùm cho Mã Hồi Hồi ... được Độc Tỷ Ứng Vương xem là cháu, chẳng phải dễ dàng gì.

Phía sân sau của Ân Đức Nguyên có một tòa nhà riêng, chuyên môn dành cho khách quý; trong tòa nhà ấy có một hòn núi giả, bên cạnh hòn núi giả có vài cây cổ thụ to lớn, trên cây có móc một sợi dây buộc một con bò mộng.

Con bò mộng ấy to lớn dị thường, hai cái sừng vừa nhọn vừa sắc, phẳng

phát như hai lưỡi dao.

Cái bọc vải màu vàng vuông vuông trong tay Độc Tỷ Ứng Vương không biết đã biến đi đâu mất, hiện giờ lão đang đi lòng vòng quanh con bò, trong miệng không ngớt tắc lưỡi thành tiếng, lão không ngớt trầm trồ:

- Tốt lắm, tốt lắm ...

Gương mặt xanh lè của Hải Linh tử lộ vẻ tức giận, lão lạnh lùng nói:

- Tại hạ cũng chẳng cần luyện chi đến ứng thảo lực.

Độc Tỷ Ứng Vương trừng mắt một cái, nói:

- Các hạ không cần phải luyện, không lẽ các hạ khi dễ ứng thảo lực của ta sao?

Hai bàn tay máu me đầm đề của lão bỗng nhắm tới Hải Linh tử cào một cái.

Hải Linh tử xoay mình đi, bắn lùi ra tám thước, mặt lão trắng bệch cả đi.

Độc Tỷ Ứng Vương ngẩng cổ lên cười lớn, nói:

- Tiểu tạp mao, ông đừng sợ như vậy, lão gia tử ta đây chẳng qua dọa chơi với các hạ một chút, ta và lão tạp mao sư phụ của các hạ là bạn bè, làm sao lại đi ăn hiếp với đứa con nít như các hạ.

Hải Linh tử sống đến hơn năm mươi tuổi, không ngờ còn có người gọi lão là “đứa con nít”, hai tay lão tức quá run lên, nhưng lão chẳng có dũng khí để rút kiếm.

Chiêu ứng thảo lực của Độc Tỷ Ứng Vương dùng sức ngón tay xuyên lũng bụng con bò, móc lấy trái tim, vừa ác, vừa chính xác, vừa nhanh, thật bất kỳ ai cũng tìm không ra được dũng khí.

Đã dọn tới món ăn thứ bảy.

Nghệ thuật nấu ăn của Mã Hồi Hồi quả nhiên không sai, nấu thịt bò mà thành ra như thịt gà mềm lụi, như thịt vịt béo bở, như thịt rừng, có lúc thậm chí còn mềm như đậu hủ.

Y nấu được thịt bò thành đủ các thứ món ăn, làm như chẳng phải thịt bò.

Đến món ăn thứ tám, Mã Hồi Hồi tự mình đem lại, cười nói:

- Đồ ăn tuy không ngon lắm, nhưng rượu chắc không sai, các vị tiên bối xin mời uống thêm vài ly nữa.

Độc Tỷ Ứng Vương đột nhiên đập mạnh tay lên bàn một cái, nói lớn:

- Rượu cũng không ngon.

Mã Hồi Hồi ngớ mặt ra.

May mà Triệu Vô Cực đã tiếp lời cười nói:

- Rượu tuy là rượu ngon, nhưng nếu không có bóng hồng châm rượu, mùi

vị sẽ nhạt mất đi nhiều lắm.

Độc Tý Ứng Vương nở mặt cười lớn nói:

- Không sai chút nào, rốt cuộc chỉ có người đọc qua mấy cuốn sách trời, mới biết được rằng cái chữ tửu và cái chữ sắc không bao giờ chịu đi xa nhau.

Mã Hồi Hồi cũng cười, nói:

- Văn bối thật ra có nghĩ đến chuyện này, chỉ sợ các bậc phần son ở đây không lọt được vào mắt xanh của các vị tiền bối.

Độc Tý Ứng Vương chau mày hỏi:

- Nghe nói đàn bà ở đây rất nổi tiếng, không lẽ đến một người xuất sắc cũng không có?

Mã Hồi Hồi trầm ngâm nói:

- Xuất sắc thì chỉ có một người, nhưng chỉ có một người ...

Độc Tý Ứng Vương lại đập tay lên bàn một cái, nói:

- Một người cũng quá đủ, tiểu tạp mao là kẻ xuất gia, Triệu Vô Cực nổi tiếng sợ vợ, Đồ lão đầu đã tới tuổi bụng muốn mà sức không đủ, người không cần phải lo dùm cho bọn chúng.

Đồ Khiếu Thiên cười nói:

- Không sai, người chỉ lo tìm một người cho Tư Không tiền bối là được, lão đầu tử ta đây chỉ muốn ở một bên nhìn nhìn. Người lớn tuổi, chỉ cần nhìn nhìn là cũng quá đủ ngứa.

Triệu Vô Cực cười nói:

- Người sợ vợ còn không dám nhìn nữa là khác. Nhưng nếu không được nhìn một cái, sợ còn không bỏ được cho đành, Mã chương quý, phiền ông đi mời một chuyến!

Mã Hồi Hồi đáp:

- Văn bối đi ngay bây giờ, chẳng qua ...

Độc Tý Ứng Vương trừng mắt hỏi:

- Chẳng qua làm sao?

Mã Hồi Hồi giả lã cười, nói:

- Vị cô nương này nổi tiếng là khó, vị tất mời là lại.

Độc Tý Ứng Vương cười lớn nói:

- Không sao cả, ta vốn thích loại đàn bà khó tính, đàn bà khó tính chắc chắn sẽ khác với người thường, nếu không, cái khó ấy chỗ nào mà sinh ra?

Mã Hồi Hồi cười nói:

- Đã vậy, xin mời tiền bối chờ một tý ...

Độc Tỷ Ưng Vương nói:

- Chờ lâu một tỷ cũng chẳng sao, chuyện gì khác ta chờ không được, chứ chờ đàn bà ta có đầy đủ nhần nại.

5. Người Đàn Bà Khó Tính

Đã chờ tới hơn một tiếng đồng hồ, người đàn bà khó tính ấy vẫn còn chưa lại.

Đỗ Khiếu Thiên uống hết ly rượu, lắc đầu nói:

- Cô này làm giá thật không phải là thấp.

Độc Tỷ Ưng Vương cũng lắc đầu cười nói:

- Lão già nhà quê như ngươi thật không hiểu tính đàn bà, hèn gì mà không ở một mình cho đến lão ... Ngươi cho cô ta làm giá cao chẳng?

Đỗ Khiếu Thiên hỏi:

- Không lẽ không phải?

Độc Tỷ Ưng Vương đáp:

- Cô ta làm như vậy, không phải thật tình muốn làm giá cao, chẳng qua cô ta đang câu tỳ vị đàn ông.

Đỗ Khiếu Thiên hỏi:

- Câu tỳ vị?

Độc Tỷ Ưng Vương đáp:

- Không sai, cô ta biết đàn ông là thứ nham nhỡ, càng đợi lâu, trong lòng càng hiếu kỳ, càng cảm thấy cô này thật quý giá, đàn bà mà mời là tới, đàn ông ngược lại, cảm thấy không có ý tứ gì cả.

Đỗ Khiếu Thiên vỗ tay cười, nói:

- Cao kiến, cao kiến ... không ngờ Tư Không huynh không những vũ công tuyệt thế, đối với đàn bà cũng mài cứu hản đầu ra đó.

Độc Tỷ Ưng Vương cười lớn, nói:

- Muốn mài cứu đàn bà cho tới nơi tới chốn, xem ra còn khó hơn luyện vũ công rất nhiều.

Đột nhiên lão ngưng bật tiếng cười, vểnh lỗ tai lên nghe một cái, cười nói nhỏ:

- Tới rồi.

Chưa nói dứt lời, ngoài cửa bỗng có tiếng bàn chân khua động nhẹ nhàng.

Hải Linh tử không nhịn nổi cũng quay đầu lại nhìn, lão cũng muốn xem, người đàn bà này xuất sắc ra tới làm sao.

Cửa mở, nhưng có treo rèm.

Dưới rèm bông lộ ra hai bàn chân.

Hai bàn chân ấy tuy mang một đôi giày vải xanh mềm đơn giản, nhưng hình dạng rất thanh tú, làm cho hai bàn chân cũng thành ra rất thanh tú. Tuy chỉ nhìn có hai bàn chân, Độc Tỷ Ứng Vương đã cảm thấy hài lòng lắm.

Cái đầu to lớn cực kỳ của lão đã bắt đầu đơng đưa, con mắt sáng ngời trừng trừng không chớp vào hai chiếc giày, con người hầu như muốn lòi ra khỏi tròng.

Bỗng nghe ngoài rèm có tiếng người nói:

- Tôi vào được chưa?

Tiếng nói thì lạnh như băng giá, nhưng thánh thoát như tiếng chim hoàng oanh bay ra khỏi động.

Độc Tỷ Ứng Vương cười lớn, nói:

- Tự nhiên là vào được. Mau ... xin mời vào mau.

Bàn chân không hề di động, ngoài rèm lại thò vào hai bàn tay.

Bàn tay thật trắng, ngón tay dài, nhỏ mà thanh, móng tay dũa gọt thật sạch sẽ, thật tề chỉnh; nhưng không giống như loại các cô thích trang điểm vẽ hình phụng tiên hoa lá trên móng tay.

Hai bàn tay ấy không những đẹp, mà còn rất có tính cách.

Chỉ nhìn hai bàn tay thôi, cũng làm cho người ta cảm thấy người đàn bà này không giống người thường.

Độc Tỷ Ứng Vương gật đầu lia lịa, cười nói:

- Tốt! Tốt lắm ... thật là tốt ...

Bỗng thấy hai bàn tay ấy vén rèm lên.

Người đàn bà khác thường ấy rút cuộc cũng bước vào trong nhà.

Trong trí óc tưởng tượng của Đỗ Khiếu Thiên, người đàn bà làm giá thật cao ấy, ắt hẳn là y phục hoa lệ, phấn son nồng nàn, thậm chí còn đầy cả châu quang bảo khí trên người.

Nhưng lão trật lất.

Người đàn bà ấy mặc một tấm áo vải màu xanh rất đơn giản, rất vừa vặn, trên gương mặt không thấy có dấu tích của phấn sáp, chẳng qua chỉ có một hạt trân châu nho nhỏ treo trên tai.

Đỗ Khiếu Thiên cảm thấy kinh ngạc vô cùng, lão không ngờ rằng một người đàn bà phong trần lại mặc đồ đơn giản như vậy, thậm chí còn có thể nói là chẳng có trang điểm gì hết.

Lão kinh ngạc, bởi vì tuy lão đã già, đối với đàn bà lão không thông hiểu

bao nhiêu, mà người đàn bà này, đối với tâm lý đàn ông, lại hiểu được hơn rất là nhiều.

Nàng biết rằng mình càng không trang điểm chường nào, mình lại càng hiển hiện rõ ràng cái vẻ thoát tục xuất sắc chường đó.

Tâm lý của đàn ông cũng kỳ lạ lắm, bọn họ chỉ mong có những người đàn bà phong trần nhưng lại không phong trần, giống như cô Bích Ngọc trong nhà, hoặc là cô tiểu thư khuê các nhà đại gia.

Nhưng đến lúc bọn họ gặp những người đàn bà thanh bạch, đàng hoàng chính chính, thì chỉ mong những người đàn bà ấy giống như gái phong trần.

Do đó, đàn bà phong trần mà giống như đàn bà con nhà gia giáo, nhất định sẽ biến thành tuyệt diệu màu hồng, đến muốn tím, con gái nhà lành mà giống như người phong trần, thì chắc chắn cũng sẽ có nhiều người theo đuổi.

Triệu Vô Cực là người sợ vợ, nhưng đàn ông sợ vợ cũng biết ăn vụng chứ, trên đời này không có người đàn ông nào không ăn vụng, cũng như trên đời này không có con mèo nào không biết ăn vụng đồ ăn.

Lão ta cũng đã chơi bởi nhiều lần, ấn tượng trong đầu của lão là mỗi khi người đàn bà phong trần bước vào đến nơi là gương mặt họ lộ đầy những nụ cười ngọt ngào ... đương nhiên là những nụ cười nghề nghiệp.

Nhưng người đàn bà này không giống vậy.

Nàng không những không cười, mà cũng không nói chuyện nữa, nàng bước vào là ngồi ngay trên ghế, lạnh lùng ngồi đó, y như một người đầu gối.

Chẳng qua, người có đầu gối này trông rất đẹp.

Tuy tuổi tác nàng xem ra không nhỏ, nhưng chắc chắn không lớn, cặp mắt nàng rất sáng, khóe mắt có vẻ hơi xếch lên, càng lộ đầy vẻ mê hồn.

Cặp mắt của Độc Tỷ Ứng Vương đã nhắm tít lại, lão vừa cười vừa nói:

- Tốt! Tốt lắm ... Mời ngồi mời ngồi.

Người đàn bà chẳng thèm liếc lão đến nửa con mắt, nàng lạnh lùng nói:

- Tôi đã ngồi rồi.

Độc Tỷ Ứng Vương cười nói:

- Đúng! Đúng lắm! Nàng đã ngồi rồi, nàng ngồi đáng thật đẹp.

Người đàn bà ấy nói:

- Vậy thì ông cứ việc nhìn đi! Tôi vốn là để cho người ta nhìn.

Độc Tỷ Ứng Vương vỗ bàn, cười lớn, nói:

- Lão nhà quê, người xem ... người ta thú vị làm sao. Ngay cả lời nói cũng không giống người thường, dám cùng ta cãi nhau san sát như vậy.

Nếu là người khác mà chọc lão, lão không đập bể treo đầu người ta là chuyện lạ, nhưng người đàn bà này mắng lão, lão lại cảm thấy thú vị.

Hử! Đàn bà thật là kẻ đáng nể.

Đỗ Khiếu Thiên cũng cười, nói:

- Không biết vị cô nương này có thể cho chúng tôi biết tính danh chăng?

Người đàn bà đáp:

- Tôi tên là Tứ Nương.

Độc Tỷ Ứng Vương cười lớn nói:

- Tứ Nương ... Hèn gì mà nàng không có vẻ được vui, thì ra nàng đang nhớ đến mẹ, mẹ của nàng cũng đẹp như nàng chăng?

Tứ Nương không đáp lại, nàng đứng dậy tính bước ra khỏi cửa.

Độc Tỷ Ứng Vương lớn tiếng gọi lại:

- Chờ chút, chờ chút, nàng tính đi đâu đấy?

Tứ Nương đáp:

- Tôi muốn về thôi.

Độc Tỷ Ứng Vương la lên, giọng quái gở:

- Về thôi? Nàng muốn về? Mới tới mà đã muốn về?

Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Tuy tôi chỉ là người đàn bà mua vui, nhưng mẹ tôi chẳng phải vậy, tôi lại đây không phải để nghe mấy người đem mẹ tôi ra làm trò cười.

Quả thật nàng hiểu rõ đàn ông, nàng biết đàn ông địa vị càng cao, càng có biện pháp chùng nào, càng thích đàn bà không nghe lời chùng đó, bởi vì thường ngày họ đã gặp những người nghe lời quá nhiều rồi.

Chỉ có những người đàn ông ít gặp đàn bà, thì mới thích nghe những lời nịnh hót của họ.

Quả nhiên Độc Tỷ Ứng Vương không giận dữ một chút nào, ngược lại lão càng khoái chí, nói:

- Đúng đúng đúng, từ nay về sau tên nào chọc đến mẹ của nàng, ta sẽ bẻ gãy cổ tên đó trước.

Tứ Nương bấy giờ mới miễn cưỡng ngồi xuống trở lại.

Triệu Vô Cực không nhịn được buộc miệng hỏi:

- Cô nương đã không thích đùa giỡn, vậy thì không biết cô nương thích gì?

Tứ Nương đáp:

- Cái gì tôi cũng thích, cái gì tôi cũng không thích.

Độc Tỷ Ung Vương cười lớn, nói:

- Nói thật hay, nói thật hay! Thật là còn nghe hay hơn là người ta ca hát.

Triệu Vô Cực cười nói:

- Cô nương nói chuyện hay quá như vậy, ca hát chắc chắn sẽ còn hay hơn, không biết cô nương có thể cho chúng tôi được điểm phúc nghe một bài ca chẳng?

Tứ Nương đáp:

- Tôi không biết ca hát.

Triệu Vô Cực hỏi:

- Nếu vậy, chắc cô nương biết đàn?

Tứ Nương đáp:

- Tôi cũng không biết đàn.

Triệu Vô Cực lại hỏi:

- Tỷ bà?

Tứ Nương đáp:

- Lại càng không biết.

Triệu Vô Cực không nhịn cười được, hỏi:

- Thế thì ... cô nương biết gì?

Tứ Nương đáp:

- Tôi lại đây để hầu rượu, tự nhiên là biết uống rượu.

Độc Tỷ Ung Vương cười lớn, nói:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu, biết uống rượu là quá đủ rồi, ta chỉ thích đàn bà biết uống rượu.

Nàng Tứ Nương này quả thật là biết uống rượu, Triệu Vô Cực định bụng sẽ phục cho nàng ta say một trận, xem nàng ta say ra làm sao. Nhưng Tứ Nương càng uống, cặp mắt càng sáng, ngay cả một tý say sưa cũng không thấy đâu, ngược lại Triệu Vô Cực chẳng còn dám tìm nàng ta thì uống rượu nữa.

Độc Tỷ Ung Vương cũng không ép nàng ta uống ... Lão là một người đàn ông rành mạch khoa thưởng thức, lão chỉ mong người đàn bà của mình có một chút rượu trong người, nhưng không muốn nàng ta uống say khướt.

Lão cũng hiểu rõ thời cơ.

Đến một lúc không lâu lắm, chính lão cũng làm bộ say khướt.

Triệu Vô Cực cũng là người sành điệu, đến một lúc không lâu nữa, lão ta cũng vừa cười vừa nói:

- Tư Không huynh suốt ngày hôm nay lao碌, bây giờ e đã uống rượu hơi

nhieu rồi chẳng?

Độc Tỷ Ứng Vương lập tức đứng dậy, nói:

- Đúng, đúng, đúng, ta đã say muốn đi ngủ thôi ... ta đã say muốn đi ngủ thôi ...

Triệu Vô Cực vội vã nói:

- Mã chưởng quỹ đã sớm chuẩn bị cho Tư Không huynh một phòng yên tĩnh phía sau, xin phiền cô nương đem đèn Tư Không Huynh qua bên đó! Tư Nương trừng mắt giận dữ nhìn y một cái, nhưng chẳng phản đối gì, nàng dìu Độc Tỷ Ứng Vương đi ra ngoài, hình như đối với chuyện này nàng làm quen quá rồi vậy.

Đỗ Khiếu Thiên bật cười nói:

- Tôi cứ ngỡ nàng ta có điểm không giống với người khác, thì ra rốt cuộc cũng giống như những người đàn bà nào khác thôi!

Triệu Vô Cực cũng cười nói:

- Đến giờ phút tối hậu, những người đàn bà trên thế gian này đều giống nhau hết, nhất là những thứ người đàn bà như vậy, bọn họ vốn là vì “bán” mới tới đây.

Đỗ Khiếu Thiên cười nói:

- Chẳng qua người đàn bà này có phương pháp “bán”, không giống như những người đàn bà khác.

Mã Hồi Hồi chuẩn bị phòng ngủ cho Độc Tỷ Ứng Vương quả thật là một chỗ yên tĩnh.

Vừa qua khỏi cửa, Tư Nương lập tức lấy sức đẩy Độc Tỷ Ứng Vương ra, lạnh lùng nói:

- Cơn say rượu của ông bây giờ chắc hết rồi phải không?

Độc Tỷ Ứng Vương cười nói:

- Làm sao mà hết lệ vậy?

Tư Nương cười nhạt nói:

- Ông vốn có say tí nào đâu, ông tưởng rằng tôi không biết?

Cơn say của Độc Tỷ Ứng Vương quả nhiên đã tỉnh lại được vài phần, lão cười nói:

- Tỉnh tức là say, say tức là tỉnh, đời người vốn là cuộc trò chơi, hà tất phải nhận cho rõ ràng?

Lão tự mình kiểm bình trà, đưa lên miệng uống vài hớp, lẩm bẩm nói:

- Rượu nồng hơn nước, nước quả thật uống ngon không bằng rượu.

Tư Nương đứng lạnh lùng nhìn lão, nói:

- Bây giờ tôi đã đem ông về phòng rồi, ông còn muốn tôi làm gì nữa không?

Độc Tỷ Ứng Vương kéo bàn tay của nàng lại, títt mắt cười nói:

- Đàn ông ở thời điểm này muốn làm gì, nàng không lẽ không biết?

Tứ Nương hất tay của lão ra, nói lớn:

- Ông dựa vào đâu mà cho rằng tôi là loại người đàn bà như vậy? Dựa vào đâu mà cho là tôi sẽ làm chuyện đó với ông?

Độc Tỷ Ứng Vương cười lên một tiếng nói:

- Ta dựa vào cái này.

Lão cười lớn, lấy ra một đỉnh vàng sáng rực, liếc mắt nhìn Tứ Nương, nói:

- Nàng muốn thứ này không?

Tứ Nương đáp:

- Chúng tôi lại đây, chỉ vì món ấy thôi, nếu không phải vì muốn cái đồng tiền dơ dáy ấy, ai muốn đi làm người rót rượu cho thiên hạ?

Độc Tỷ Ứng Vương cười lớn nói:

- Thì ra nàng cũng là người biết tiền đấy, như vậy thì dễ dàng thôi.

Lão lại kéo tay nàng, Tứ Nương lại hất tay lão ra, hững hờ nói:

- Tuy tôi muốn tiền, nhưng tôi cũng chọn người.

Độc Tỷ Ứng Vương biến sắc mặt, hỏi:

- Nàng muốn chọn loại người nào? Thứ mặt mày trắng trẻo?

Tứ Nương cười nhạt nói:

- Thứ mặt mày trắng trẻo, tôi thấy nhiều quá rồi, tôi muốn người đàn ông chân chính.

Độc Tỷ Ứng Vương nở mặt ra cười nói:

- Vậy thì đúng rồi, nàng chọn ta thật không sai, ta chính là người đàn ông chân chính.

Tứ Nương liếc nhìn lão từ trên xuống dưới, nói:

- Người tôi muốn là loại đàn ông thật tài giỏi, ông như vậy sao?

Độc Tỷ Ứng Vương đáp:

- Đương nhiên là vậy.

Tứ Nương hỏi:

- Nếu ông có chỗ nào thật tài tình cho tôi xem, tôi động lòng, thì dù cho không có một đồng tiền, tôi cũng chịu cam lòng tình nguyện cùng ông ...

Độc Tỷ Ứng Vương cười lớn nói:

- Nàng không biết danh ta, tự nhiên không biết ta là người tài ba thế nào, nhưng người trong giang hồ nghe đến tên ta, ta muốn họ sang phía đông,

họ không dám đi qua phía tây.

Tứ Nương nói:

- Nói dóc ai ai cũng biết thôi.

Độc Tỷ Ung Vương nói:

- Nàng không tin? Được, ta cho nàng xem đây!

Tay của lão nhẹ nhàng chặt một cái, cái bàn lập tức bị chặt đi một góc, y như bị đao chặt vào đầu hủ.

Tứ Nương hững hờ nói:

- Được, quả nhiên có bản sự, nhưng mà tôi xem cũng không đủ ...

Độc Tỷ Ung Vương cười nói:

- Không cần nàng đủ hay không đủ, ta đợi không kịp nữa rồi, lại đây thôi!

Lão kéo nhẹ một cái, Tứ Nương đã lọt vào trong lòng.

Tứ Nương nhắm mắt lại không động dậy, nói:

- Ông có sức mạnh, muốn cưỡng gian tôi, tôi chẳng có sức phản kháng, nhưng một người đàn ông chân chính, phải nên để cho người đàn bà của mình cam lòng tình nguyện với họ.

Độc Tỷ Ung Vương không nói gì cả, bởi vì tay lão đang bận hoạt động, lão chỉ có một tay, nhưng so với những người đàn ông đầy đủ hai tay, còn lợi hại hơn quá cỡ.

Tứ Nương cắn chặt răng, cười nhạt nói:

- Thế mà ông còn dám khoe là người đàn ông chân chính, thì ra chỉ là kẻ chỉ biết ăn hiếp đàn bà, đàn ông ăn hiếp đàn bà, không những là những người không biết xấu hổ, mà còn là những kẻ không ra gì. Thật không ngờ ông cũng là những người như vậy.

Độc Tỷ Ung Vương thở hổn hển, cười nói:

- Nàng cho ta là loại người gì?

Tứ Nương đáp:

- Tôi xem mặt mày ông tuy xấu xí, nhưng còn có vài phần đàn ông, do đó mới chịu theo ông vào đây, nếu đổi lấy ba người kia, thì dù có say lả ra đất, tôi cũng chẳng thềm diu.

Nàng thở nhẹ ra một cái, nói:

- Ai mà biết được tôi nhìn trộm ông, nhưng cũng chỉ oán mình tôi, oán không được người khác ... Được, ông muốn vậy thì lại thôi! Cái chuyện này cũng chẳng tốn bao nhiêu thì giờ.

Bàn tay của Độc Tỷ Ung Vương bỗng dừng lại, người cũng đang ngẩn ra.

Ngẩn ra một hồi, lão mới nhảy dậy, la lên hỏi:

- Thật tình nàng muốn ta làm gì?

Tứ Nương ngồi dậy, kéo lại quần áo, nói:

- Tôi biết bản sự của ông giỏi, giết được người, người khác ai cũng sợ ông, nhưng những điều đó cũng chẳng có gì gọi là tài ba.

Độc Tỷ Ưng Vương hỏi:

- Muốn làm sao thì mới gọi là tài ba?

Tứ Nương nói:

- Tôi nghe người ta nói, người càng có bản sự, càng giấu sâu không lộ ra.

Thuở xưa, Hàn Tín chịu nhục luân tròn, người hậu thế mới biết y là kẻ hảo hán. Nếu lúc đó y giết tên cướp đi, còn ai chịu phục y ta?

Độc Tỷ Ưng Vương cười lớn nói:

- Không lẽ nàng muốn ta chui qua dưới quần nàng sao?

Tứ Nương bất giác cười phì lên.

Lúc nàng không cười, nàng chẳng qua chỉ là một người đẹp bằng gỗ, bây giờ nàng mới cười có một tiếng, cái đẹp ấy bỗng vùng sống dậy, tỏa hương thơm, biểu lộ biết bao là phong tình, nếu có người đàn ông nào không động lòng, chắc hẳn phải là người đã chết rồi.

Độc Tỷ Ưng Vương tự nhiên không phải là người đã chết, lão nhìn trừng trừng cười nói:

- Ta Tư Không Thự tung hoành một đời, nhưng nếu giả như nàng muốn ta chui qua dưới quần nàng, ta cũng chịu.

Tứ Nương cười quyến rũ nói:

- Tôi không có ý như vậy, chẳng qua ...

Ánh mắt nàng lưu động, nói tiếp:

- Tở như nói, tuy tôi đánh không lại ông, nhưng ông bị tôi đánh một cái, mà không đánh trả lại, điều đó mới hiển lộ rõ ràng ông là một người đàn ông, một người đàn ông chân chính có khí khái.

Độc Tỷ Ưng Vương cười lớn nói:

- Dễ dàng quá, ta bị nàng đánh cho một bạt tai, có khổ gì đâu?

Tứ Nương nói:

- Thật vậy sao?

Độc Tỷ Ưng Vương nói:

- Tự nhiên là thật, nàng đánh đi! Đánh mạnh một chút cũng không sao cả.

Tứ Nương cười nói:

- Nếu vậy tôi đánh nhé.

Nàng cuốn tay áo lên, để lộ một cổ tay trắng ngần như bạch ngọc.

Độc Tỷ Ứng Vương thật tình không động đây, cam lòng tình nguyện chịu bị đánh.

Đây chính là đàn ông, đàn ông thật là đáng thương, chỉ vì muốn biểu lộ trước mặt đàn bà mình là người tài ba, biểu lộ mình có dũng khí, đàn ông chuyện gì cũng làm.

Tứ Nương tươi cười, bàn tay nhẹ nhàng đánh tới.

Nàng ra tay rất nhẹ, rất chậm, nhưng khi gần đến mặt của Độc Tỷ Ứng Vương, năm ngón tay bỗng nhiên liên tiếp búng ra, nhanh như chớp giật, điểm đúng bốn chỗ đại huyệt.

Hiển nhiên Độc Tỷ Ứng Vương nằm mộng cũng không nghĩ tới chuyện đó, đợi đến lúc lão nghĩ tới, thì không còn kịp nữa ... chính lão cũng đã trở thành một người đầu gối.

Tứ Nương cất tiếng cười như chuông ngân, nàng khúc khích nói:

- Giỏi, Độc Tỷ Ứng Vương quả nhiên là một người đàn ông khí khái, tôi thật bội phục!

Độc Tỷ Ứng Vương trừng mắt nhìn nàng ta, ánh mắt như muốn nẩy lửa, nhưng miệng lão thốt không ra được một lời. Cả gương mặt của lão đã hoàn toàn biến thành tê liệt.

Tứ Nương nói:

- Thật ra người chẳng cần phải tức giận, càng không nên khổ sở, đàn ông bất kể dù có thông minh đến bao nhiêu, gặp phải đàn bà đẹp cũng đều biến thành gốc tử cẩu.

Nàng cười tươi, nói tiếp:

- Do đó mà có những cô mười bảy mười tám tuổi, cũng lừa gạt được những lão già hiểu sắc khôn lanh như quẻ, trên đời này chuyện đó xảy ra nhiều không xiết kể ...

Nàng vừa nói vừa thò tay lục soát trên người Độc Tỷ Ứng Vương.

Độc Tỷ Ứng Vương mặc một bộ đồ rộng thùng thình. Cái bọc màu vàng lão vừa rồi ôm trong tay, lão giấu ở trong áo.

Tứ Nương lục ra được bọc vải, cặp mắt sáng lên.

Nàng mở bọc vải ra, hộp đao nằm trong đó .

Trong hộp, thanh đao sáng choang như tuyết!

Tứ Nương chăm chú nhìn vào thanh đao trong hộp, lẩm bẩm nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, người tưởng một mình ta không đủ tài cướp được thanh đao này chăng? Không những người xem thường ta, còn xem thường đàn bà nữa, bản sự đàn bà lớn bao nhiêu, đàn

ông chỉ sợ không bao giờ tưởng tượng ra ...

Hử! Người đàn bà tài cán!

Phong Tứ Nương có lẽ đúng là một người đàn bà tài cán!

Nhưng Phong Tứ Nương rốt cuộc cũng chỉ là một người đàn bà.

Đàn bà lúc thấy những gì mình ham muốn, nàng ta không còn thấy được chỗ nguy hiểm ...

Trên đời này, đa số những tên hiếu sắc, đều biết rõ đến nhược điểm này của đàn bà, do đó mà đem những đồ lễ vật làm cho họ hoa mắt lên, để che dấu chỗ công kích nguy hiểm của mình.

Phong Tứ Nương toàn bộ tinh thần tập trung vào thanh đao, nàng không nhìn ra trên mặt Độc Tỷ Ứng Vương đang lộ một nét cười hung dữ.

Đợi nàng muốn bỏ đi, thì không còn kịp nữa!

Bàn tay dài như vượn của Độc Tỷ Ứng Vương bỗng nhiên thò ra nhanh như điện, chụp lấy cổ tay của nàng, nửa thân người nàng bỗng trở thành tê bại, thanh đao trong tay rớt xuống đất choang lên một tiếng!

Chiêu thế nhanh tựa chớp, không cho nàng một tí cơ hội nào để tránh né.

Độc Tỷ Ứng Vương cười khanh khách nói:

- Nếu người cho ta là gốc tử thật sự, người xem thường ta quá, cũng xem thường đàn ông quá, bản sự đàn ông lớn bao nhiêu, đàn bà chỉ sợ không bao giờ tưởng tượng ra!

Trái tim của Phong Tứ Nương đã chìm xuống dưới đáy sâu, nhưng ngoài mặt nàng vẫn còn giữ vẻ tươi cười, bởi vì nàng biết bây giờ vũ khí duy nhất còn lại của mình là cười.

Nàng lấy mắt liếc Độc Tỷ Ứng Vương, cười ngọt ngào nói:

- Ông hà tất phải nóng giận? Đàn ông có lúc bị đàn bà lừa một lần, không phải cũng thú vị sao? Nếu mà làm thật quá, thì hết vui rồi.

Độc Tỷ Ứng Vương cười hung dữ nói:

- Đàn bà có lúc bị đàn ông cưỡng gian một lần, không phải là không thú vị sao?

Bàn tay lão dẫn chặt lại, cả người Phong Tứ Nương bỗng mềm ra, ngay nửa điểm sức lực cũng đã biến mất. Đến lúc lão ngoặt tay lại tạt một cái, người của nàng đã bị tạt rớt nằm xuống giường.

Chỉ thấy Độc Tỷ Ứng Vương cười hung hăng bước lại, nàng cắn chặt răng, lấy hết toàn thân sức lực, đưa chân lên nhắm lão đá tới.

Nhưng chân nàng chưa kịp đá ra, đã bị bàn tay như ưng trảo của lão ta chụp lấy. Bàn tay lão nhẹ nhẹ bóp một cái, cổ chân nàng như bị chặt đứt

đi, đau đớn nước mắt muốn trào ra.

Cặp giày vải màu xanh, cũng đã biến thành rách nát, lộ ra hai bàn chân tinh xảo, trắng ngần, hoàn mỹ không có một tỳ vết.

Độc Tỷ Ứng Vương nhìn thấy hai bàn chân, nhìn muốn thành si ngốc, lắm bả nói:

- Bàn chân đẹp làm sao, đẹp làm sao ...

Lão thật tình cúi đầu xuống hôn lên lòng bàn chân của nàng.

Trên đời này không có một người đàn bà nào không sợ nhột, nhất là

Phong Tứ Nương, hàm râu xồm xoàm như cỏ dại của Độc Tỷ Ứng Vương chạm vào lòng bàn chân nàng, hơi thở nóng hổi từ trong miệng thổi thẳng đến tận đáy trái tim, nàng kinh hãi, hoảng sợ, phẫn nộ, ghê tởm ...

Nhưng cái thứ kích thích ấy, thật sự nàng chịu không nổi.

Trái tim của nàng đã muốn vỡ tung ra, nhưng người của nàng bất giác lại cười khúc khích lên, cười ra nước mắt, nàng một mặt cười, một mặt mắng lên:

- Súc sinh, súc sinh, lão già chó chết, mau mau buông ta ra ...

Nàng đem hết tất cả những điều ác độc trên thế gian này ra chửi, nhưng vẫn còn cứ phải cười mãi.

Độc Tỷ Ứng Vương trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt như muốn nảy lửa, đột nhiên lão thò tay ra, mảnh áo trước ngực của Phong Tứ Nương đã bị xé tung, bày bộ ngực trắng ngần như bạch ngọc.

Nàng hầu như muốn ngất đi, chỉ cảm thấy người của Độc Tỷ Ứng Vương đang cười lên người nàng, nàng đành phải lấy hết sức lực ép hai đùi lại, chết cũng không chịu tung ra.

Bỗng nghe Độc Tỷ Ứng Vương thở hổn hển nói:

- Đồ đàn bà thú vị, đó là mi muốn như vậy, oán không được ta!

Bàn tay lão chụp lấy yết hầu của nàng.

Phong Tứ Nương ngay cả thở còn thở không được, nói gì đến sức lực tranh giành phản kháng, trước mắt nàng đã bắt đầu thấy tối sầm lại, thân thể từ từ mềm nhũn ra, hai bắp đùi cũng từ từ tung nhuyễn ...

Bỗng nhiên, bình một tiếng, cửa sổ bị đập phá ra.

Một người mặc áo xanh xông vào như mũi tên, chạy lại cướp lấy thanh đao trên mặt đất!

Độc Tỷ Ứng Vương quả nhiên không hổ là tay cao thủ cao cường có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, tại hoàn cảnh đó, mà lão còn chưa bị hôn ám đầu não, lão búng ngược người lại, cánh tay dài thò ra, bàn tay chụp lấy đỉnh

đầu của người kia!

Người kia không kịp chụp lấy thanh đao, thân hình co lại, cong đi nửa thước.

Bỗng nghe rắc một tiếng, cánh tay của Độc Tỷ Ứng Vương tự nhiên dài ra thêm nửa thước, rõ ràng là chỗ chụp không được, hiện giờ lão lại chụp được.

Nào ngờ thân pháp người áo xanh cũng nhanh nhẹn không thể tưởng, đột nhiên xoay người một cái, bàn tay chặt tới cổ tay của Độc Tỷ Ứng Vương, mũi chân hất nhẹ một cái, đá thanh đao bay tới chỗ Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương tay trái giữ lấy mảnh áo trước ngực, tay phải tiếp lấy thanh đao, cười tươi nói:

- Cám ơn các người ...

Trong tiếng cười giòn dã, thân hình nàng đã bay lên, lọt ra khỏi khung cửa sổ.

Người áo xanh thở ra một cái, bàn tay xoay ngược lại, lập tức ánh đao như cầu vòng vẽ ra, hốt tới vai của Độc Tỷ Ứng Vương.

Đao chém ra, xuất thủ nhanh đến mức độ không thể tưởng tượng.

Độc Tỷ Ứng Vương tung hoành mấy chục năm nay, thật tình chưa bao giờ lão thấy qua đao pháp nào nhanh như vậy, thậm chí còn không kịp thấy y ra tay ra làm sao, kinh hãi quá, nhảy vọt ra sau, hét lên:

- Mi là ai?

Người mặc áo xanh không trả lời, tiếp tục tấn công tới, chỉ thấy ánh đao liêu nhiên, dày đặc, gió mưa chẳng lọt qua được, ánh mắt Độc Tỷ Ứng Vương loang loáng, lão tránh né được mấy chiêu, bỗng nhiên cất lên tiếng cười như điên cuồng, nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, thì ra là người ...

Người mặc áo xanh cũng cười lớn, nói:

- Ứng Vương quả nhiên có nhãn lực!

Trong tiếng cười lớn, đột nhiên người của y và thanh đao biến thành một, ánh đao lóe lên, xuyên qua cửa sổ.

Độc Tỷ Ứng Vương hét lên một tiếng, đuổi theo ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, màn đêm tối trầm trầm, sao mùa thu đầy trời, còn thấy đâu bóng hình của Tiêu Thập Nhất Lang!

Phong Tứ Nương một mặt vừa thay đổi y phục, một mặt vừa lăm bằm mắng nho nhỏ trong miệng, cũng chẳng biết mắng ai, mà cũng chẳng biết mắng gì.

Chẳng qua trên gương mặt nàng không thấy lộ vẻ gì giận dữ, ngược lại còn có vẻ mừng rỡ, nhất là khi nàng nhìn tới thanh đao đang nằm trên giường, mặt nàng bất giác nở nụ cười như đóa hoa xuân.

Thanh Cát Lộc Đao ngày đêm mơ tưởng, rốt cuộc đã vào tay mình.

Vì thanh đao này, Phong Tứ Nương đã phải phí bỏ bao nhiêu tâm tư.

Trước đó biết bao nhiêu ngày, nàng đã lại thị trấn này, bởi vì nàng tính đúng nơi đây là chỗ bọn Triệu Vô Cực phải đi qua.

Ở ngoài trấn, nàng thuê một gian phòng nhỏ yên tĩnh, đi tìm Mã Hồi Hồi;

Mã Hồi Hồi là kẻ rất có nghĩa khí, y lại thiếu nàng món nợ, dĩ nhiên y không có cách nào hơn ngoài chuyện bằng lòng giúp nàng một tay.

Nhưng Độc Thủ Ứng Vương quả là một nhân vật bản lãnh, đến phút tối hậu, nàng còn suýt bị hư việc, trộm gà không xong, còn ngược lại sém bị mất gạo.

Nếu không nhờ Tiêu Thập Nhất Lang ...

Nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, nàng chợt cảm thấy tức muốn ngứa ngứa răng.

Nàng vừa gài xong cái nút cuối cùng, đột nhiên nghe ngoài cửa sổ có người thở ra một cái, thung dung nói:

- Khuyên lớn các bạn đừng có kết bằng hữu với đàn bà, càng không nên ra tay cứu giúp họ. Bạn đang bận cứu họ, thì họ một mình bỏ chạy mất tiêu, để bạn một mình nơi đó chịu trận.

Nghe tiếng nói, gương mặt của Phong Tứ Nương bỗng lập tức đỏ lên, bất giác nàng ngắt đứt cái nút áo mới cài xong, xem ra nàng có vẻ hận không thể lấy chân đá nát cái cửa sổ.

Nhưng trông mặt nàng đảo quanh một cái, nàng nhin lại được, còn cười khúc khích lên, nói:

- Một điểm cũng không sai, tôi chỉ hận không thể bỏ anh chết ở đó, cho tên Độc Tỹ Ứng Vương móc trái tim anh ra, xem nó đen tới cỡ nào.

Song cửa sổ hé ra một tỹ, nửa khuôn mặt của Tiêu Thập Nhất Lang hiện ra, cười hi hi nói:

- Tìm tôi đen, hay tim của cô đen?

Phong Tứ Nương nói:

- Anh còn dám nói tới tôi? Hối tới tôi? Tôi thành tâm thành ý lại nhờ anh giúp đỡ, anh viện cớ này cớ nọ không chịu giúp, tôi lại đây, anh âm thầm dò theo dõi, đợi đến khi thấy tôi được việc, anh mới lộ mặt ra, muốn ăn chặn không tốn tiền, anh thử nói xem, anh còn là cái thứ gì?

Nàng càng nói càng nóng, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, nhảy lên đá thủng khung cửa sổ một cái lỗ lớn, hận cái khung cửa ấy không thể là gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang đã sớm chạy ra xa tít, cười nói:

- Đường nhiên tôi chẳng là thứ gì, tôi rõ ràng là người, tại sao lại là thứ gì được?

Y thở ra một hơi, nói:

- Không chừng tôi không nên lại đây, cứ để cho cái tên quở to đầu ấy ngửi hai bàn chân của cô cũng tốt, thối chết hần càng tốt, cũng khỏi cho tôi phải ...

Phong Tứ Nương la lớn lên, mắng:

- Anh thối lắm, làm sao anh biết bàn chân tôi thối, anh ngửi qua rồi chẳng?

Tiêu Thập Nhất Lang cười đáp:

- Tôi không có cái nhĩ hứng tốt đẹp đó.

Phong Tứ Nương cũng phát giác ra mình nói vậy, rõ ràng là rước cái khổ lại cho mình, nàng đỏ mặt lên nói:

- Cho là anh giúp tôi đi, tôi cũng chẳng mang ơn anh, bởi vì anh vốn chẳng phải lại cứu tôi, mà chỉ vì thanh đao này thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu anh lại cứu tôi, tại sao không lo thân tôi trước, mà chạy lại giành thanh đao?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu, cười khổ nói:

- Cái người đàn bà này, ngay cả chiêu Dương Đông Kích Tây cũng không hiểu ... Tôi hỏi cô, nếu tôi không chạy lại giành đao, hần làm sao tha cho cô dễ dàng được như vậy?

Phong Tứ Nương nghe Tiêu Thập Nhất Lang phân tích, bất giác ngẩn người ra.

Nàng nghĩ lại quả thật không sai, nếu Tiêu Thập Nhất Lang không đi giành đao, mà đi giành người, thân nàng chắc không khỏi bị Độc Tỷ Ưng Vương làm tổn thương.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu có con chuột bò lên cái ly thủy tinh của cô, cô có lấy viên đá chọi con chuột không ? Không lẽ cô không sợ viên đá chọi vỡ cái ly thủy tinh của cô đi chẳng?

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, nói:

- Cho là anh biết nói năng ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết trong bụng cô đã biết rõ ràng mình sai, nhưng ngoài miệng thì chịu chết cũng không chịu nhận mình sai!

Phong Tứ Nương nói:

- Anh làm sao hiểu tâm tư của tôi? không lẽ anh là con giun trong bụng của tôi?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Bởi vì trong lòng cô nhận sai, trong lòng cảm kích tôi, do đó mà ngoài miệng mới hung hăng như thế, chỉ cần trong bụng cô cảm kích, ngoài miệng không nói cũng không sao.

Phong Tứ Nương tuy còn nghinh mặt lên, nhưng đã không nhịn nổi cười.

Trái tim đàn bà thật là kỳ quái, đối với người đàn ông họ không thương, lòng của họ thật cứng rắn; nhưng gặp phải người đàn ông họ thương, lòng họ lập tức cứng rắn không nổi.

Tiêu Thập Nhất Lang đang chăm chú nhìn nàng ta, tựa hồ như muốn thành si ngốc.

Phong Tứ Nương lườm y một cái, ôm miệng cười hỏi:

- Anh nhìn gì? Có gì hay mà nhìn?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Ấy cô không hiểu điều này, một người đàn bà nhìn đẹp nhất là lúc nàng ta muốn nghinh mặt lên nhưng lại không nhịn cười được, làm sao mà tôi bỏ lỡ được cơ hội?

Phong Tứ Nương cười mắng:

- Thôi anh đừng có nịnh nữa, thật ra trong lòng anh đang muốn gì, tôi đã biết rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao? Cô thành con giun trong bụng tôi từ hồi nào vậy?

Phong Tứ Nương nói:

- Lần này anh chẳng được gì, trong lòng không phục, tính lại đây gỡ gạc gì đó, có phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Cũng không phải vậy, chẳng qua ...

Y cười một tiếng, nói tiếp:

- Cô đã có thanh Cát Lộ đao, còn để thanh Lam Ngọc lại làm gì?

Phong Tứ Nương bật cười nói:

- Tôi đã biết tên tiểu tặc là anh đang nhắm vào thanh kiếm của tôi ... Được, nhắm vào điểm hiếu thuận của anh, tôi thưởng cho anh thanh kiếm này đó!

Nàng rút kiếm, quăng ra ngoài cửa sổ.

Tiêu Thập Nhất Lang hai tay tiếp lấy, cười nói:

- Tạ ơn ban thưởng.

Y rút kiếm ra, nhẹ nhàng vuốt ve, lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên là một thanh kiếm tốt, chỉ tiếc là cho đàn bà xài.

Phong Tứ Nương đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, anh muốn thanh kiếm cho đàn bà sử dụng để làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang cười đáp:

- Tự nhiên là đem tặng cho một người đàn bà.

Phong Tứ Nương trừng mắt hỏi:

- Tặng ai?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tặng ai lúc này tôi còn chưa biết, chẳng qua rồi sẽ có lúc tìm ra một người thích hợp để tặng thôi, xin cô an lòng.

Phong Tứ Nương cắn chặt môi, nói:

- Được, có điều khi nào anh tìm ra, cũng nói cho tôi biết một tiếng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được, tôi đi tìm đây.

Y vừa xoay người lại, Phong Tứ Nương lại hét lên nói:

- Chậm một chút.

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ quay mình lại, hỏi:

- Còn có gì sai bảo?

Phong Tứ Nương ánh mắt lưu động, cầm thanh Cát Lộc đao trên giường lên, hỏi:

- Không lẽ anh không muốn kiến thức một phen thanh đao này ra sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không.

Y trả lời gọn ghẽ như vậy, Phong Tứ Nương bất giác ngẩn người ra một cái, hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Bởi vì ... nếu tôi suy đoán không lầm, thanh đao này tám phần là giả.

Phong Tứ Nương la lên nói:

- Giả? Anh dựa vào đâu mà cho thanh đao này có thể giả?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi hỏi cô, Triệu Vô Cực, Đổ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử, ba người ấy ai là người đảng hoàng đứng đắn?

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Cả ba người đều không phải là thứ tốt lành.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu vậy, tại sao bọn họ phải đi đến tận chỗ xa xôi mời cho được Độc Tỷ Ứng Vương cái lão quái vật ấy về đây, cam lòng tình nguyện chịu cho lão ta sai bảo, còn đưa đao cho lão ta giữ, xong chuyện rồi, cũng một mình lão ta nở mày nở mặt, cỡ tài cán như bọn Triệu Vô Cực, tại sao lại đi làm chuyện ngu dốt như vậy?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh nói thử tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Bởi vì bọn họ muốn đem Độc Tỷ Ứng Vương ra làm quĩ thể mạng, làm bia cho người ta bắn vào.

Phong Tứ Nương chau mày hỏi:

- Làm bia?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bọn họ biết rõ trên đường đi chắc chắn sẽ có vô số người muốn đến cướp đoạt, dám lại cướp đao tự nhiên là những tay không vừa, do đó bọn họ bèn đem một thanh đao giả đưa Tư Không Thự, cho mọi người xúm vào cướp đoạt, bọn họ mới yên ổn đem thanh đao thật giao tới nơi tới chốn.

Y thở ra một hơi, nói tiếp:

- Cô nghĩ coi, nếu không phải bọn họ biết rõ đó là thanh đao giả, chúng ta ở đó đánh nhau đến long trời lở đất, ba người ấy tại sao còn chưa chạy lại cứu?

Phong Tứ Nương nói:

- Đấy ... đấy có thể là vì bọn họ sợ quấy nhiễu Tư Không Thự ... với lại bọn họ vốn ở chỗ khác, Mã Hồi Hồi chỉ chuẩn bị chỗ ở riêng cho Tư Không Thự.

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu, cười nói:

- Tư Không Thự mà ôm thanh đao thật trong người, ba người bọn họ còn để yên cho lão ta một mình ở đó sao?

Phong Tứ Nương nói không ra lời.

Nàng ngẩn người ra một hồi, đột nhiên rút đao ra, lớn tiếng nói:

- Bất kể anh nói cách gì, tôi cũng không tin thanh đao này là đồ giả!

Đao, đích xác là sáng ngời chói mắt.

Nhưng nhìn kỹ một hồi, lập tức có thể nhận ra ánh đao lóe mắt ấy có chỗ quái dị, cứ giống như đồ trang sức giả trên đầu các cô bé còn nhỏ.

Tiêu Thập Nhất Lang rút thanh Lam Ngọc ra, nói:

- Nếu cô không tin, cứ thử xem có sao đâu?

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, nhảy ra khỏi cửa sổ, một đao chém tới thanh bảo kiếm.

Chỉ nghe choang một tiếng ...

Thanh đao sáng ngời đã bị gãy làm hai đoạn!

Phong Tứ Nương đứng sững người ra, nửa đoạn đao trên tay cũng rớt xuống dưới đất; giả như có người nói Phong Tứ Nương không bao giờ biết già, thì tại một khoảng tỷ tách thời gian đó, nàng ta bỗng trở nên già đi mất mấy tuổi.

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu, lắc bả:

- Ai ai cũng nói đàn bà thông minh hơn đàn ông, có điều tại sao đàn bà thường thường lại bị đàn ông gạt?

Phong Tứ Nương nhảy dựng lên, tức giận nói:

- Anh biết rõ thanh đao là giả, anh còn muốn gạt tôi đi lấy thanh kiếm, anh thật là một tên đạo tặc, một tên cường đạo.

Tiêu Thập Nhất Lang than thở nói:

- Thật tình tôi không nên gạt cô, có điều tôi có biết một vị cô nương, cô ta vừa thông minh, vừa đẹp, vừa thẳng thắn, lâu ngày tôi chưa gặp mặt cô ấy, do đó muốn tìm một thứ lễ vật lại tặng cho cô ta, mong cho cô ta vui vẻ một chút.

Phong Tứ Nương mở to mắt ra, hỏi:

- Cô ... cô ấy là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang chăm chú nhìn nàng, lộ một nụ cười ầm ập, từ từ nói:

- Cô ấy tên là Phong Tứ Nương, không biết cô có quen biết cô ta không?

Phong Tứ Nương đột nhiên cảm thấy người nóng lên, bao nhiêu tức giận đều biến đâu mất tiêu chẳng thấy bóng hình, toàn thân nàng mềm nhũn, tựa vào khung cửa sổ, cắn môi nói:

- Anh đừng hỡ! Con người của anh ... Tôi quen anh, ít nhất cũng đoán mệnh

đi mất ba chục năm.

Tiêu Thập Nhất Lang hai tay đưa thanh Lam Ngọc qua, cười nói:

- Tuy cô không được thanh Cát Lộc Dao, nhưng có người tặng cho cô thanh Lam Ngọc, có phải cô cũng nên vui vẻ lên một chút không?

6. Lòng Dạ Người Đẹp

Quán trà.

Tế Nam tuy là một thành phố nổi danh, nơi tàng long ngọa hổ từ khắp nơi phức tạp, nhưng muốn tìm một nơi có nhiều khách uống trà lạp tạp, nói năng ồn ào, chỉ sợ cũng rất ít.

Tuy Phong Tứ Nương ít có cơ hội ngồi trong quán trà, nhưng mỗi lần ngồi trong đó, nàng đều cảm thấy rất vui, nàng thích đàn ông ngắm nhìn nàng. Một người đàn bà làm được cho con mắt của đàn ông chăm chăm nhìn vào mình, cũng là một chuyện vui.

Trong quán trà này, con mắt của đàn ông quả thật đang chăm chăm nhìn nàng, đàn bà ngồi trong quán trà vốn đã không nhiều, đàn bà đẹp như vậy lại càng ít thấy.

Phong Tứ Nương đưa tách trà nhỏ lên miệng nhấp nhấp. Trà cũng chẳng ngon gì, cái thứ trà này, nàng thường ngày vốn không thêm uống, nhưng hiện tại thì không nỡ bỏ xuống.

Chẳng phải nàng đang khâm thưởng trà vị, chẳng qua nàng cảm thấy tư thế uống trà của mình rất đẹp, có thể để cho người ta khâm thưởng hai bàn tay của mình.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang nhìn nàng, y cảm thấy rất thú vị.

Y quen biết Phong Tứ Nương cũng lâu năm, y rất hiểu tính tình của nàng.

Cái người được giang hồ tặng cho biệt danh là Nữ Yêu Quái, tuy rất khó chọc vào, tuy rất hung dữ, nhưng có lúc cũng rất ngây thơ như một đứa bé.

Tiêu Thập Nhất Lang rất thích nàng ta, mỗi lần gặp mặt nàng y đều cảm thấy rất thoải mái, đến lúc chia tay y cũng không bị khổ sở.

Tình cảm ấy rốt cuộc ra sao, chính y cũng không phân biệt được rõ ràng.

Bọn họ rủ nhau tới Tế Nam, bởi vì Cát Lộc Dao cũng đã tới Tế Nam ...

Những cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào Phong Tứ Nương, bỗng nhiên đồng loạt hướng ra trước cửa; có người rướn cổ lên nhìn, có người thậm chí còn đứng dậy, chạy ra tới cửa.

Phong Tứ Nương cũng lấy làm quái lạ, trong lòng nàng đang nghĩ:

- Ngoài kia không lẽ có người đàn bà nào còn đẹp hơn mình?

Phong Tứ Nương có vẻ muốn tức lên, cũng có phần hiếu kỳ, nàng cũng nhin không được muốn ra ngoài cửa nhìn xem thử. Trong bụng nàng đã muốn làm gì, nàng tuyệt đối không hề trì hoãn nghi hoặc.

Nàng bước ra tới cửa, mới phát hiện rằng mọi người đang tranh nhau nhìn, chẳng qua chỉ là một cỗ xe.

Cỗ xe ấy, tuy so với một cỗ xe thường, hoa quý hơn một týt, nhưng cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt khác thường; tất cả cửa trên xe đều đóng kín mít, chẳng thấy được người trong xe ra thế nào.

Xe chạy cũng không nhanh, người đánh xe cũng cẩn thận, đến cây roi ngựa cũng không dám đưa lên, làm như sợ roi ngựa có thể vô tình làm người đi đường bị thương. Ngựa kéo xe cũng không dỏ, nhưng cũng chẳng phải thuộc loại thiên lý câu.

Kỳ quái là mọi người ai ai cũng chăm chăm nhìn vào cỗ xe ấy; có người còn đang bàn tán thì thầm, làm như trên nóc cỗ xe bỗng mọc ra một cái hoa to lớn.

- Những người này thà nhìn cái cỗ xe thối nát, còn hơn là nhìn mình.

Phong Tứ Nương thật tình có chỗ không hiểu, không lẽ đàn ông ở cái xứ này mắc phải chứng bệnh gì lạ lùng?

Nàng không nhin được, cười nhạt nói:

- Những người ở đây không lẽ chưa bao giờ thấy qua xe ngựa sao? Một cỗ xe ngựa, có gì là đáng xem?

Những người chung quanh quay đầu lại nhìn nàng một cái, ánh mắt lại lập tức hướng về cỗ xe ngựa. Chỉ có một lão già lưng khòm, lên mặt dạy dỗ, cười nói:

- Cô nương không biết, cỗ xe tuy chẳng có gì, nhưng người ngồi trên xe là nhân vật số một ở địa phương này.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Sao? Là ai?

Lão già cười nói:

- Nói đến người này, có thể nói là danh tiếng họ rất lớn lao, nàng là con gái lớn trong nhà Kim Châm Thẩm Gia ở trong thành, tên là Thẩm Bích Quân, Thẩm cô nương, và cũng là một vị đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ. Gương mặt lão rạng rỡ nụ cười, phảng phất như đã lấy được một vài phần vinh dự, lão lại nói tiếp:

- Lão phu nói sai rồi! Thẩm cô nương thật ra không nên gọi là Thẩm cô nương nữa, mà nên gọi là Liên phu nhân mới đúng. Xem cô nương có vẻ là

một người lịch lãm, chắc cô nương có nghe, Cô Tô có một nơi gọi là Vô Hà sơn trang, chính là chỗ ở của một nhà đệ nhất thế gia, chồng của Thẩm cô nương là chủ nhân của Vô Hà sơn trang, Liên Thành Bích, Liên công tử.

Phong Tứ Nương hững hờ nói:

- Liên Thành Bích ... Cái tên hình như tôi có nghe qua.

Thực ra không những nàng đã nghe qua, mà còn nghe qua nhiều lần nữa là khác.

Liên Thành Bích cái tên ấy, mấy năm gần đây trong giang hồ danh tiếng rất là lớn, cứ như là mặt trời giữa tầng không! Ngay kẻ thù của y, cũng không khỏi đối với y tỏ vẻ khâm phục.

Lão già càng nói, càng hứng chí, lão lại nói:

- Thẩm cô nương xuất giá đã hai ba năm nay, tháng trước nàng mới về thăm nhà, trong thành phụ lão huynh đệ đều có ý muốn xem hai năm nay nàng có đẹp thêm tí nào nữa hay không. Chỉ tiếc vị cô nương này từ nhỏ đã đọc sách giữ lễ, ở trong nhà ít khi ra ngoài, lão già tôi đây chờ suốt hai chục năm, mà cũng chỉ gặp nàng có một hai lần thôi.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Như vậy, cái vị Thẩm cô nương này chính là bảo bối trong lòng của người Tế Nam chăng?

Lão già thật tình không cảm thấy cái mỉa mai trong câu nói của nàng, lão gật đầu cười nói:

- Một điểm cũng không sai, , một điểm cũng không sai ...

Phong Tứ Nương nói:

- Nàng ta ngồi trong xe, các người có thấy được chăng?

Lão già cười tít mắt nói:

- Nhìn không thấy nàng, nhìn cỗ xe nàng ngồi xem ra cũng còn tốt chán.

Phong Tứ Nương tức muốn vỗ cả bụng, may mà lúc bấy giờ cỗ xe đã đi đến cuối đường, rẽ qua ngõ quanh không còn thấy nữa, mọi người mới đưa nhau ngồi xuống.

Có người còn không ngớt bàn tán:

- Ông xem người ta, về nhà cả hai tháng, mới ra đường được một lần. Hử!

- Ai mà lấy được Thẩm cô nương người vợ như vậy, thật không biết phúc đức đã tu được bao nhiêu kiếp.

- Nhưng mà người ta là Liên công tử cũng có vừa gì, không những học văn tốt, gia thế tốt, nhân phẩm tốt, tướng mạo tốt, mà nghe nói võ công còn là số nhất số nhì trong thiên hạ, một người chồng như vậy, đi đâu mà tìm cho

ra?

- Như vậy mới gọi là lương tài nữ mạo, châu liên bích hợp.

- Nghe nói Liên công tử đã lại hai hôm trước, không biết có phải ...

Mọi người bàn bàn tán tán, nói toàn là chuyện hai vợ chồng Liên Thành Bích và Thảm Bích Quân, thật tâng bốc lên đến chỗ "hiếm có trên trời, không có dưới đất"!

Phong Tứ Nương một chẳng muốn nghe nữa, đang tính kêu Tiêu Thập Nhất Lang mau mau tính tiền đi, nhưng thân hình nàng còn chưa hoàn toàn xoay lại hết, đuôi mắt đột nhiên chạm phải một người.

Đối diện quán trà xéo qua một bên, có một tiệm đổi tiền hiệu Nguyên Ký. Người lữ khách qua lại buôn bán bấy giờ, nếu đem vàng bạc trong người không tiện, bèn tới những tiệm như vậy đổi lấy ngân phiếu. Ngân phiếu của những tiệm đổi tiền có tín dụng, đi khắp thiên hạ đâu đâu cũng xài được; Những tiệm đổi tiền không được tín dụng, thật không có chỗ để đứng chân. Bấy giờ, ngân phiếu rất thịnh hành, vì xài ngân phiếu rất đáng tin cậy.

Làm chuyện này, đa số là người Sơn Tây, vì người Sơn Tây rất tiết kiệm, lại rất giỏi về tài chánh; tiệm đổi tiền Nguyên Ký, chính là tiệm lớn nhất trong bọn.

Phong Tứ Nương thấy người ấy mới từ trong tiệm đi ra.

Người ấy tuổi chừng trên dưới ba mươi, gương mặt vuông vuông, cái miệng vuông vuông; mặc phía trong một bộ đồ màu lam rất là chỉnh tề, phía ngoài mặc một cái áo dài màu xanh, chân mang một đôi giày vải rất bền màu xanh để trắng, toàn thân trên dưới sạch sạch sề sề, như một cái bánh mới ra lò.

Bất cứ ai nhìn y đều nhận ra ấy là một người đàn ông đứng đắn, chính chính phách phách, bạn giao cho y chuyện gì, bạn có thể yên lòng hết sức.

Nhưng Phong Tứ Nương gặp phải những người ấy, lập tức muốn ôm mặt, cúi đầu quay lại trốn, y như kẻ thiếu tiền gặp chủ nợ.

Khổ là, cặp mắt người ấy rất tinh tế, vừa bước ra y đã thấy Phong Tứ Nương, ánh mắt y lập tức sáng rõ lên, la lớn nói:

- Tứ Nương, Tứ Nương ... Phong Tứ Nương ...

Giọng của y quả thật không phải là nhỏ, người ở cách xa ba con đường chỉ sợ còn nghe thấy.

Phong Tứ Nương đành phải dừng chân lại, hần học nói:

- Khổ quá, tại sao cứ gặp phải những kẻ làm mình nhưc đầu.

Cái người chinh tề này đang kéo áo dài bước vội qua.

Trong mắt y đã có Phong Tứ Nương, hình như y chẳng còn thấy gì khác hơn; đường phố đầu kia vừa có một cỗ xe chạy lại, người đánh xe không kịp thắng ngựa, xem ra sắp cán lên người y.

Người ngồi trong quán trà bắt giắc hô lên kinh hãi, nào ngờ người ấy chỉ lùi lại một bước, y thò tay nắm lấy càng xe, khơi khơi giữ nguyên cỗ xe lại! Chỉ thấy hai chân y như hai cây đinh đóng trên mặt đường, bàn tay y chỉ sợ mạnh đến mười ngàn cân không chừng, người trên đường bắt giắc bật lên tiếng hoan hô

Người ấy hình như chẳng nghe thấy gì, hướng đến người phu xe đang kinh hãi muốn đỡ người ra đó, ôm quyền nói:

- Xin lỗi.

Câu nói ấy vừa chưa nói xong, người y đã bước vào trong quán trà, gương mặt vuông vuông vẫn vẫn chột lộ ra một nụ cười thật mừng rỡ, y cười nói:

- Tứ Nương, rốt cuộc tôi tìm ra được nàng.

Phong Tứ Nương lấy đuôi mắt liếc y một cái, lạnh lùng nói:

- Anh la lối quở quải làm gì thế? Người khác cứ ngỡ tôi thiếu nợ anh, anh mới la hét ồm ồm như vậy.

Nụ cười của người ấy xem ra muốn biến thành méo xẹo, nhưng còn ráng gượng giả dối cười nói:

- Tôi ... tôi có vậy đâu!

Phong Tứ Nương hừ trong mũi một cái, nói:

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

Người ấy đáp:

- Không ... không có gì.

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Không có chuyện gì? Không có chuyện gì tại sao muốn tìm tôi?

Người ấy quýnh đến nổi lau mồ hôi liên liên, nói:

- Tôi ... chẳng qua cảm thấy ... cảm thấy lâu ngày không ... không gặp, cho nên ... cho nên ... mới ...

Thì ra y càng quýnh lên chừng nào, lại càng ú ớ, càng ú ớ càng nói không ra.

Y vốn là một người tướng mạo đường đường, bây giờ bỗng nhiên biến thành một con ngỗng đực.

Phong Tứ Nương cũng không nhịn được cười, nói:

- Cho là lâu ngày không gặp, anh cũng không nên đứng ngoài đường la hét

om sòm, có biết không?

Thấy Phong Tứ Nương lộ vẻ tươi cười, người quy tắc ấy mới thở ra một hơi, giả lả cười nói:

- Cô ... cô có một mình?

Phong Tứ Nương hướng qua Tiêu Thập Nhất Lang chỉ một cái, nói:

- Hai người.

Người ấy lập tức biến sắc mặt, cặp mắt trừng lên nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, làm như hận không nước chẳng được y, đỏ mặt lên hỏi:

- Y ... y là ai?

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Y là ai, liên hệ gì đến anh? Anh dựa vào đâu mà hỏi tới y?

Người ấy lại quýnh đến nỗi cổ họng khô ran cả lên, may mà lúc ấy Tiêu Thập Nhất Lang đang đi lại, cười nói:

- Tôi là em họ của chị ấy, không biết tôn giá là ...

Nghe tới hai chữ “em họ”, người quy tắc ấy mới thở ra một hơi, nói chuyện cũng biến thành rõ ràng ra một tý, y ôm quyền cười nói:

- Thì ra tôn giá là em họ của Phong Tứ Nương, tốt lắm tốt lắm, tốt quá ... tại hạ họ Dương, tên là Khai Thái, sau này còn xin được các hạ chỉ giáo ít nhiều.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như có vẻ bất ngờ, đổi nét mặt nói:

- Có phải tôn giá là người chủ nhỏ của hiệu Nguyên Ký, trong giang hồ xưng là Thiết Quân tử Dương đại hiệp chăng?

Dương Khai Thái đáp:

- Không dám, không dám ...

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười nói:

- Hạnh hội, hạnh hội ...

Y ngạc nhiên không phải bởi vì người ấy là một người chủ nhỏ của hiệu Nguyên Ký giàu có nhất xứ, mà vì y là truyền nhân duy nhất của giám tự chùa Thiếu Lâm, Thiết Sơn đại sư, một tay Thiếu Lâm Thần quyền, nghe nói đã được đến chín phần hỏa hầu, trong giang hồ ai ai cũng đều công nhận y là cao thủ số một trong số các tục gia đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Cái người như nhà quê, gặp phải Phong Tứ Nương, nói chuyện thốt không ra lời này, lại là một tay cao thủ vũ lâm chấn danh Quan trung, tự nhiên Tiêu Thập Nhất Lang không khỏi ra ngoài ý liệu.

Ánh mắt của Dương Khai Thái đã chuyển qua Phong Tứ Nương mé bên kia, giả lả cười nói:

- Tại sao hai người không ngồi xuống nói chuyện?

Phong Tứ Nương nói:

- Chúng tôi đang tính đi.

Dương Khai Thái hỏi:

- Đi? Đi ... đi đâu?

Phong Tứ Nương tròn mắt đảo quanh một cái, nói:

- Bọn tôi đang tính tìm người mời khách ăn uống.

Dương Khai Thái nói:

- Hà tất phải tìm ai, tôi ... tôi ...

Phong Tứ Nương dùng đuôi mắt liếc y nói:

- Anh muốn mời?

Dương Khai Thái đáp:

- Đương nhiên, đương nhiên ... nghe nói bên cạnh có tiệm cơm sườn cũng ngon lắm, bánh bao nấu cũng rất là trắng trẻo ...

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Cơm sườn tôi ăn một mình được, không cần anh mời, anh đi đi thôi!

Dương Khai Thái lau mồ hôi, giả lả cười nói:

- Cô ... cô muốn ăn gì, tôi đều mời.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu anh thật tình muốn mời khách, thì mời chúng tôi lên Duyệt Tân lâu, tôi muốn thưởng thức món Thủy Bào Đồ ở đó.

Dương Khai Thái cắn răng, nói:

- Được ... được, mình lên Duyệt Tân lâu.

Mỗi cái thành lớn đều có một hai tiệm ăn đặc biệt quý trọng, làm ăn đặc biệt rất thịnh vượng, bởi vì những vị đại gia tiêu tiền thích cái kiểu đó.

Ngồi trong một tiệm ăn sang trọng ăn uống, mỗi người đều có vẻ biến thành quý phái hẳn ra rất nhiều, cảm thấy mình không ít thì nhiều cũng là một người có thứ.

Thật ra, cái món Thủy bào đồ bán giá năm đồng bạc một phần, so với các tiệm khác chưa chắc là ngon hơn chút nào, nhưng lại có những người muốn cho là không phải thứ đồng dạng.

Dương Khai Thái từ lúc đi lên lâu cho đến lúc ngồi xuống đã lau mồ hôi không biết bao nhiêu lần.

Phong Tứ Nương bắt đầu kêu món ăn, kêu xong năm sáu món, mặt mày của Dương Khai Thái xem ra đã biến thành trắng bệch, đột nhiên y đứng lên, nói:

- Tôi ... tôi đi ra ngoài một chút, sẽ ... sẽ trở về ngay.

Phong Tứ Nương cũng chẳng nhìn y, nàng còn lo kêu món ăn, đợi đến lúc Dương Khai Thái đi xuống lầu, nàng đã kêu xong mười sáu mười bảy món, rồi mới chịu ngừng lại, nàng nói:

- Anh đoán hẳn đi ra ngoài làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Đi lấy tiền.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Một điểm cũng không sai, thứ người ấy, đi ra ngoài đem theo tiền nhất định là không trên hai lượng bạc.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bất kể ra sao, y là một người quân tử, cô không nên ăn hết tiền của y.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Thiết quân tử cái gì? Tôi thấy hẳn giống một con gà trống bằng thiết! Giống hệt như cha của hẳn, cái thứ keo kiệt! Thứ người ấy không ăn cho bỏ còn ăn người nào?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Y đối với cô cũng không sai.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi ăn như thế này, cũng là ăn cho y sợ mà bỏ ra.

Nàng bữu môi một cái, nói:

- Anh không biết cái tên ấy đáng chán ra sao, từ lúc gặp tôi trong buổi tiệc lễ thọ của Vương lão phu nhân, y cứ đeo dính lấy tôi như một con chó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi thì thấy y rất được, người thật thà, lại chính phái, gia thế thì khỏi nói, vũ công còn là một tay cao thủ đệ nhất đẳng, tôi xem cô tốt nhất là lấy y ta quách ...

Chưa nói dứt lời, Phong Tứ Nương đã kêu ầm lên, nói:

- Anh thối lắm, đàn ông trên thiên hạ này chết hết sạch, tôi cũng chẳng thèm lấy cái thứ gà trống thiết đó.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, cười khổ nói:

- Đàn bà thật là kỳ quái, lúc chưa lấy chồng, thì cứ hy vọng chồng mình sẽ là người vừa hào sảng, vừa khảng khái; đợi đến lúc lấy y ta xong, bèn hy vọng y càng hẹp hòi càng tốt, tốt nhất là chẳng mời khách nào đến nhà, đem tiền đưa hết cho nàng ta.

Dĩa ăn thứ hai đem ra tới, Dương Khai Thái mới trở về lại. Một người

trung niên để râu ngắn vừa mới lại ngồi trong góc, thấy y, lập tức nghiêng người, ôm quyền làm lễ.

Dương Khai Thái cũng lập tức ôm quyền đáp lễ, hai bên đều rất khách khí.

Người trung niên lại một mình, tuy y mặc y phục không lấy gì làm hoa quý, nhưng khí phách xem ra rất lớn, eo lưng đeo một thanh trường kiếm vỏ màu đen tuyền, xem rất phi phàm, trông mắt loang loáng có thần, nhìn qua nhìn lại, ngấm ngấm có uy, hiển nhiên là người đã quen chỉ huy phát hiệu lệnh.

Phong Tứ Nương sớm đã lưu ý đến y, bây giờ nàng nhìn không được, bèn hỏi:

- Người ấy là ai?

Dương Khai Thái đáp:

- Cô không nhận ra y? Kỳ quái kỳ quái!

Phong Tứ Nương nói:

- Tại sao tôi nhất định phải nhận ra y?

Dương Khai Thái hạ giọng nói:

- Y chính là đệ tử đích truyền của Ba Sơn Cổ đạo nhân, tên là Liễu Sắc Thanh, nếu luận về kiếm pháp linh động cao viễn, trong giang hồ chỉ sợ không ai qua được y!

Phong Tứ Nương bắt giác cũng đổi nét mặt, nói:

- Nghe nói y luyện bốn mươi chín đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm, đã học hết tận tinh túy chân truyền của Cổ đạo nhân, xem ra còn muốn qua mặt nữa là khác, anh đã nhìn thấy chưa?

Dương Khai Thái đáp:

- Tính tình y điềm đạm, không thích giao du với người ngoài, do đó mà trong giang hồ, ít người biết được, y cùng Kính Hồ sư huynh phái Tung Sơn là bạn chí thân phương xa, do đó mà tôi quen y.

Y nói đến chuyện gì khác, không những miệng lưỡi thật rõ ràng, mà còn tới nơi tới chốn; nhưng khi nói đến chuyện mình và Phong Tứ Nương thì lại lập tức biến thành ấp a ấp úng, như một tên ngốc.

Phong Tứ Nương liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang một cái, nói:

- Xem ra, chỗ này hiện giờ danh nhân lại không phải là ít.

Dương Khai Thái cười nói:

- Quả thật không ít, trừ tôi và Liễu Sắc Thanh ra, đại khái còn có Lê Cương, Từ Thanh Đằng, Châu Bạch Thủy và Liên Thành Bích.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Nói vậy, anh cũng là một danh nhân sao?

Dương Khai Thái ngẩn người ra, nói:

- Tôi ... tôi ... tôi ...

Y lại thốt không ra lời.

Liên Thành Bích, Liễu Sắc Thanh, Dương Khai Thái, Châu Bạch Thủy, Từ Thanh Đằng, Lê Cương, danh tiếng sáu người ấy quả thật không phải nhỏ, trong các nhân vật chốn giang hồ, nói đến danh tiếng lẫy lừng, thật tình tìm không ra người nào tài ba hơn sáu người đó.

Sáu người tuổi tác đều không lớn, người lớn nhất là Lê Cương cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi một chút, nhưng bọn họ đều không những là thế gia vọng tộc, mà còn là những người chính phái, làm chuyện cũng rất sáng lạng, ngay đến lão quái vật khó chịu như Mộc tôn giả còn tặng cho bọn họ một cái tên là “Thiếu niên quân tử”.

Cái câu xưng tụng của Mộc tôn giả vừa nói ra, danh tiếng “lục quân tử” lập tức truyền bá khắp giang hồ.

Phong Tứ Nương liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang một cái, Tiêu Thập Nhất Lang còn đang mắc cùi đầu uống rượu, này giờ vẫn không nói gì. Phong Tứ Nương hỏi:

- Hôm nay ngọn gió nào thổi các người sáu vị danh nhân lại Tế Nam nhỉ?

Dương Khai Thái đưa tay lau mồ hôi, nói:

- Có ... có người mời lại ... mời chúng tôi lại.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Mời được sáu vị cùng lại, người ấy cũng là thứ tai to mặt lớn. Ai vậy nhỉ?

Dương Khai Thái đáp:

- Là ... là Tư Không Thự, Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử, Đồ Khiếu Thiên, Từ đại sư cùng nhau mời chúng tôi lại Thảm gia trang ở cạnh hồ Đại Minh, xem một thanh đao.

Phong Tứ Nương ánh mắt sáng lên, hỏi:

- Xem thanh đao gì?

Dương Khai Thái đáp:

- Cát Lộc đao!

Phong Tứ Nương hờ hững nói:

- Chỉ vì xem một thanh đao, mà phải mời sáu vị lại đây, không phải là làm cho to chuyện ra sao?

Dương Khai Thái nói:

- Nghe nói không phải là một thanh đao thông thường, Từ đại sư bỏ không

biết bao nhiêu là tâm huyết ra để rèn thành. Ông ta chuẩn bị đem thanh đao ấy tặng cho một trong sáu người chúng tôi, nhưng không biết là sẽ tặng cho ai.

Phong Tứ Nương nói:

- Do đó ông ta bèn mời sáu vị lại đây, xem ai có bản lĩnh cao nhất, bèn đem thanh đao tặng cho người ấy, có phải không?

Dương Khai Thái đáp:

- E là như vậy.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Chỉ vì một thanh đao, các vị bèn từ các nơi xa xôi vạn lý chạy bôn ba về đây ăn thua tính mệnh, sáu vị “thiếu niên quân tử” không khỏi thiếu giá trị lắm sao?

Dương Khai Thái đỏ cả mặt lên, nói:

- Thật ra tôi ... tôi không nghĩ đến chuyện ham thanh đao ấy, chẳng qua ... chẳng qua ...

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cười nói:

- Tôi hiểu rõ ý tứ của Dương huynh, Từ đại sư đã mời, nếu Dương huynh không lại, không khỏi tỏ vẻ mình kém người ta quá? Tôi biết Dương huynh muốn tranh, là tham dự vào một phần vinh dự ấy, không phải là vì thanh đao!

Dương Khai Thái nở mày nở mặt cười nói:

- Đúng, đúng, đúng, đúng lắm ...

Y lại nói tiếp:

- Hà huống thanh đao của Từ đại sư không phải là cho không, bất kỳ ai giữ thanh đao ấy, đều phải đáp ứng với ông ta hai chuyện.

Phong Tứ Nương nói:

- Lấy thanh đao người ta bỏ ra bao nhiêu tâm huyết để luyện thành, thì dù có làm cho người ta hai mươi chuyện, cũng là điều đáng làm.

Dương Khai Thái thở ra một hơi nói:

- Hai chuyện ấy, xem ra chỉ sợ còn khó khăn hơn hai trăm chuyện gì khác.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Sao?

Dương Khai Thái nói:

- Chuyện thứ nhất muốn chúng tôi phải làm, là suốt đời mang thanh đao ấy trong người, nhất quyết không để cho một người thứ hai nào cầm trong tay. Chuyện này nói ra thì dễ, nhưng làm thì khó như là lên trời.

Y cười khở một cái, nói tiếp:

- Hiện giờ không biết bao nhiêu kẻ trong giang hồ biết đến chuyện thanh đao này, bất cứ ai đoạt được thanh đao, lập tức danh tiếng nổi bật, chấn động giang hồ. Đeo thanh đao qua lại trên chốn giang hồ, chính là đeo một bọc thuốc súng, lúc nào lửa cũng cháy được tới người.

Phong Tứ Nương cười một tiếng, nói:

- Lời nói ấy thật không sai, ngay cả tôi không chừng cũng muốn lại xem nhiệt náo tới đâu.

Dương Khai Thái nói:

- Nhưng so với chuyện thứ hai, chuyện này xem ra còn dễ dàng lắm.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao? Ông ta muốn anh làm gì? Lên trời hái mặt trăng xuống sao?

Dương Khai Thái cười khở nói:

- Ông ta muốn chúng tôi đáp ứng, ai được thanh đao, phải cầm nó đi trừ khử một tên đại đạo lừng danh độc ác nhất trong thiên hạ ...

Y nói chưa hết lời, Phong Tứ Nương đã nhin không được, giành hỏi:

- Ông ta nói ai?

Dương Khai Thái dần từng tiếng một:

- Tiêu Thập Nhất Lang!

Đã dọn lên tới món thứ mười.

Dương Khai Thái bỗng nhiên thấy trên bàn đầy những đồ ăn, gương mặt y lập tức trắng bệch, lồm bẫm nói:

- Đồ ăn nhiều quá, nhiều vô số, làm sao mà ăn cho hết?

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên nói:

- Lời nói ấy nên để cho khách nhân nói, chủ nhân phải nói là, đồ ăn không ngon, đồ ăn ít quá ... Ngay cả quy tắc nhỏ nhất như vậy mà anh cũng không hiểu sao?

Dương Khai Thái lau mồ hôi, nói:

- Xin ... xin lỗi, tôi ... tôi trước giờ rất ít mời khách.

Phong Tứ Nương cũng không nhin được cười, nói:

- Con người của anh tuy nhỏ bụng, nhưng xem ra còn thật thà.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hỏi:

- Không biết Dương huynh có nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang chăng?

Dương Khai Thái đáp:

- Không nhận ra.

Tiêu Thập Nhất Lang ánh mắt loang loáng, hỏi:

- Dương huynh vốn không quen biết y, nếu có đao trong tay, làm sao nhẫn tâm đi giết y?

Dương Khai Thái đáp:

- Tuy tôi không nhận ra y, nhưng cũng biết y là một tên cướp nổi tiếng hung ác không có gì là không làm, cái loại người ấy, ai ai cũng phải giết mới xong, tôi hà tất phải nhẫn tâm?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Dương huynh đã từng chứng kiến y làm chuyện gì bất nhân bất nghĩa chưa?

Dương Khai Thái đáp:

- Chuyện ấy thì chưa từng, tôi ... chẳng qua tôi thường ngày nghe nói nhiều thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Nhìn tận mắt còn chưa chắc là chính xác, huống gì là chỉ nghe truyền thuyết?

Dương Khai Thái im lặng một lát, bỗng nhiên cười một tiếng, nói:

- Thật ra cho là tôi muốn giết hắn, cũng chắc gì giết được. Những người trong giang hồ muốn giết hắn không phải là ít, mà hắn vẫn còn sống trơ trọi ấy thôi.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Một điểm cũng không sai, nếu anh muốn nghe lời khuyên của tôi, thì đừng tranh lấy thanh bảo đao ấy, nếu không, anh giết không được Tiêu Thập Nhất Lang, ngược lại còn chết trong tay của y.

Dương Khai Thái thở dài nói:

- Nói thật, tôi cũng chẳng có nhiều hy vọng lấy được thanh đao .

Phong Tứ Nương nói:

- Theo ý anh, người nào có hy vọng nhất?

Dương Khai Thái trầm ngâm nói:

- Lệ Cương thành danh lâu nhất, chiêu Đại Suất Bài thủ của y hỏa hầu cũng đã tới nơi, có điều tính của y quá cứng rắn, chiêu pháp do đó không khỏi chậm lại, thiếu về đường biến hóa.

Phong Tứ Nương nói:

- Nói vậy, y cũng không có hy vọng gì.

Dương Khai Thái nói:

- Y chắc gì đã thắng được tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn Từ Thanh Đằng thì sao?

Dương Khai Thái đáp:

- Từ Thanh Đằng là đệ tử ruột của chương môn phái Vũ Đương, quyền và kiếm đều giỏi, khinh công cũng giỏi, nghe nói lúc y thi triển kiếm pháp ra, không còn nhuộm chút bụi bặm trần gian, chỉ tiếc là ...

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chỉ tiếc là sao?

Dương Khai Thái nói:

- Y là con nhà thế gia Hàng Châu tướng quân, ăn mặc sung sướng đầy đủ. Một người đời sống mà quá thoải mái quá, vũ công sẽ khó tiến bộ tới chỗ tinh vi.

Phong Tứ Nương nói:

- Do đó, anh cho là y cũng không có hy vọng, phải không?

Dương Khai Thái không nói gì, hiển nhiên y đã mặc nhận.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn Châu Bạch Thủy? Tôi nghe y kiêm sở trường hai phái Nga Mi, Điểm Thương, lại là con một của Thiên Thủ Quan Âm Châu phu nhân, người nổi tiếng về ám khí năm xưa.

Dương Khai Thái nói:

- Người này quả nhiên đầy mình tuyệt kỹ, thông minh tuyệt đỉnh, chỉ tiếc là y thông minh quá, nghe nói đã nhìn thấu cõi hồng trần, sắp sửa cắt tóc quy y, do đó lần này, y lại hay không lại cũng không thành vấn đề.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nể y lại thì sao nhỉ?

Dương Khai Thái đáp:

- Y đã nhìn thấu việc trần tục, dù có lại, cũng sẽ không dùng toàn lực.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y cũng không có hy vọng?

Dương Khai Thái đáp:

- Hy vọng cũng không lớn.

Phong Tứ Nương nhìn người đang ngồi uống trà một mình là Liễu Sắc

Thanh một cái, hạ giọng hỏi:

- Còn y thì sao?

Dương Khai Thái nói:

- Người này kiếm pháp rất cao, không thể chối cãi, chỉ tiếc là tính y quá cuồng ngạo, cùng người động thủ không khỏi khinh địch quá lỗ, với lại,

đánh hết một trăm chiêu mà còn chưa thủ thắng, sẽ không còn giữ bình tĩnh được.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Dương huynh phân tích thật là chính xác tinh túy ...

Phong Tứ Nương nói:

- Anh đã giỏi phân tích người ta, tại sao không phân tích thử mình ra sao?

Dương Khai Thái nói:

- Từ mười tuổi tôi đã theo học ân sư, đến nay đã hai mươi một năm, hai mươi một năm ấy, bất kể là mưa gió nóng lạnh, tôi đều luyện tập ngày đêm không ngơi nghỉ, tôi cũng không dám tự chê mình. Nếu luận đến chưởng lực mạnh yếu, nội kinh nông sâu, ít có người có thể bằng với tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang than lên một tiếng, nói:

- Dương huynh quả nhiên không hổ là một người quân tử, phê bình thiên hạ, không chê trách người, không tăng bốc mình, cũng không hạ mình khiêm tốn, không những thế ...

Phong Tứ Nương giành nói:

- Không những thế, trong bụng y bất kể có gì y đều không giữ được, trên mặt lập tức hiện rõ mồn một. Có người muốn y mời khách, mặt của y lập tức làm như là mặt ngựa thật khó coi.

Dương Khai Thái đỏ mặt lên, nói:

- Tôi ... tôi ... tôi chẳng qua ...

Phong Tứ Nương nói:

- Chẳng qua bụng dạ anh nhỏ một tý, do đó nội lực của anh tuy thâm hậu, chưởng pháp chỉ sợ không mở rộng ra, lúc nào cũng không mong có công hiệu, mà chỉ mong không bị lỗi lầm. Người khác muốn thắng anh không dễ, nhưng anh muốn thắng người ta cũng khó.

Nàng cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Anh bình luận người ta xong xuôi, cũng nên để cho tôi bình luận anh một câu, có đúng không?

Dương Khai Thái đỏ mặt ngấn người ra một hồi, rồi mới than lên một tiếng dài, nói:

- Tứ Nương, nàng thật không hổ là tri kỷ của tôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Hai chữ tri kỷ, không dám lãnh, chẳng qua cái tật của anh, tôi cũng hiểu rõ lắm.

Dương Khai Thái thở dài nói:

- Bởi vì như vậy, do đó tôi mới cảm thấy không bằng Liên Thành Bích.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh đã thấy vũ công của y?

Dương Khai Thái đáp:

- Chính vì vũ công của y trước giờ không lộ ra dễ dàng, mà làm cho người ta cảm thấy sâu xa không thể lường được.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe nói người ấy là một kẻ quân tử, lúc sáu tuổi đã nổi danh thần đồng, mười tuổi kiếm pháp đã nhập thất, mười một tuổi đã cùng chưởng môn của phái Nhất Dao Lưu ở Đông Doanh qua là Thái Huyền Tín Cơ, giao thủ và luận kiếm, tới ba trăm chiêu mà không bị bại. Từ đó về sau, ba đảo Phù Tang đều biết Trung thổ có một vị vũ lâm thần đồng.

Y cười lên một tiếng, thung dung nói:

- Nhưng tôi từng nghe nói Tiêu Thập Nhất Lang cũng là một vũ lâm kỳ tài, đao pháp thành riêng một đường, từ khi nhập giang hồ đến giờ chưa bao giờ gặp được địch thủ. Không biết vị công tử Liên Thành Bích này có thắng được y ta không?

Dương Khai Thái nói:

- Đao pháp của Tiêu Thập Nhất Lang như sấm sét điện quang, kiếm pháp của Liên Thành Bích như gió xuân trong thánh ẩm, hai người một cương một nhu, đều đã đi đến chỗ đặng phong tạo cực. Tuy nhiên, nhu có thể thắng cương, nhìn quanh khắp đương kim thiên hạ, nếu nói có người nào có thể thắng được Tiêu Thập Nhất Lang, chỉ sợ duy nhất cái vị Liên Thành Bích này thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang gương mặt không đổi, cười nhẹ nói:

- Nghe Dương huynh nói vậy, một người chí cương, một người chí nhu, thật giống như trời sinh hai kẻ đối đầu.

Dương Khai Thái nói:

- Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang có vài điểm không thể bì kịp với Liên Thành Bích!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao? Xin nghe chỉ giáo tường tận.

Dương Khai Thái đáp:

- Liên Thành Bích là con nhà vũ lâm thế gia, vốn hành hiệp trượng nghĩa, chỗ nào cũng vì thiên hạ, trước giờ không bao giờ tranh giành danh lợi, gần đây thiên hạ trông cậy vào rất nhiều, không ai có thể bì kịp, y đã có

thể đảm đương được hai chữ đại hiệp! Những loại người này bất kể đi đến đâu, người khác đều đối với họ cung kính vô cùng, có thể nói là chiếm cứ hết thiên thời, địa lợi, nhân hoà.

Phong Tứ Nương căn vặn hỏi:

- Còn Tiêu Thập Nhất Lang thì sao?

Dương Khai Thái đáp:

- Tiêu Thập Nhất Lang thì nổi tiếng là một tên đại đạo khét tiếng hung dữ, đã không có thân nhân, lại không có bạn bè, bất kể hấn đi đến đâu, nhất định đều không có người giúp đỡ hấn.

Tiêu Thập Nhất Lang tuy còn đang cười, nhưng nụ cười đã biến thành nét thê lương tịch mịch không sao tả được, y nhấc ly lên uống cạn, cười lớn nói:

- Nói rất đúng, nói rất hay, thử nghĩ tên Tiêu Thập Nhất Lang chẳng qua là con của một tên đánh xe ngựa là cùng, làm sao so sánh được với một người dòng dõi thế gia như Liên Thành Bích.

Dương Khai Thái nói:

- Ngoài điều ấy ra, Liên Thành Bích còn có một điều, mà người khác không bì lại được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Điều gì?

Dương Khai Thái đáp:

- Y có một người giúp tay, một vị hiền nội trợ đắc lực.

Phong Tứ Nương nói:

- Người ấy có phải là Thẩm Bích Quân?

Dương Khai Thái đáp:

- Không sai, vị Liên phu nhân này là cháu của Kim Châm Thẩm thái Quân, không những mình mang tuyệt kỹ, mà còn ôn nhu hiền tuệ, là người vợ hiền mẹ tốt.

Phong Tứ Nương hững hờ nói:

- Chỉ tiếc là nàng ta đã lấy chồng, nếu không anh có thể bám vào ...

Gương mặt của Dương Khai Thái lập tức đỏ lên, y lắp bắp nói:

- Tôi ... tôi ... tôi chẳng qua chỉ ...

Phong Tứ Nương chậm chậm nhấp ly rượu, lẩm bẩm nói:

- Không biết Kim Châm nhà họ Thẩm so sánh với Ngân Châm của mình ra sao ...

Nàng bỗng ngẩng đầu lên, cười nói:

- Các người chừng nào thì lại Thăm gia trang?

Dương Khai Thái đáp:

- Sau buổi trưa ngày mai ... Tư Không Thự người hộ vệ đao vào quan, ngày mai trễ nhất là sáng sớm đến nơi.

Phong Tứ Nương tròn mắt chuyển động không ngừng, hỏi:

- Không biết họ còn mời ai lại?

Dương Khai Thái nói:

- Khách không nhiều lắm ...

Y bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải cô muốn lại đó?

Phong Tứ Nương cười nhạt một tiếng, hững hờ nói:

- Người ta không mời đến tôi, mặt tôi còn chưa dày đến nỗi như vậy.

Dương Khai Thái nói:

- Nhưng tôi có thể đem cô lại đó, cô có thể là ... có thể là ...

Phong Tứ Nương trừng mắt hỏi:

- Có thể là gì của anh?

Dương Khai Thái đỏ mặt lên, lắp bắp nói:

- Bạn ... bạn ... bạn bè.

7. Khí Phái Thăm Thái Quân

Thăm gia trang ở bên hồ Đại Minh, lưng dựa vào núi, phía trước trông ra mặt hồ. Ai nhìn vào hai con sư tử bằng đá tự lâu đời đặt trước cổng vào cũng đều nhận ra lịch sử huy hoàng và cổ kính của dòng họ Thăm.

Nô bộc trong nhà Thăm gia trang không nhiều, nhưng ai ai cũng được huấn luyện rất chu đáo, có lễ phép quy tắc, không bao giờ để cho ai đến nhà mình mà bị cảm giác thiếu sót bỏ rơi.

Từ hồi hai vợ chồng trang chủ Thăm Kinh Phong đi đánh giặc bị tử trận tại cửa Gia Cốc đến giờ, Thăm gia trang về sau tình cảnh thật điêu linh, chỉ còn lại một mình Thăm Thái Quân giữ gìn cửa nhà.

Tuy vậy, trong con mắt của giới giang hồ, địa vị của Thăm gia trang trước sau vẫn như cũ, nếu không muốn nói càng lúc càng lên cao. Đó không phải chỉ vì mọi người đồng tình với sự hy sinh của vợ chồng Thăm Kinh Phong, sùng kính anh phong tiết liệt của họ, mà vì cái vị Thăm Thái Quân này thật tình cũng có chỗ để cho mọi người tâm phục.

Liên Thành Bích sáng sớm đã đi ra khỏi thành đón tiếp những người hộ tống bảo đao vào quan, hiện giờ trong sảnh đường, người tiếp đón tân

khách, chính là cháu bên ngoại của Thẩm Thái Quân, Tương Dương kiếm khách Vạn Trùng Sơn.

Người khách đến sớm nhất chính là Tam Nguyên Dương Khai Thái Y còn đem theo hai người bạn, một người là thư sinh mặt mày trắng trẻo, gương mặt anh tuấn, tên là Phùng Sĩ Lương, còn người kia là đường đệ của y, tên là Phùng Ngũ.

Vạn Trùng Sơn là người lịch duyệt lâu năm. Y nhắm hai vị tân khách họ Phùng này người nào cũng anh khí凛冽, vũ công hiển nhiên đã đến độ cao siêu, chắc chắn không phải là thứ vô danh tiểu tốt trong giang hồ.

Nhưng y nghĩ hoài không ra tên tuổi của hai anh em họ Phùng, hình như y chưa bao giờ nghe ai nói đến trong giới giang hồ.

Vạn Trùng Sơn trong bụng lấy làm kỳ, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, không đề cập đến. Y tin Dương Khai Thái. Y tin những người bạn Dương Khai Thái đem lại chắc chắn không phải là những kẻ bất lương bậy bạ.

Nhưng Lệ Cương thì không.

Lệ Cương đến cũng rất sớm, sau khi Vạn Trùng Sơn giới thiệu mọi người với nhau xong, hai cặp mắt loang loáng như đao của Lệ Cương, lập tức cứ dính vào hai vị tân khách họ Phùng.

Cái vị vũ lâm hào kiệt lấy ba mươi sáu đường Đại Suất Bài Thủ danh dương thiên hạ này, không những cặp mắt sắc tựa đao, mà cả người y cũng như một lưỡi đao, một lưỡi đao đã lấy ra khỏi vỏ!

Phong Tứ Nương bị y nhìn chăm chăm cơ hồ muốn chịu không nổi, vậy mà Tiêu Thập Nhất Lang thì mặt vẫn cười cười, nhơn nhơn như chẳng có chuyện gì.

Tiêu Thập Nhất Lang có chỗ khác người là trên đời này chẳng có chuyện gì làm cho y bận tâm.

Sau đó thì Liễu Sắc Thanh cũng đến.

Tiếp theo là Từ Thanh Đằng. Cái vị thừa kế nhà tướng quân Hàng Châu quả nhiên là một nhân vật phong lưu, y phục hoa lệ, trên mũ của y có dính một hạt trân châu lớn như trái trứng cá, nhìn vào có thể nhận ra ngay giá trị liên thành. Tuy nhiên, y đối với ai cũng rất khiêm nhường, không chèn ép người khác bằng sự phú quý của mình mà cũng không có vẻ làm bộ làm tịch.

Sau đó còn có mấy người tân khách nữa lại, đều là những bậc tiền bối trong vũ lâm, đức cao vọng trọng.

Cặp mắt của Lệ Cương vẫn cứ chăm chăm nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Dương Khai Thái cảm thấy có điểm mất tự nhiên, y gượng gạo hỏi:

- Lệ huynh dạo này có từng qua thăm chùa Thiếu Lâm chẳng?

Lệ Cương ngẩng mặt lên, gật gật đầu, bỗng nhiên hỏi:

- Vị Phùng huynh này là bằng hữu của Dương huynh?

Dương Khai Thái đáp:

- Không sai.

Lệ Cương hỏi:

- Y có thật họ Phùng không?

Phong Tứ Nương ôm một bụng tức bực, nàng nhin không nổi nữa, cười nhạt:

- Nếu các hạ cho rằng chúng tôi không phải họ Phùng, vậy thì chúng tôi nên họ gì đây?

Lệ Cương sa sầm nét mặt:

- Bất cứ hai người họ gì, đều không liên quan gì đến Lệ mỗ! Chẳng qua Lệ mỗ bình sinh không chịu nổi những kẻ giấu đầu dấu đuôi, đổi tên đổi họ, nếu mà tại hạ gặp phải, chắc chắn không thể nào bỏ qua.

Phong Tứ Nương biến sắc mặt, nhưng Vạn Trùng Sơn đã vội vã cười già già nói:

- Lệ huynh vốn là người chính trực, ai ai cũng đều biết cả.

Từ Thanh Đằng cũng lập tức cười, chuyển hướng câu chuyện hỏi:

- Nghe nói Bạch Thủy huynh đã cắt tóc trên núi Nga Mỗ. Chỉ sợ kỳ này không chịu lại đây!

Vạn Trùng Sơn than nhẹ một tiếng, nói:

- Làm sao y nghĩ không ra? Hay là còn có điều gì khác chẳng?

Lệ Cương bỗng nhiên đập bàn một cái, gằn giọng nói:

- Bất kể y vì chuyện gì khác, cũng đều là chuyện không phải! Nhà họ Châu đời đời chỉ truyền lại cho một người Y là người con trai độc nhất, lại cắt tóc xuất gia làm hòa thượng! Người đời có câu : Bất hiếu có ba tội, không có con nối dõi là tội lớn nhất. Uống cho y đã độc không biết bao nhiêu sách vở thánh hiền mà lại quên mất điều này. Tội mà gặp y hả ... hừ!

Vạn Trùng Sơn và Từ Thanh Đằng nhìn nhau, không ai nói gì nữa cả.

Phong Tứ Nương ôm một bụng tức bực còn chưa tiêu, nàng không nhin nổi cười nhạt:

- Mấy người xem cái người này thật là kỳ quái, chuyện của thiên hạ mắc mớ gì đến y, mà y cũng xen vào.

Lệ Cương đứng thẳng người dậy, nổi giận đùng đùng:

- Ta cứ muốn xen vào chuyện người khác, mi làm gì được ta?

Dương Khai Thái cũng đứng phắt người dậy, lớn tiếng nói:

- Xin Lê huynh đừng quên rằng y là bằng hữu của tôi.

Lê Cương nói:

- Bằng hữu của anh thì sao? Lê mỗ hôm nay muốn dạy dỗ bằng hữu của anh một phen!

Dương Khai Thái đỏ bừng mặt mũi lên, nói:

- Được được được, người ... người ... người có giỏi thì lại đây dạy dỗ tạ

Hai người xắn tay áo lên, xem chừng muốn động thủ tới nơi. Tân khách đầy một nhà mà không một ai đứng ra can gián, bởi vì ai cũng hiểu tính nết của Lê Cương, chẳng tội vạ gì mà đứng ra hứng mũi chịu sào.

Bỗng nghe có người nói:

- Các người lại đây, bộ tính để đánh nhau hay sao?

Câu nói ấy thốt ra thật tình chẳng lấy gì làm cao minh cho lắm. Cũng chẳng có gì văn nhã, thậm chí còn có vẻ là của những tên côn đồ đang tìm người để gây sự.

Nhưng câu nói ấy phát ra từ miệng Thẩm phu nhân, tính chất bỗng nhiên trở thành không giống vậy. Không ai thấy câu nói ấy thốt ra kém phần văn nhã, hoặc thiếu chỗ cao minh ...

Bất kể nói về mặt tuổi tác, thân phận, hoặc địa vị, Thẩm Thái Quân đã đạt đến chỗ có thể tùy tiện nói ra bất kỳ điều gì mình nghĩ trong đầu

Bị bà ta mắng cho một câu, người nghe trong bụng không những không cảm thấy phiền toái, mà ngược lại đôi khi còn cảm thấy vinh dự. Nếu bà ta đối với một người nào đó khách khí một tý, người ấy ngược lại sẽ cảm thấy hoàn toàn mất tự nhiên.

Cái đạo lý ấy, Thẩm Thái Quân trước giờ vốn hiểu rất rõ. Bất kỳ chuyện gì, bà ta cũng xử lý rất minh bạch bởi bà ta nghe đã nhiều, thấy cũng đã nhiều, từng trải bao nhiêu chuyện cũng đã quá nhiều. Hiện tại, tuy tai của bà ta đã có chỗ hơi điếc, nhưng những điều mà bà ta muốn nghe, người khác dù có nói nhỏ bao nhiêu, bà ta còn nghe rõ từng chữ một. Còn những chuyện bà không muốn nghe, ngay một chữ bà ta cũng không nghe được. Hiện giờ, cặp mắt của bà ta không còn sáng, không còn sắc sảo, không chừng không thấy được ra mặt người nào với người nào, nhưng trong lòng mỗi người ra sao, bà ta đều thấy rõ mồn một.

Lúc a hoàn đờ bà ta ra sảnh đường, bà ta đang cầm một trái táo, nhai nhóp nhép thật là hứng thú, xem ra đang hoàn toàn tập trung tinh thần vào

trong trái táo làm người ta tưởng câu nói lúc này chẳng phải từ miệng của bà ta thốt ra.

Lệ Cương và Dương Khai Thái mặt mày đỏ bừng lên, cúi đầu, xoay nửa người lại, len lén kéo tay áo vừa mới xắn lên xuống.

Những người trong phòng đều đứng dậy cung kính hành lễ.

Thẩm Thái Quân tit mắt lại cười, gật gật đầu:

- Từ Thanh Đằng, cái hột trân châu trên mũi nhà ngươi xem ra thật không sai! Nhưng mi cắm nó trên mũi, có phải là sai lầm hay không? Tại sao ngươi không đem nó đặt trên mũi để cho người khác thấy cho rõ ràng hơn có phải được không?

Từ Thanh Đằng đỏ mặt lên, không dám thốt ra một tiếng.

Thẩm Thái Quân lại cười tit mắt nhìn Liễu Sắc Thanh, nói:

- Mấy năm nay không gặp, kiếm pháp của nhà ngươi chắc cũng tinh tiến lắm phải không? Thiên hạ e không còn ai đánh lại được với ngươi? Thật ra ngoại hiệu của ngươi phải nên xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm mới đúng. Ít nhất cái thanh kiếm ngươi đeo trên mình so với của người khác đẹp để hơn nhiều.

Liễu Sắc Thanh cũng đỏ mặt lên, bàn tay của y vốn đang nắm khư khư trên chuôi kiếm, làm như sợ người ta không thấy được, bây giờ bỗng lập tức len lén thả ra đưa về phía sau lưng.

Tuy bọn họ mặt mày đỏ bừng, không người nào cảm thấy có chút gì khó chịu, bởi vì bị Thẩm phu nhân mắng cho một câu cũng chẳng lấy gì làm mất mặt.

Những người không được đề cập tới, xem ra lại có vẻ có chỗ hoảng hốt như bị đánh mất một cái gì.

Dương Khai Thái cúi gằm mặt xuống, lắp bắp:

- Tiểu đệ lúc này thật vô lễ, thỉnh thái phu nhân thứ tội cho.

Thẩm phu nhân đưa tay lên vành tai, hỏi:

- Sao? Nhà ngươi nói gì? Ta nghe không rõ lắm!

Dương Khai Thái mặt lại càng đỏ hơn, nói:

- Tiểu ... tiểu đệ lúc này vô ... vô lễ ...

Thẩm phu nhân cười xòa, nói:

- A ... thì ra nhà ngươi nói có đem lễ vật lại! Ta vốn biết nhà ngươi là con quẻ hà tiện, ngay với chính mình còn không dám ăn, không dám mặc, huống gì còn dám đem đồ đi cho người ta?

Dương Khai Thái không nói thêm được một câu nào.

Lệ Cương cũng nhin không nổi nữa, mở miệng ra nói:

- Vãn bối lúc này cũng không nghĩ đến chuyện cùng Dương huynh đánh nhau, chỉ bắt quá hai người ...

Thẩm Thái Quân nói:

- Sao? Người nói hai người này muốn đánh nhau?

Bà ta tíu mắt nhìn Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang, rồi lắc đầu nói:

- Không thể nào, hai đứa này xem ra đều là hai đứa bé ngoan ngoãn, làm sao mà đi đánh nhau ngay giữa nhà của ta? Chỉ có những đứa con nít không có quy củ mới đứng ở đây phùng mang trợn mắt, nhà người nói có phải không?

Lệ Cương sưng người ra một hồi, rớt cuộc gầm mặt xuống nói:

- Thái phu nhân nói thật đúng.

Phong Tứ Nương càng nhìn càng cảm thấy hứng thú, nàng cảm thấy lão thái bà này thật tình thú vị quá chừng, nàng hy vọng lúc mình sống đến bảy tám chục tuổi, mình cũng thú vị giống như lão thái bà này vậy.

Thẩm Thái Quân cười nói:

- Chỗ này hồi xưa vốn có nhiều khách khứa qua lại, có điều từ lúc Bích Quân xuất giá đến giờ, lâu lắm chưa bao giờ được nhộn nhịp như hôm nay. Bây giờ ta mới nghĩ ra, thì ra mấy người ấy chẳng phải lại đây để thăm lão thái bà này! Tuy vậy, nếu các người hôm nay lại đây để ngắm vị đại mỹ nhân của nhà ta, chỉ sợ không khỏi bị thất vọng.

Cặp mắt bà ta cười tíu lại thành hai sợi chỉ, nói:

- Con nha đầu nhà ta hôm nay không tiếp khách khứa được, nó đang có bệnh.

Dương Khai Thái buộc miệng hỏi:

- Có bệnh? Có bệnh gì?

Thẩm Thái Quân cười nói:

- Thằng nhỏ ngốc, người hốt ha hốt hải làm gì? Nó mà có bệnh, ta còn làm sao mà vui vẻ như vậy?

Bà ta nháy mắt một cái, cố ý hạ giọng xuống, nói:

- Báo cho các người biết, không phải nó có bệnh, mà là có tin vui. Nhưng các người không được nói là ta nói đấy, không thì con nhỏ a đầu ấy lại nói lão thái bà này lắm mồm.

Những người ở đây trong nhà lại vội vã đứng dậy, chỉ nghe tiếng “cung hữ” vang lên ồn ào không ngừng. Còn Dương Khai Thái thì cứ cười thoải mái

không ngậm lại được cái miệng.

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y một cái, nói nhỏ:

- Người khoái chí gì lắm thế? Đứa nhỏ cũng chẳng phải là con của người.

Dương Khai Thái lập tức đóng miệng lại, ngay đến cười cũng chẳng còn dám nữa. Cỡ đàn ông nghe lời như y, thật tình cũng hiếm có.

Tiêu Thập Nhất Lang bắt giắc len lén thở ra một hơi, bởi vì y hiểu rõ, một người đàn ông không thể nào nghe lời người đàn bà đến mức như vậy.

Người đàn ông mà nghe lời đàn bà quá như vậy, người đàn bà sẽ cho là y không ra gì.

Tiêu Thập Nhất Lang ở trong bất kỳ đám đông nào, với người nào, y vĩnh viễn là một người cô độc. Bởi vì y luôn luôn là người đứng ngoài cuộc, không bao giờ hòa chung được vào cái hoan lạc của người đời.

Cho nên y cũng là người tỉnh táo nhất, là người đầu tiên thấy Liên Thành Bích đang bước vào nhà.

Y vốn không nhận ra mặt Liên Thành Bích, cũng chưa bao giờ gặp Liên Thành Bích, có điều y biết, cái người đang từ ngoài đi vào này chính là Liên Thành Bích.

Bởi vì y chưa bao giờ thấy qua một người nào có thái độ văn nhã như vậy, mà trong cái văn nhã ấy lại có một cái vẻ làm cho người ta cảm thấy cao quý không thể với tới.

Trên đời này có vô số thiếu niên anh tuấn, có vô số thư sinh đáng dập nhõ nhõ, có vô số con nhà thế gia có dáng dấp phi thường, cũng có vô số thiếu niên hiệp sĩ danh tiếng vũ lâm, có điều thật tình không có người nào so sánh được với cái người đang bước vào. Tuy người ta không thể nói rõ ra được cái chỗ khác nhau giữa y với người khác, nhưng bất kỳ người nào đã nhìn thấy y là lập tức nhận ra y có chỗ khác người thường.

Triệu Vô Cực vốn cũng là người rất xuất sắc, phong thái của y cũng làm cho người ta diên đảo, nếu cùng với người khác ở một chỗ, phong thái của y chắc hẳn sẽ làm cho người khác chú ý.

Có điều y cùng với Liên thành Bích đi vào, Tiêu Thập Nhất Lang thậm chí còn chưa thấy ra được y.

Y luôn mặc những chiếc áo may bằng những mặt hàng tốt nhất, cắt xén thật vừa vặn thích hợp với vóc dáng của y, những đồ trang sức trên người y đều đã được tuyển chọn kỹ càng, mỗi thứ đều thích hợp với thân phận của y, làm cho người ta đã không cảm thấy y quê mùa, mà cũng không cảm thấy y phô trương một cách lỗ lã, lại càng không cảm thấy y phát tướng

phát tài mất đi cái vẻ phong nhã.

Người trong vũ lâm biết ăn mặc cỡ như Triệu Vô Cực thật không nhiều, nhưng hiện giờ y đi cùng với người ấy vào, lại giống như là một người tùy tùng.

Người này nếu không phải là Liên Thành Bích, trên đời này còn có ai có thể là Liên Thành Bích? Ngay cả Liên Thành Bích, nếu y không phải như vậy, y cũng chẳng phải là Liên Thành Bích!

Liên Thành Bích cũng lập tức nhìn thấy Tiêu Thập Nhất Lang. Y không nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang, cũng chưa bao giờ gặp Tiêu Thập Nhất Lang, lại càng không nghĩ đến cái người thiếu niên đang đứng bên cửa sảnh đường là Tiêu Thập Nhất Lang.

Có điều y chỉ nhìn một lần, lập tức cảm thấy người thiếu niên này có rất nhiều chỗ khác với người thường ... rất cuộc, có chỗ nào khác thường, y nói cũng không ra.

Y muốn nhìn người thiếu niên ấy kỹ hơn một chút, có điều y không làm như vậy, bởi vì nhìn lom lom vào một người là một điều không được lễ mạo cho lắm.

Liên Thành Bích ra đời tới giờ chưa bao giờ làm một điều gì thiếu lễ mạo. Đợi mọi người thấy ra Liên Thành Bích và Triệu Vô Cực rồi, đương nhiên lại thêm một hồi náo động.

Sau đó, Triệu Vô Cực mới bái kiến Thẩm phu nhân.

Tuy Thẩm Thái Quân đang còn cười tí mắt, nhưng trong ánh mắt ấy đã không còn thấy nụ cười, bà ta tựa hồ cảm thấy đã có chuyện gì không hay xảy ra.

Triệu Vô Cực nói:

- Vãn bối lại trễ, làm cho Thái phu nhân chờ lâu, xin người thứ tội.

Thẩm Thái Quân nói:

- Không sao cả, lại trễ còn hơn là không lại phải không?

Triệu Vô Cực đáp:

- Dạ.

Thẩm Thái Quân nói:

- Đồ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử, và Lão Ưng Vương thế nào? Tại sao bọn họ không lại? Không lẽ chẳng còn mặt mũi lại đây gặp ta?

Triệu Vô Cực thở ra một hơi:

- Bọn họ quả thật không còn mặt mũi lại gặp lão phu nhân ...

Cặp mắt của Thẩm Thái Quân bỗng nhiên chợt biến thành như trẻ lại, ánh

mắt chuyển động, hỏi:

- Dao mất rồi, có phải không?

Triệu Vô Cực cúi đầu xuống.

Thẩm Thái Quân bỗng nhiên cười lên một tiếng:

- Nhà ngươi chẳng cần phải giải thích, ta cũng biết, chuyện này trách nhiệm không nằm ở nhà ngươi. Có tên Lão Ứng Vương cùng ở một chỗ với các ngươi, lão ta nhất định đòi giữ cho được bảo đao, do đó bảo đao bị mất từ trong tay lão ta, có phải không?

Triệu Vô Cực than một tiếng:

- Tuy vậy, vẫn bối cũng không thoát được tội sơ ý. Nếu không đoạt lại được bảo đao, vẫn bối không còn mặt mũi gì gặp mặt các bạn vũ lâm đồng đạo.

Thẩm Thái Quân hỏi:

- Lấy được thanh đao từ trong tay Lão Ứng Vương, thế gian này cũng chỉ có vài người. Thế thì người đoạt đao ấy là ai nhỉ? Bản lãnh của y cũng không nhỏ?

Triệu Vô Cực đáp:

- Phong Tứ Nương.

Thẩm Thái Quân nói:

- Phong Tứ Nương ... cái tên này ta có nghe qua. Công phu của nàng ta cũng có hạng lắm. Nhưng nếu chỉ nhờ vào bao nhiêu đó, e đoạt không nổi thanh đao từ trong tay Lão Ứng Vương?

Triệu Vô Cực đáp:

- Nàng ta còn có một người giúp sức.

Thẩm Thái Quân hỏi:

- Ai vậy?

Triệu Vô Cực thở ra một tiếng dài, nói dần từng tiếng một:

- Tiêu Thập Nhất Lang.

Những người trong sảnh đường quả không hổ là những tay cao thủ giang hồ, công phu hàm dưỡng thật sâu, nghe đến tin tức kinh hồn như vậy, mọi người vẫn giữ được bình tĩnh, không ai lộ vẻ kinh ngạc hay thất vọng gì cả. Thậm chí không một người nào mở miệng ra bàn luận lao xao; bởi vì trong hoàn cảnh này, bất kỳ ai nói như thế nào cũng làm cho Triệu Vô Cực cảm thấy khó xử.

Chỉ có hai người trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, một người là Dương Khai Thái, còn một người là Phong Tứ Nương. Dương Khai Thái thì nhìn đăm đăm

vào Phong Tứ Nương, Phong Tứ Nương thì nhìn đăm đăm vào Tiêu Thập Nhất Lang.

Trong bụng nàng đang cảm thấy kỳ lạ, nàng đã biết rõ, thanh đao ấy không phải là thanh đao thật, thế thì thanh đao thật ở đâu?

Nghe đến tên Tiêu Thập Nhất Lang, Thẩm Thái Quân chau mày, lẩm bẩm nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang ... gần đây tại sao ta cứ nghe hoài đến cái tên này. Mọi chuyện hư hỏng trên thế gian này hình như đều bị một mình hắn làm hết. Một người làm được bao nhiêu chuyện xấu xa như vậy, xem ra cũng không phải là dễ.

Lệ Cương nghinh mặt lên nói:

- Tên này không trừ đi, giang hồ khó mà được yên ổn! Văn bối sớm muộn gì cũng có ngày xách thủ cấp của hắn lại giao cho thái phu nhân.

Thẩm Thái Quân không trả lời, hướng về Từ Thanh Đằng hỏi :

- Người có muốn lấy đầu của Tiêu Thập Nhất Lang không?

Từ Thanh Đằng trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Lệ huynh nói không sai, người này không trừ đi, giang hồ khó mà được yên ổn ...

Thẩm Thái Quân không đợi y nói hết, lại hỏi:

- Liễu Sắc Thanh, còn người?

Liễu Sắc Thanh đáp:

- Văn bối đã nghĩ đến chuyện tởn đầu với hắn từ lâu.

Thẩm Thái Quân đưa mắt hướng qua Liên Thành Bích, hỏi:

- Còn người?

Liên Thành Bích mỉm cười không nói gì.

Thẩm Thái Quân lắc đầu, lẩm bẩm một mình:

- Cái thằng nhỏ này chuyện gì cũng được, chỉ có một chuyện là không chịu mở miệng ra ... các người có tin là, hắn đến ở nhà ta cả hơn nửa tháng nay mà ta chưa nghe hắn nói quá mười câu.

Dương Khai Thái mở miệng ra, rồi lại lập tức ngậm miệng lại.

Thẩm Thái Quân nói:

- Người muốn nói gì? Nói đi! Không lẽ người muốn học cái kiểu của hắn?

Dương Khai Thái liếc trộm qua Phong Tứ Nương một cái, nói:

- Văn bối thấy có lúc không nói lại tốt hơn là nói.

Thẩm Thái Quân hỏi:

- Nếu vậy ý người thế nào? Người có muốn đi giết Tiêu Thập Nhất Lang

không?

Dương Khai Thái đáp:

- Người này tiếng ác lừng danh bốn phương, bất kỳ ai giết được hắn, đều có thể dương danh thiên hạ, văn bối tự nhiên cũng có ý đó, có điều ...

Thẩm Thái Quân hỏi:

- Có điều làm sao?

Dương Khai Thái gằm mặt cười khổ nói:

- Văn bối chỉ sợ không phải là địch thủ của hắn.

Thẩm Thái Quân cười lớn:

- Được, cái thằng nhỏ này được, nói thật tình, lão bà tử đây vốn thích loại người có quy củ biết an phận như vậy, chỉ tiếc ta không có một đứa cháu gái thứ hai để gả cho người.

Mặt của Dương Khai Thái lập tức đỏ bừng lên, ánh mắt không dám hướng về phía Phong Tứ Nương ... nhưng mặt của Phong Tứ Nương lộ ra vẻ gì, y cũng có thể tưởng tượng ra được. Thẩm Thái Quân bấy giờ mới chuyển ánh mắt về Lệ Cương, hờ hững nói:

- Nhà ngươi xem, có bao nhiêu người ở đây muốn lấy đầu của Tiêu Thập Nhất Lang. Người muốn đem đầu hắn về đây gặp ta, chỉ sợ không dễ dàng gì?!!!

Phong Tứ Nương nhìn Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Anh cảm thấy thế nào?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tôi thật là khoái trá.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Khoái trá? Anh còn cảm thấy khoái trá?

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Tôi nào biết cái đầu của tôi trị giá như vậy. Nếu biết sớm chắc đã đem ra phố cầm từ lâu.

Phong Tứ Nương bật cười.

Đêm thật yên tĩnh, tiếng cười của nàng vang lên như tiếng chuông ngân.

Đây là hậu viên của Thẩm gia trang, mỗi người khách đều có một gian phòng để nghỉ chân. Người nào đến Thẩm gia trang mà không chịu ở lại một đêm chẳng phải là có ý xem thường Thẩm Thái Quân quá sao?

Tiếng cười của Phong Tứ Nương bỗng ngừng lại, nàng chau mày hỏi:

- Thanh đao chúng ta đoạt được rõ ràng là giả, nhưng thanh đao bọn họ mất đi là thanh đao thật, anh nói chuyện này có kỳ quái không?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chẳng có gì kỳ quái.

Phong Tứ Nương nói:

- Không kỳ quái? Bộ anh biết thanh đao thật ở đâu sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Đao thật ...

Y mới nói được hai chữ bỗng ngậm miệng lại.

Bởi vì y chợt nghe có tiếng chân người bước lại. Y biết chắc chắn là của Dương Khai Thái. Chỉ có bước chân của người quân tử trung hậu mới nặng nề như vậy. Người quân tử tuyệt đối không hề lén lút đi lại rình mò nghe trộm chuyện người khác.

Phong Tứ Nương lại chau mày, lẩm bẩm:

- Âm hồn bất tán, lại tới nữa ...

Nàng xoay người lại, trừng mắt nhìn Dương Khai Thái, lạnh nhạt hỏi:

- Anh muốn đòi tôi cảm ơn phải không?

Dương Khai Thái đỏ bừng mặt, đáp:

- Tôi ... tôi không hề có ý như vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Đáng lý ra tôi phải cảm ơn anh, nếu lúc nãy anh nói tôi là Phong Tứ Nương, đám người ấy chắc chắn không chịu để tôi yên.

Dương Khai Thái hỏi:

- Tại sao tôi lại muốn ... muốn nói?

Phong Tứ Nương nói:

- Bọn họ chẳng phải vừa mới nói tôi là kẻ trộm đao đấy hay sao?

Dương Khai Thái lau mồ hôi, nói:

- Tôi biết không phải là cộ

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh làm sao biết được?

Dương Khai Thái đáp:

- Bởi vì ... bởi vì ... tôi tin cộ

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao anh lại tin tôi?

Dương Khai Thái lại lau mồ hôi, đáp:

- Chẳng vì gì cả, tôi chỉ là ... tôi chỉ là tin cô vậy thôi.

Phong Tứ Nương nhìn y, nhìn gương mặt vuông vuông vắn vắn của y, biểu tình thành thành thật thật của y, cặp mắt của nàng bất giác bỗng hơi

ướt ướt.

Dù có là người gỗ đá tới đâu, cũng có những lúc sẽ bị cảm động. Trong giây phút ngắn ngủi ấy, nàng bất giác lưu lộ chân tình, nàng nhẹ nắm lấy tay của y, ôn nhu nói:

- Anh thật là một người tốt.

Cặp mắt của Dương Khai Thái cũng ướt ướt, lấp lấp nói:

- Tôi không tốt lắm ... tôi ... tôi cũng không dở lắm, tôi ...

Phong Tứ Nương mỉm cười duyên dáng nói:

- Anh thật là người quân tử, nhưng cũng thật là tên ngốc tử ...

Nàng bỗng sực nhớ tới Tiêu Thập Nhất Lang, lập tức buông tay ra, quay đầu lại cười nói:

- Anh nói y ...

Nụ cười trên khuôn mặt nàng bỗng sững lại, bởi vì Tiêu Thập Nhất Lang không còn đó nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng còn thấy ở đâu.

Phong Tứ Nương sững người, hỏi:

- Y đi đâu rồi? Anh có thấy y đi về hướng nào không?

Dương Khai Thái ngơ ngác hỏi:

- Y là ai?

Phong Tứ Nương nói:

- Y ... đường đệ của tôi, anh không thấy y sao?

Dương Khai Thái đáp:

- Không ... không thấy.

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ mắt của anh mù rồi? Người hấn lớn như thế mà anh không nhìn thấy?

Dương Khai Thái nói:

- Tôi ... tôi thật tình không thấy, tôi chỉ ... chỉ thấy có cô ...

Phong Tứ Nương dậm chân nói:

- Anh hử, anh đúng là một tên ngốc.

Đèn trong nhà vẫn còn sáng.

Phong Tứ Nương chỉ mong Tiêu Thập Nhất Lang trở về lại phòng, nhưng lại không dám khẳng định, bởi vì nàng rất hiểu con người của Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang lúc nào cũng có thể đột nhiên biến mất.

Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên đã biến mất.

Trong phòng không có một ai, dưới ngọn đèn có để một lá thư. Trên trang giấy, nét mực còn chưa khô, rõ ràng một hàng chữ kỳ quái của Tiêu Thập Nhất Lang:

- Mau lấy hẩn đi thôi! Nếu không cô sẽ hối hận sau này đấy, tôi bảo đảm, cả đời cô tuyệt đối tìm không ra một người thứ hai đối với cô tốt được như vậy.

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, mi mắt đỏ hồng lên, nàng hẩn học nói:

- Thằng du côn, thằng súc sinh, người thật không phải là con người!

Dương Khai Thái cười giả lả nói:

- Y không phải là đường đệ của cô sao? Sao cô lại mắng y dữ quá vậy?

Phong Tứ Nương nhảy dựng lên, la lớn:

- Ai bảo hẩn là đường đệ của tôi, anh gặp quỷ sống hay sao vậy?

Dương Khai Thái quýnh quýnh lên chỉ biết lau mồ hôi liên liền, y hỏi:

- Y không phải là đường đệ của cô thì là gì của cô?

Phong Tứ Nương ráng cầm giữ lại nước mắt, đáp:

- Y ... y ... y cũng là một tên ngốc!

Ngốc tử tự nhiên chưa chắc là người quân tử, nhưng người quân tử không ít thì nhiều cũng có chút mùi vị của ngốc tử. Làm một người quân tử vốn không phải là chuyện thông minh!

Tiêu Thập Nhất Lang trong miệng khe khẽ ngâm ngao một bài ca, điệu nhạc nghe chừng như khúc ca du mục ở ngoài quan ngoại, vùng thảo nguyên rộng lớn đượm cái vẻ thê lương bi tráng, lại đượm biết bao là tịch mịch, ưu sầu.

Mỗi khi y hát lên bài ca này, tâm tình của y không mấy gì vui. Cái y không vui lòng với mình chút nào là chỗ, trước giờ không bao giờ y chịu làm ngốc tử.

Đêm xuống không thê lương, bởi vì trên trời bao nhiêu tinh tú đang chiếu sáng lấp lánh. Trong bụi rậm không ngớt truyền ra tiếng kêu của côn trùng mùa thu.

Trong đêm khuya thanh vắng, chỉ có trời đất và những vì sao làm bạn đồng hành, một người đi trong đó, tâm tình ắt hẳn cũng sẽ bình tĩnh, cũng sẽ có khả năng quên đi bao nhiêu phiền muộn khổ não trong đời.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang thì không, trong những giây phút này, y lại đi nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ đến, y nghĩ đến thân thể mình, nghĩ đến những chuyện tào ngạo trong đời của mình ...

Cả một đời y vĩnh viễn vẫn là một người ngoài cuộc, vĩnh viễn vẫn là một

người cô độc, có lúc y cảm thấy mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn ngừng lại mà không cách gì ngừng lại được.

Bởi vì, cuộc đời như một thanh roi, vĩnh viễn không ngừng đánh vào sau lưng y, bắt y phải tiếp tục đi về phía trước, bắt y đi tìm kiếm, nhưng lại không nói cho y biết sẽ tìm ra được gì ...

Y chỉ còn có cách không ngừng đi về phía trước, chỉ mong gặp phải vài chuyện không bình phàm cho lắm, nếu không, cái kiếp sống này không lẽ sẽ quá vô duyên như vậy sao?

8. Bí Mật Của Ứng Vương

Bỗng nhiên y nghe có tiếng phản phật của gió thổi vào quần áo, y vừa nghe đã đoán ra khinh công của kẻ dạ hành này thuộc loại cao siêu. Tiếng phản phật bỗng dừng lại ở trong khu rừng âm u phía trước, tiếp theo đó từ khu rừng tăm tối truyền ra tiếng người đang thở hổn hển gấp rút, lại còn pha thêm tiếng rên đau đớn.

Kẻ dạ hành này hiển nhiên đã bị thương rất nặng.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn tiếp tục hướng về phía trước, nhắm khu rừng âm u đi vào, tiếng thở hổn hển bỗng nhiên im bật.

Một hồi, bỗng nghe có tiếng người lớn giọng nói:

- Bằng hữu dừng chân!

Tiêu Thập Nhất lúc đó mới từ từ xoay người lại, y lập tức thấy một nửa thân hình của một người từ sau một cây cổ thụ lộ ra, trên đỉnh đầu to như trái đầu có tóc tai mọc lờm chờm loạn xạ.

Người này chính là Độc Tỷ Ứng Vương!

Tiêu Thập Nhất Lang trên mặt không lộ một vẻ gì, từ từ hỏi:

- Các hạ có điều gì chỉ dạy?

Độc Tỷ Ứng Vương lấy con mắt độc nhất nhìn trừng trừng vào y như một con chim ưng đang đói mồi, một hồi lâu, mới thở ra một hơi:

- Ta bị thương nặng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết.

Độc Tỷ Ứng Vương nói:

- Phía trước có phải là Thẩm gia trang?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Phải.

Độc Tỷ Ứng Vương nói:

- Người công ta lại nơi đó gấp, mau lên! Chậm trễ một chút cũng không được.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Các hạ không biết tôi, tôi cũng không biết các hạ, tại sao tôi phải công các hạ đi?

Độc Tỷ Ưng Vương nổi giận nói:

- Người ... người dám cãi cọ với ta?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Có phải là các hạ vô lễ, hay là tôi vô lễ? Đừng quên là hiện tại các hạ đang cầu tôi chứ không phải tôi cầu các hạ.

Độc Tỷ Ưng Vương lom lom nhìn y, ánh mắt lộ đầy vẻ hung dữ, gương mặt lão từ từ nhăn nhó lại, hiển nhiên lão đang ráng chịu đựng nỗi đau đớn cực kỳ.

Một hồi lâu, lão mới thở ra được một hơi, khóe mép miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, cố gắng đưa tay móc trong người ra một thỏi vàng, hỏn hển nói:

- Cho người thỏi vàng này nếu người chịu giúp ta. Ngày sau chắc chắn ta sẽ tạ ơn người còn nhiều hơn thế nữa .

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng:

- Nói vậy còn nghe được, tại sao các hạ không nói như vậy ngay từ đầu.

Y từ từ bước lại, đưa tay tiếp lấy thỏi vàng, nhưng bàn tay của y vừa thò ra, cánh tay độc nhất của Độc Tỷ Ưng Vương đã chìa năm ngón tay như lưỡi câu, nhanh như điện chụp lấy cổ tay của y.

Con trùng một trăm chân, lúc chết vẫn còn nhúc nhích. Độc Tỷ Ưng Vương tuy đã bị thương gần chết, nhưng cái chụp tối hậu đó, vẫn nhanh như điện, tinh nhuệ không thể chống đỡ.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang còn nhanh hơn, búng ngược người lại, mũi chân thừa thế móc thỏi vàng rút dưới đất lên xoay tay chụp lấy, thân hình y thì đã lùi ra sau tám thước, thân pháp thật gọn ghẽ, đẹp mắt, lanh lợi, chỉ có người nào nhìn tận mắt thì mới hiểu được, còn người khác thì dù cho có tưởng tượng cách mấy cũng chẳng tưởng tượng được ra.

Gương mặt của Độc Tỷ Ưng Vương trông lại càng thê thảm, lão rống lên hỏi:

- Người rốt cuộc là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang cười đáp:

- Tôi đã sớm nhận ra các hạ, các hạ còn chưa nhận ra tôi sao?

Độc Tỷ Ưng Vương thất thanh hỏi:

- Người ... không lẽ người là Tiêu Thập Nhất Lang?

Tiêu Thập Nhất Lang cười đáp:

- Các hạ đoán cũng còn trúng lắm.

Độc Tỷ Ứng Vương trừng mắt nhìn y, làm như gặp phải quẻ, miệng thở phì phò, lão lẩm bẩm nói:

- Được, Tiêu Thập Nhất Lang, người giỏi lắm!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cũng không quá tệ.

Độc Tỷ Ứng Vương trừng mắt nhìn y một hồi, đột nhiên bật tiếng cười lớn.

Lão không cười còn chưa sao, vừa mới cười lên, làm va chạm vào vết thương, đau đớn đến nổi mặt mày mồ hôi ra đầm đề, nhưng lão vẫn cứ cười ha hả không ngừng, cũng không biết đang nghĩ đến chuyện gì buồn cười quá như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang tin chắc cả đời lão chưa bao giờ cười được thoải mái như vậy, y nhin không nổi bèn hỏi:

- Các hạ khoái trá lắm sao?

Độc Tỷ Ứng Vương thở hổn hển cười đáp:

- Tự nhiên là khoái trá, chỉ vì Tiêu Thập Nhất Lang cũng như ta thôi, cũng bị người khác lừa gạt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thế sao?

Thân hình của Độc Tỷ Ứng Vương đã bắt đầu co rúm lại, lão cắn răng nhin đau, rống lên nói:

- Người có biết thanh đao người đoạt được là giả hay không?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Đương nhiên là biết, nhưng mà, các hạ ... các hạ làm sao mà biết?

Độc Tỷ Ứng Vương hần học nói:

- Chỉ có ba tên tiểu súc sanh ấy, làm sao mà qua mắt được ta?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cũng bởi các hạ phát giác ra bí mật của bọn họ, cho nên bọn họ muốn giết các hạ?

Độc Tỷ Ứng Vương đáp:

- Không sai.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi:

- Lấy thân phận địa vị của Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử, Đồ Khiếu Thiên ra

mà nói, tại sao chỉ vì một thanh đao mà quá mạo hiểm không biết tiếc gì đến tính mạng và danh dự của mình và gia thuộc? Huống hồ đao thì chỉ có một cây, mà người thì lại tới ba, không biết làm sao mà phân chia ra cho được đây?

Độc Tỷ Ứng Vương không ngớt ho sù sụ, nói:

- Bọn ... bọn họ không muốn giành thanh đao cho mình.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Vậy thì ai muốn? Không lẽ phía sau bọn họ còn có người giựt dây?

Độc Tỷ Ứng Vương càng lúc càng ho dữ dội, đã ho luôn ra máu.

Tiêu Thập Nhất Lang ánh mắt loang loáng, nói:

- Ai là người có bản lãnh làm cho cả bọn Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử, Đồ Khiếu Thiên phải nghe lời làm chuyện này? Hẳn là ai?

Độc Tỷ Ứng Vương lấy tay bịt miệng lại, ráng sức nuốt lại máu vào trong cổ họng, để nói tên người ấy ra, nhưng lão vừa mới nói được một chữ, máu tươi từ trong cổ đã vọt ra như mũi tên.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, đang tính lại đỡ lão dậy rồi tính sau, bỗng ngay lúc đó, thân hình của y đột nhiên lại tung lên, chỉ thoáng một cái đã biến mất đằng sau bụi cây.

Cũng ngay lúc đó, ba bóng người lướt vào trong khu rừng tối.

Trên đời này có những người giống như là dã thú, có một thứ bản năng rất là kỳ dị, làm như có thể ngửi ra được mùi nguy hiểm, tuy những người ấy không thấy gì cả, cũng chẳng nghe gì cả, nhưng mà đến lúc nguy hiểm dồn lại, bọn họ đều có thể trước một thoáng tích tắc thoát nạn một cách lạ lùng.

Những người đó, nếu làm quan, chắc chắn sẽ trở thành danh thần, nếu làm tướng, chắc chắn sẽ trở thành những vị tướng bách chiến bách thắng, nếu là kẻ trong giang hồ, chắc chắn sẽ là anh hùng vô địch.

Những người như Gia Cát Lượng, Quan Trọng chính là những người như vậy, do đó mà bọn họ có thể ngồi trong yên ổn mà vẫn nghĩ, biết trước những chuyện hung hiểm để trị thiên hạ thái bình là vậy.

Bọn Hàn Tín, Nhạc Phi, Lý Tĩnh cũng là những người như vậy, bởi vậy mà bọn họ mới có thể quyết thắng ngoài ngàn dặm, đã đánh là thắng, đã công thành là lấy được.

Cổ như Lý Tầm Hoan, Sở Lưu Hương, Thiết Trung Đường, Trầm Lăng, bọn họ cũng là những người như vậy, bởi vậy mà bọn họ mới kêu được mây hú được gió, lưu danh thiên hạ, trở thành những nhân vật truyền kỳ

trong giang hồ, qua biết bao nhiêu năm tháng, vẫn mãi mãi là thần tượng của những tay hiệp sĩ trẻ tuổi.

Hiện tại, Tiêu Thập Nhất Lang cũng chính là loại người đó, thứ người như vậy chưa chắc đã sống lâu hơn người thường, nhưng nếu có chết thì cũng phải là những cái chết oanh oanh liệt liệt.

Ba người vừa nhảy vào trong rừng, trừ Hải Linh Tử và Đồ Khiếu Thiên ra, còn có một người mặc áo xanh, dáng điệu ra vẻ văn nhã, thân hình cũng không cao, gương mặt đầy tử khí âm trầm; nhưng ánh mắt của y thì lại lấp lánh thật linh hoạt, trên mặt hiển nhiên đeo một thứ mặt nạ da người chế tạo thật tinh xảo.

Thân pháp của y cũng không thấy nhanh hơn gì so với bọn Hải Linh Tử, Đồ Khiếu Thiên, có điều cử động nhàn nhã, cử chỉ khoan thai, làm như đang nhàn bộ trong đám hoa, điệu bộ an tường, như còn đầy dư lực.

Gương mặt của y tuy có vẻ nguy bí gớm ghiếc, nhưng cặp mắt linh hoạt đó làm cho toàn thân của y dường đầy mỹ lực thu hút, làm cho người ta tự nhiên không khỏi nhìn y thêm một lần thứ hai.

Nhưng làm cho Tiêu Thập Nhất Lang chú ý nhất, là thanh đao y đang đeo trên thắt lưng. Thanh đao ấy luôn cả vỏ còn chưa tới hai thước, vỏ đao, chuôi đao, giải đao và hình dáng xem ra đều rất đơn giản, cũng chẳng có đồ trang sức gì đẹp để lóa mắt, đao chưa rút vỏ ra, còn chưa biết nó có sắc bén gì hay không.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang chỉ nhìn thoáng qua một cái, đã cảm giác được cái sát khí làm cho người ta hồn phi phách tán.

Không lẽ đây là thanh Cát Lộc Đao?

Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử và Đồ Khiếu Thiên không tiếc mạo hiểm thân danh tính mạng của mình đi tráo thanh đao, không lẽ để giao cho người này? Hắn là ai? Có cái ma lực gì làm cho bọn Triệu Vô Cực phải nghe lời? Tiếng ho của Độc Tỷ Ứng Vương đã lịm dần đến nỗi hầu như muốn nghe cũng không còn nghe được.

Hải Linh Tử và Đồ Khiếu Thiên nhìn nhau, đều thở ra một hơi thật dài.

Đồ Khiếu Thiên cười nói:

- Lão quái vật này, cái mạng thiệt là dai, vậy mà còn chạy được lại đến đây.

Hải Linh Tử lạnh nhạt nói:

- Cái mạng nào có dai tới đâu cũng chịu không nổi một nhát kiếm và hai thể chưởng của chúng ta!

Đồ Khiếu Thiên cười nói:

- Thực ra, chỉ cần một chưởng của Tiểu Công Tử cũng đủ kết quả tính mạng của hắn, chẳng phải nhờ đến bọn ta đa sự nhúng tay vào.

Người áo xanh hình như cười lên một tiếng, ra chiều ôn tồn nói:

- Thật vậy sao?

Y đi từ từ lại trước mặt Độc Tỷ Ứng Vương, đột nhiên bàn tay vấy lên một cái, thanh đao đã tuốt ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy đao quang lóe lên, đầu lâu của Độc Tỷ Ứng Vương đã lăn ra mặt đất.

Người áo xanh chẳng thèm để mắt nhìn đến, y chỉ chăm chú nhìn vào lưỡi đao trong tay.

Đao như ánh cầu vồng xanh biếc, không thấy một vết máu nào.

Người áo xanh thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Đao bén, quả nhiên là một thanh đao bén.

Người đã chết rồi, y còn muốn cho thêm một đao, thủ đoạn độc ác như vậy, tâm can tàn bạo như vậy, thật đúng là hiếm có, ngay cả Hải Linh Tử cũng không khỏi biến sắc mặt.

Người áo xanh từ từ tra đao vào vỏ, thung dung nói:

- Gia sư đã từng giáo huấn bọn ta, mi muốn chứng minh một người đã chết thật rồi, chỉ có một phương pháp duy nhất, là cứ cắt cái đầu ra nhìn thử thì biết.

Y đưa ánh mắt nhìn đến Đồ Khiếu Thiên và Hải Linh Tử ra chiều ôn hòa, nói:

- Các người nghĩ xem, câu nói ấy có đúng đạo lý hay không?

Đồ Khiếu Thiên ho khan lên hai tiếng, cười gượng gạo:

- Có đạo lý, có đạo lý ...

Người áo xanh nói:

- Sư phụ của ta nói ra lời nào, dù không có đạo lý, cũng thành có đạo lý, đúng không?

Đồ Khiếu Thiên đáp:

- Đúng đúng đúng, đúng quá thôi.

Người áo xanh cười sặc sụa lên, nói:

- Có người nói tốt sư phụ, ta thật lấy làm khoan khoái, nếu các người muốn cho ta khoan khoái, cứ việc nói tốt sư phụ trước mặt ta.

Tiểu Công Tử, cái tên nghe thật là kỳ quái.

Người áo xanh có thật tên là Tiểu Công Tử chăng?

Nhìn ánh mắt của y, nghe tiếng y nói chuyện, là biết ngay tuổi tác của y

còn nhỏ, nhưng những người đã năm sáu chục tuổi đời như Đồ Khiếu Thiên và Hải Linh Tử, đối với y lại vô cùng khách khí, vô cùng cung kính. Xem cái kiêu của y, làm ra vẻ ôn hoà, mà ngay đến người chết, y còn muốn cắt đầu ra xem có chết thật chưa.

Tiêu Thập Nhất Lang ngấm ngấm thở ra một hơi, thật tình y nghĩ không ra lai lịch của tên này.

- Đồ đệ đã như vậy, sư phụ còn lợi hại đến cỡ nào?

Điều ấy thật làm cho người ta muốn nghĩ còn không dám nghĩ đến.

Lại nghe Tiểu Công Tử nói:

- Hiện giờ Tư Không Thự đã chết rồi, nhưng chúng ta còn cần phải làm một chuyện, có phải không?

Đồ Khiếu Thiên đáp:

- Vâng.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Chuyện gì vậy nhỉ?

Đồ Khiếu Thiên liếc qua Hải Linh Tử một cái đáp:

- Điều này ...

Tiểu Công Tử hỏi:

- Người nghĩ không ra?

Đồ Khiếu Thiên cười khổ đáp:

- Không.

Tiểu Công Tử thở ra một hơi:

- Các người sống đến bao nhiêu đây tuổi mà ngay cả cái điểm nhỏ như vậy cũng nghĩ không ra.

Đồ Khiếu Thiên nhăn nhó cười:

- Tại hạ đã già muốn lú lẫn, xin công tử chỉ giáo rõ ràng cho.

Tiểu Công Tử than lên một tiếng:

- Thật tình mà nói, các người phải nên đi theo ta học hỏi vài điều mới đúng.

Đồ Khiếu Thiên và Hải Linh Tử tuổi tác so với y ít nhất cũng gấp đôi, mà y coi hai người ấy như con nít, bọn Đồ Khiếu Thiên còn làm như mình quả thật con nít cần nghe lời y chỉ dạy.

Tiểu Công Tử lại than lên một tiếng nữa rồi mới nói tiếp:

- Ta hỏi người, Tư Không Thự tung hoành giang hồ không biết bao nhiêu năm nay, bây giờ bỗng nhiên chết đi, có phải là khiến người ta nghi ngờ hay không?

Đỗ Khiếu Thiên nói:

- Vâng.

Tiểu Công Tử nói:

- Nếu đã có người nghi ngờ, ắt sẽ có người đi điều tra, Tư Không Thự tại sao bị chết, ai giết lão ta?

Đỗ Khiếu Thiên nói:

- Không sai.

Tiểu Công Tử chớp mắt một cái, nói:

- Vậy thì, ta hỏi lại ngươi, Tư Không Thự rốt cuộc bị ai giết chết? Ai giết lão ta?

Tư Không Thự đáp:

- Ngoại trừ Tiểu Công Tử ra, còn ai có thủ đoạn lợi hại hơn thế nữa?

Tròng mắt của Tiểu Công Tử bỗng nhiên mở lớn ra, y hỏi:

- Ngươi nói Tư Không Thự bị ta giết? Ngươi xem ta có giống một kẻ hung thủ không chứ?

Đỗ Khiếu Thiên ngơ mặt ra, nói:

- Không ... không giống ...

Tiểu Công Tử nói:

- Không phải bị ta giết đâu, có phải bị ngươi giết không?

Đỗ Khiếu Thiên lau mồ hôi, đáp:

- Tư Không Thự và tôi không có oán thù gì, tôi giết lão ta làm gì?

Tiểu Công Tử nở mặt ra cười:

- Đúng vậy, nếu nói ngươi giết chết Tư Không Thự, người trong giang hồ không khỏi có người còn hoài nghi, như vậy còn chưa tránh khỏi chuyện còn có người đi điều tra.

Hải Linh Tử nhin không nổi cũng nói:

- Tôi cũng không phải là người giết lão ta.

Tiểu Công Tử nói:

- Tự nhiên cũng không phải là ngươi, nhưng nếu mình không giết lão ta, thế thì ai giết chết Tư Không Thự?

Đỗ Khiếu Thiên và Hải Linh Tử nhìn nhau, không nói được ra lời.

Tiểu Công Tử thở dài nói:

- Thật là uổng cho các ngươi, bộ các ngươi không thấy Tiêu Thập Nhất Lang sao?

Câu nói ấy vừa thốt ra, Tiêu Thập Nhất Lang cũng giật mình lên một cái:

- Không lẽ người này đã phát hiện ra mình?

May mà Tiểu Công Tử đã nói tiếp theo đó:

- Lúc này không phải rõ ràng là Tiêu Thập Nhất Lang đã lấy đao chặt đầu Tư Không Thự rớt xuống hay sao, hẳn dùng thanh đao ấy không phải là thanh Cát Lộc Đao sao?

Ánh mắt của Đồ Khiếu Thiên bỗng sáng lên, lão mừng rỡ nói:

- Đúng vậy đúng vậy, tại hạ lúc này cũng thấy rõ ràng Tiêu Thập Nhất Lang một nhát đao chém chết Tư Không Thự, mà còn là thanh Cát Lộc Đao nữa, chỉ vì tuổi già mắt yếu, suýt nữa là quên mất đi.

Tiểu Công Tử cười:

- May mà người cũng còn chưa quên mất, chẳng qua ... Tư Không Thự tuy bị Tiêu Thập Nhất Lang giết chết, người trong giang hồ vẫn còn chưa hay biết, mình làm sao bây giờ nhỉ?

Đồ Khiếu Thiên nói:

- Điều này ... chúng ta chắc chắn phải tìm cách cho người trong giang hồ biết.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Không sai một điểm nào, người đã nghĩ ra phương pháp gì chưa?

Đồ Khiếu Thiên chau mày:

- Hiện giờ còn chưa nghĩ ra.

Tiểu Công Tử lắc lắc đầu:

- Thật ra, phương pháp cũng chỉ đơn giản thôi, các người nhìn xem.

Thanh đao trong tay y bỗng nhiên lại ra khỏi vỏ, ánh đao lóe lên, tước đi một miếng vỏ trên cây cổ thụ:

- Máu của Tư Không Thự còn chưa đông lại, người mau mau lấy y phục của lão, thấm máu viết trên thân cây này vài chữ, ta đọc một câu, người viết một câu, có hiểu không?

Đồ Khiếu Thiên đáp:

- Tuân mệnh.

Tiểu Công Tử ánh mắt loang loáng:

- Trước hết người viết: Cát Lộc không bằng cắt đầu, được lấy thanh đao này cắt đầu hết cả thiên hạ, không phải là chuyện khoái trá lắm sao, không phải là chuyện khoái trá lắm sao ... sau đó viết thêm ở dưới tên của Tiêu Thập Nhất Lang, khắp vòm trời này, ai cũng đều biết người nào làm chuyện này, người xem như vậy có đơn giản không?

Đồ Khiếu Thiên cười:

- Tuyệt diệu tuyệt diệu, công tử thật là một kỳ tài trong thiên hạ, không

những kẻ sách kỳ diệu vô song, mấy câu nói ấy viết xuống nghe rõ rõ ràng ràng là cái giọng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Ta cũng chẳng phải cần khiêm tốn, mấy câu nói ấy ngoài ta ra, thật tình cũng chẳng có bao nhiêu người nghĩ được ra.

Tiêu Thập Nhất Lang tức muốn vỡ cả bụng.

Tên Tiểu Công Tử này tuổi tác không lớn, mà tâm thuật mưu kế thật là nham hiểm, ngay đến những lão tặc sống lâu năm cũng chưa chắc đã bằng kịp, nếu mà để cho y sống thêm vài năm nữa, người trong giang hồ chỉ sợ bị y giết hại đi mất một nửa.

Lại nghe Tiểu Công Tử nói:

- Hiện giờ chuyện của chúng ta đến đây là xong chưa?

Đỗ Khiếu Thiên cười:

- Xem ra đã xong xuôi quá rồi.

Tiểu Công Tử thở ra một hơi:

- Xem các người làm ăn sơ sót như vậy, ta thật không hiểu các người sống làm sao được tới bây giờ.

Đỗ Khiếu Thiên ho lên hai tiếng, quay đầu lại nhổ đàm.

Hải Linh Tử biến sắc mặt, nhin không nổi hỏi:

- Không lẽ còn đem đầu Tư Không Thự ra cắt làm hai mảnh?

Tiểu Công Tử cười nhạt:

- Cũng không cần như vậy, chẳng qua, nếu Tiêu Thập Nhất Lang đi qua nơi đây, thấy thi thể của Tư Không Thự, lại thấy hàng chữ trên thân cây, người thử xem y sẽ làm sao?

Hải Linh Tử đỏ mặt ra.

Tiểu Công Tử thung dung nói:

- Hắn không phải ngốc như các người, chắc chắn hắn sẽ tước đi hết hàng chữ trên cây, rồi đem thi thể Tư Không Thự giấu đi mất, vậy thì công lao này giờ của chúng ta chẳng phải là uổng lắm sao?

Đỗ Khiếu Thiên đã dừng ho, thất thanh nói:

- Không sai, chúng ta không nghĩ đến chuyện này.

Tiểu Công Tử hững hờ nói:

- Chính vì vậy mà các người phải nghe lời ta, bởi vì các người không bằng ta.

Đỗ Khiếu Thiên hỏi:

- Theo ý kiến của công tử, mình nên làm sao?

Tiểu Công Tử nói:

- Phương pháp này cũng đơn giản lắm, các người thật tình nghĩ không ra? Đổ Khiếu Thiên chỉ còn cách cười khổ.

Tiểu Công Tử lắc đầu, than một tiếng nói:

- Người sợ y tước đi hết hàng chữ trên thân cây, không lẽ tự mình không tước đi trước được hay sao?

Đổ Khiếu Thiên nói:

- Nhưng mà ...

Tiểu Công Tử nói:

- Người tước cái vỏ cây có hàng chữ này, đem lại Thảm gia trang, nơi đó hiện giờ còn đang có nhiều người, người cứ việc gọi bọn họ lại đây một lượt xem thử Tư Không Thự chết ra sao.

Y cười một tiếng, rồi nói tiếp:

- Có bao nhiêu cặp mắt nhìn thấy, Tiêu Thập Nhất Lang dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết được oan uổng ... Các người xem, phương pháp này được hay không?

Đổ Khiếu Thiên thở ra một hơi thật dài:

- Mưu kế của công tử quá chặt chẽ, thật không ai sánh bằng.

Tiểu Công Tử nói:

- Người không cần phải nịnh bợ ta, chỉ cần từ đây về sau nghe lời một chút là được rồi.

Nghe tới đây, không những là Đổ Khiếu Thiên và Hải Linh Tử đều chịu phục, ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang cũng đành phải bội phục cái vị Tiểu Công Tử này

Y chưa từng đụng phải một nhân vật nào lợi hại như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang có một cái tật lớn, chuyện nào càng khó khăn nguy hiểm đến đâu, y càng muốn tìm tới; nhân vật càng lợi hại đến đâu, y càng muốn tìm tới thách đấu.

Lại nghe Tiểu Công Tử nói:

- Các người đến Thảm gia trang rồi, ta còn có một chuyện muốn nhờ các người làm.

Đổ Khiếu Thiên nói:

- Xin cứ việc phân phó.

Tiểu Công Tử nói:

- Ta muốn nhờ các người dò hỏi xem vợ của Liên Thành Bích là Thảm Bích Quân, chừng nào thì về lại nhà chồng? Liên Thành Bích có cùng đi

hay không? Sẽ đi theo đường nào?

Đỗ Khiếu Thiên nói:

- Chuyện này không khó gì, chẳng qua ...

Tiểu Công Tử nói:

- Người muốn hỏi tại sao ta muốn dò hỏi, mà lại không dám hỏi ra mặt, phải không?

Đỗ Khiếu Thiên cười giả lả nói:

- Tại hạ không dám, chẳng qua ...

Tiểu Công Tử nói:

- Lại chẳng qua, thật ra các người có hỏi một tý cũng không sao, ta có thể nói cho người biết, lần này ta đến đây, là muốn đem về hai thứ.

Đỗ Khiếu Thiên hỏi dò ý:

- Một trong hai thứ là Cát Lộc Dao?

Tiểu Công Tử nói:

- Còn thứ kia là cái vị đệ nhất mỹ nhân tên Thẩm Bích Quân.

Gương mặt của Đỗ Khiếu Thiên chợt tái đi, làm như bỗng nhiên lão thổ không ra hơi.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Đây là chuyện của ta, người sợ hãi làm gì?

Đỗ Khiếu Thiên lẩm bẩm:

- Vũ công và kiếm pháp của Liên Thành Bích, công tử có khi còn chưa thấy qua, theo tại hạ biết, người này không những thâm tàng không biểu lộ, mà còn ...

Tiểu Công Tử nói:

- Người khỏi cần nói, ta cũng biết Liên Thành Bích không phải dễ đụng vào, vì vậy ta còn muốn nhờ các người giúp thêm một chuyện nữa.

Đỗ Khiếu Thiên lau mồ hôi:

- Chỉ ... chỉ cần tại hạ làm được, xin công tử cứ việc phân phó.

Tiểu Công Tử cười:

- Người không cần phải lau mồ hôi như vậy, chuyện này cũng không khó ... Liên Thành Bích chắc sẽ hộ tống vợ con về nhà, do đó các người nghĩ cách nào dụ y đi một chỗ khác.

Đỗ Khiếu Thiên nhin không nổi lau mồ hôi, cười khổ:

- Liên Thành Bích vợ chồng tình thâm, chỉ sợ ...

Tiểu Công Tử hỏi:

- Người sợ y không chịu cắn mồi?

Đỗ Khiếu Thiên nói:

- Chỉ sợ không dễ dàng gì.

Tiểu Công Tử nói:

- Nếu mà là ta, tự nhiên cũng sẽ không chịu rời khỏi cô vợ như hoa tựa ngọc kia, nhưng bất kể là con cá lớn đến đâu, chúng ta cũng có cách cho y cắn mồi.

Đỗ Khiếu Thiên hỏi:

- Cách gì?

Tiểu Công Tử nói:

- Muốn câu cá lớn, phải dùng mồi ngon.

Đỗ Khiếu Thiên hỏi:

- Mồi ngon ở đâu?

Tiểu Công Tử nói:

- Liên Thành Bích gia tài cự vạn, văn võ song toàn, còn trẻ tuổi mà đã lừng danh thiên hạ, lại lấy được một cô vợ hiền thực mỹ lệ như vậy, các người thử xem, hiện giờ y còn muốn được điều gì?

Đỗ Khiếu Thiên thở ra một hơi:

- Làm người mà được tới như y, cũng nên biết tri túc.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Lòng người tuyệt không bao giờ biết mãn túc, ít ra y còn muốn được một thứ.

Đỗ Khiếu Thiên hỏi:

- Không lẽ là thanh Cát Lộc Dao?

Tiểu Công Tử nói:

- Không đúng.

Đỗ Khiếu Thiên chau mày:

- Trừ thanh Cát Lộc Dao ra, tại hạ thật tình nghĩ không ra còn có thứ gì làm cho lòng y dao động.

Tiểu Công Tử thung dung nói:

- Chỉ có một thứ ... chính là cái đầu của Tiêu Thập Nhất Lang.

Đỗ Khiếu Thiên sáng mắt lên, vỗ tay nói:

- Không sai, bọn họ đều nghĩ thanh Cát Lộc Dao đã nằm trong tay Tiêu Thập Nhất Lang, nếu y giết được Tiêu Thập Nhất Lang, không những y được lừng danh thiên hạ, mà còn lấy được thanh đao nữa.

Tiểu Công Tử nói:

- Do đó, muốn câu con cá Liên Thành Bích, phải dùng Tiêu Thập Nhất

Lang làm mỗi.

Đỗ Khiếu Thiên trầm ngâm một hồi:

- Nhưng cách câu cá ra làm sao, còn xin công tử chỉ giáo cho.

Tiểu Công Tử lắc đầu than một tiếng:

- Cách này các người còn nghĩ không ra? Các người chỉ cần nói cho Liên Thành Bích biết, là các người đã biết hành tung của Tiêu Thập Nhất Lang ở đâu, Liên Thành Bích sẽ theo các người đi thôi.

Ánh mắt của y lộ vẻ diều cợt, nói tiếp:

- Cỡ thứ người như Liên Thành Bích, nếu vì thanh danh và địa vị, thì ngay cả tính mệnh của mình còn không muốn, vợ con chắc đành phải bỏ qua một bên thôi.

Đỗ Khiếu Thiên bật cười:

- Nói vậy thì lấy một người chồng như Liên Thành Bích, thật cũng chẳng phải là điều gì có phúc cho lắm.

Tiểu Công Tử cười:

- Không sai tí nào, ta mà là con gái, ta tình nguyện lấy Tiêu Thập Nhất Lang, không thèm đi lấy Liên Thành Bích.

Đỗ Khiếu Thiên nói:

- Cỡ thứ người như Tiêu Thập Nhất Lang, nếu yêu phải một cô nào, thường thường không cố kỵ một điều gì, còn Liên Thành Bích, cố kỵ vô số, làm vợ một người như vậy, thật không dễ dàng gì.

Ánh mặt trời mùa thu, có lúc cũng nóng chực không nổi.

Dưới bóng cây có một quầy hàng bán rượu, rượu rất mát, vừa đã khát lại vừa đã ngứa, lại còn có đậu phộng, trái chám muối và trứng gà để nhắm, tuy khẩu vị không được ngon, nhưng làm cũng sạch sẽ.

Người bán rượu là một lão già mũi đỏ tóc bạc phau phau, cứ nhìn cái mũi hít ra hít vào như vậy là biết chính lão ta cũng khoái nhâm nhi vài ly.

Quần áo của lão tuy rất lam lũ, nhưng gương mặt thì lúc nào cũng có cái vẻ vui sống với phận mình, người khác tuy thấy cuộc sống của lão ta chẳng có gì cho lắm, nhưng riêng lão thì cảm thấy rất mãn ý.

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ vốn thích những loại người như vậy.

Một người sống trên đời, chỉ cần cho thoải mái là được rồi, làm gì phải đi so sánh với cách sống người khác? Tiêu Thập Nhất Lang muốn cùng với lão già ngồi lai rai, nhưng hình như lão ta đang lơ đãng nghĩ đến chuyện gì khác. Do đó Tiêu Thập Nhất Lang đành phải ngồi uống lăm lăm một mình.

Uống rượu cũng như hạ cờ, tự mình chơi cờ với mình chắc chắn là chán

nản hết sức, uống rượu một mình cũng rất vô vị, Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ vốn không bao giờ uống rượu một mình.

Nhưng nơi đây tình cờ là chỗ ngã ba, y tính toán kỹ càng đây là chỗ Thảm Bích Quân sẽ đi ngang qua, y ngồi đây không phải để uống rượu.

Bị người ta dùng làm mồi ngon, không phải là điều dễ chịu, Tiêu Thập Nhất Lang hôm đó hầu như đã muốn nhảy ra cùng với gã công tử ấy đấu một trận.

Nhưng y lẫn lộn giang hồ không biết đã bao nhiêu năm, y sớm học được cái chữ “chờ”, y muốn làm điều gì, đều chờ đến lúc có thời cơ.

Tiêu Thập Nhất Lang đã uống hết ly rượu thứ bảy, đang muốn kêu ly thứ tám.

Lão già mũi đỏ liếc sang nhìn y, nhếch mép hỏi:

- Còn muốn uống nữa sao? Hát thêm nữa e đường xá còn không muốn đi được nữa đó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đi không được thì nằm ngủ ở đây cũng có sao? Được màn trời chiếu đất, thì dù có say khướt không tỉnh lại cũng có sao?

Lão già mũi đỏ hỏi:

- Người không muốn về nhà sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Về đâu? Chính ta còn không biết mình từ đâu tới, kêu ta làm sao biết được đâu mà về?

Lão già mũi đỏ thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Người này e đã say rồi, nói sàm không thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Bán rượu không phải là mong người ta uống rượu sao? Mau mau đổ rượu vào.

Lão già mũi đỏ hừ lên một tiếng, đang tính mức rượu, bỗng nhiên trên đường đi bụi cát bay lên mù mịt, một đám người ngựa từ xa chạy lại.

Cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lập tức sáng lên, ngay cả một chút vẻ say rượu cũng không còn.

Đoàn người này, có người thì chim ưng đậu trên tay, có người thì dắt theo chó săn, người nào cũng mặc áo chẽn, đeo cung tên, bên yên ngựa lủng lẳng những đồ săn bắn được, rõ ràng là vừa mới đi săn về.

Mùa thu chính là mùa săn bắn.

Trên con ngựa đi đầu, có một người ngồi, xem giống như một đứa bé, nhìn

xa lại, chỉ thấy trang sức hoa lệ, áo quần lộng lẫy, con ngựa đang cười cũng là một thứ thiên lý câu tuyển chọn trong cả vạn con ngựa, chính là "Người có tinh thần ngựa cũng vui", xem ra có vẻ là một vị thiếu gia hoa lệ.

Lão già mũi đỏ cũng nhìn thấy đại tài chủ lại cửa nhà, tinh thần phấn chấn thập bội. Tiêu Thập Nhất Lang thì có phần thất vọng, bởi vì đó không phải là những người y đang chờ.

Chỉ nghe lão già mũi đỏ gân cổ lên rao:

- Trúc Diệp Thanh tinh túy ngọt ngào đây, uống một ly sẽ lên tinh thần, uống hai ly sẽ đầy đủ tinh thần, uống ba ly thần tiên cũng không bằng.

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Ta đã làm bảy ly xuống bụng, tại sao một tý tinh thần cũng không lên nổi vậy? Ngược lại còn muốn ngủ nữa?

Lão già mũi đỏ trừng mắt nhìn y một cái, may mà đám người ngựa ấy đã từ từ dừng lại, vị thiếu gia ngồi trên con ngựa đi đầu cười nói:

- Đường về xem ra cũng còn cả một khoảng dài, tại chỗ này uống hai ly trước đi! Xem ra rượu cũng không sai lắm.

Chỉ thấy vị thiếu gia ấy gương mặt tròn tròn, cặp mắt thật lớn, miệng thì nhỏ, nước da vừa trắng vừa nõn, lúc cười trên má hiện ra đồng tiền một bên, trông thật vô cùng khả ái.

Ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang cũng không khỏi nhìn y thêm một lần. Trên đời này những thứ thiếu gia hoa lệ cố nhiên là rất nhiều, nhưng khả ái thì không nhiều, thiếu gia hoa lệ khả ái mà không hóm hỉnh lại càng hiếm chi là hiếm.

Cái vị thiếu gia hoa lệ này cũng rất chú ý đến Tiêu Thập Nhất Lang, vừa mới ngồi xuống tấm thảm do người hầu dọn ra, đột nhiên y nhìn Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng:

- Một mình vui cái vui không bằng cùng nhau vui cái vui, vị bằng hữu này xin mời qua bên này uống một ly?

Tiêu Thập Nhất Lang cười :

- Quá tốt, trên mình tại hạ chỉ có tiền trả cho tám ly rượu, đang không biết ly thứ chín sẽ ở đâu ra, nếu có người mời khách, chính là may mắn quá thay.

Vị thiếu gia hoa lệ cười càng khoan khoái:

- Thật nghĩ không ra bằng hữu hào sảng như vậy, mau, mau mau lấy rượu.

Lão già mũi đỏ đành phải đổ rượu đem lại, trừng mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang một cái, lẩm bẩm:

- Có rượu không tốn tiền để uống, lần này chỉ sợ lại càng say thêm nhanh nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Kiếp người có được bao lần say, nếu mà say nhanh được lại càng thêm tuyệt diệu, mời.

Tiếng “mời” vừa mới thốt ra, ly rượu đã cạn mất tiêu.

Người khác uống rượu là uống rượu xuống, Tiêu Thập Nhất Lang uống rượu là ực uống, chỉ cần cái cần cổ ngẩng lên một cái, ly rượu lập tức một giọt cũng không còn.

Vị thiếu gia hoa lệ vỗ tay cười lớn:

- Các người có thấy không? Vị bằng hữu này uống rượu nhanh làm sao.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu mà bọn họ còn chưa thấy, tại hạ còn có thể biểu diễn thêm vài lần nữa.

Vị thiếu gia hoa lệ cười:

- Vị bằng hữu này không những hào sảng, mà thú vị nữa, không biết tôn tính đại danh là gì?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bạn và tôi bèo nước gặp nhau, bạn mời tôi uống rượu, uống xong tôi đi, tôi mà biết tên họ của bạn, trong bụng không khỏi cảm kích, ngày sau không chừng muốn mời bạn uống một trận, vậy thì hiện giờ ngồi uống rượu ở đây sẽ vô vị lắm. Do đó chuyện tính danh hử ... Tôi cần gì phải cho bạn biết, bạn cũng đừng nói thì tốt hơn.

Vị thiếu gia hoa lệ cười:

- Đúng đúng đúng! Bạn và tôi hôm nay tại đây tận tình hoan lạc được hết nửa ngày, đã là có duyên, lại đây ... Cái trứng muối này xem ra cũng không tệ, lấy trứng nhắm rượu, sẽ chậm say lại một chút, rượu sẽ uống thêm nhiều được một chút.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Đúng đúng đúng! Nếu mà say nhanh quá thì cũng vô vị lắm.

Y cầm lấy quả trứng muối, đột nhiên giơ tay ném lên trên cao, rồi lại ngẩn cần cổ lên, mở miệng lớn ra, nuốt trứng vào trong miệng, nhai hai ba lần là đã vào trong bụng.

Vị thiếu gia hoa lệ cười:

- Bằng hữu không những uống rượu nhanh mà ăn trứng cũng nhanh nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Chỉ vì ta tự biết chết nhanh hơn người khác, cho nên làm chuyện gì cũng không dám lãng phí thời gian.

Cái vị thiếu gia hoa lệ này tuy trông bề ngoài chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi, nhưng tửu lượng thì thật lớn kinh hồn: Tiêu Thập Nhất Lang uống một ly, y cũng bồi theo một ly, mà uống cũng không chậm tý nào.

Những người tùy tùng của y đều là những đại hán cử động nhanh nhẹn, tinh thần sung túc, nhưng tửu lượng thì không một ai bì được với y.

Cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đã mê tít lại, đầu lưỡi cũng đã muốn riu lại, xem ra đã có bảy tám phần say sưa rồi. Những người say đến bảy tám phần, uống rượu càng nhiều, càng nhanh.

Những người say đến bảy tám phần, muốn không uống say xem ra cũng thật khó khăn lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc cũng đã say khướt.

Vị công tử hoa lệ thở ra một hơi, lắc đầu:

- Thì ra tửu lượng của hần cũng không tới đâu, thật làm cho ta thất vọng quá.

Lão già mũi đỏ vừa cười vừa nói:

- Chính hần đã có nói, say là nằm lăn ra chỗ này, say chết cũng không sao.

Vị công tử hoa lệ trừng mắt nói:

- Dù gì y cũng là khách của ta, sao để cho y ngủ ở đây được?

Y đưa tay ra dấu bọn thuộc hạ:

- Trông chừng vị bằng hữu này, đợi khi nào mình đi, đem y đi theo.

Bấy giờ mặt trời vẫn còn chưa xuống núi, trên đường đi thì đã hết người qua lại.

Vị công tử hoa lệ tựa hồ cảm thấy cụt hứng, hai tay chấp ra đằng sau, nhìn xa xa về hướng đại lộ, bỗng nhiên nói:

- Lão đầu tử, chuẩn bị đồ hàng đi! Xem ra ngươi lại có thêm khách hàng lại cửa tiệm.

Quả nhiên từ xa có một hàng người ngựa đi lại.

Màu đen của xe ngựa tuy đã cũ kỹ, xem ra vẫn còn đầy vẻ khí phái. Cửa xe tự nhiên là đóng kín mít, cửa sổ cũng treo màn, người ngồi trong xe hiển nhiên không muốn bị ai nhìn thấy.

Người đánh xe là một người trung niên rất trầm mặc, nhân thần sung túc, trước và sau xe ngựa đều có ba người kỵ sĩ đi hộ tống, cũng đều là những người tinh minh dũng hân.

Đoàn người ngựa vốn đang đi rất nhanh, nhưng đám xe ngựa của vị công

tử hoa lệ đã chắn quá một nửa con đường, xe ngựa chạy đến chỗ này cũng đành phải chậm lại.

Lão già mũi đỏ thừa cơ lập tức cao giọng rao:

- Trúc Diệp Thanh xanh biếc ngọt ngào đây, khách quan xuống ngựa uống vài ly thưởng thức! Bỏ qua chỗ này, chung quanh một trăm dặm tìm không ra thứ rượu nào ngon như thế.

Những người kỵ sĩ đưa lưỡi liếm quanh bờ môi, hiển nhiên đã muốn uống vài ly, nhưng không một người nào xuống ngựa, chỉ chờ bọn thủ hạ của vị công tử hoa lệ dọn đường qua một bên.

Bỗng nghe trong xe có tiếng người nói:

- Các người đi đường đã nửa ngày, chắc cũng mệt lắm rồi, nghỉ ngơi một chút uống ly rượu thôi.

Giọng nói thánh thót mà ôn nhu, lại còn ra chiều an ủi đồng tình, quan hoài, làm cho người ta trong lòng muốn tình nguyện nghe theo lời của nàng.

Những kỵ sĩ lập lúc xuống ngựa, khom người nói:

- Xin cảm ơn phu nhân.

Người trong xe lại nói:

- Lão Triệu, người cũng xuống xe uống một ly đi, chúng ta cũng không cần phải ráng đi cho nhanh.

Lão Triệu đánh xe ngần ngừ một hồi lâu, rốt cuộc cũng đánh xe lại một bên đường, bấy giờ lão già mũi đỏ đã rót ra ba ly rượu cho những người kỵ sĩ, đang tính rót thêm ly thứ tư.

Lão Triệu bỗng nhiên nói:

- Chờ chút, thử xem trước hết trong rượu có độc hay không.

Gương mặt của lão già mũi đỏ lập tức đỏ bừng lên giận dữ:

- Có độc? Rượu của ta có độc? Được, độc chết ta trước thử xem.

Lão quả nhiên đưa ly rượu trên tay lên uống cạn.

Lão Triệu chẳng thèm ngó ngang đến lão, lấy trong người ra một cốc rượu, múc một cốc rượu từ trong bình ra, nhìn thấy rượu trong cốc không biến màu, lúc đó mới từ từ hớp một tý, rồi mới gật gật đầu nói:

- Uống được rồi.

Mấy người kỵ sĩ đang cầm ly rượu đứng gần người ra đó bấy giờ mới thở ra một hơi, ngẩng đầu uống cạn, cười nói:

- Rượu này xem ra cũng ngon đấy, không biết trứng ướp muối có ăn được không?

Y chọn một trái lớn nhất, đang tính bỏ vào trong miệng.

Lão Triệu bỗng nhiên la lên:

- Chờ một chút!

Vị công tử hoa lệ vốn vẫn không để ý đến bọn họ, bây giờ chịu không nổi nữa bật cười lên, lẩm bẩm:

- Trong trứng muối không lẽ có độc sao? Vị bằng hữu này không khỏi quá cẩn thận.

Lão Triệu liếc qua y một cái, nghiêm mặt nói:

- Đi ra khỏi cửa, để ý một chút cũng là tốt.

Y lại lấy trong người ra một cây dao bạc nhỏ, đang tính bỏ cái trứng ra.

Vị công tử hoa lệ đã bước lại, cười nói:

- Thật nghĩ không ra vị bằng hữu này đem trong người không biết bao nhiêu là đồ chơi, chúng ta cũng nên bắt chước mô phỏng một bộ, không biết bằng hữu có vui lòng cho mượn xem một chút không?

Lão Triệu nhìn y nhăm chừa một hồi, rốt cuộc cũng đưa cây dao nhỏ qua cho y. Cỡ kiểu người như vị công tử hoa lệ này, y đã mở miệng yêu cầu điều gì, thật khó mà có người từ chối.

Cây dao nhỏ làm thật là cổ nhã, tinh vi.

Vị công tử hoa lệ lấy ngón tay búng vào lưỡi dao, trên mặt lại càng lộ vẻ thật ôn hòa, y cười nhẹ:

- Con dao nhỏ này làm thật tinh vi, không biết có giết người được không?

Lão Triệu đáp:

- Con dao này không dùng để giết người.

Vị công tử hoa lệ cười:

- Người sai rồi, chỉ cần là dao, là có thể giết người ...

Nói đến chữ “giết”, con dao trong tay của y đã bay ra, biến thành một đường sáng bạc, nói đến chữ “người”, con dao ấy đã cắm vào yết hầu của lão Triệu.

Lão Triệu giận dữ hét lên một tiếng, xoay tay lại rút đao, chạy lại vị công tử hoa lệ. Nhưng máu tươi đã phọt ra như mũi tên, sức lực của lão cũng theo đó mà chạy hết ra ngoài.

Lão còn chưa chạy quá ba bước, đã quy xuống dưới đất, quy trước mặt vị công tử hoa lệ, hai con mắt lồi hẳn ra ngoài, lão chết mà vẫn không tin là chuyện xảy ra như vậy.

Vị công tử hoa lệ cúi đầu xuống nhìn lão, ánh mắt thật là ôn hoà mà khả ái, y nhỏ nhẹ nói:

- Ta nói dao nào cũng có thể giết người, bây giờ chắc người đã tin rồi?
Ba người kỵ sĩ đều đang sợ ngần người ra, bọn họ nằm mộng cũng không nghĩ ra được cái vị phú gia công tử vừa thanh tú vừa khả ái như vậy, lại là một tên ác ma giết người không chớp mắt.
Đến khi lão Triệu gục xuống rồi, bọn họ mới rút cây đao trên lưng ra khỏi vỏ, la hét om sòm chạy lại.
Vị công tử hoa lệ thở ra một hơi, nhỏ nhẹ nói:
- Các người không phải là đối thủ của ta, xông tới tìm đường chết làm gì?
Gã đại hán uống ly rượu thứ nhất hồi nãy cặp mắt đỏ ngầu, không chờ y nói xong đã vung thanh quẻ đầu đao thành thế Đao Cách Hoa Sơn nhắm đầu vị công tử hoa lệ chém lại.
Vị công tử hoa lệ lắc đầu cười nói:
- Thật quá dễ ...
Thân hình của y không động đậy, bàn tay nhẹ nhàng đưa lên, chỉ dùng hai ngón tay, đưa tới kẹp vào lưỡi đao, nhát đao ấy hình như chém vào trong phiến đá. Gã đại hán trở tay lại, muốn cắt ngón tay của y.
Bỗng nghe phập một tiếng, một mũi tên đã bay lại cắm vào lưng của gã đại hán, xuyên ra trước ngực, máu tươi từng giọt thấm ra dọc mũi tên chảy xuống đất.
Những chuyện này nói ra thì dài, nhưng trước sau cũng chỉ trong thời gian trong hai câu nói; hai gã đại hán còn lại bây giờ còn đang chạy lại trước mặt vị công tử hoa lệ, đao còn chưa kịp chém lại.
Trong khoảnh khắc ấy, trong xe bỗng có một người cất tiếng nói chậm chậm:
- Các người quả thật không phải là địch thủ của hắn, lùi lại đi thôi!

9. Khuynh Quốc Khuynh Thành

Cửa xe mở ra, một người bước xuống .
Trong khoảnh khắc đó, mọi người chung quanh đều ngừng các động tác lại, ngay cả hơi thở cũng hầu như ngừng lại. Cả đời bọn họ chưa từng bao giờ gặp một người đẹp như vậy!
Quần áo nàng mặc không phải là những thứ hàng thật đặc biệt, hoa lệ. Nhưng bất kể loại y phục gì, chỉ cần mặc trên người nàng, cũng đều biến thành rõ ràng xuất sắc.
Nàng cũng không mang đồ trang sức trên người, trên mặt cũng không điểm trang, bởi vì đối với nàng, châu báu phần son đều trở thành dư thừa.

Trân châu bảo ngọc dù có đẹp bao nhiêu đi nữa cũng không làm giảm đi chút nào sắc thái mỹ miều của nàng. Phấn son dù có trang điểm thế nào đi nữa cũng không làm tăng thêm được cái vẻ đẹp yêu kiều tự nhiên của nàng.

Vẻ đẹp của nàng không ai có thể hình dung ra được nếu không chính mắt mình nhìn thấy

Có người lấy hoa ra tỷ dụ mỹ nhân, nhưng hoa làm sao mà tiêu hồn người được như nàng? Có người từng ví nàng như “người đẹp trong tranh”,

nhưng có ngọn bút tài hoa nào mà vẽ lại được cái phong vận yêu kiều diễm lệ của nàng?

Ngay cả tiên nữ trên trời, cũng không được ôn nhu như vậy. Bất kỳ ai, chỉ cần nhìn nàng một lần thôi là sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên.

Nhưng nàng xem ra không thuộc về cuộc đời này bởi cuộc đời này làm gì có một người đẹp được như nàng? Hình như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể chợt biến mất đi, như một cơn gió thoảng.

Đây chính là đệ nhất mỹ nhân của vũ lâm ... Thẩm Bích Quân.

Trong khoảnh khắc ấy, hơi thở của vị công tử áo quần hoa lệ cũng ngừng lại.

Trên mặt y, biểu tình rất kỳ dị, có phần kinh kỳ, có phần ngưỡng mộ, có phần say mê. Đó cũng là phản ứng tự nhiên của hầu hết những người đàn ông trên cõi đời này.

Kỳ quái hơn nữa là trong ánh mắt của y xem ra hình như có đôi phần ghen tỵ.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, y lại cười lên, cười thật là ngây thơ, thật là khả ái. Cặp mắt của y nhìn chăm chăm vào Thẩm Bích Quân, dịu dàng nói:

- Có người nói: đàn bà thông minh đều không được đẹp, mà đàn bà đẹp thì lại không được thông minh, bởi vì bọn họ mắc bận đi trang sức thân hình, không có thì giờ đi trang sức tâm hồn.

Y than nhẹ một tiếng, rồi mới nói tiếp:

- Bây giờ ta mới biết câu nói ấy không hoàn toàn là đúng ...

Thẩm Bích Quân đã ra khỏi xe ngựa, đi tới trước mặt y.

Ánh mắt của nàng hàm chứa vẻ phẫn nộ, nhưng hiển nhiên đang cố sức chế ngự chính mình.

Cả đời nàng, đa phần trong sự giáo dục chính là làm cách nào chế ngự chính mình, bởi vì muốn làm một người thực nữ chân chính, là phải đem phẫn nộ, bi ai, hoan hỷ ... tất cả những thứ tình cảm kích động dấu kín vào trong lòng. Cho dù muốn khóc thì cũng phải nằm trong phòng mà khóc.

Nàng đứng bình tĩnh ở đó, nghe vị công tử hoa lệ nói chuyện.

Trong suốt cuộc đời, chưa bao giờ nàng ngắt lời bất kỳ người nào, bởi vì đây cũng là một chuyện vô lễ, nàng đã học được không nên nói nhiều, chỉ nên nghe nhiều.

Chờ đến lúc vị công tử hoa lệ nói xong rồi, nàng mới chậm chậm hỏi:

- Xin hỏi quý tính công tử?

Vị công tử hoa lệ nói:

- Ta chỉ là một người vô danh không tiếng tăm, làm sao bì được với đại danh Thẩm cô nương? Cái tính danh xấu hổ này trước mặt Thẩm cô nương, không nói cũng xong.

Thẩm Bích Quân quả nhiên không hỏi lại.

Người khác không muốn nói, nàng chắc chắn không ép buộc.

Nàng nhìn xác chết nằm dưới đất một thoáng, nói:

- Hai người này không biết có phải bị công tử giết chết hay không?

Vị công tử hoa lệ cười hỏi:

- Thẩm cô nương đã thấy tại hạ giết người chẳng?

Thẩm Bích Quân gật gật đầu.

Vị công tử hoa lệ lại cười:

- Cô nương đã thấy rồi, tại sao lại còn hỏi?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì công tử xem ra không phải là người tàn bạo hung dữ.

Vị công tử hoa lệ cười nói:

- Cám ơn cô nương đã khen thưởng. Người ta thường nói: Dò sông dò biển dễ dò, nào ai lấy thước mà đo lòng người! Câu nói ấy cô nương phải nên đặc biệt để ý.

Thẩm Bích Quân nói:

- Công tử giết họ, chắc công tử và họ có cừ oán gì với nhau.

Vị công tử hoa lệ đáp:

- Cũng chẳng có gì.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Thế thì chắc bọn họ có điều gì vô lễ với công tử?

Vị công tử hoa lệ nói:

- Cho dù bọn họ có điều gì vô lễ với ta, ta cũng chẳng để ý đến.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Nếu vậy, công tử vì lẽ gì giết họ, thật làm cho người ta khó hiểu.

Vị công tử hoa lệ cười nói:

- Cô nương không lẽ muốn hiểu?

Thẩm Bích Quân chau mày một cái, không nói gì nữa.

Hai người nói chuyện đều có lẽ độ, nho nhã, không một tý gì giận dữ.

Những người khác đứng nghe thì ngẩn cả người ra, chỉ có Tiêu Thập Nhất

Lang này giờ vẫn nằm sóng soải ra nơi đó, hình như đã say khướt.

Một hồi lâu, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nói:

- Mời.

Vị công tử hoa lệ ngẩn người ra, hỏi:

- Mời gì?

Thẩm Bích Quân vẫn không thay đổi sắc mặt, không lộ vẻ biểu tình gì:

- Mời ra tay.

Gương mặt hồng hồng của vị công tử hoa lệ bỗng nhiên trắng bệch ra, nói:

- Ra ... ra tay? Không lẽ cô muốn tôi ra tay đánh cô?

Thẩm Bích Quân nói:

- Công tử không có lý do gì tự nhiên giết họ, ắt hẳn là có dụng tâm, ta đã hỏi không ra, đành phải lấy vũ công tỷ thí thôi.

Vị công tử hoa lệ nói:

- Chẳng qua ... chẳng qua ... cô nương là kiếm khách nổi danh trên giang hồ, còn tôi chỉ là một đứa bé, làm sao mà đánh lại cô nương?

Thẩm Bích Quân nói:

- Công tử cũng không nên quá khiêm tốn, mời!

Vị công tử hoa lệ nói:

- Tôi biết rồi, tôi biết rồi ... đúng là cô muốn giết ... giết ta, đòi tôi thường mạng.

Y làm như sợ quá mất cả hồn vía, ngay giọng nói cũng đều run rẩy cả lên.

Thẩm Bích Quân nói:

- Giết người đền mạng, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Vị công tử hoa lệ nhăn nhó mặt mày:

- Chẳng qua tôi chỉ giết có hai tên nô tài thôi, cô bắt tôi đền mạng, cô ... không phải cô quá độc ác sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nô tài cũng là một sinh mạng, phải không?

Viễn mắt của vị công tử hoa lệ đỏ hồng lên, đột nhiên y quỳ xuống đất, khóc lóc nói:

- Em lỡ tay giết chết bọn họ, chị ơi chị tha cho em! Em biết chị người thì đẹp đẽ, lòng dạ lại nhân từ, nhất định sẽ không nhẫn tâm giết em một đứa bé con như thế này.

Y vốn đang nói chuyện không đầu không đuôi, vẻ mặt lại ra chiều tự đắc, bây giờ đột nhiên trong tích tắc biến thành một đứa bé hư hỏng vùi vĩnh.

Thẩm Bích Quân ngăn cả người ra.

Chuyện trong giang hồ, nàng vốn đã không ứng phó rành rẽ, dụng phải cái thứ người như vậy, nàng lại càng không biết phải nên làm thế nào mới phải.

Vị công tử hoa lệ mặt mũi rần rụa nước mắt, run giọng nói:

- Chị mà còn thấy chưa nư giận, xin chị đem hai đứa tùy tùng nào đó trong bọn của em đem ra giết đi! Chị nói như vậy có được không? Như vậy có

được không? ...

Bất kỳ ai, đối với một đứa bé như vậy cũng khó mà ra tay, huống hồ gì là Thẩm Bích Quân? Nào ngờ, chính lúc ấy, cái đứa bé đáng thương đột nhiên lăn một vòng trên mặt đất, chân trái đá vào mắt cá chân của Thẩm Bích Quân, chân phải đá vào bụng dưới của nàng; hai bàn tay bên trái bên phải vung ra bảy tám thứ ám khí, có thứ mạnh mẽ như tên, có thứ xoay vòng như vụ.

Hai bàn tay của y hồi nãy rõ ràng là không thấy có gì, bây giờ đột nhiên có bảy tám thứ ám khí đồng thời phát ra, thật làm cho người ta nằm mộng cũng không nghĩ ra được ám khí từ đâu ra.

Thẩm Bích Quân vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ chau mày một cái, ống tay áo dài vung lên như mây, mấy thứ ám khí bị gió quật đi bay đi mất không thấy hình bóng.

Phải biết Kim Châm tổ truyền của giòng họ Thẩm từng xưng là thiên hạ đệ nhất ám khí, người biết phóng ám khí, tự nhiên cũng là người biết thu ám khí. Thẩm Bích Quân lòng dạ nhu mì, tuy đủ nhanh, đủ chuẩn, nhưng thiếu độc; Thẩm Thái Quân cho là nàng phát xạ ám khí chưa tới trình độ, nếu gặp cường địch, không khỏi bị nuốt khổ.

Do đó Thẩm Thái Quân bèn bắt nàng bỏ thêm công lao rèn luyện thủ pháp thu ám khí cho thật nhuyễn, chiêu Vân Quyển Lưu Tinh nàng ra tay không lộ một vẻ gì bá đạo, đúng là một thứ công phu đệ nhất đấng trong vũ lâm.

Bộ pháp của nàng lại càng linh động đẹp đẽ, lại hữu hiệu. Chỉ thấy chân nàng hơi xiêng qua, đã tránh khỏi chiêu Uyên Ương Thoái của vị công tử hoa lệ.

Nào ngờ, cái vị công tử hoa lệ này, trên người thật là nhiều đồ hoa dạng, làm cho người ta hết sức tưởng tượng. Tuy y đá hai cái đều hụt, từ trong giày bông “tinh” lên một tiếng, có hai lưỡi dao thò ra.

Y phát ra bảy tám thứ ám khí đều bị hụt, trong ống tay áo “ba” một tiếng, phát ra hai luồng khói nhẹ.

Thẩm Bích Quân chỉ cảm thấy mắt cá chân tê lên một cái, làm như bị con gì cắn phải; tiếp theo đó lại ngửi mùi hương Đào Hoa nhẹ nhẹ ...

Từ đó về sau, nàng không còn biết gì nữa.

Vị công tử hoa lệ bấy giờ mới cười hi hi đứng dậy, phỉ phỉ bụi trên áo quần, nhìn Thẩm Bích Quân đang nằm trên mặt đất, cười nói:

- Chị ngoan của em, công phu của chị cũng khá đấy! Chỉ tiếc cái loại công

phu ấy chỉ để cho người ta xem chơi thôi, chẳng xài được gì cả.

Bỗng nhiên có tiếng vỗ tay vang lên.

Vị công tử hoa lệ lập tức xoay người lại, và thấy ngay một cặp mắt sáng như sao đang chăm chăm nhìn mình.

Người vỗ tay chính là Tiêu Thập Nhất Lang.

Hồi nãy cái người đang say khướt nằm đó, hiện giờ trong ánh mắt ngay cả một chút say sưa cũng không thấy đâu, y nhìn vị công tử hoa lệ cười nói:

- Lão đệ ơi là lão đệ, ngươi quả thật có tài đấy, thật là bội phục.

Vị công tử hoa lệ chớp chớp mắt, cũng cười lên:

- Cám ơn đã quá khen, thật không dám nhận.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe người ta nói Thiên Thủ Quan Âm trên người từ đầu đến chân đều có ám khí, như một con nhím vậy, đụng cũng không dám đụng vào!

Không ngờ lão đệ, ngươi cũng là một con nhím nhỏ.

Vị công tử hoa lệ cười nói:

- Không dám dấu gì ông bạn, tôi cũng chỉ có bao nhiêu ấy thôi, chẳng còn tý hoa dạng nào nữa cả.

Hai tên kỵ sĩ đi theo Thẩm Bích Quân đang kinh hãi ngấn người ra đó, bây giờ đột nhiên hét lên một tiếng giận dữ, vung đao chém thẳng lại, tính liều mạng một sống một chết.

Vị công tử hoa lệ miệng còn đang nói chuyện, trên mặt còn đang cười cợt, ngay cả đầu còn không quay lại, chỉ khom lưng lại một tý, làm như đang thi lễ với Tiêu Thập Nhất Lang.

Cái đai bằng ngọc y đeo trên lưng, chờ đến lúc y khom lưng lại, chỉ nghe “phùng” một tiếng, trên đai bằng ngọc bay ra vô số ngân châm. Hai người kỵ sĩ vừa bước tới được hai bước, trước mắt bỗng hoa lên một cái, muốn tránh cũng không còn tránh khỏi, đám ngân châm đã bay tới cắm loạn xạ vào mặt.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng biến sắc mặt, than dài một tiếng nói:

- Thì ra ngươi nói chẳng ai dám tin được một lời.

Vị công tử hoa lệ phủ tay một cái, cười nói:

- Đây là thứ bảo bối còn lại duy nhất, không gạt ông bạn, thật tình nãy giờ tôi xem ông bạn là bằng hữu, nào ... nếu chưa say thì mình lại uống thêm hai ly nữa đi!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hết cả thú vị rồi.

Vị công tử hoa lệ nói:

- Trong rượu không có độc, thật không gạt ông bạn.

Tiêu Thập Nhất Lang than một tiếng nói:

- Tuy ta ham uống rượu không tốn tiền, nhưng còn chưa muốn làm con quỷ chết vì rượu, trong rượu nếu có độc, người nghĩ là ta còn muốn uống chẳng?

Vị công tử hoa lệ tròn mắt chuyển động, cười nói:

- Tôi xem trong rượu dù có chất độc, ông bạn cũng chắc gì biết được?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Nếu vậy thì người lầm rồi, ta mà không biết thì còn ai biết nữa?

Vị công tử hoa lệ cười nói:

- Không lẽ ông bạn đối với tôi đã có chỗ nghi ngờ phòng bị? Bộ tôi có vẻ là một kẻ ác nhân sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không những người có vẻ vừa ngây thơ, vừa khả ái mà ngay cả cái vị lão già mũi đỏ này cũng không giống một kẻ ác nhân. Thật tình ta nghĩ không ra lão ta lại quán thông với người.

Vị công tử hoa lệ hỏi:

- Về sau ông bạn làm thế nào mà nhìn ra được?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Lão đầu tử nào bán rượu mấy chục năm nay, rót rượu ra đều nhanh đều vững, còn lão ta rót rượu, thì thường thường đổ ra ngoài. Bán rượu kiểu như vậy, còn đâu là vốn liếng?

Vị công tử hoa lệ trừng mắt nhìn lão già mũi đỏ một cái, rồi lại cười nói:

- Ông bạn đã biết bọn ta không phải là kẻ thiện lương, tại sao còn không bỏ đi cho lẹ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người có biết tại sao ta lại đây không?

Vị công tử hoa lệ đáp:

- Không biết.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta đến chỗ này, là để chờ gặp người.

Vị công tử hoa lệ ngẩn người ra một cái, hỏi:

- Chờ tôi? Ông bạn làm sao biết tôi sẽ lại đây?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì Thảm Bích Quân nhất định sẽ qua lối này.

Vị công tử hoa lệ nhìn y đăm đăm, nói:

- Xem ra, chuyện ông bạn biết cũng không ít nhĩ.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta còn biết là người biết viết văn chương.

Vị công tử hoa lệ lại ngấn người ra, hỏi:

- Viết văn chương?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng, nói:

- Cái câu "Cát Lộc không bằng cát đầu, có thể lấy thanh đao này cắt đầu hết cả thiên hạ, không phải là chuyện khoái trá sao, không phải là chuyện khoái trá sao" ..., trừ người ra, còn ai mà viết cho ra được?

Gương mặt vị công tử hoa lệ đã biến thành trắng bệch.

Tiêu Thập Nhất Lang thung dung nói:

- Người chưa thấy mặt ta, nhưng ta đã thấy qua mặt người, còn biết người có một cái tên rất thú vị là Tiểu Công Tử.

Lần này, qua một hồi thật lâu, Tiểu Công Tử mới bật cười được lên.

Y cười vẫn còn khả ái lắm, nhỏ nhẹ nói:

- Ông bạn biết chuyện cũng không ít đó, chỉ rất tiếc có chuyện ông bạn chưa biết tới.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Tiểu Công Tử nói:

- Trong rượu không có độc, trong trứng lại có độc.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Tiểu Công Tử hỏi:

- Ông bạn không tin?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trong trứng đã có độc, ta ăn một trái rồi, tại sao vẫn chưa trúng độc mà chết nhĩ?

Tiểu Công Tử cười lên một tiếng:

- Rượu uống nhiều quá, độc tính sẽ phát tác chậm lại một chút.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn:

- Thì ra uống rượu cũng có chỗ hay đấy.

Tiểu Công Tử nói:

- Huống gì chất độc tôi dùng phát tác không nhanh lắm, bởi vì tôi không thích nhìn người ta chết nhanh quá, nhìn người ta từ từ chết, không

những là một cách để học hỏi, mà còn có nhiều thú vị nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang thở dài, lẩm bẩm:

- Một đứa bé mới có mười mấy tuổi, đã có tâm địa độc ác như vậy, ta thật không hiểu hẳn làm sao mà sinh ra.

Tiểu Công Tử nói:

- Tôi cũng không biết ông bạn làm sao mà sinh ra, nhưng tôi biết ông bạn làm sao mà chết!

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng cười lên một tiếng:

- Bị trứng muối độc chết, thật sao? Nếu vậy ta cứ việc ăn thêm trái nữa xem!

Y từ từ mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay không biết làm cách nào tự nhiên đã có một trái trứng muối.

Chỉ thấy y đưa tay lên, quăng trái trứng lên cao, ngẩng cổ lên, mở to miệng ra, nuốt chửng trái trứng vào miệng, nhai hai ba cái, đã lọt vào trong bụng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Mùi vị thật không sai, thêm một trái nữa đi!

Y lại mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay không biết làm cách nào lại có một trái trứng muối nằm đó.

Y đưa tay lên, ném trứng lên cao, lấy miệng đón lấy, nuốt chửng vào bụng.

Nhưng đợi đến lúc y mở bàn tay ra, trứng vẫn còn nằm trong lòng bàn tay.

Mọi người ở đó nhìn trừng trừng, không ai biết y dùng thủ pháp gì.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Ta không phải gà, lại không phải là gà mái, mà biết đẻ trứng, các người có cảm thấy kỳ quái hay không?

Tiểu Công Tử yên lặng một hồi, thở ra một hơi:

- Lần này tôi thật nhìn lầm ông bạn, ông bạn đã biết lão già mũi đỏ là thuộc hạ của tôi, như vậy còn muốn ăn trứng để làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn:

- Người cũng hiểu đấy.

Tiểu Công Tử than một tiếng:

- Người ta thường nói: Say một cái giải một ngàn nỗi sầu, ông bạn đã say rồi đáng lý ra không nên tỉnh lại làm gì.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Tiểu Công Tử nói:

- Người đã say khướt rồi, tỉnh lại phiền não lại đến.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hình như ta không có gì phiền não.

Tiểu Công Tử nói:

- Chỉ có người chết mới không có phiền não.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không lẽ ta là người chết rồi?

Tiểu Công Tử nói:

- Tuy ông bạn chưa là người chết nhưng cũng không khác bao nhiêu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Không lẽ ngươi muốn giết ta?

Tiểu Công Tử nói:

- Đây cũng chỉ trách ông bạn biết chuyện nhiều quá thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lúc này ngươi muốn xem ta là bằng hữu không lẽ bây giờ lại nở ra tay sao?

Tiểu Công Tử cười lên một tiếng:

- Đến lúc cần thiết, ngay cả vợ mình cũng còn ra tay được, huống gì là bằng hữu?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Xem ra hai chữ “bằng hữu” càng lúc càng mất giá trị

Y từ từ đứng dậy, thung dung nói:

- Ngươi đã nói ngươi là bằng hữu của ta nên ta cũng không muốn giấu ngươi làm gì, ngươi muốn giết ta cũng không phải là chuyện dễ, vũ công của ta tuy không đẹp lắm, nhưng rất thực dụng.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Nói gì thì nói tôi cũng muốn thử xem cho biết.

Chỉ nghe tiếng cung tên bật liên tục, vô số mũi tên như mưa bay lại.

Những người tùy tùng của Tiểu công tử đã được huấn luyện lâu ngày, ra tay rất nhanh nhẹn. Nhưng lúc này Tiêu Thập Nhất Lang đang còn rõ ràng đứng ở dưới gốc cây, đến lúc bọn họ giương cung lên bắn, y đã biến đi đâu mất!

Tiểu Công Tử vừa lướt lên ngọn cây, đã thấy cặp mắt hí hí cười của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang tự nhiên đã đứng trên ngọn cây chờ y từ lâu.

Tiểu Công Tử giật mình một cái, gượng gạo cười nói:

- Thì ra khinh công của ông bạn cũng không sai.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đại khái cũng còn xài được.

Tiểu Công Tử nói:

- Nhưng không biết các thứ khác ra sao?

Miệng y nói, tay y đã tấn công liền bảy chiêu.

Chưởng pháp của y vừa linh động biến ảo, nhanh nhẹn, hiểm độc, mà lại còn hư hư thực thực, biến hóa vô chừng, không ai biết được chiêu nào của y là hư, chiêu nào là thực.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang thì biết được.

Thân hình của y không biết tránh né cách nào, mà bảy chiêu tấn công của Tiểu Công Tử đều trật ra ngoài.

Bàn tay của y đánh trật, chỉ nghe “tinh” một tiếng, năm cái móng trên năm ngón tay bỗng bay ra, nhắm tới năm chỗ huyệt đạo trên ngực của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bàn tay của y mềm mại mà linh động, như bàn tay thiếu nữ, không ai nhìn ra được trên móng tay của y còn gắn một lớp móng sắt mỏng.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng không nhìn ra.

Chỉ nghe một tiếng la thất thanh, Tiêu Thập Nhất Lang đưa bàn tay ôm lấy ngực, người đã rớt xuống dưới đất.

Tiểu Công Tử cười lên một tiếng, lẩm bẩm:

- Nếu ông bạn cho là tôi đã thật tình không còn thứ bảo bối gì trên người, ông bạn lầm rồi nhĩ.

Y nói còn chưa dứt, đã có người nổi lời nói:

- Người còn có bảo bối gì nữa, ta đều muốn thưởng thức.

Tiêu Thập Nhất Lang vừa mới rõ ràng rớt xuống dưới, bây giờ không biết sao lại ở trên cây lại.

Y cười hi hi, mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có năm móng tay sắt nằm ở đó.

Tiểu Công Tử biến sắc mặt, rú lên hỏi:

- Người ... người rớt cuộc là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng:

- Ta chẳng phải là ai, chẳng qua chỉ là một miếng mồi ngon của người thôi.

Tiểu công tử kêu ai da một tiếng, thân hình rớt từ trên cây xuống.

Người của Tiểu Công Tử tuy đã rớt xuống, trong ống quần bỗng phùng một tiếng, thối ra một tia lửa màu xanh nhạt, cuộn tới người Tiêu Thập Nhất Lang.

Những chiếc lá trên cây vừa rụng phải tia lửa là cháy phần phật lên.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang đã đứng dưới đất chờ từ lúc nào.

Tiểu Công Tử cắn chặt răng, lớn tiếng:

- Tiêu Thập Nhất Lang, ta tuy không phải là người tốt lành gì nhưng người cũng chẳng khác gì ta, tại sao người cứ theo dõi địch với ta?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng:

- Ta không thích câu cá nhưng cũng không thích bị người khác dùng làm mồi.

Tiểu Công Tử dậm chân nói:

- Được, ta liều mạng với người.

Y đưa tay rút ra một thanh nhuyễn kiếm giấu trong đai lưng bằng ngọc.

Kiếm vừa mỏng vừa nhỏ, quật lên trước gió, liền duỗi thẳng ra, như một con rắn xanh nhăm Tiêu Thập Nhất Lang đâm liền bảy tám nhát; kiếm pháp nhanh mà độc, tựa như gia số phái Hải Nam.

Nhưng nhìn kỹ lại thì có chỗ không giống với phái Hải Nam.

Tiêu Thập Nhất Lang chưa bao giờ gặp loại kiếm pháp nguy hiểm quái dị như vậy, thân hình chuyển ngang, tránh né vài chiêu, hai bàn tay đột nhiên đập vào nhau.

Thanh kiếm của Tiểu Công Tử bỗng nhiên bị hai bàn tay của y giữ lại, muốn động đậy một chút cũng không được.

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang đẩy về phía trước một cái Tiểu Công Tử cảm thấy có một sức mạnh thật lớn đụng lại người, thân hình không còn cách nào hơn tề bổ ngã về phía sau.

Nhưng người y vừa té xuống, thân hình đã lộn khỏi mười mấy bước, cũng không biết từ đâu đã bắn ra một luồng khí màu đen đầy đặc, phủ kín hết cả người của y.

Chỉ nghe tiếng của Tiểu Công Tử ở trong đám khói đen nói vọng lại:

- Tiêu Thập Nhất Lang, vũ công của người quả nhiên xài được, ta đấu không lại người ...

Nói tới đó, người đã ở chỗ nào xa lắc rồi.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang đã ở đầu đó chờ y lại.

Tiểu Công Tử vừa ngẩng đầu lên, đã thấy Tiêu Thập Nhất Lang trước mặt, y sợ quá mặt mày biến ra xanh lè, làm như thấy quỷ không bằng ...

Khinh công thân pháp của Tiêu Thập Nhất Lang, thật nhanh như quỷ mị.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Pháp bảo của người còn chưa dùng hết, tại sao đã tính bỏ đi?

Tiểu Công Tử đưa bộ mặt đăm ma ra, làm bộ lập lại nói:

- Pháp bảo của người còn chưa dùng hết, làm sao mà bỏ đi được?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Pháp bảo nếu thật đã dùng hết, thì đừng hòng đi đâu.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Rốt cuộc tại sao người chống đối với ta? Nếu chỉ vì cái vị đại mỹ nhân kia, thì ta nhường cho người đấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cám ơn.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Thế thì người thả ta được chưa?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không được.

Tiểu Công Tử nói:

- Người ... Người còn muốn gì? Không lẽ là thanh Cát Lộc Dao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Dao không có trên người của người, nếu có người đã rút ra rồi.

Tiểu Công Tử nói:

- Người muốn lấy, ta đi lấy đưa cho người.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cũng không đủ.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Rốt cuộc người muốn gì?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi nói:

- Người cho là ta thấy người giết chết bốn mạng người rồi như vậy là xong sao?

Tiểu Công Tử lạnh nhạt nói:

- Nếu người có lòng tốt như vậy, thì lúc ta giết bọn chúng, tại sao người không ra tay cứu?

Tiêu Thập Nhất Lang than một tiếng nói:

- Nếu người ra tay không nhanh, không độc như vậy, ta còn có thể cứu được bọn họ. Như vậy bây giờ không chừng ta cũng không muốn lấy mạng người làm gì.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Người ... người tính giết ta?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tuy ta không thích giết người, nhưng để cái thứ người như người trên thế gian này, thiên hạ làm sao ngủ được cho yên? Bây giờ người chẳng qua chỉ là một đứa con nít, qua vài năm nữa, còn đi tới cỡ nào!

Tiểu Công Tử bỗng nhiên cười lên.

Tuy lúc nào y cũng cười, cười lúc nào cũng ngọt, nhưng lần này, lại cười một cách khác hẳn.

Gương mặt của y bỗng nhiên theo cái cười đó mà thay đổi hẳn, thay đổi không còn là một đứa bé nữa. Cặp mắt của y cũng đột nhiên biến đổi, biến thành tự nhiên tình tứ.

Y cười lẳng lơ nói:

- Người quả thật cho ta là một đứa bé sao?

Bàn tay của y đưa xuống từ từ cởi cái đai lưng bằng ngọc ra.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Lần này người có giở trò hoa dạng ra, ta cũng không bị gạt đâu.

Câu nói chưa kịp xong là y đã lập tức ra tay.

Y mà đã ra tay, rất hiếm có người nào tránh khỏi.

Thật ra chiêu thức của y rất bình thường, cũng không có gì biến hóa nguy dị, chẳng qua là quá nhanh, nhanh đến mức người ta không tưởng tượng được ra.

Bàn tay của y vừa thò ra, là đã chụp được vai của Tiểu Công Tử.

Nếu đổi lấy người khác, chỉ cần bị y chụp được, là khó mà thoát khỏi vòng khống chế của y, nhưng thân hình của Tiểu Công Tử còn trơn hơn là cá, eo lưng của y lách nhẹ một cái, đã trượt ra khỏi bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bỗng nghe “soạt” một tiếng, tấm trường bào trên người y đã bị Tiêu Thập Nhất Lang xé toạt ra, bày lộ lố cặp vú căng đầy, nhô lên, trắng nõn nà như bạch ngọc.

Thì ra Tiểu Công Tử lại là một người đàn bà, một người đàn bà rất thành thực.

Người của nàng tuy hơi lùn một chút, nhưng xương cốt cân xứng, đường nét uyển chuyển, hoàn mỹ, ngay cả một tỳ vết cũng không có; chỉ cần là đàn ông, bất kỳ ai nhìn thấy bộ ngực như vậy đều không cách nào mà không động lòng.

Tiêu Thập Nhất Lang đột ngột quá ngẩn người ra.

Gương mặt của Tiểu Công Tử đỏ hồng như đào hoa cuối xuân, đột nhiên nàng ta kêu lên “a” một tiếng, ngã nguyên người vào lòng của Tiêu Thập

Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng cảm thấy trong lòng mình có một thân hình ấm áp mềm mại, mùi hương như lan như xạ, làm cho người thần phách điên đảo, say sưa; y muốn đẩy ra, mà đụng vào đâu cũng mềm nhũn mát rượi.

Trong vòng tay có một người đàn bà như vậy, còn ai nữ lòng nào nhẫn tâm cho đành?

Bấy giờ bàn tay của Tiểu Công Tử đã vòng ra sau đầu của Tiêu Thập Nhất Lang.

Móng tay của nàng ta mỏng mà sắc, nàng ta cười sắc súa, thở nhẹ hỏn hển, nhưng móng tay của nàng ta, đã làm rách da thịt phía sau đầu của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức biến sắc, tức giận vung tay lên, nhưng Tiểu Công Tử đã giống như một con cá, bung ra khỏi vòng tay của y, cười sắc súa nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, rốt cục ngươi vẫn bị ta gạt! Móng tay của ta có tẩm chất độc Thất Xảo Hóa Cốt Tán, không tới nửa tiếng đồng hồ, thân hình của ngươi sẽ bị hủ nát, bây giờ ngươi còn chưa đi, không lẽ còn muốn cho ta thấy cái thân hình khó coi của ngươi trước khi chết sao?

Tiêu Thập Nhất Lang dậm chân một cái, đột nhiên bung ngược người lại, bay ra ngoài ba trượng.

Thân hình của y lắc thêm một lần nữa, không còn thấy tăm dạng đâu.

Tiểu Công Tử đập nhẹ lên bộ ngực, cười dòn tan như chuông ngân, nói:

- Cho ngươi biết, đây mới chính là thứ pháp bảo tối hậu của ta. Tuy đàn bà nào cũng có, nhưng dùng để đối phó đàn ông, không có thứ nào bằng được với nó!

10. Sát Cơ

Thẩm Bích Quân cảm thấy thân hình nhẹ飘飘, như đi trong mây, như đi trên sóng, hình như còn đang ngồi trên chiếc xe ngựa cũ kỹ thư thái của mình. Liên Thành Bích hình như cũng đang ở một bên bầu bạn với mình.

Lấy nhau đã ba bốn năm rồi, Liên Thành Bích vẫn không thay đổi chút nào

Đối với nàng, y vẫn rất ôn nhu, giữ lễ, có lúc nàng còn cảm thấy y mãi mãi sẽ giữ xa nàng một khoảng cách không bao giờ thay đổi. Nhưng nàng không có chút gì oán trách y cả. Bất kỳ người đàn bà nào lấy được một

người chồng như Liên Thành Bích, đều nên cảm thấy mãn ý. Bất kỳ chuyện gì nàng muốn làm, Liên Thành Bích đều chiều theo. Bất kỳ thứ gì nàng muốn, Liên Thành Bích đều tìm đủ mọi cách mua cho được đem lại cho nàng.

Ba bốn năm nay, thậm chí Liên Thành Bích chưa bao giờ nói nặng một tiếng nào với nàng. Thật ra, Liên Thành Bích rất ít khi nói chuyện.

Đời sống của hai người trôi qua thật bình an, yên tĩnh.

Nhưng đời sống như vậy có phải là hạnh phúc đầy chẳng?

Trong đáy lòng của Thẩm Bích Quân, rốt cuộc cảm thấy có cái gì đó thiếu thốn, nhưng ngay cả chính nàng cũng không biết được thiếu thốn điều gì.

Mỗi lần Liên Thành Bích ra ngoài, nàng thường cảm thấy tịch mịch.

Thật tình nàng cũng muốn mình níu Liên Thành Bích lại, không cho y đi.

Nàng biết chỉ cần mình mở miệng nói, Liên Thành Bích sẽ ở lại bầu bạn với mình đấy.

Nhưng trước giờ nàng chưa bao giờ làm như vậy.

Bởi vì nàng biết, một người như Liên Thành Bích, sinh ra đã thuộc về quần chúng. Bất kỳ người đàn bà nào cũng không có cách gì chiếm cứ y cho một mình mình.

Thẩm Bích Quân biết Liên Thành Bích cũng không thuộc về nàng.

Liên Thành Bích là một con người thanh tĩnh, biết khống chế bản thân mình.

Nhưng mỗi lần trong vũ lâm phát sinh ra chuyện gì to lớn, cặp mắt điềm tĩnh của y bỗng biến thành như bị thiêu đốt bừng sáng lên.

Liên Thành Bích đáng lý ra theo bầu bạn với nàng, nhưng khi y nghe nói đến hành tung của Tiêu Thập Nhất Lang đã bị phát hiện, cặp mắt của y lập tức lại bừng sáng lên.

Ngay cả lúc y nghe được tin vợ mình có thai lần đầu tiên, y cũng chẳng có cái nhiệt tình biểu lộ ra như vậy. Miệng y nói không đi, nhưng lòng y thì đã đi từ lâu.

Thẩm Bích Quân rất hiểu ý của y, bởi vậy mà nàng khuyên y đi.

Miệng nàng tuy khuyên y đi, nhưng lòng nàng thì rất hy vọng y ở lại.

Liên Thành Bích rốt cuộc vẫn đi.

Thẩm Bích Quân tuy cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn chẳng oán trách gì.

Lấy một người chồng như Liên Thành Bích là trước hết phải học cách lo chiếu cố thân mình, khống chế chính mình.

Trong cơn hôn mê, Thẩm Bích Quân có cảm giác hai bàn tay nào đó đang

xé quần áo mình ra.

Nàng biết chắc đây không phải là bàn tay của Liên Thành Bích, bởi vì Liên Thành Bích trước giờ chưa bao giờ đối xử thô lỗ như vậy với nàng.

Nếu vậy thì đây là bàn tay của ai?

Thẩm Bích Quân đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra hồi nãy, nhớ lại thằng con nít đầu óc quỷ quái. Nàng lập tức sợ hãi muốn toát cả mồ hôi lạnh, la lên một tiếng lớn, từ trong cơn mê bồng tỉnh dậy.

Nàng lập tức thấy ngay cặp mắt như ác quỷ của thằng con nít đang trừng trừng nhìn mình.

Quả nhiên, nàng đang ở trong xe, trong xe cũng chỉ có bọn họ hai người.

Thẩm Bích Quân thà bị nhốt cùng một chỗ với rắn độc chứ không muốn nhìn thêm thằng con nít ấy lần thứ hai.

Nàng ráng cựa ngồi dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn ra, như không có chút nào sức lực.

Tiểu Công Tử cười hi hi nhìn nàng, nhàn nhã nói:

- Cô sợ gì? Tôi chẳng ăn thịt cô đâu, tốt hơn là nằm yên đó đi! Đừng chọc cho tôi giận lên. Tôi mà giận lên không phải là chuyện đùa đâu đấy.

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, thật tình muốn đem hết những thứ gì ác độc trên đời này ra chửi y một trận. Nhưng ngay cả một câu nàng nghĩ cũng không ra, thật tình nàng không biết chửi ra làm sao.

Tiểu Công Tử lom lom nhìn nàng, đột nhiên thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Quả nhiên là một giai nhân, lúc không giận hẳn nhiên là đẹp, mà lúc đang giận cũng rất đẹp. Không trách bao nhiêu đàn ông trên đời này bị cô làm mê tít. Ngay cả tôi cũng chịu không nổi muốn ôm cô một hồi, hôn cô một cái.

Thẩm Bích Quân sợ quá mặt trắng bệch cả ra, run giọng nói:

- Người ... người dám?

Tiểu Công Tử nói:

- Không dám? Tại sao tôi lại không dám?

Y cười hi hi nói tiếp:

- Cỡ thứ đàn bà như cô, mãi mãi không bao giờ hiểu được, một người đàn ông lúc mà muốn một người đàn bà, thì chuyện gì hắn cũng làm được.

Bàn tay của y đã thò ra tới bên ngực của Thẩm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân căng thẳng muốn cứng đờ người ra, từ đầu cho đến chân run rẩy không ngừng, nàng cứ hy vọng đây chỉ là một cơn mộng, một cơn ác mộng.

Nhưng có lúc thực tế còn kinh sợ hơn cả ác mộng rất nhiều.

Ánh mắt của Tiểu Công Tử đượm đầy vẻ ác độc, cười cợt, cứ như một con mèo vờn con chuột đang nằm trong móng vuốt của mình, rồi sau đó bàn tay của y bỗng giựt một cái nhẹ, y phục của Thẩm Bích Quân đã bị xé toạt ra.

Thẩm Bích Quân cả đời chưa bao giờ nói lớn một tiếng nào, mà bây giờ cũng không nhịn nổi rú lên một tiếng lớn.

Tiểu Công Tử chẳng thèm để ý gì tới nàng, y ngắm nghía bộ ngực của nàng, lẩm bẩm:

- Đẹp. Đẹp thật. Không những mặt đẹp, thân hình cũng đẹp. Ta mà là đàn ông, gặp phải đàn bà như thế này, chắc chắn sẽ bỏ hết những người đàn bà khác qua một bên ...

Nói đến đây, nụ cười của y bỗng biến thành ác độc, ánh mắt đột nhiên hiện vẻ sát khí.

Một người đàn bà đẹp, cái họ không thích thấy nhất, là một người đàn bà khác còn đẹp hơn chính mình. Trên đời này không có cái gì so được với sự đố kỵ của đàn bà, sẽ dễ dàng làm cho họ thành những kẻ sát nhân!

Thẩm Bích Quân lại bất tỉnh đi.

Lúc con người gặp phải chuyện không chịu đựng được, họ bèn bất tỉnh đi, so với còn tỉnh sẽ dễ chịu đựng hơn nhiều.. Bất tỉnh, chính là một trong những bản năng tự vệ của con người.

Lúc nàng bất tỉnh, xem ra còn đẹp hơn cả lúc nàng còn thức.

Tuy hai cặp mắt như làn thu thủy đã khép lại, nhưng hai hàng lông mi khép lại trên mí mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, như đang mỉm một nụ cười ngọt ngào ...

Tiểu Công Tử nhìn chăm chăm vào nàng, thở nhẹ một hơi, nói:

- Cỡ đàn bà như ngươi, ta thật không nỡ lòng nào giết đi, nhưng mà không giết không được, ta mà đem ngươi về cho y, y làm sao còn để mắt tới ta nữa?

Bỗng nghe trên nóc xe có người cũng thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Cỡ người đàn bà như ngươi, thật ngay cả ta cũng không nỡ lòng nào giết đi, nhưng mà không giết không được, ta mà để cho ngươi sống, người khác làm sao mà chịu cho nổi?

Trên nóc xe có một lỗ thông hơi nhỏ, không biết lúc nào đã bị mở tung ta, lộ ra một cặp lông mày thật rậm, một cặp mắt vừa lớn vừa sáng. Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có được cặp mắt sáng như vậy!

Tiểu Công Tử biến sắc mặt, thất thanh nói:

- Người ... người còn chưa chết sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Ta chẳng phải là chuột, mèo mới chụp có một cái làm gì đến nỗi phải chết?

Tiểu Công Tử cắn chặt răng:

- Người không phải là chuột, cũng không phải là con người Ta gặp phải người đúng là bị xúi quẩy tám đời. Được, người có bản lĩnh thì cứ nhảy xuống đây giết ta đi.

Nàng ta vòng tay lại, nhắm chặt đôi mắt, làm như quả thật không còn muốn phản kháng gì nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy kỳ quái, chớp mắt hỏi:

- Ngay đến chạy trốn người cũng không muốn nghĩ tới?

Tiểu Công Tử thở dài:

- Lúc khắp người ta đầy đầy những pháp bảo, ta còn bị người ép phải xoay vòng vòng, bây giờ mấy thứ pháp bảo đó đã xài hết trơn hết trụi, vậy thì còn cách gì chạy trốn cho được nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao người không đem Thảm Bích Quân ra uy hiếp ta? Ta mà giết người, thì người sẽ lập tức giết cô ta?

Tiểu Công Tử đáp:

- Thảm Bích Quân chẳng phải là vợ của người, cũng chẳng phải là tình nhân gì. Ta có đem nàng ta ra chặt làm tám mảnh, người cũng không đau lòng. Làm sao ta đem nàng ta ra uy hiếp người được?

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Ít nhất người cũng thử thử xem.

Tiểu Công Tử cười khổ:

- Đã không đi tới đâu, hà tất phải thử?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Không lẽ người thật tình chịu trận như vậy?

Tiểu Công Tử cười khổ:

- Gặp phải Tiêu Thập Nhất Lang, không chịu vậy thì còn làm được gì?

Tiêu Thập Nhất Lang cười phì, lắc đầu:

- Không đúng, không đúng. không đúng. Ta nhìn qua nhìn lại, hình như người chẳng phải là thứ người chịu trận như vậy. Ta biết chắc người đang sắp dở trò gì nữa đây!

Tiểu Công Tử nói:

- Bây giờ ta còn có thứ gì để đỡ trò?

Tiêu Thập Nhất Lang cười:

- Bất kỳ người muốn đỡ trò gì đi nữa, cũng đừng hòng gạt được ta.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Không lẽ người không dám xuống đây giết ta?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Cũng chẳng cần phải xuống mới giết được người.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Nếu vậy người muốn làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Trước hết người kêu tên đánh xe ngừng xe lại.

Tiểu Công Tử gõ mấy cái vào vách xe, xe ngựa từ từ chậm lại, Tiểu Công

Tử hỏi:

- Bây giờ người còn muốn ta làm điều gì?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Bồng Thảm Bích Quân xuống xe.

Tiểu Công Tử quả thật nghe lời, y mở cửa xe ra, ôm Thảm Bích Quân xuống xe, hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Đi thẳng về phía trước, không được quay đầu lại, đi tới mé cây cổ thụ phía đằng trước kia, bỏ Thảm Bích Quân xuống ... Ta ở ngay đằng sau người, tốt nhất người đừng có đỡ trò gì.

Tiểu Công Tử nói:

- Tuân mệnh!

Nàng ta quả nhiên ngay cả đầu cũng không dám quay lại, từng bước từng bước về phía trước, Tiêu Thập Nhất Lang ở đằng sau nhìn chăm bẵm vào nàng ta, thật tình nghĩ không ra tự nhiên tại sao nàng ta bỗng trở thành nghe lời quá như vậy.

Đúng ngay lúc ấy, Tiểu Công Tử đỡ trò ra.

Tiểu Công Tử đi tới dưới gốc cây, đột nhiên búng ngược người, ném Thảm Bích Quân về phía Tiêu Thập Nhất Lang. Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa kịp có thì giờ nghĩ ngợi, đã thò tay ra đón lấy nàng.

Chỉ thấy Tiểu Công Tử đã nhón người lên, lộn người một vòng trên không trung, trong tay đã vung ra ba điểm sáng lạnh, nhắm tới Thảm Bích Quân

đang nằm trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang.

Hồi này, nếu Tiểu Công Tử lấy tính mạng của Thẩm Bích Quân ra uy hiếp Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang không chừng chẳng mấy may động lòng; có điều bây giờ Thẩm Bích Quân đang nằm trong vòng tay của y, y làm sao không cứu?

Đợi đến lúc y tránh xong ba viên ám khí, tính đặt Thẩm Bích Quân xuống rượt theo Tiểu Công Tử thì nàng ta đã chạy biệt tăm biệt dạng.

Chỉ nghe có tiếng nàng ta cười như chuông ngân từ đằng xa vọng lại:

- Ta giao cho người cái củ khoai lang nóng phồng tay đó, người liệu làm gì đó thì làm.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn Thẩm Bích Quân đang nằm trong lòng, chỉ còn nước cười khổ ... Cái củ khoai lang này thật không nhỏ, y chẳng thể quăng đi mặc kệ không để ý tới, mà cũng không biết phải giao cho ai bây giờ.

Thẩm Bích Quân từ trong cơn mê tỉnh lại lần thứ hai, nàng phát giác ra mình đang ở trong một tòa miếu đồ nát, tòa miếu này không những thật đồ nát, mà còn nhỏ quá chừng.

Trên cái bàn thờ vừa nhỏ vừa đồ nát đó, có chưng bày hình một vị sơn thần, bên ngoài gió thổi ào ào. Nếu trước bàn thờ không có đốt một đồng lửa, e rằng Thẩm Bích Quân đã bị chết cồng từ lâu.

Gió từ bốn phương tám hướng chui vào. Ngọn lửa này giờ cứ bị thổi bật; một người đang duỗi thẳng hai tay sưởi ấm, miệng khẽ hát một điệu nhạc. Người ấy mặc trên mình bộ quần áo cũ, rách nát. Đôi giày mang trên chân cũng lòi ra hai lỗ dưới đáy. Nhưng dù có người mặc áo bông, ngồi trên lầu cao ấm cúng sưởi ấm, xem ra cũng không được thoải mái bằng y. Thẩm Bích Quân không hiểu tại sao, một người trong hoàn cảnh như vậy vẫn giữ được cái phong độ thoải mái như vậy.

Nhưng điệu nhạc y đang hát khe khẽ trong miệng, nghe ra lại thê lương làm sao, tiêu điều làm sao, tịch mịch làm sao. So với vẻ người của y thật không tương xứng chút nào.

Thẩm Bích Quân vừa mở mắt ra bắt giác đã bị người ấy thu hút. Một hồi lâu, nàng mới phát giác mình không nên chăm chú tới một người lạ quá như vậy.

Đáng lý ra, nàng phải nghĩ đến hoàn cảnh của mình bây giờ ra sao mới đúng.

Trong toà miếu cũ, tự nhiên là không có giường, nàng đang nằm trên thần án, trên thần án có phủ rơm. Người ấy, tuy nhìn thì có vẻ thô lỗ, mà thật ra

tâm tư rất tinh tế.

Nhưng rốt cuộc y là bạn? Hay là thù?

Thẩm Bích Quân xoay trở rắng bò dậy, cổ sức không gây ra tiếng động nào.

Nhưng người đang ngồi hơ lửa, lỗ tai rất nhạy bén, thân hình của nàng vừa nhúc nhích, y đã nghe thấy.

Y không ngẩng đầu lên, chỉ lãnh đạm nói:

- Nằm yên đó, không được động đây.

Thẩm Bích Quân cả đời chưa bao giờ nghe ai nói với nàng những lời vô lễ như vậy. Tuy tính tình nàng rất ôn nhu, nhưng từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng phải nghe lời một ai.

Nàng cơ hồ nhịn không nổi muốn nhảy xuống đất.

Người ngồi hơ lửa vẫn chưa ngẩng đầu lên, nói tiếp:

- Nếu cô nhất định muốn nhúc nhích, thử nhìn nhìn cái chân của mình.

Bất kỳ người đẹp đến cỡ nào, nếu mất đi một cái chân, cũng sẽ hết đẹp nổi.

Bấy giờ Thẩm Bích Quân mới phát giác ra đùi bên trái của mình đã sưng phồng lên, sưng lớn lắm.

Người của nàng lập tức ngã xuống lại.

Bất kỳ người đàn bà nào, thấy cái đùi của mình sưng lên lớn như vậy, cũng đều bị kinh sợ nhũn cả người ra.

Người đang hơ lửa hình như đang bật cười.

Thẩm Bích Quân đợi cho trái tim của mình đập điều hoà lại một chút, mới hỏi:

- Các hạ là ai?

Người hơ lửa lấy một nhánh cây khơi lửa ra, hững hờ nói:

- Tôi là tôi, cô là cô, tôi không muốn biết cô là ai, cô cũng không cần biết tôi là ai.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tôi ... Tại sao tôi lại ở đây?

Người hơ lửa đáp:

- Có những chuyện cô đừng hỏi thì tốt hơn. Hỏi rồi đâm ra phiền hà.

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi, ngần ngừ hỏi:

- Có phải các hạ đã cứu tôi?

Người hơ lửa cười lên một tiếng:

- Cỡ người như tôi, làm sao xứng đáng cứu cô?

Thẩm Bích Quân không nói nữa, bởi vì nàng không biết nên nói gì mới

phải.

Người hơ lửa cũng không nói gì, hai người bỗng biến thành như những người câm.

Ngoài trời, gió đang còn thổi phần phật, ngoài tiếng gió ra không còn nghe tiếng gì khác. Trời đất hình như cũng chỉ còn hai người bọn họ.

Ngoại trừ Liên Thành Bích ra, Thẩm Bích Quân trước giờ chưa bao giờ cùng một người đàn ông nào khác ở một mình một chỗ. Nhất là có tiếng gió đang gào hú, có ánh lửa chập chờn, có người đàn ông thô dã ...

Nàng cảm thấy không an lòng chút nào.

Nàng không nhịn nổi nữa muốn xoay trở ngồi dậy.

Nhưng nàng vừa nhúc nhích, người hơ lửa đã đứng trước mặt, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, nói:

- Tôi biết cỡ thiên kim tiểu thư như cô, ở chỗ này thế nào cũng không yên lòng. Nhưng bây giờ cái chân của cô bị thương, phải nhẫn nại một chút, ở lại đây dưỡng thương trước rồi tính sau.

Cặp mắt người ấy vừa lớn, vừa đen, vừa sâu, vừa sáng.

Thẩm Bích Quân bị cặp mắt ấy nhìn mình trừng trừng, khắp người như muốn nóng lên, không biết tại sao, nàng bỗng cảm thấy có sự tức giận nổi lên từ dưới đáy lòng, nhịn không nổi lớn tiếng nói:

- Cám ơn các hạ có lòng tốt, nhưng chân tôi có lạnh có cụt, không liên can gì đến các hạ, các hạ chẳng phải là người cứu tôi, cũng chẳng quen biết gì tôi, thì hà tất phải lo đến chuyện của tôi?

Nàng rút cuộc cũng nhảy được xuống đất, khập khểnh bước ra ngoài. Tuy nàng bước rất chậm, nhưng không tỏ ra chút gì muốn dừng lại.

Người hơ lửa nhìn nàng, cũng chẳng ngăn trở, trong ánh mắt như có một nụ cười.

Thật ra, nếu bây giờ y cản nàng một tiếng, không chừng Thẩm Bích Quân cũng chịu ở lại.

Bởi vì cái chân của nàng quả thật đau muốn chết đi được.

Tiêu Thập Nhất Lang từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ép buộc người khác bất cứ điều gì.

Nhìn Thẩm Bích Quân bước đi, y chỉ thấy có chỗ buồn cười.

Người khác nói rằng Thẩm Bích Quân không những đẹp tuyệt trần, mà tính tình còn rất hiền thực, rất ôn nhu, rất lễ phép, trước giờ chưa từng bao giờ giận dữ với ai.

Nhưng y thì đã thấy Thẩm Bích Quân tức giận.

Thấy được người trước giờ chưa bao giờ giận dữ với ai bây giờ tức giận, cũng là một điều hứng thú.

Thẩm Bích Quân cũng có cảm giác mình sao kỳ quái quá, đương không lại đi giận với người chưa bao giờ quen biết? Người ấy dù không phải là người cứu nàng, ít ra cũng không thừa lúc nàng bất tỉnh dở trò vô lễ.

Đáng lý ra nàng phải cảm ơn y mới đúng.

Nhưng không biết tại sao, nàng cảm thấy người này lại làm cho nàng tức giận. Nhất là lúc bị cặp mắt của y trừng lên, nàng càng không nhịn nổi. Nàng vốn có khả năng khống chế lấy mình, nhưng cặp mắt ấy thật tình sao quá thô dã, quá bặm trợn ...

Ngoài trời gió lớn quá, lạnh quá.

Màn đêm tối đến khiếp hãi, trên trời một vì sao cũng không thấy đâu.

Đây có phải là cuối thu đâu? Chính là đương giữa mùa đông.

Cái chân của Thẩm Bích Quân đang từ đau đớn cực kỳ biến thành như tê liệt, bây giờ lại đổi ra đau đớn lại. Từng cơn đau kịch liệt, như hết cây kim này đến cây kim khác, liên tục đâm từ chân cho tới tim.

Tuy nàng đã cắn chặt răng bước đi mà lết không nổi thêm được nửa bước.

Hướng gì, phía trước là màn đêm tối đen như mực, cho là đi được, nàng cũng không biết là phải đi về đâu.

Tuy nàng đã cắn chặt răng, nước mắt rốt cuộc cứ chảy ra.

Trước giờ nàng không hề biết cô độc kinh khiếp như thế nào, bởi vì nàng chưa hề bị cô độc. Tuy nàng là một đoá lan u kín, nhưng không phải mọc từ nơi rừng sâu núi thẳm, mà là mọc lên trong lầu cao ẩm cúng.

Nàng ôm chầm lấy thân cây, cơ hồ nhịn không nổi muốn khóc lên một trận.

Chợt lúc đó, nàng bỗng nhiên cảm thấy có một bàn tay đang vỗ vai mình.

Nàng quay đầu lại, lập tức thấy ngay cặp mắt vừa đen vừa sáng đó.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa một tô canh bốc khói nghi ngút lại trước mặt nàng, chậm chậm nói:

- Uống đi, tôi bảo đảm trong tô canh không có độc dược.

Y nhìn nàng, tuy cặp mắt vẫn còn đen, vẫn còn sáng, nhưng đã có một nét ôn nhu nào trong đó, lời nói của y tuy vẫn còn sắc bén, nhưng trong đó đã mất đi cái vẻ diễu cợt, chỉ còn lại cảm giác đồng tình.

Thẩm Bích Quân bất giác đưa tay ra đón lấy tô canh.

Hơi nóng của tô canh, tựa hồ đẩy cái lạnh của trời đất ra xa; nàng cảm thấy trong tay mình đang cầm, không phải là một tô canh, mà là một tô ôn nhu,

một tô đồng tình ...

Nước mắt của nàng lả chả rớt vào nước canh.

Toà miếu nhỏ vẫn còn nhỏ xíu, vẫn còn dơ dáy, vẫn còn xiêu vẹo.

Nhưng từ màn đêm vô cùng ở bên ngoài bước vào, cái toà miếu đổ nát

hình như chợt thay đổi đi, trở thành một nơi ẩm cúng mà sáng sủa.

Thẩm Bích Quân này giờ vẫn cúi đầu, chưa ngẩng lên bao giờ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện rơi nước mắt trước mặt một người đàn ông xa lạ. Ngay cả lúc trước mặt Liên Thành Bích, nàng cũng chưa từng khóc bao giờ.

May mà Tiêu Thập Nhất Lang hình như không có vẻ để ý đến nàng. Vừa vào đến nơi y thả người xuống đồng rơm nằm ở một góc miếu, nói:

- Ngủ thôi, có muốn đi, cũng phải chờ trời sáng ...

Câu đó nói còn chưa xong, y đã lả ra ngủ mất.

Đám cỏ khô ấy vừa hôi, vừa lạnh, vừa ẩm, nhưng dù có người ngủ trên cái giường ẩm nhất, cũng chưa chắc ngủ ngon như y, ngủ say như y.

Đúng là một quái nhân.

Thẩm Bích Quân trước giờ chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào như vậy. Nhưng không biết tại sao, nàng cảm thấy ở bên cạnh người đàn ông này, tuyệt đối thật an toàn.

Lúc đang tỉnh, xem ra y có vẻ thô lỗ làm sao, hung dữ làm sao, nhưng lúc y ngủ, xem ra y lại giống như một đứa bé, một đứa bé bị mắc điều oan ức.

Dưới hàng lông mi rậm đó không biết dấu kín biết bao nhiêu là sầu khổ, oan ức, bi thương, u uất không thể nói cho ai biết được ...

Thẩm Bích Quân nhè nhẹ thở ra một hơi, nhắm mắt lại.

Nàng những tưởng mình không thể nào ngủ được bên cạnh một người đàn ông không quen biết, nhưng không biết lúc nào đó rồi nàng cũng ngủ đi mất ...

11. Thiếu Nữ Và Cường Đạo

Thẩm Bích Quân thức dậy rất sớm.

Gió đã ngừng thổi, lửa đang còn cháy, hiển nhiên đã được thêm củ vào. Cái toà miếu đổ nát gió chui vào tứ phía này, vậy mà cũng đầy không khí ẩm cúng.

Nhưng người đàn ông kỳ quái ngồi hơ lửa không thấy đâu.

Không lẽ y đã bỏ đi không một lời từ biệt?

Thẩm Bích Quân ngắm ánh lửa chập chờn, trong lòng bỗng nhiên cảm

thấy thật trống rỗng, thật tịch mịch, làm như tự dừng mất đi cái gì đó.

Nàng còn có cảm giác như bị ai lừa gạt, bị ai đó bỏ rơi.

Chính nàng cũng không biết làm sao sinh ra cảm giác như vậy. Y với nàng vốn là hai người không hề quen biết. Tên của y nàng còn không biết.

Y cũng chẳng thỏa thuận điều gì với nàng. Y muốn bỏ đi, tự nhiên lúc nào cũng được thôi, cần gì phải nói với nàng một tiếng. Ngay cả lúc vợ chồng nàng từ biệt nhau, nàng cũng chẳng có cảm giác kỳ quái như lúc này.

Đây là lý do gì?

- Một người gặp phải chuyện không may, có lúc bị bệnh, tâm linh có lẽ sẽ trở thành yếu đuối, phải cần người khác đặc biệt thông cảm và an ủi, mà càng đặc biệt không thể chịu được sự tịch mịch.

Nàng cố gắng giải thích dùm cho chính mình, nhưng chính nàng cũng chẳng vừa lòng cho lắm với sự giải thích đó.

Nàng cảm thấy lòng mình bấn loạn cả lên, một hồi lâu, không biết làm thế nào cho đúng. Ngay lúc đó, tiếng ca vừa thê lương vừa tiêu điều đó lại nổi lên từ ngoài cửa.

Nghe đến tiếng ca, tâm tình của Thẩm Bích Quân lập tức thay đổi, thậm chí ngay cả đồng lửa cũng chợt tự nhiên như sáng bừng lên, ấm hân lên.

Tiêu Thập Nhất Lang đã bước vào.

Miệng y đang khe khẽ ca, tay trái cầm một thùng nước, tay phải cầm một bó cỏ thuốc không biết tên. Dáng đi của y thật nhẹ nhàng, toàn thân toát đầy một sự sống động tựa dã thú.

Người đàn ông này mới xem thật giống một con hùng sư, một con mãnh hổ.

Có điều y không có cái hung hãn đáng sợ của sư tử và cọp. Xem ra, y không những một mình mình thoải mái, mà còn làm cho người nào gần y cũng được nhiễm lây một phần cái thoải mái đó.

Trên mặt Thẩm Bích Quân bắt gặp lộ ra một nụ cười.

Cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang cũng chính đang nhìn ngang qua mặt nàng.

Thẩm Bích Quân mỉm cười chào:

- Sớm nhỉ.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Bây giờ cũng không còn sớm gì.

Y chỉ nhìn nàng một cái, ánh mắt hướng về chỗ khác. Tuy chỉ có nhìn một chút thôi, nhưng lúc y nhìn nàng, ánh mắt bỗng biến ra thật ôn nhu.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tối hôm qua ...

Nhớ đến tô canh tối hôm qua, nước mắt mình đổ vào tô canh, mặt của nàng bắt giắc có vẻ hồng lên, cúi đầu xuống, rồi mới nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Tối hôm qua thật làm phiền các hạ quá, lần sau tôi nhất định sẽ ...

Tiêu Thập Nhất Lang không đợi nàng nói xong, lập tức ngắt lời, lạnh lùng nói:

- Tôi rất thích người ta báo ơn tôi, bất luận lấy gì trả ơn tôi cũng đều nhận.

Có điều bây giờ cô nói cũng không có lợi gì, do đó không nói thì hơn.

Thẩm Bích Quân sững sờ.

Nàng phát giác ra người này lần nào nói chuyện với mình, cũng làm như chuẩn bị sắp cãi lộn nhau đến nơi.

Trong ký ức của nàng, bọn đàn ông ai ai cũng đối với nàng rất mực văn vẻ, ân cần có lễ độ. Những người đàn ông bình thời rất thô lỗ, mà gặp nàng cũng đều làm ra vẻ văn vẻ. Những người đàn ông bình thời rất là náo động mà gặp nàng là làm ra vẻ đứng đắn. Từ trước tới giờ, chưa bao giờ nàng gặp ai ra vẻ coi thường mình.

Bây giờ coi như nàng đã gặp rồi.

Người này, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng một thoáng.

Thật tình y có mắc phải bệnh gì không nhỉ? Mà không nhìn ra được cái đẹp mỹ lệ của nàng?

Trên đồng lửa có để một cái giá bằng sắt, trên giá có để một cái nồi. Tối hôm qua tô canh đó, chắc là nấu từ trong nồi ấy ra. Bây giờ canh trong nồi không biết đã nấu hết nước khô queo hay đã uống hết sạch trơn, nồi sắt bị lửa nung đỏ cả lên, Tiêu Thập Nhất Lang lấy nước trong thùng đổ hết vào nồi.

Bỗng nghe “xèo” một tiếng, một làn khói xanh bốc ra khỏi nồi.

Sau đó Tiêu Thập Nhất Lang lại ngồi xuống bên đồng lửa, chờ nước sôi.

- Người này thuộc hạng người nào? Tòa miếu đồ nát này phải chăng là nhà của y? Tại sao y không thông báo tính danh? Không lẽ y có điều gì bí mật không dám thổ lộ?

Thẩm Bích Quân càng lúc càng thấy hiếu kỳ, nhưng nàng không tìm được ra cách gì để gợi chuyện, chỉ hy vọng y tự ý thổ lộ thân thế, dù không nói hết thì dăm ba câu cũng được.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang lại bắt đầu khe khẽ hát điệu nhạc cũ, cặp mắt y từ từ nhắm lại. Hình như y đã quên có một người khác là nàng đang nằm

đó.

- Y đã không để ý đến mình, thì mình còn ở đây làm gì?

Thẩm Bích Quân đột nhiên tức giận với chính mình, nàng lớn tiếng nói:

- Tôi tính Thẩm, bất kỳ lúc nào, nếu các hạ có lại Thẩm gia trang bên hồ Đại Minh, tôi sẽ sai người đem đồ lại thù tạ tuyệt đối không làm cho các hạ thất vọng.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng buồn nhìn tới nàng:

- Bây giờ cô muốn về?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Vâng.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô đi có nỗi không?

Thẩm Bích Quân bắt giắc nhìn xuống chân, bấy giờ nàng mới phát hiện ra bắp đùi sưng còn quá hơn hồi hôm qua. Sợ nhất là chỗ bị sưng đã tê cứng không còn cảm giác gì nữa.

Đừng nói là bước đi, chân của nàng muốn nhấc lên cũng không còn nhấc lên nổi.

Nồi nước đã sôi sùng sục.

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ giải bó cổ thuốc ra, tỉ mỉ chọn một vài loại, quăng vào trong nồi, dùng một nhánh cây khuấy chậm chậm.

Thẩm Bích Quân nhìn xuống chân mình, nước mắt không nhịn được muốn trào ra. Nàng là một người rất cương cường, trước giờ vốn chưa cầu lụy ai. Có điều bây giờ nàng không còn đường nào khác hơn.

Đó là chuyện vô cùng bất đắc dĩ, mỗi người trong đời không tránh khỏi có lúc bị gặp phải cảnh ngộ như vậy. Nàng chỉ còn cách nhẫn nại, nếu không chắc là phát điên lên.

Thẩm Bích Quân thở ra một hơi dài, ngập ngừng nói:

- Tôi ... tôi còn muốn phiền các hạ một điều nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Á.

Thẩm Bích Quân nói:

- Không biết các hạ có thể thuê dùm tôi một cỗ xe, chở tôi về nhà dùm?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không thể.

Y trả lời thật là thẳng băng, Thẩm Bích Quân ngẩn người ra, ráng dẫn cơn giận hỏi:

- Tại sao không thể?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Bởi vì nơi đây là lưng chừng núi. Bởi vì không có con ngựa kéo xe nào biết bay.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng mà ... lúc tôi lại đây ...

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tôi bỗng cô lên đây.

Thẩm Bích Quân lập tức đỏ mặt lên, hết còn nói gì được.

Tiêu Thập Nhất Lang thản nhiên nói:

- Bây giờ chắc chắn cô chẳng muốn tôi bỗng xuống núi, có phải vậy không?

Thẩm Bích Quân nhin một hồi lâu, rốt cuộc nhin không được nữa bèn hỏi:

- Các hạ ... các hạ vì lẽ gì ... đem tôi lên đây?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không đem cô lên đây, còn đem đi nơi nào? Nếu cô gặp phải một con mèo con chó bị thương giữa đường, có phải là cô đem chúng về nhà không?

Gương mặt đỏ ửng của Thẩm Bích Quân bỗng biến thành trắng bệch.

Trước giờ chưa bao giờ nàng nghĩ đến chuyện muốn tát tai một người nào, nhưng bây giờ nếu nàng có đủ sức lực, không chừng nàng cũng sẽ tát cho gã đàn ông này một bốp tai.

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ đứng dậy, đi lại trước bàn thờ, cặp mắt nhìn dính vào bàn chân của nàng.

Gương mặt của Thẩm Bích Quân lại hồng lên, hận không dấu được cái chân ấy đi mắt chỗ nào cho xong. Nàng ráng sức rút cái chân bị thương lại, nhưng cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang vẫn không một phút giây rời ra khỏi cái chân đó.

Thẩm Bích Quân vừa thẹn vừa tức:

- Các hạ ... các hạ tính làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Cái chân của cô đã sưng như một cái bánh chiên phồng, tôi đang suy nghĩ, không biết làm cách gì cắt chiếc hài của cô ra.

Thẩm Bích Quân cơ hồ nhin không nổi muốn thét lên, người đàn ông này còn muốn tháo chiếc hài của nàng ra? Ngay cả chồng nàng chưa chắc đã thấy rõ ràng chân nàng ra làm sao.

Chỉ nghe Tiêu Thập Nhất Lang lẩm bẩm:

- Kiểu này chắc không cách nào tháo ra được, chỉ còn cách dùng dao cắt ra

...

Miệng y lẩm bẩm, tay y quả nhiên rút một thanh đao từ eo lưng ra.

Thẩm Bích Quân run giọng nói:

- Tôi tưởng các hạ là một kẻ quân tử, nào ngờ các hạ ... các hạ ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi chẳng phải là quân tử gì cả, cũng không có thói quen tháo giày cho đàn bà.

Y đột nhiên đặt thanh đao lên bàn thờ, xách thùng nước lại, lạnh lùng nói:

- Nếu cô muốn được về nhà sớm một chút, thì hãy mau mau thoát hài ra, ngâm chân vào trong thùng nước này, nếu không, không chừng cả đời sẽ phải ở nơi đây.

Trong thời điểm này, bạn tưởng bắt một người thực nữ như nàng thoát hài ra, thật tình so với chuyện bắt nàng cởi bỏ y phục không khác nhau bao nhiêu, thật là khốn khổ.

Bởi vì trong thời điểm như vậy, một người đàn bà mà chịu thoát hài trước mặt một người đàn ông, thì các thứ gì khác xem ra cũng sẽ dễ dàng thoát ra luôn.

Nhưng hiện giờ Thẩm Bích Quân chẳng còn cách lựa chọn nào khác.

Nàng chỉ còn hy vọng người đàn ông này đóng vai quân tử, quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang còn nhìn trừng trừng lớn hơn, ngay cả một chút xú ý nghĩ quay đầu đi cũng không có.

Thẩm Bích Quân cắn chặt môi, nói:

- Các hạ ... các hạ có thể đi ra ngoài một chút?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không thể.

Thẩm Bích Quân đỏ mặt ra tới mang tai, ngăn người ra đó, hận muốn chết đi cho xong.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô không nên cho là tôi muốn ngắm cái chân của cô, hai cái chân của cô hiện giờ không có gì đáng để mà ngắm, chẳng qua tôi muốn xem cô trúng phải chất độc gì thôi.

Y hững hờ nói tiếp:

- Độc tính mà lan ra chỗ khác, chỉ sợ ngay cả chỗ khác trên người cô phải

để cho người khác nhìn thôi.

Câu nói ấy thật hữu hiệu hơn cả thứ gì khác.

Thẩm Bích Quân chậm chậm cởi hài ra, từ từ rồi cũng nhúng được hai chân vào trong thùng nước.

Một người đã bỏ hai chân thoải mái vào trong nước nóng, không ít thì nhiều họ cũng suy nghĩ khác đi, nhìn sự việc cũng khác đi.

Lúc đang gỡ hài ra, Thẩm Bích Quân run rẩy cả toàn thân, nhưng bây giờ thì tim nàng đã đập lại bình thường, nàng cảm thấy mọi chuyện không thảm thiết như là mình tưởng tượng.

Tiêu Thập Nhất Lang hết còn nhìn lom lom vào chân nàng.

Y đã nhìn quá rõ ràng rồi.

Bây giờ y đang rút ra mấy loại cỏ thuốc, ngắt ra phần mềm nhất trong đó, bỏ vào miệng từ từ nhai, hình như đang thưởng thức mùi vị.

Thẩm Bích Quân cúi đầu nhìn đôi chân của mình, nàng thật không biết trong lòng mình bây giờ đang có cảm giác gì.

Nàng không ngờ có lúc lại ngồi nhúng chân trước mặt một người đàn ông xa lạ ... nàng chỉ hy vọng đây là một cơn ác mộng, sẽ đột nhiên tan biến đi, đột nhiên quên mất đi.

Bỗng nghe Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhắc chân bị thương của cô lên.

Lần này Thẩm Bích Quân không còn phản kháng gì, hình như nàng đã chấp nhận số phận của mình.

Đây chính là chỗ hay của đàn bà ... đàn bà ai cũng có lúc phải chấp nhận số phận của mình.

Có bao nhiêu người đàn bà, vừa đẹp, vừa thông minh lại lấy phải một người chồng vừa xấu, vừa ngu thế mà họ vẫn sống, an phận mà sống, bởi vì họ có thể chấp nhận “số phận” của mình.

Người đời thường quan niệm, cho rằng đàn ông không chịu chấp nhận số mệnh của mình, phản kháng lại vận mệnh mình, những người đó quả thật là những bậc anh hùng hảo hán. Còn đàn bà nếu không chịu chấp nhận số mệnh của mình, nếu muốn phản kháng lại thì lại là đại nghịch bất đạo.

Chỗ vết thương trên mắt cá chân của Thẩm Bích Quân xem ra không lớn, chỉ có một điểm hồng hồng, giống như bị con bọ gì cắn một cái. Nhưng màu hồng đã lan ra đến tận đầu gối.

Nghĩ đến “thằng nhỏ” kinh sợ kia, bây giờ Thẩm Bích Quân không khỏi run lấy bầy. Lúc mắt cá chân nàng bị hấn đá trúng, nàng không hề biết

được vết thương sẽ nghiêm trọng như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang đã nhỏ mớ cỏ thuốc đang nhai ra, đắp vào vết thương trên chân. Trong lòng nàng bây giờ không biết đang xấu hổ, buồn bực hay cảm kích.

Nàng chỉ cảm thấy thuốc đắp lên lạnh lạnh mát mát, thật dễ chịu.

Tiêu Thập Nhất Lang lại xé một mảnh vải trên y phục của mình ra, nhúng vào nước một hồi, rồi vắt hết nước cho khô ráo, lấy một nhánh cây móc vào đưa cho Thẩm Bích Quân, nói:

- Không chừng cô chưa bao giờ băng bó cho ai, cũng may là chuyện này cũng không có gì khó khăn, chắc cô làm được.

Lần này chưa nói xong, y đã quay đầu đi.

Thẩm Bích Quân liếc nhìn tấm lưng đồ sộ của y, thật tình càng lúc nàng càng không hiểu nổi con người kỳ quái này.

Xem ra y chừng như có vẻ thô dã, nhưng những chuyện y làm lại thật là tế nhị.

Nói chuyện mới nghe qua có vẻ như xiên xỏ, khó nghe nhưng nghĩ lại cho cùng thì hợp tình hợp lý. Nàng biết chắc là y không có ý hại nàng.

Rõ ràng y là một người tốt.

Chỉ có một điều kỳ quái là tại sao y cứ muốn làm cho người khác tưởng rằng y không phải là người tốt nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang lại khe khẽ hát nhỏ cái điệu nhạc ấy lên, tiếng ca vẫn thê lương, vẫn tịch mịch. Ai mà thấy gương mặt sung mãn đầy nhiệt tình và ma lực của y và nghe y hát, người đó lập tức cảm thấy y quả thật là một con người tịch mịch.

Thẩm Bích Quân trong bụng than lên một tiếng, nàng dịu dàng nói:

- Cám ơn anh, bây giờ tôi cảm thấy đã khá hơn nhiều lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Thẩm Bích Quân cười nói:

- Không ngờ y thuật của anh cũng rất cao minh. tôi may mà gặp được anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi chẳng biết gì về y thuật, chẳng qua chỉ biết cách làm sao tiếp tục sinh tồn. Mỗi người ai cũng đều phải sinh tồn, có phải vậy không?

Thẩm Bích Quân chậm chậm gật gật đầu, thở ra:

- Bây giờ tôi mới biết, trừ những lúc bất đắc dĩ lắm, còn không chẳng có ai muốn chết!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không những con người muốn sinh tồn, dã thú cũng vậy, tuy dã thú không hiểu gì về y đạo, nhưng lúc chúng nó bị thương, cũng biết đi tìm cỏ thuốc để điều trị, rồi tìm chỗ để trốn một hồi.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Thật có chuyện như vậy sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tôi đã có lần thấy một con chó sói, bị con báo cắn đầy mình, trốn đến một vũng lầy, lúc đó tôi tưởng nó đi tìm chỗ để chết.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Không lẽ không phải như vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng nói:

- Nó nằm trên vũng lầy hai ngày, rồi sống lại. Thì ra nó cũng biết trong vũng lầy có bao nhiêu là cỏ thuốc đang ngâm trong đó, nó biết rõ cách để lo cho bản thân mình.

Thẩm Bích Quân bỗng thấy nụ cười của y lần đầu tiên. Hình như chỉ khi nào y nói chuyện về dã thú, y mới cười. Thậm chí y có vẻ không muốn nói chuyện về con người.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn đang cười, nhưng nụ cười bỗng biến ra thê lương, y chậm chậm nói tiếp:

- Thật ra, người và dã thú cũng như nhau, nếu không có người khác lo lắng cho thì mình phải tìm cách tự lo liệu cho mình.

Người có thật như là dã thú không?

Nếu cách đây hai ngày Thẩm Bích Quân nghe ai nói như vậy, nhất định sẽ cho là người đó điên. Nhưng bây giờ, bỗng nhiên nàng hiểu được cái ý vị thê lương và cay đắng trong câu nói ấy.

Cả một đời nàng, lúc nào cũng có người bầu bạn với mình, lo lắng cho mình, mãi đến bây giờ, nàng mới hiểu cô độc và tịch mịch khiếp sợ đến chừng nào.

Thẩm Bích Quân bắt đầu cảm thấy người này không có điểm gì đáng sợ, thậm chí còn có phần đáng thương là khác. Nàng bất giác muốn tìm hiểu thêm về y.

Đối với những người mà người ta không hiểu, thường thường người ta hay sinh ra lòng hiếu kỳ rất mãnh liệt, cái lòng hiếu kỳ ấy thường thường làm phát sinh ra vô số các tình cảm khác.

Thẩm Bích Quân hỏi dò ý:

- Nơi đây là nhà của anh?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Gần đây tôi hay ở nơi này.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Thế thì lúc trước nhĩ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chuyện đã qua tôi đều quên cả, chuyện chưa tới tôi chẳng thèm nghĩ đến.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Không lẽ ... không lẽ anh không có nhà?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Người ta có cần bắt buộc phải có nhà không? Lăn lộn khắp nơi, bốn bề là nhà, không phải là khoái lạc hơn sao?

Lúc nào một người thốt ra lời nói không cần phải có nhà, thường thường chính là lúc y đang nghĩ đến một mái nhà. Chẳng qua nhà không phải chỉ đơn giản là một căn nhà, cũng chẳng phải dễ dàng gì kiến tạo lên ...mà muốn phá bỏ nó đi thì lại rất dễ dàng.

Thẩm Bích Quân bất giác nhè nhẹ thở ra một hơi, nói:

- Mỗi người sớm muộn gì ai cũng cần phải có nhà thôi. Nếu có điều gì khó khăn, không chừng tôi có thể giúp đỡ anh được điều gì chẳng...

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Tôi chẳng có điều gì khó khăn, chỉ cần cô đóng miệng lại, là cô giúp được cho tôi nhiều lắm rồi.

Thẩm Bích Quân ngăn người ra.

Loại người không thông tình đạt lý như Tiêu Thập Nhất Lang, thật tình cũng khó kiếm.

Ngay lúc đó, bỗng nghe có tiếng chân người vang lên, hai người hấp tấp bước vào.

Ở cái tòa miếu đồ nát này, mà còn có người lại, thật là chuyện làm cho người ta không ngờ đến.

Hai người này tướng mạo đường đường, y phục hoa lệ, khí phách khác thường. Người đeo thanh đao tuổi hơi lớn hơn, người đeo kiếm xem ra chỉ chừng trên dưới ba mươi tuổi.

Những hạng người như vậy lân la đến địa phương như thế này, thật làm cho người ta kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn nữa, hai người này vừa thấy Thẩm Bích Quân, trên mặt

đều lộ vẻ vui mừng. Người lớn tuổi hơn lập tức bước nhanh lại, gập mình thi lễ, nói:

- Cô nương có phải là Liên phu nhân chăng?

Thẩm Bích Quân ngăn người ra, hỏi:

- Không dám, các hạ là ...

Người đó tươi nét mặt, nói:

- Tại hạ là Bành Bằng Phi, bạn cố giao của Liên công tử, hôm trước ngày vui của hai vị, tại hạ có lại quấy nhiễu uống một vài ly rượu mừng.

Thẩm Bích Quân nói:

- Có phải là Bành đại hiệp, người ta xưng là Vạn Thắng Kim Dao đó chăng?

Bành Bằng Phi lộ vẻ đắc ý, cười nói:

- Tiện danh làm nhơ tai, bốn chữ Vạn Thắng Kim Dao, lại càng không dám xưng.

Người kia mặc áo bông đeo kiếm, người cao dong dỏng, xem tướng mạo có vẻ là một vị công tử phong nhã, trong vũ lâm, những hạng người như vậy cũng không có nhiều.

Lúc này, nơi đây, Thẩm Bích Quân gặp được bằng hữu của chồng, tự nhiên là sung sướng quá chừng, gương mặt nàng lộ vẻ tươi cười, hỏi:

- Vị công tử này, xin thỉnh giáo quý tánh đại danh?

Bành Bằng Phi giảnh nói:

- Vị này là con trưởng của Phù Dung Kiếm Khách Liễu Tam gia, tên là Liễu Vĩnh Nam. Người trong giang hồ xưng là Ngọc Diện Kiếm Khách, cũng từng có nhiều phen hội diện cùng Liên công tử.

Thẩm Bích Quân nhoẻn miệng cười nói:

- Thì ra là Liễu công tử, lâu ngày không lại thăm hỏi Liễu tam gia, không biết lão nhân gia đã bớt bệnh suyễn chưa nhỉ?

Liễu Vĩnh Nam khom người nói:

- Nhờ hồng phúc của phu nhân, gần đây cũng đỡ nhiều lắm.

Thẩm Bích Quân nói:

- Xin hai vị thứ lỗi, tôi đang có bệnh, không thể đáp lễ.

Liễu Vĩnh Nam đáp:

- Không dám.

Bành Bằng Phi nói:

- Nơi đây không phải là nơi nói chuyện. Bọn tại hạ đã dự bị một chiếc kiệu phía ngoài, thỉnh phu nhân về trang thôi.

Ngôn ngữ của hai người rất ôn tồn, văn vẻ lễ độ; Thẩm Bích Quân gặp họ,

hình như bỗng nhiên đã trở về lại thế giới quen thuộc của mình, không còn bị người khác khinh lờn, không còn bị người khác làm tức giận.

Nàng tựa hồ đã quên bẵng đi Tiêu Thập Nhất Lang.

Bành Bằng Phi vẫy tay một cái, ngoài cửa có hai người đàn bà khỏe mạnh mặc áo xanh, khiêng một chiếc kiệu nhỏ rất sạch sẽ bước vào.

Thẩm Bích Quân nhoẽn miệng cười nói:

- Hai vị chuẩn bị thật chu đáo, thật làm phiền hai vị quá.

Liễu Vĩnh Nam khom người nói:

- Liên công tử vì vũ lâm đồng đạo sớm hôm bên ba, bọn tại hạ có tổn chút hơi sức vì phu nhân làm một vài chuyện, cũng là chuyện dĩ nhiên thôi

Bành Bằng Phi nói:

- Xin mời phu nhân lên kiệu.

Bỗng nghe Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chờ một chút.

Bành Bằng Phi trừng mắt nhìn y một cái, lạnh lùng hỏi:

- Người là ai? Dám ở nơi đây lăm mồm lăm miệng!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu ta nói ta là Trung Châu đại hiệp Âu Dương Cửu, người tin hay không tin?

Bành Bằng Phi cười nhạt nói:

- Cỡ như người sợ không xứng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu người không tin ta là Âu Dương Cửu, tại sao ta phải tin người là Bành Bằng Phi?

Liễu Vĩnh Nam hững hờ nói:

- Chỉ cần Liên phu nhân tin bọn tạ là đủ rồi. Nhà người tin hay không cũng chẳng sao.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao? Cô ta thật tình tin hai vị này sao?

Ba người đồng thời đưa mắt nhìn qua Thẩm Bích Quân, Thẩm Bích Quân ho lên nhè nhẹ hai tiếng, nói:

- Các vị rất có hảo ý với tôi, tôi ...

Tiêu Thập Nhất Lang ngắt lời nàng, lạnh lùng nói:

- Hạng người đoan trang thực nữ như Liên phu nhân, dù có nghi ngờ hai vị, cũng không thể nào nói được ra miệng.

Liễu Vĩnh Nam cười nhạt, nói:

- Đúng vậy, chỉ có cỡ hạng người như nhà người mới đem bụng tiểu nhân ra đo lòng người quân tử ...

Nói đến đó, chỉ nghe sát một tiếng, thanh trường kiếm nơi eo lưng của y đã tuốt ra khỏi vỏ. Ánh kiếm loáng lên, đưa ra ba lần, khúc cây trên tay của Tiêu Thập Nhất Lang đã bị chém thành bốn khúc.

Tiêu Thập Nhất Lang nét mặt vẫn như thường, hững hờ nói:

- Quả nhiên đúng là Phù Dung kiếm pháp.

Bành Bằng Phi lớn tiếng nói:

- Người đã biết vậy, cũng nên biết, chiêu Phù Dung Tam Chiết, khắp trên thiên hạ, ngoài Liễu Tam gia và Liễu công tử ra, không còn có người thứ ba.

Thẩm Bích Quân tươi cười, nói:

- Cái chiêu Phù Dung Tam Tích vừa rồi của Liễu công tử, thật đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô cũng không buồn hỏi bọn họ làm sao biết cô ở nơi đây mà tìm tới?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Bọn họ làm cách nào biết được tôi ở nơi đây, cũng không quan hệ, chỉ dựa vào hiệp danh của Bành đại hiệp và Liễu công tử, tôi tin được bọn họ.

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng một hồi lâu, rồi mới từ từ nói:

- Không sai, lời nói của một người có tên tuổi, có danh vọng, tự nhiên là đáng tin cậy hơn lời nói của tôi. Tôi đúng là một người đi lo chuyện tầm phào.

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi, dịu dàng nói:

- Nhưng tôi biết anh cũng có lòng tốt đối với tôi ...

Bành Bằng Phi cười nhạt nói:

- Lòng tốt? chỉ sợ không thấy ở đâu.

Liễu Vĩnh Nam nói:

- Y đã ba phen bảy lượt ngăn trở, chắc là muốn giữ Liên phu nhân lại đây, rõ ràng có ý gì khác.

Bành Bằng Phi thét lên:

- Đúng vậy, hủy vũ công của y trước, rồi đem theo khảo vấn, xem phía sau còn có người nào khác giật dây?

Trong tiếng thét, thanh kim đao của y đã rút ra khỏi vỏ.

Tiêu Thập Nhất Lang đứng đó, không một tý cử động, làm như bỗng nhiên đã bị biến thành tê liệt.

Liều Vĩnh Nam bỗng nhiên lại hóa thành người tốt, nói:

- Chậm lại, người này không chừng là bằng hữu của Liên phu nhân, chúng ta không thể làm khó hắn.

Bành Bằng Phi hỏi:

- Phu nhân có biết hắn không?

Thẩm Bích Quân cúi đầu xuống, nói:

- Không ... không biết.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, cười như điên cuồng, nói:

- Cỡ hạng người danh môn quý phái như Liên phu nhân, làm sao đi quen biết một người không ra gì như ta. Liên phu nhân mà có một người bằng hữu như vậy, không sợ làm mất mặt mình quá đi chăng?

Liều Vĩnh Nam mắng lên:

- Đúng là như vậy.

Bốn chữ vừa nói xong, thanh trường kiếm đã biến thành một lớp kiếm quang, quện tới Tiêu Thập Nhất Lang; chỉ trong tích tắc, y đã tấn công bốn nhát kiếm, kiếm đi như kéo tơ, liên miên không dứt.

Danh gia Phù Dung Kiếm đương thời là đàn ông, mà Phù Dung kiếm pháp là do đàn bà sáng tạo ra, do đó loại kiếm pháp này nhẹ nhàng linh động thì có dư, mà cương kinh thì không đủ, không khỏi bị khuyết điểm vì yếu đuối.

Với lại đàn bà thì không khỏi có phần thiếu đảm khí, không chịu tranh thua khí lực với người khác, trước khi tấn công người ta, cứ phải lo đề phòng bảo vệ mình trước.

Do đó mà loại kiếm pháp này, tấn công người ta thì chỉ có ba thành, mà đề phòng thì tới bảy thành.

Bốn nhát kiếm của Liều Vĩnh Nam tuy là đẹp để mát mắt, thật ra đều toàn là hư chiêu, mục đích chẳng qua muốn thám thính hư thực địch thủ mà thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười như điên cuồng một hồi, thân hình vẫn không động đậy một mảy may.

Bành Bằng Phi hét lớn:

- Liên phu nhân không quen biết với y, chúng ta cần gì phải lưu tình với hắn?

Thanh kim đao trong tay y, nặng tới hai mươi bảy cân, một thế đao tấn công tới, đao phong ào ào. Hai người đàn bà khiêng kiệu sợ quá chui vào

trong góc miếu trốn.

Thanh kim đao cương mãnh phối hợp thật tuyệt diệu với sự linh động nhẹ nhàng và bù lấp vào cái nhu nhuyễn thủ nhiều hơn công của Phù Dung kiếm pháp. Chỉ thấy ánh đao kiếm giao vào nhau miên miên bất tuyệt, Tiêu Thập Nhất Lang đã hết chỗ để trở tay, bị ép vào trong góc miếu. Bành Bạng Phi được thể không chịu buông tha, càng tấn công càng dũng mãnh, y trầm giọng nói:

- Chẳng cần phải tha cho hần sống sót!

Liễu Vĩnh Nam đáp:

- Ấ.

Kiểm pháp của y đột nhiên biến đổi, bao nhiêu thế công đem dồn hết ra, chiêu nào chiêu nấy đều là sát thủ.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng lộ đầy vẻ sát khí, y cười lạnh nói:

- Đã như vậy, ta cần gì phải tha cho các người?

Thân hình của y xoay qua một cái, hai bàn tay không tự dưng chui lọt vào trong vùng đao kiếm.

Phù Dung kiếm pháp vốn vẫn dày đặc, đã từng xưng là "một giọt nước cũng không lọt được vào", bây giờ không biết tại sao, đối phương lại khơi khơi thò được bàn tay vào để tấn công.

Thế công của Liễu Vĩnh Nam trong tích tắc đã bị ngăn trở, y sợ quá, bàn chân loạn choạng, chẳng biết đá phải vào thứ gì.

Chỉ nghe rồn một tiếng, chén canh bằng sắt đã bị y đá văng ra ngoài.

Thấy cái chén, Thẩm Bích Quân chợt nhớ lại bao nhiêu ân tình tối hôm qua, nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng xúc động, không còn suy nghĩ, cố kỵ điều gì, bật hô lên:

- Y là bằng hữu của tôi, các vị tha cho y thôi!

Bàn tay cứng như sắt của Tiêu Thập Nhất Lang đã phong tỏa hết đường kiếm ánh đao, y hạ một chiêu nữa là có thể đặt địch nhân vào trong vùng tử địa. Tính mạng của Liễu Vĩnh Nam và Bành Bạng Phi chỉ trong tích tắc nữa là sẽ bước vào tử môn quan.

Có điều, nghe Thẩm Bích Quân la lên câu đó, trong lòng của Tiêu Thập Nhất Lang cũng nổi lên một cơn xúc động mãnh liệt, sát cơ chợt tan biến, chiêu sát thủ ấy không còn cách nào hạ thủ cho được.

Thanh danh của Bành Bạng Phi và Liễu Vĩnh Nam vốn lấy từ trong đường đao thế kiếm mà ra, kinh nghiệm đánh nhau phong phú biết là chừng nào, trong khoảnh khắc ngập ngừng đó họ làm sao chịu để lỡ cơ hội ngàn vàng.

Hai người không hẹn nhau cùng xông lại tấn công, đao kiếm vung ra một lúc, tính lợi dụng cơ hội đặt Tiêu Thập Nhất Lang vào trong vòng tử địa. Soạt một tiếng, đầu vai của Tiêu Thập Nhất Lang đã bị thanh kim đao vạch thành một đường !

Bành Bằng Phi mừng rỡ, lưỡi đao xoay ngược, chém vào giữa ngực địch thủ.

Bỗng nghe Tiêu Thập Nhất Lang gầm lên một tiếng, Bành Bằng Phi và Liễu Vĩnh Nam cảm thấy một luồng sức mạnh như bài sơn đảo hải tràn tới, cổ tay tê rần lên, đao kiếm trong tay mình không biết sao bỗng nhiên đã vào trong tay địch thủ.

Chỉ nghe cách một tiếng, đao và kiếm đã bị gãy ra làm hai khúc, tiếp theo đó ầm lên một tiếng vang lớn, bức tường của toà miếu đổ nát đã bị thủng một lỗ lớn.

Trong ánh bụi bay mịt mù, chỉ thấy thân hình của Tiêu Thập Nhất Lang loáng lên một cái rồi chẳng còn thấy đâu.

Bành Bằng Phi và Liễu Vĩnh Nam nhìn xuống hai thứ vũ khí bị bẻ gãy dưới đất, cảm thấy lòng bàn tay mồ hôi lạnh thấm ra ướt đầm, thân hình cứng ngắc không cử động được gì.

Không biết qua một thời gian bao lâu, Bành Bằng Phi mới thở một hơi dài, nói:

- Lợi hại quá chừng!

Liễu Vĩnh Nam cũng thở phào một hơi dài, nói:

- Lợi hại quá chừng!

Bành Bằng Phi chùi mồ hôi trên trán, cười nhắc nhó nói:

- Cao thủ như vậy, tại sao tôi không nhận ra tên tuổi nhỉ?

Liễu Vĩnh Nam cũng chùi mồ hôi trán, nói:

- Tên này ra tay nhanh lạ lùng, thật cả đời tôi chưa bao giờ thấy qua.

Bành Bằng Phi quay đầu lại, ngập ngừng hỏi:

- Liên phu nhân có biết y là ai không?

Thẩm Bích Quân nhìn cái lỗ hổng trên tường, cũng không biết đang nghĩ gì, cũng không nghe y hỏi gì.

Liễu Vĩnh Nam đằng hắng hai tiếng, nói:

- Không biết y có phải là bằng hữu của Liên phu nhân không?

Thẩm Bích Quân bấy giờ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói:

- Chỉ mong y đúng là bằng hữu của vợ chồng tôi, bất kỳ ai làm bạn được một người như vậy, cũng là điều may mắn cho họ.

Nàng không nói “bằng hữu của tôi”, mà lại nói ”bằng hữu của vợ chồng tôi”, lời ăn tiếng nói rất thận trọng, bởi vì nàng biết, lấy địa vị của mình, đừng nói là không nói được điều mình nghĩ trong đầu mà ngay cả lời nói cũng không thể nào nói sai.

Liễu Vĩnh Nam nói:

- Như vậy thì phu nhân cũng không biết tính danh của y?

Thẩm Bích Quân than nhẹ một tiếng:

- Người này thân thể có vẻ bí mật lắm, do đó y không chịu lộ tính danh của mình cho người khác biết.

Bành Bằng Phi trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói:

- Theo tôi, người này e là Tiêu Thập Nhất Lang!

Gương mặt trắng xanh của Liễu Vĩnh Nam càng không có một chút máu, thất thanh hỏi:

- Tiêu Thập Nhất Lang? Dựa vào đâu mà Bành huynh nói hắn là Tiêu Thập Nhất Lang?

Bành Bằng Phi than một tiếng, nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang tuy là một tên ác đồ giết người không nháy mắt, nhưng vũ công cũng cực kỳ cao thâm, thiên hạ đều biết. Với lại hành tung của y cũng vô chừng, thân thể rất bí mật, rất ít người được thấy mặt mày y ra sao.

Đuôi mắt của y bắt giác giật giật mấy cái, the the nói tiếp:

- Những điểm trên xem ra rất phù hợp với thân thể của hắn.

Cặp môi của Liễu Vĩnh Nam mất hết cả màu hồng, cứ đứng đó lau mồ hôi mãi.

Thẩm Bích Quân lắc lắc đầu, từ từ nói:

- Tôi biết y tuyệt đối không phải là Tiêu Thập Nhất Lang.

Bành Bằng Phi hỏi:

- Phu nhân dựa vào đâu mà nói vậy?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang hoành hành giang hồ, làm ác đã nhiều, còn tôi thì biết y ... y tuyệt đối không phải là hạng người xấu.

Bành Bằng Phi nói:

- Biết người biết mặt nhưng làm sao biết được lòng người. Càng là thứ đại gian đại ác, người ta lại càng nhìn không ra.

Thẩm Bích Quân cười lên một tiếng, nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang giết người không nháy mắt, y mà là Tiêu Thập

Nhất Lang, chỉ sợ hai vị ...

Nàng nói đến đó rồi dừng lại.

Nhưng cái ý trong đó, Bành Bạng Phi và Liễu Vĩnh Nam tự nhiên đều quá hiểu. Hai người bất giác đỏ mặt lên. Một hồi lâu, Liễu Vĩnh Nam mới miễn cưỡng cười lên một tiếng, nói:

- Bất luận y có phải là Tiêu Thập Nhất Lang hay không, chúng ta cũng nên hộ tống Liên phu nhân trở về trang mới là phải.

Bành Bạng Phi nói:

- Không sai, thỉnh phu nhân lên kiệu.

12. Cuộc Hôn Nhân Chết Người

Tuy phải đi trên sườn núi khó khăn, tốc độ chiếc kiệu vẫn rất nhanh, những người đàn bà mặc áo xanh, cước lực không kém gì đàn ông.

Một chốc là về nhà thôi.

Chỉ cần về lại nhà, bao nhiêu tai nạn, bao nhiêu bất hạnh rồi sẽ biến đi.

Đáng lý ra Thẩm Bích Quân phải vui mừng mới đúng. Có điều không biết tại sao, trong lòng nàng bây giờ lại cảm thấy buồn bực. Bành Bạng Phi và Liễu Vĩnh Nam đang đi theo bên kiệu, nàng cũng không có tinh thần đâu ra nói chuyện với họ.

Nghĩ đến người trẻ tuổi với cặp mắt thật lớn ấy, nàng bất giác cảm thấy xấu hổ:

- Tại sao mình không dám nhận y là bằng hữu? Mình có gì cao quý hơn y đâu? Y có chỗ nào không bằng người khác? Tại sao mình lại có vẻ coi thường y?

Nàng nhớ lại những lúc mình nói với y, muốn nghĩ cách để giúp đỡ y, đền ơn y. Nhưng đợi đến lúc nguy hiểm nhất, khó khăn nhất, nàng lại thụt lùi.

Y xem ra, sao mà cô độc, sao mà tịch mịch, có lẽ cũng bởi vì y đã từng chịu thiệt thòi quá nhiều khiến cho y không còn tin cậy được vào bất kỳ ai trên thế gian này.

- Một người chỉ vì muốn bảo toàn danh dự và địa vị của mình, không tiếc nhất thiết đi làm những chuyện có thể gây thương tổn đến người khác.

Phải chăng mình cũng như những hạng người đó, mình cũng hành động như vậy thôi!

Thẩm Bích Quân thở ra một hơi dài, nàng cảm thấy mình không còn cao quý như mình đã nghĩ.

Dưới chân núi, có một cỗ xe đang chờ.

Người đánh xe đầu đội mũ rộng vành, chụp lên tới mi mắt, hình như y không muốn ai nhìn thấy rõ mặt mình.

Đoàn người vừa xuống tới chân núi, gã đánh xe đã chạy vội lại đón, nhìn chăm chăm vào mặt Thẩm Bích Quân một hồi lâu, rồi mới khom lưng nói:

- Liên phu nhân thật khổ một phen bị kinh hoảng!

Tuy đây chỉ là một lời nói thông thường, nhưng chẳng phải là lời của một người đánh xe nói ra. Với lại Thẩm Bích Quân cảm thấy lúc cặp mắt của gã nhìn nàng, ánh mắt dường như có điều gì không đúng.

Tuy trong bụng cảm thấy kỳ quái, nàng chỉ mỉm cười nói:

- Cám ơn người đã quan tâm, lần này phải phiền đến người một phen.

Gã đánh xe cúi đầu đáp:

- Không dám.

Gã xoay người lại rồi mới ngẩng đầu lên, phân phó cho hai người đàn bà khiêng kiệu mặc áo xanh:

- Mau đi phu nhân lên xe, hôm nay chúng ta còn phải đi một đoạn đường dài.

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi nói:

- Đã không chuẩn bị xe ngựa nào khác, đành phải mời Bành đại hiệp và Liễu công tử cùng ngồi một xe thôi!

Bành Bằng Phi liếc mắt nhìn Liễu Vĩnh Nam một cái, ấp úng nói:

- Điều này ...

Y còn chưa nói hết, gã đánh xe đã ngắt lời:

- Có bọn tiểu nhân hộ tống phu nhân về trang cũng quá đủ, không dám phiền đến hai vị ấy nữa.

Bành Bằng Phi cũng lập tức nói theo:

- Đúng đúng, tại hạ cũng đang tính cáo từ.

Gã đánh xe nói:

- Lần này làm phiền hai vị, sau này công tử chúng tôi sẽ không dám quên công lao của hai vị.

Một gã đánh xe mà khí phách xem ra còn lớn hơn cả Vạn Thắng Kim Dao.

Thẩm Bích Quân càng nghe càng thấy không thuận tai, lập tức hỏi:

- Công tử của nhà người là ai?

Gã đánh xe ngẩng người ra một cái, rồi mới chậm chậm nói:

- Công tử của tôi ... tự nhiên là Liên công tử.

Thẩm Bích Quân chau mày hỏi:

- Liên công tử? Người là người nhà họ Liên?

Gã đánh xe đáp:

- Vâng.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu người là người nhà họ Liên, tại sao trước giờ ta không thấy người?

Gã đánh xe trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Có những câu phu nhân không nên hỏi là tốt hơn, hỏi nhiều lại đâm ra phiền não.

Thẩm Bích Quân tuy chưa thấy mặt mũi gã ra sao, nhưng đã nhìn thấy khoe miệng của hắn nhếch lên một nụ cười gian xảo. Lòng nàng bỗng chợt lạnh hắt đi, nàng lớn tiếng hỏi:

- Bành đại hiệp, Liễu công tử, người này rốt cuộc là ai? Chuyện này đầu đuôi ra sao?

Bành Bằng Phi ho lên hai tiếng, cúi đầu nói:

- Điều này ...

Gã đánh xe lạnh lùng ngắt lời nói:

- Tốt nhất phu nhân cũng đừng hỏi đến hắn, có hỏi đến, hắn cũng không biết đường trả lời.

Gã sa sầm nét mặt, sắc giọng nói:

- Các người còn chưa mau mau dìu phu nhân lên xe còn chờ tới lúc nào nữa?

Hai người đàn bà mặc áo xanh nắm lấy tay của Thẩm Bích Quân, mặt cười mơn giả lả, nói:

- Phu nhân an lòng, xin mời lên xe.

Hai người đàn bà này không những cước lực khỏe, mà tay chân cũng rất mạnh bạo, hai tay của Thẩm Bích Quân bị giữ lấy, nàng giựt lại, chẳng thấy ăn thua gì, nàng tức giận nói:

- Các người dám vô lễ với ta? Mau bỏ tay ra, Bành Bằng Phi, các hạ là bằng hữu của Liên Thành Bích, tại sao lại để cho bọn họ đối đãi với ta như vậy? Bành Bằng Phi cúi đầu xuống, làm như bỗng nhiên biến thành một kẻ vừa câm vừa điếc.

Thẩm Bích Quân nửa thân dưới đã không còn cảm giác, người thì yếu lả không có sức, đường đường một thân đầy võ công nửa phần thi triển cũng không ra, đành phải để người ta dìu vào trong xe.

Gã đánh xe cười nhạt nói:

- Chờ đến lúc phu nhân gặp công tử nhà tôi, mọi sự sẽ rõ ràng cả ra.

Thẩm Bích Quân thất thanh hỏi:

- Công tử nhà ngươi phải chăng là tên ... tên ...

Nghĩ đến thằng nhỏ đáng sợ đó, toàn thân nàng bỗng lạnh hắt ra, ngay cả thanh âm cũng muốn run lên.

Gã đánh xe chẳng thèm để ý tới nàng, y vòng tay chào một cái, nói:

- Bành đại hiệp, Liễu công tử, xin hai vị tùy tiện thôi!

Miệng y vừa nói, người y đã xoay lại leo lên xe.

Gương mặt của Liễu Vĩnh Nam này giờ vốn đã xanh lè, bây giờ đột nhiên y xoay người thật nhanh, bàn tay trái vung ra hai đường sáng đen, nhắm tới yết hầu của hai mục đàn bà mặc áo xanh; bàn tay phải rút ra một thanh chủy thủ, nhanh như chớp giật, đâm vào sau lưng gã đánh xe.

Gã đánh xe nhắm mắt cũng không bao giờ nghĩ tới chuyện y dám làm như vậy, làm sao còn đường tránh kịp? Thanh chủy thủ của Liễu Vĩnh Nam đã cắm sâu vào lưng của gã, ngập lút tới cán.

Hai người đàn bà mặc áo xanh chưa kịp mở miệng rú lên, người đã ngã âm xuống.

Thẩm Bích Quân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, chỉ thấy cái mũ rộng vành trên đầu của gã đánh xe rớt xuống, Thẩm Bích Quân chợt nhớ ra khuôn mặt của gã, hẳn chính là một trong những thuộc hạ của thằng nhỏ.

Bây giờ gương mặt hắn đã nhăn nhó không còn hình dạng, hai mắt lồi ra, hắn rú lên nói:

- Được, ngươi ... ngươi thật là to gan ...

Câu nói vừa thốt ra, người của hắn đã ngã sầm về phía trước, đổ xuống trước cang xe, sau lưng máu tươi bắn phụt ra. Con ngựa kéo xe bị kinh hãi hự lên một tiếng dài, bốn vó tung lên, kéo chiếc xe ngựa chạy tới. Bánh xe lăn qua người gã đánh xe, xéo thân hình gã ra thành hai mảnh.

Liễu Vĩnh Nam tung người bay lên, tránh khỏi tia máu tươi bắn ra từ người gã đánh xe, người gã hạ xuống lưng ngựa, cầm cương giữ lại.

Bành Bằng Phi khiếp sợ quá gần cả người ra, bây giờ y mới tỉnh lại, lập tức dậm chân nói:

- Vĩnh Nam, ngươi ... ngươi gây họa thiệt là lớn.

Liễu Vĩnh Nam nói:

- Sao?

Bành Bằng Phi hỏi:

- Ta thật không hiểu ngươi làm như vậy có ý gì? Thủ đoạn của Tiểu Công Tử, ngươi không phải là không biết.

Liễu Vĩnh Nam đáp:

- Ta biết.

Bành Bằng Phi hỏi:

- Thế thì tại sao ... tại sao người còn làm như vậy?

Liều Vĩnh Nam từ từ nhảy xuống lưng ngựa, ánh mắt nhìn qua Thẩm Bích Quân, chậm chậm nói:

- Bất luận thế nào, ta cũng không thể để mặc Liên phu nhân rơi vào trong tay lũ ác ma.

Hơi thở của Thẩm Bích Quân tới bây giờ mới trở lại bình thường, trong lòng nàng thật tình cảm kích không xiết, cảm kích đến độ nước mắt cứ tuôn trào ra, nàng cúi đầu nói:

- Cám ơn Liều công tử, tôi ... tôi còn chưa nhìn lầm công tử.

Bành Bằng Phi than lên một tiếng dài nói:

- Ồ của phu nhân, tự nhiên là đã nhìn lầm tại hạ?

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, rốt cuộc cũng nén lại được không thốt ra những lời ác độc.

Bành Bằng Phi than lên một tiếng, nói:

- Thực ra, tại hạ cũng tính cứu phu nhân, nhưng cứu phu nhân rồi có ích lợi gì nhỉ? Ba người chúng ta hợp lại cũng chẳng phải là đối thủ của Tiểu Công Tử, sớm muộn gì rồi cũng lọt vào tay của y!

Nói đến đây, y bắt giắc rung mình một cái. Hiển nhiên đối với thủ đoạn ác độc của Tiểu Công Tử, y vô cùng khiếp sợ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Thì ra y sai các người lại tìm ta.

Bành Bằng Phi nói:

- Nếu không làm sao bọn tại hạ biết được phu nhân đang ở tòa miếu sơn thần đó?

Thẩm Bích Quân thở ra một hơi, ủ rũ nói:

- Nói vậy, y nghi các người thật không sai thế mà tôi lại đi nghĩ lầm cho y.

Nàng nói “y” lần này, tự nhiên là chỉ Tiêu Thập Nhất Lang.

Liều Vĩnh Nam chợt cười nhạt một tiếng:

- Tên ấy chẳng phải thứ tốt lành gì, hắn còn có ý gì tốt đẹp dành cho phu nhân?

Bành Bằng Phi sa sầm nét mặt:

- Chỉ có ông bạn mới có bụng dạ tốt đẹp có phải không?

Liều Vĩnh Nam đáp:

- Đương nhiên.

Bành Bằg Phi cười nhạt:

- Tiếc là bụng dạ tốt đẹp của ông bạn, ta nhìn suốt qua.

Liều Vĩnh Nam hỏi:

- Thế nào?

Bành Bằg Phi gằn giọng:

- Tuy ta biết ông bạn vốn có tính hiếu sắc, nhưng không thể tưởng được máu xấu của ông bạn lớn như vậy, còn tính chuyện lần mò lại Liên phu nhân, ông bạn không nghĩ thử, thịt ngỗng trời như vậy, cỡ người như ông bạn mà dám mơ tưởng ăn được sao?

Thẩm Bích Quân tức giận nói:

- Người chỉ lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử, Liều công tử làm sao có thể là một người như vậy?

Bành Bằg Phi cười nhạt:

- Phu nhân cho y là người tốt? Xin báo cho phu nhân biết, mấy năm nay, mỗi tháng các cô trẻ tuổi bị hại dưới tay của y, không được tới mười cô, thì cũng tới tám cô; chẳng qua, không ai nghĩ tới được thôi, tên đạo tặc hái hoa bỉ ổi ấy, lại là con trưởng của Phù Dung kiếm Liều tam gia.

Thẩm Bích Quân sững người ra.

Bành Bằg Phi lại nói:

- Chính vì y có cái tẩy như vậy mà Tiểu công tử mới có cơ hội túm lấy, và y chỉ còn nước ngoan ngoãn lép về một nước ...

Liều Vĩnh Nam bỗng thét lên một tiếng:

- Còn người? Người là cái thứ tốt đẹp gì? Nếu người không bị Tiểu công tử nắm lấy nhược điểm, y cũng chẳng đi kiếm người!

Bành Bằg Phi cũng gào lên:

- Ta có nhược điểm gì? Người thử nói!

Liều Vĩnh Nam đáp:

- Bây giờ người là đại tài chủ, nhưng gia tài của người từ đâu ra? Người cho là ta không biết? Ngoài mặt người làm tiêu cuộc, thực ra so với cường đạo người còn hung dữ gấp trăm, ai mà nhờ người bảo tiêu, thật xúi quẩy tám đời, Trương tri phủ nhờ người hộ tống về quê, giữa đường người giết người ta mười tám mạng sạch sành sanh, người cho là chuyện người làm không ai biết tới?

Bành Bằg Phi nhảy dựng lên, gào lớn:

- Con mẹ người, thú lắm, đồ chó nhà người ...

Hai người này vốn đang một người thì tướng mạo đường đường, oai

nghiêm chỉnh chắc một người thì văn chất nho nhã, ôn nhu lễ mạo, thành
linh bỗng trở mặt biến thành hai con chó điên.

Xem hai tên này đang cắn nhau, Thảm Bích Quân thấy ớn lạnh cả người.

Bành Bằng Phi nói:

- Thằng tạp chủng hiếu sắc kia, ta chẳng thèm theo người tìm đường chết!

Liễu Vĩnh Nam hỏi:

- Người muốn sao?

Bành Bằng Phi đáp:

- Nếu người ngoan ngoãn theo ta đi gặp Tiểu công tử, không chừng ta còn
nói giúp cho người vài câu, may ra khỏi tội chết!

Liễu Vĩnh Nam thét lớn:

- Đừng có nằm mộng!

Y tính ra tay trước, nào ngờ Bành Bằng Phi đã đâm ngay ra.

Tuy Bành Bằng Phi nổi danh nhờ thanh kim đao, đường Đại Hồng Quyền
đã luyện đến chín phần hỏa hầu, một quyền đánh ra, nghe tiếng gió phàn
phật, thanh thế thật là kinh sợ.

Liễu Vĩnh Nam xoay người đi một cái, lướt ra ba bước, bàn tay xoay ngược
chặt vào bả vai của Bành Bằng Phi.

Chưởng pháp của y cũng cùng đường lối với kiếm pháp, lấy nhẹ nhàng
linh động làm sở trường, hỏa hầu của Bành Bằng Phi tuy có cao thâm hơn
một tấc, nhưng nhu thắng cương, Phù Dung quyền chính là khắc tinh của
Đại Hồng quyền.

Hai người xông vào đánh nhau một trận, xem ra đồng tài với nhau, chưa
tới ba trăm chiêu, sợ còn chưa biết được ai thắng ai thua.

Thảm Bích Quân cắn chặt răng, nằng chằm chậm bò lên xe, kéo tấm rèm
cửa sổ ra xem, con ngựa kéo xe bị hai người đánh qua đánh lại làm kinh sợ
cứ nhăm một bên đường tránh né.

Trong xe có một chiếc cấm đòn.

Thảm Bích Quân cầm chiếc cấm đòn, dùng hết sức lực ném ra ngoài cửa
sổ, đập vào sau lưng ngựa.

Con ngựa bị đau, hí lên một tiếng dài, chạy như điên cuồng về phía trước.
Một con ngựa phát điên, kéo một cỗ xe không người cầm cương, trong
hoàn cảnh như vậy, so với người mù cưỡi ngựa, còn nguy hiểm hơn biết
chừng nào.

Có điều Thảm Bích Quân chẳng ngại gì.

Thà nàng bị đập vào đầu đó chết đi, còn hơn lọt vào tay của Liễu Vĩnh

Nam.

Cổ xe rung chuyển kịch liệt, nàng bắt đầu có cảm giác từng cơn đau xốn xang từ bàn chân bị tê bại. Nàng cũng chẳng thèm để ý.

Nàng cho rằng đau đớn trên cơ thể so với đau đớn trong tâm hồn còn dễ chịu hơn nhiều.

Có người nói: một người trước khi chết, thường thường sẽ nghĩ đến vô số chuyện kỳ quái, nhưng sẽ nghĩ đến điều gì, vĩnh viễn chẳng có người nào biết được.

Thẩm Bích Quân cũng không bao giờ nghĩ tới rằng, đến lúc đó, người nàng chợt nghĩ đến không phải là mẹ mình, cũng chẳng phải Liên Thành Bích, mà là cái gã trẻ tuổi có cặp mắt to to ấy.

Nếu nàng tin vào lời y, bây giờ làm gì có chuyện ngồi trong cổ xe ngựa này?

Sau đó nàng nghĩ đến Liên Thành Bích.

Nếu Liên Thành Bích không rời nàng, thì bây giờ làm gì nàng phải chịu cảnh ngộ bất hạnh như vậy? Nàng còn ráng gượng ép mình đừng đi oán trách y, nhưng trong đáy lòng nàng không thể không cảm thấy khó chịu.

Bất giác nàng tự nhủ:

- Mình mà lấy một người đàn ông bình thường nào đó, chỉ cần y hết lòng hết ý đối đãi mình, trên hết tất cả mọi điều khác trên thế gian này, không biết sống như vậy có sung sướng hơn như bây giờ chẳng?

Rồi nàng bất giác nghĩ đến gã thanh niên có cặp mắt to to ấy:

- Mình mà lấy y, không biết y sẽ đối đãi mình ...

Nàng cảm mình nghĩ tiếp.

Nàng cũng chẳng dám nghĩ tiếp!

Chính ngay lúc ấy, nàng nghe một tiếng động long trời lở đất.

Cửa xe văng ra, thân nàng dội lên, tình cờ cũng bay từ trong xe ra theo, rớt xuống trên bãi cỏ.

Người bị ném kiểu đó, tự nhiên là té xuống thật nặng nề, tay chân thân thể của nàng như là bị té gãy hết cả.

Chỉ thấy cổ xe ngựa đụng vào cây cổ thụ lớn, thành xe bị đụng nát tan tành thành mấy chục mảnh, con ngựa kéo xe đã chạy xa tít, càn xe hiển nhiên đã bị gãy đứt đoạn, vì vậy mà cổ xe mới đụng vào cây cổ thụ.

Thẩm Bích Quân mà nằm trong xe, ít nhất cũng bị đụng đi mất một nửa tính mệnh.

Nàng không biết đây là sự may mắn cho mình hay không nữa, thậm chí

nàng còn muốn bị đung chết cho rồi.

Bởi vì bây giờ nàng bỗng nhìn thấy Liễu Vĩnh Nam. Liễu Vĩnh Nam đứng đó như một tên gốc tử, mặt bên trái bị tát vừa xanh lét vừa sưng vù lên, toàn thân run rẩy không ngừng, như sợ quá muốn chết luôn.

Người đáng lý ra run rẩy phải là nàng, tại sao y còn sợ gì?

Cặp mắt của y cũng biến thành mắt cá linh động, một hồi thật lâu, y mới nhìn thấy Thẩm Bích Quân.

Y bèn bước lại chỗ nàng.

Kỳ quái là, trên mặt y không lộ vẻ tí nào là sung sướng, với lại, y đi rất chậm, bàn chân như kéo theo một sợi xích sắt nặng bảy tám trăm cân.

Tên này không lẽ tự nhiên mắc phải chứng bệnh gì?

Thẩm Bích Quân lồm cồm muốn bò dậy, lại té xuống, nàng run giọng:

- Đứng lại! Mi mà bước tới một bước nữa, ta sẽ chết ngay tại đây!

Liễu Vĩnh Nam xem ra còn biết nghe lời, y lập tức dừng chân lại.

Thẩm Bích Quân vừa thở phào được một hơi, bỗng nhiên nghe sau lưng của Liễu Vĩnh Nam có người vừa cười vừa nói:

- Mi yên tâm, cứ việc bước tới, ta đảm bảo với ngươi nàng ta sẽ không chết được đâu, nàng ta mà thật tình muốn chết, đã chẳng còn sống được tới bây giờ.

Thanh âm nghe thật ôn nhu, truyền cảm.

Nhưng Thẩm Bích Quân vừa nghe thấy, toàn thân đều lạnh cả đi.

Thanh âm ấy nàng chưa nghe qua nhiều lần cho lắm, nhưng vĩnh viễn nàng không bao giờ quên!

Thảo nào mà Liễu Vĩnh Nam sợ muốn chết đi được, thì ra Tiểu Công Tử đi sau lưng y, người y không cao lắm, nhưng Tiểu Công Tử người lại quá nhỏ, do đó mà Thẩm Bích Quân này giờ không thấy được.

Thẩm Bích thật tình không muốn chết, nàng có biết bao lý do không chết được, có điều bây giờ nàng vừa nghe tới thanh âm của Tiểu Công Tử, chỉ hận tại sao mình không chết đi được cho xong.

Bây giờ nàng có muốn chết thì cũng không còn kịp nữa.

Bóng người thoáng qua một cái, Tiểu Công Tử đã đến trước mặt nàng, cười cười nhìn nàng, ôn tồn nói:

- Cô ngoan lắm, cô muốn chết mà chết có được đâu, ráng mà sống thôi! Cô mà thấy sống một mình cô đơn lắm thì tôi đi tìm một người nữa lại bầu bạn với cô.

Nàng ta mặc trên người một chiếc áo choàng màu hồng tươi, chiếc mũ

màu vàng đội trên mái tóc đen nhánh, còn có cái bông màu hồng rung động theo gió, nhìn gương mặt trắng nõn nà, thật nói không hết vẻ hoạt bát khả ái.

Nhưng Thẩm Bích Quân nhìn nàng ta, như thấy rắn độc không bằng, run giọng nói:

- Ta với người có oán thù gì với nhau? Tại sao chết người còn không để cho ta chết?

Tiểu Công Tử cười đáp:

- Chính vì chúng ta chẳng có tý oán cừu gì, tôi mới không đành tâm để mặc cô chết.

Nàng ta cười hi hi vẩy vẩy tay kêu Liễu Vịnh Nam:

- Lại đây chứ! Còn đứng đó làm gì? Lớn đầu rồi mà còn mắc cỡ hay sao?

Liễu Vịnh Nam cúi gằm đầu, lê từng bước từng bước lại.

Tiểu Công Tử chẳng giết y, nhưng y thà chết rồi cho xong.

Thật tình y nghĩ không ra Tiểu Công Tử đang tính âm mưu gì, y chỉ biết chắc một điều là, nếu Tiểu Công Tử muốn hành hạ ai, người đó tốt nhất chết đi cho xong.

Chờ đến lúc y đi lại đứng trước mặt, Tiểu Công Tử mới lắc lắc đầu, nói:

- Xem cái anh này không cẩn thận, mặt mày bảnh trai thế này mà bị người ta vả cho sưng lên quá chừng.

Nàng ta móc ra một chiếc khăn trắng như tuyết, nhẹ nhàng lau chỗ máu me trên mặt Liễu Vịnh Nam, động tác vừa ôn nhu, vừa âu yếm, làm như bà mẹ hiền đang chiếu cố cho đứa con nhỏ.

Liễu Vịnh Nam tựa hồ muốn cười lên một tiếng, nhưng biểu tình trên gương mặt xem ra còn khó coi hơn là đang khóc.

Lau mặt xong cho y, Tiểu Công Tử lại phỉ phỉ bụi trên quần áo của y, rồi mới cười nói:

- Á,

như vậy thì người ta nhìn vào mới được, nhưng lần sau phải cẩn thận hơn một tý, thà bị người ta đá vào đít, còn hơn là bị người ta vả vào mặt, có biết không?

Liễu Vịnh Nam chỉ còn nước gật đầu, xem y giống hệt như một hình người bằng gỗ bị người ta giật dây.

Bấy giờ Tiểu Công Tử mới dời ánh mắt lại người Thẩm Bích Quân, cười nói:

- Cái vị đại thiếu gia nhà họ Liễu này, có nhận ra người ta không?

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, nhắm mắt lại, thật tình nàng không biết Tiểu Công Tử đang toan tính chuyện gì, nàng chỉ hy vọng tìm được cơ hội tự sát cho xong.

Tiểu Công Tử nghinh mặt lên, nói:

- Mở mắt ra, nghe tôi nói, tôi hỏi một câu, cô trả lời một câu, biết chưa? Cô mà không nghe lời, tôi sẽ lột hết quần áo cô ra ...

Lời nói này chưa kịp dứt, cặp mắt của Thẩm Bích Quân đã mở bừng ra.

Tiểu Công Tử nở mặt ra cười, nói:

- Đúng, như vậy mới là đứa bé ngoan.

Nàng ta vỗ vỗ vai của Liễu Vĩnh Nam, nói:

- Cái vị đại thiếu gia nhà họ Liễu này, hồi nãy giết chết bốn mạng người, ngay cả bằng hữu của y là Bành Bằng Phi, cũng bị y giết quách, cô có biết tại sao y làm vậy không?

Thẩm Bích Quân lắc lắc đầu.

Tiểu Công Tử trừng mắt nói:

- Không được lắc đầu, phải nói chuyện.

Cả người Thẩm Bích Quân như muốn vỡ tung ra, nhưng đụng phải hạng người như Tiểu Công Tử, nàng còn làm được gì khác? Nàng chỉ còn nước bặm môi nuốt nước mắt trả lời:

- Tôi ... tôi không biết.

Tiểu Công Tử nói:

- Không đúng, không đúng, rõ ràng là cô biết, y làm như vậy, chẳng qua là vì cô, có phải vậy không?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Vâng!

Thật tình nàng không muốn rơi nước mắt trước những hạng người này, có điều, nước mắt bất giác cứ tuôn tràn chảy xuống má.

Tiểu Công Tử cười một tiếng, nói:

- Y đối đãi cô như vậy, cũng là tình thâm nghĩa trọng quá rồi, có phải không?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Tôi ... tôi ... tôi không biết.

Tiểu Công Tử nói:

- Cô mà không biết? Tôi hỏi cô, Liên Thành Bích có dám vì cô đi giết bằng hữu của mình hay không?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Không ... không dám.

Tiểu Công Tử nói:

- Bởi vậy mới thấy, y đối đãi cô, còn tốt hơn là Liên Thành Bích, có phải không?

Thẩm Bích Quân nhin không nổi nữa, gào lên:

- Người có phải là người không? Tại sao cứ muốn hành hạ ta như vậy?

Tiểu Công Tử thở ra một hơi, lẩm bẩm trong miệng:

- Gió xem ra càng lúc càng lớn, nếu mà lột sạch y phục, chỉ sợ bị lạnh ...

Trong lòng Thẩm Bích Quân chợt rần rỏ lại, len lén đưa đầu lưỡi ra. Nàng có nghe người ta nói, nếu một người cắn đứt đầu lưỡi mình đi, thì chắc chắn sẽ chết; tuy nàng không muốn chết, bây giờ cũng đã đến lúc không chết không xong.

Có điều nàng chưa kịp cắn răng xuống, bàn tay của Tiểu Công Tử đã chụp lấy cằm dưới, còn bàn tay kia thì đã bắt đầu cời thắt lưng của nàng ra, nàng ta dịu dàng nói:

- Một người muốn sống cũng khó khăn lắm, nhưng có lúc muốn chết, lại càng khó khăn hơn, có phải không?

Thẩm Bích Quân bị bóp lấy cằm, ngay cả nói còn nói không ra lời, chỉ còn nước gật gật đầu.

Tiểu Công Tử nói:

- Vậy thì, tôi hỏi cô câu nào, bây giờ cô đã chịu trả lời chưa?

Thẩm Bích Quân lại gật gật đầu.

Trên đời này không có ai có thể miêu tả được tâm tình của nàng lúc bấy giờ, hầu như không một ai trên đời này trải qua nỗi đau khổ như nàng bây giờ.

Hai chữ đau khổ chẳng còn hình dung được những gì nàng đang trải qua.

Tiểu Công Tử bấy giờ mới cười lên một tiếng, từ từ bỏ tay ra, nói:

- Tôi biết cô là người rất thông minh, chắc chắn không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn, có phải không?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Vâng.

Tiểu Công Tử nói:

- Người ta đối đãi cô tốt như vậy, có phải cô nên đáp ơn người ta không?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Vâng.

Cả người nàng hình như đã biến thành gỗ đá.

Tiểu Công Tử nói:

- Vậy thì, cô nghĩ xem cô nên báo đáp y như thế nào?

Cặp mắt của Thẩm Bích Quân chăm chăm nhìn về phương trời xa xôi, nàng nói từng tiếng một:

- Tôi nhất định sẽ báo đáp y.

Tiểu Công Tử nói:

- Đàn bà muốn báo đáp đàn ông, thông thường chỉ có một phương pháp, cô cũng là đàn bà, chắc là cô phải hiểu.

Trong ánh mắt của Thẩm Bích Quân hình như có một màn trắng đục, làm như không còn biết suy nghĩ gì, không còn thấy được gì, nghe được gì, con người của nàng hình như chỉ còn thừa một cái xác không hồn.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Tôi biết nhất định là cô hiểu, tốt lắm ...

Nàng ta lại vỗ vào vai Liễu Vịnh Nam mấy cái, nói:

- Anh đối cô ta tốt như vậy, có chịu lấy cô ta làm vợ không?

Liễu Vịnh Nam nghe nói ngẩn mặt ra, chẳng biết là kinh hãi hay là mừng rỡ, y lắp bắp nói:

- Tôi ... tôi ...

Tiểu Công Tử cười nói:

- Chịu thì nói chịu, không chịu thì nói không chịu, có gì mà phải khẩn trương lên vậy?

Liễu Vịnh Nam lau lau mồ hôi, đáp:

- Nhưng mà ... Thẩm cô nương ...

Tiểu Công Tử nói:

- Anh sợ cô ta không chịu?

Nàng ta cười lên một tiếng, lắc lắc đầu, nói:

- Anh thật là một tên ngốc, cô ta đã chịu báo đáp anh rồi, còn gì nữa mà không chịu? Huống gì, gạo nấu chín thành cơm, không chịu cũng đành phải chịu thôi.

Cục trên cổ Liễu Vịnh Nam chạy lên chạy xuống không ngớt, mặt y đã đỏ bừng cả lên, cặp mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt của Thẩm Bích Quân, làm như dính chặt vào đấy.

Tiểu Công Tử nói:

- Người ta thường nói, rèn đồ phải làm ngay lúc sắt còn nóng, chỉ cần anh gạt đầu một cái, tôi sẽ đứng ra mai mối cho hai người, kết hôn ngay tại nơi này.

Liều Vính Nam nói:

- Nơi ... nơi đây?

Tiểu Công Tử hững hờ nói:

- Nơi đây có gì là không được? Chỗ đẹp như thế này, không những tốt cho chuyện động phòng, còn có thể làm mộ phần nữa, chỉ xem anh muốn ra sao thôi.

Liều Vính Nam lập tức gật đầu lia lịa, nói:

- Tôi chịu, nếu công tử chịu đứng ra mai mối, công tử muốn tôi làm gì, tôi đều bằng lòng.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Vậy là đúng rồi, thôi tôi đi kiểm đồ chuẩn bị hai người động phòng hoa chúc, anh ráng mà xem chừng cô dâu, cô ta chỉ có một cái lưỡi, nếu mà bị cô ta tự mình cắn đứt đi, lát nữa anh còn gì để mà cắn?

Tiểu Công Tử bẻ hai khúc cây cắm xuống đất, cười nói:

- Đây là hai cây nền long phụng của hai người.

Nàng ta chỉ cái cổ xe đã bị tan nát không thành hình dạng, lại cười nói:

- Còn đây là phòng hoa chúc của các người, các người vào trong đó rồi, tôi còn phải đứng bên ngoài canh chừng, mong các người vào phòng xong, đừng ném tôi ra khỏi tường là cảm ơn lắm lắm.

Liều Vính Nam hết nhìn cổ xe rồi lại quay qua nhìn Thẩm Bích Quân, bỗng nhiên y quỳ xuống, nói:

- Công tử, tôi ... tôi ...

Tiểu Công Tử nói:

- Tuy anh không tốt với tôi, nhưng mà ngược lại tôi đi làm mai làm mối cho anh, tìm cho anh một cô vợ đẹp như hoa như ngọc thế kia, anh còn có điều gì không mãn ý?

Liều Vính Nam nói:

- Nhưng mà .. về sau ...

Tiểu Công Tử cười nói:

- Về sau là chuyện của các người, không lẽ còn tính nhờ tôi chỉ cho anh sao?

Liều Vính Nam hỏi:

- Thật tình công tử đã tha thứ cho tôi?

Tiểu Công Tử đáp:

- Nếu không tha cho anh, tôi đã chém cho anh một đao cho xong, còn hơi sức đâu làm chuyện này?

Liều Vĩnh Nam bấy giờ mới thở phào ra một hơi, nói:

- Xin đa tạ công tử.

Tiểu Công Tử nói:

- Chẳng qua ... anh cũng cần chú ý một điều.

Liều Vĩnh Nam nói:

- Xin công tử phân phó.

Tiểu Công Tử thung dung nói:

- Hai vị đều là kẻ danh tiếng lừng lẫy, chuyện thành hôn nơi đây không lâu sẽ truyền tụng trên chốn giang hồ, nếu Liên Thành Bích mà nghe được ... chỉ sợ y không phải là kẻ biết ăn biết nói như tôi đây.

Liều Vĩnh Nam lập tức biến sắc, mồ hôi chảy ròng ròng xuống đầy mặt mày.

Tiểu Công Tử nói:

- Bởi vậy mà tôi xin khuyên anh, kết hôn xong rồi, mau mau tìm chỗ trốn đi thôi, tốt nhất là cả đời khỏi thấy mặt ai. Bạn bè của Liên Thành Bích cũng không phải là ít, tai mắt vốn rất linh thông.

Nàng ta cười lên một tiếng, rồi nói:

- Còn nữa, anh phải đề phòng cô vợ của anh nữa, đừng bao giờ để cô ta trốn mất, nửa đêm cũng phải để ý, nếu không có khi cô ta cho anh một đao không biết chừng.

Liều Vĩnh Nam đứng phỗng ra đó, không nói được một tiếng.

Bấy giờ y mới hiểu rõ tâm ý của Tiểu Công Tử, cái lối hành hạ của nàng ta thật hết chỗ tưởng tượng! Trừ nàng ta ra, e chẳng còn ai nghĩ được cái chủ ý độc đáo như vậy.

Liều Vĩnh Nam nghĩ những ngày đau khổ sắp đến, miệng mũi bỗng trở nên đắng chát.

Tiểu Công Tử chấp hai tay ra sau lưng, thung dung nói:

- Chẳng qua tôi còn có thể chỉ cho anh một con đường.

Liều Vĩnh Nam nói:

- Công ... công tử chỉ dùm.

Tiểu Công Tử nói:

- Anh không an lòng cô vợ của anh, cứ việc phé vũ công cô ta, còng chân cô ta lại, còn nếu không cho cô ta mặc y phục, thì càng bảo đảm nữa.

Nàng ta cười hi hi, nói tiếp:

- Một người đàn bà không mặc y phục, thì còn chạy đi đâu cho được.

Liều Vĩnh Nam cảm thấy lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, toàn thân lạnh hân

đi.

Thủ đoạn của Tiểu Công Tử quả thật ác độc, thiên hạ hiếm thấy, danh bất hư truyền! Ai mà đắc tội nàng ta, thật sống không bằng chết.

Có điều nàng ta vẫn có cách để cho người khác sống để chịu tội ... Thảm Bích Quân không cách nào chết được, mà Liễu Vĩnh Nam thì lại không muốn chết.

Nàng ta tha cho Liễu Vĩnh Nam sống để hành hạ Thảm Bích Quân, tha cho Thảm Bích Quân để Liễu Vĩnh Nam suốt đời không được một ngày hưởng thái bình.

Tiểu Công Tử thấy vẻ mặt đau đớn của hai người, bất giác cười lớn lên, nói:

- Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, hai vị hãy sớm động phòng đi thôi!

Liễu Vĩnh Nam ngẩng gương mặt kiêu diễm của Thảm Bích Quân, tuy biết đây là cái hố sâu thăm thẳm, y cũng chỉ ráng bờ mắt ra nhảy xuống.

Trước mắt Thảm Bích Quân vẫn còn là khoảng trống không, nàng vẫn còn nhìn mãi phương trời xa xa; Liễu Vĩnh Nam đã đưa tay nắm lấy tay nàng, tính bồng nàng lên, mà nàng vẫn không thấy có cảm giác gì.

Tiểu Công Tử ngẩng đầu lên nhìn trời đã bắt đầu ngả về chiều, mỉm cười ngâm lên:

Kim tiêu lương thần mỹ cảnh

Hoa hồng diệp lục liễu thành âm

Tha nhật ...

Thanh âm của nàng ta bỗng nhiên ngừng lại, nụ cười đông cứng trên gương mặt.

Nàng ta đã cảm thấy được có người đang đứng sau lưng.

Người ấy như là quỷ hồn bỗng dưng xuất hiện, đến lúc ở sát sau lưng nàng ta rồi, nàng ta mới cảm giác ra. Mà ai cũng biết, Tiểu Công Tử chẳng phải là thứ người phản ứng chậm chạp.

Nàng ta hít sâu vào một hơi dài, từ từ thở ra, rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Tiêu Thập Nhất Lang?

Sau lưng một người trầm giọng nói:

- Ngoan ngoan đứng yên đó, không được động đây, cũng không được quay đầu lại.

Quả nhiên là thanh âm của Tiêu Thập Nhất Lang.

Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có khinh công cao đến mức dễ sợ như vậy?!

Tròng mắt của Tiểu Công Tử chuyển động không ngừng, nàng ta nhỏ nhẹ nói:

- Anh yên tâm, tôi vốn giờ vẫn dễ nghe lắm, anh cấm tôi động đây, tôi nhất định không dám động đây.

Tiêu Thập Nhất Lang kêu lên:

- Đại thiếu gia nhà họ Liễu, ông bạn cũng lại đây thôi!

Liễu Vĩnh Nam thấy Tiểu Công Tử sợ người này quá như vậy, y đang lấy làm kỳ quái, đến lúc nghe tới tên Tiêu Thập Nhất Lang, hồn phách y đã bị sợ quá bay đi đâu mất, người ham sắc dục to gan bằng trời, đụng tới chuyện khác, lá gan không chắc đã lớn đồng dạng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cái vị công tử này, ông bạn có quen biết không?

Liễu Vĩnh Nam đáp:

- Quen ... quen biết.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thật ra, ông bạn nên gọi y là tiểu cô nương mới đúng.

Liễu Vĩnh Nam ngẩn người ra, hỏi:

- Tiểu cô nương?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng, nói:

- Không lẽ ông bạn nhìn không ra cô ta là đàn bà?

Cặp mắt của Liễu Vĩnh Nam lại trở nên trừng trừng hẩn ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ông bạn xem cô ta so với Liên phu nhân thế nào?

Liễu Vĩnh Nam liếm mép, đáp:

- Không ... không khác bao nhiêu.

Tiêu Thập Nhất Lang cười xòa, nói:

- Người hiếu sắc, rốt cuộc vẫn là kẻ có mắt.

Y vỗ vỗ vào đầu vai Tiểu Công Tử, nói:

- Cô xem cái vị đại thiếu gia nhà họ Liễu này thế nào?

Tiểu Công Tử liếc liếc mắt, cười quyến rũ nói:

- Thiếu niên anh hùng, còn là đệ tử danh gia, ai mà lấy được chàng ta thật là có phúc khí.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô chịu lấy y không?

Tiểu Công Tử đáp:

- Tôi chịu quá đi rồi!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đã vậy thì, tôi đứng ra tác hợp cho các người, để hai vị ở đây làm lễ thành thân đi thôi! Vả lại, động phòng hoa chúc, đều đã bày sẵn ra đó.

Liễu Vĩnh Nam lại ngăn người ra.

Y chẳng biết hôm nay mình được vận hên, hay bị xúi quẩy, hình như y bỗng tự dưng biến thành thứ đồ quý thơm phức, ai ai cũng tranh nhau hiến dâng mỹ nữ đẹp như hoa như ngọc lại gả cho y.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Đại thiếu gia nhà họ Liễu, ông bạn có chịu không?

Liễu Vĩnh Nam gầm đầu, bất giác nhìn lên qua Tiểu Công Tử, ấp úng trong miệng:

- Tôi ... tôi ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ông bạn cũng đừng quá sợ như vậy, cô dâu này tuy có hung dữ một tý, nhưng nếu ông bạn phế hết vũ công của cô ta, rồi lột hết áo quần cô ta ra, cô ta có hung cũng hung không nổi.

Tiểu Công Tử lập tức giành lấy cười nói:

- Tôi mà được lấy Liễu Công Tử, dù có bị tàn phế, trong lòng cũng rất sung sướng.

Nàng ta bỗng nhiên rên lên một tiếng, người đã lọt vào trong lòng của Liễu Vĩnh Nam, cánh tay quàng lấy cổ của y, kiều mị nói:

- Anh này, còn không mau bồng em vào động phòng, em chờ không muốn nổi nữa đây.

Liễu Vĩnh Nam cảm thấy thân hình mềm mại thơm tho trong lòng, đang có chỗ thần hồn điên đảo.

Bỗng nhiên Tiêu Thập Nhất Lang hét lên một tiếng:

- Coi chừng!

Trong tiếng hét, Liễu Vĩnh Nam bỗng cảm thấy cần cổ bị người giựt một cái, thân hình không tự chủ được xoay đi một vòng, thành ra đứng quay lưng lại với Tiêu Thập Nhất Lang, thân hình biến thành cái mộc che Tiểu Công Tử.

Tiếp theo đó, bụng y bị người ta đâm cho một quyền nặng nề, cả người bay tung về hướng Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiểu Công Tử vừa đâm ra một quyền, người đã bay lên không, cánh tay vung lên phát ra mấy tia sáng lạnh xẹt tới hướng Thẩm Bích Quân.

Tiêu Thập Nhất Lang lần này đã biết thế nào nàng ta cũng giở trò, có điều

vẫn chậm một bước.

Tuy y đã đánh tạt đi ám khí nhắm tới Thảm Bích Quân, nhưng y không còn rượt theo kịp được Tiểu Công Tử.

Chỉ nghe tiếng cười như chuông ngân của Tiểu Công Tử vọng lại:

- Tiêu Thập Nhất Lang, anh không cần phải làm mai mối cho tôi, tương lai tôi mà muốn lấy chồng, nhất định tôi lấy anh, tôi đã nhắm trúng anh rồi. Thân hình của Liễu Vịnh Nam đã đổ sầm xuống.

Nội tạng của y đã bị một quyền của Tiểu Công Tử chấn động tan nát, hiển nhiên không còn sống nổi.

Cặp mắt của Thảm Bích Quân vẫn đang còn trống không, hình như nàng ta đã bị biến ra người mất trí.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, thật tình y không hiểu con người của Tiểu Công Tử làm sao mà sinh ra! Tim của nàng ta đen ngòm, ra tay ác độc, ứng biến nhanh nhẹn, đến Tiêu Thập Nhất Lang cũng không khỏi lấy làm bội phục.

Hồi nãy y vừa gặp mặt, đáng lý ra là giết chết nàng ta cho xong, nhưng kỳ quái là, tuy y biết bụng dạ như rắn độc của nàng ta, vậy mà cứ chần chừ không nỡ lòng hạ tay!

Xem nàng ta mỹ lệ như vậy, hoạt bát như vậy, ngây thơ như vậy, thật làm người ta không thể nào tin được, đây là một ác ma giết người không chớp mắt.

13. Thu Đăng

Trong phòng chỉ có một cái giường, một cái ghế, một cái bàn.

Tiêu Thập Nhất Lang bị kẹt cứng trong phòng đã được ba hôm, hầu như chưa đạp chân ra khỏi đó một bước.

Thảm Bích Quân cũng đã hôn mê mất ba hôm.

Trong ba hôm đó, nàng không ngớt vùng vẫy, la hét, khóc lóc ... như đang đánh nhau với một con ác quỷ vô hình nào đó, có lúc toàn thân nàng lạnh rung cả lên, có lúc lại nóng muốn chảy thành nước.

Bây giờ xem ra nàng đã dần dần an tĩnh lại.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, trong lòng nói không hết nỗi đồng tình, nỗi thương xót.

Có điều đợi nàng tỉnh lại rồi, chắc chắn y không để lộ cái tình cảm ấy ra.

Con người nàng tuy mỹ lệ, mà không kiêu ngạo; tuy thông minh, mà không giả hoạt, tuy ôn nhu, mà rất kiên cường, gặp phải chuyện oan

uổng lớn lao đến đâu, cũng tuyệt không hề mở miệng than van.

Chính là thứ đàn bà trong mộng tưởng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Cả đời y chỉ đợi có mỗi một người đàn bà như vậy.

Có điều, đợi nàng tỉnh lại, y vẫn cứ lạnh lùng không để ý gì đến nàng như cũ.

Bởi vì, nàng đã là vợ người khác rồi.

Ngay cả như nếu nàng chưa phải là vợ của ai, thiên kim tiểu thư con nhà Kim Châm Thẩm Gia, chắc chắn không thể có chuyện gì liên hệ với Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang rất rõ ràng chuyện đó, trước giờ y vốn điều khiển được tình cảm riêng tư của mình.

Bởi vì, y phải như vậy.

- Cỡ thứ người như mình, không chừng số mạng đã chú định sống cô độc một mình!

Tiêu Thập Nhất Lang than lên một tiếng nhỏ, lại đốt đèn lên.

Ánh đèn chiếu dịu dàng lên gương mặt mỹ lệ của Thẩm Bích Quân, đôi mắt nàng rớt cuộc cũng mở ra ...

Thẩm Bích Quân cũng nhìn ra được Tiêu Thập Nhất Lang.

Cái người trẻ tuổi với cặp mắt to to ấy đang ngồi bên cạnh nàng, yên lặng nhìn nàng.

Đây phải chăng lại là một giấc mộng? Mấy hôm nay, mộng quả thật quá nhiều, mà quá sợ đi thôi.

Nàng nhắm mắt lại, hy vọng giấc mộng này vĩnh viễn không phải tỉnh lại; có điều đợi đến lúc nàng mở mắt ra lại, người trẻ tuổi với cặp mắt to to ấy vẫn còn đang ngồi nơi đó, yên lặng nhìn nàng.

Khóe miệng nàng rớt cuộc cũng lộ ra được nụ cười, ánh mắt đượm nỗi cảm kích vô hạn, nàng dịu dàng nói:

- Anh lại cứu tôi lần nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi lo thân tôi còn chưa xong, sức đâu còn lo cho người khác?

Thẩm Bích Quân than lên một tiếng, nói:

- Anh dấu tôi làm gì, tôi biết lần trước anh cũng đã cứu tôi ra khỏi bàn tay của hắn ta.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hắn ta? Hắn ta là ai?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tự nhiên anh biết rồi, tức là tên ... tên Tiểu Công Tử ấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đại công tử, Tiểu công tử, tôi chẳng biết ai cả.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng nhất định hần ta nhận ra anh, không những vậy, hần ta còn sợ anh nữa, bởi vậy mà tuy hần ta biết tôi ở trong miếu sơn thần, hần ta không dám tới.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tại sao hần ta lại sợ tôi? Không lẽ con người tôi đáng sợ lắm sao?

Thẩm Bích Quân than thở:

- Cái lũ ngụy quân tử mới đáng sợ, tôi thật nhìn lầm người, tôi cũng trách lầm anh nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Cỡ thứ người như cô, không nên đi lung tung ra chốn giang hồ.

Y đứng dậy, mở tung cửa sổ, lạnh lùng nói tiếp:

- Chuyện cô không hiểu quá ít, mà lời cô nói thì quá nhiều.

Bên ngoài song cửa thật yên lặng.

Quanh đây trong vòng mấy trăm dặm, chỉ sợ tìm không ra khách điểm nào làm ăn vắng khách như thế này ... nói cho đúng, nơi đây cũng không đủ tư cách để xưng là khách điểm.

Trong vườn ngay cả đèn đuốc cũng không có.

May mà trên trời còn có những vì sao, làm nổi bật thân hình Tiêu Thập

Nhất Lang đứng bên song cửa, trông thật cô đơn, tịch mịch làm sao.

Miệng y lại khẽ hừ lên bài ca.

Thẩm Bích Quân nhìn cái bóng cao lớn in trên nền trời của y, bỗng nhiên cảm thấy như con chim nhạn lạc bầy, trong cơn mưa bão tìm ra được một cây cổ thụ khổng lồ, trong lòng nàng bất giác bình tĩnh trở lại.

Bây giờ dù y có nói gì, nàng cũng chẳng thấy tức giận gì nữa.

Một hồi thật lâu, nàng mới cất tiếng hỏi nhỏ:

- Anh đang hát gì vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì cả.

Lại một hồi thật lâu, Thẩm Bích Quân một mình bỗng bật cười lên, nói:

- Anh xem có kỳ quái không, có người còn tưởng anh là Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng tôi thì biết rõ rằng, anh không phải là Tiêu Thập Nhất Lang, bởi vì xem anh không giống một người hung ác.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng quay đầu lại, hững hờ nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang là một người rất hung ác sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Không lẽ trước giờ anh chưa nghe những chuyện hắn đã làm sao?

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng một hồi, nói:

- Cô biết rõ chuyện của hắn làm lắm sao?

Thẩm Bích Quân hần học nói:

- Chỉ cần tôi biết một chuyện cũng đã quá đủ, bất kỳ chuyện gì hắn làm đều đáng bị xử chặt đầu!

Tiêu Thập Nhất Lang lại yên lặng một hồi thật lâu nữa, mới từ từ nói:

- Cô muốn chặt đầu y?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi mà gặp hắn, nhất định không để hắn sống sót làm hại người nào khác!

Tiêu Thập Nhất Lang cười lạnh lên một tiếng, nói:

- Cô mà gặp y, không còn sống sót chỉ sợ là cô đấy thôi!

Thẩm Bích Quân đỏ mặt lên.

Chính lúc ấy, bỗng có tiếng chân vang lên, điểm tiểu nhị tay cầm đèn lồng, dẫn theo một lão già áo xanh, mặc đồ kiểu gia đình lại.

Hai người đi lại giữa sân dừng bước lại, điểm tiểu nhị hướng cửa sổ bên này chỉ một cái. Lão già mặc áo xanh ra kiểu gia đình nhắm chừng Tiêu Thập Nhất Lang, cười giả lả hỏi:

- Xin hỏi thẩm đại ca, thiếu phu nhân nhà họ Liên có ở đây không vậy?

Vừa nghe đến thanh âm ấy, ánh mắt của Thẩm Bích Quân bỗng sáng lên, cao giọng nói:

- Có phải Thẩm Nghĩa đấy không? Tôi ở đây, mau vào.

Lão già áo xanh chính là tráng đinh của Thẩm gia trang tên là Thẩm Nghĩa, nhà lão ta đời đời làm nô bộc nhà họ Thẩm, Thẩm Bích Quân chưa ra đời, lão ta đã làm việc trong đó.

Lão ta vừa nghe tiếng Thẩm Bích Quân, chẳng còn để ý gì đến Tiêu Thập Nhất Lang, ba chân bốn cẳng chạy lại, đẩy cửa bước vào, hối hả cúi đầu lạy ở trước giường, ảo não nói:

- Lão nô không biết tiểu thư ở đây chịu khổ, lại nghênh đón trễ, xin tiểu

thơ thứ tội cho.

Thẩm Bích Quân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nói:

- Người lại đây thật là tốt, thái phu nhân ra sao? Lão nhân gia vẫn khỏe chứ?

Thẩm Nghĩa đáp:

- Tin tức tiểu thư bị ngộ nạn, đã sớm truyền bá giang hồ, thái phu nhân biết tin lập tức phái bọn lão nô mấy người đi khắp nơi tìm kiếm, hôm nay mới ngẫu nhiên nghe bọn điểm tiểu nhị nói, chỗ họ có một người nữ khách, bệnh tình rất trầm trọng, có điều mặt mày đẹp như thiên tiên, lão nô lập tức đoán ra ngay rất có thể là tiểu thư.

Lão ta thở ra một hơi thật dài, nói:

- May là trời xanh có mắt, rốt cuộc cũng cho lão nô được gặp lại tiểu thư, thái phu nhân mà nghe được tin, chắc chắn vui mừng hết sức ...

Nói đến đây, chính lão ta cũng mừng quá chảy nước mắt.

Thẩm Bích Quân thì vui mừng quá thốt không nên lời.

Thẩm Nghĩa lau nước mắt nói:

- Thương thế của tiểu thư không đến nỗi gì nữa chứ?

Thẩm Bích Quân gật gật đầu, nói:

- Bây giờ đã đỡ nhiều lắm.

Thẩm Nghĩa nói:

- Nếu vậy thì, xin tiểu thư về nhà thôi! Cho thái phu nhân đỡ phải lo lắng quá.

Thẩm Bích Quân đưa mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang đang đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn, nàng do dự hỏi:

- Bây giờ ... không khỏi trễ lắm sao?

Thẩm Nghĩa cười nói:

- Mùa thu trời có ngắn đi một chút, thực ra bây giờ chỉ mới giờ Dậu, hưởng hồ lão nô đã chuẩn bị xe ngựa hẵn hoi cho tiểu thư

Thẩm Bích Quân lại liếc mắt nhìn qua Tiêu Thập Nhất Lang.

Thẩm Nghĩa hình như bây giờ mới phát hiện trong phòng còn có thêm một người, lão cười giả lả hỏi:

- Vị công tử gia này là ...

Thẩm Bích Quân nói:

- Vị này là ân nhân cứu mạng cho tôi, lão mau mau thay mặt tôi cúi đầu cảm tạ ông ta.

Thẩm Nghĩa lập tức bước lại, bái phục dưới đất, nói:

- Đa tạ công tử ân đức, Thẩm gia trang toàn thể đều cảm tạ người cứu giúp cho.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nhìn lão ta, hỏi:

- Người là người của Thẩm gia trang?

Thẩm Nghĩa cười nói:

- Lão nô thị phụng thái phu nhân đã được bốn mươi năm nay, công tử ...

Lão ta còn chưa kịp nói hết lời, Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên túm lão ta từ dưới đất lên, từ trái qua phải, xuôi xuôi ngược ngược, quật cho lão ta mười mấy cái bạt tai.

Thẩm Nghĩa bị tát văng hết cả răng ra, ngay cả la cũng không la được tiếng nào.

Thẩm Bích Quân kinh hãi quá, hỏi:

- Anh làm gì vậy? Lão ta đúng là người nhà của tôi, tại sao anh đối đãi lão ta như vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thèm để ý đến nàng, nắm Thẩm Nghĩa lên quăng ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói:

- Về nói với người sai người lại đây, nói với hắn, muốn gì thì lại đây, ta sẽ chờ hắn.

Thẩm Nghĩa ôm lấy miệng, hàm hồ ấp úng nói:

- Thái phu nhân sai ta lại đây, người ý thế lực gì mà đánh người ta?

Tiêu Thập Nhất Lang gần giọng nói:

- Cái thứ người như ngươi, giết còn chưa sao, huống gì đánh đập? Người còn chưa bỏ ra khỏi nơi đây, ta sẽ giết ngươi thật đó.

Thẩm Nghĩa nghe nói bấy giờ mới vừa bỏ vừa lết, chạy ra khỏi vườn, lại chửi mắng lên.

Thẩm Bích Quân mặt mày cũng trắng bệch, hiển nhiên đã giận quá độ, miễn cưỡng dần lại hỏi:

- Thẩm Nghĩa làm công cho nhà tôi đã được bốn chục năm nay, trước sau vốn rất trung thành, không lẽ anh cho là có người lạ sai lão ta lại đây hại tôi sao?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời.

Thẩm Bích Quân nói:

- Anh cứu tôi, tôi suốt đời rất cảm ơn đức, có điều, tại sao anh muốn giữ tôi lại nơi đây?

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Tôi không có ý đó.

Tuy thanh âm của y lạnh băng, nhưng trong ánh mắt đã lộ ra vẻ thê lương đau khổ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu không, anh làm vậy là có ý gì?

Tuy nàng đã hết sức dè nén, giọng nói vẫn không dấu hết được âm điệu hằn học.

Tiêu Thập Nhất Lang bóp chặt hai nắm tay, nói:

- Không lẽ cô cho tôi có ác ý với cô?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu anh không có ác ý gì với tôi, xin anh hãy đưa tôi về nhà.

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng một hồi lâu, thở ra một hơi dài, nói:

- Bây giờ còn chưa được!

Y còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng rồi dừng lại.

Thẩm Bích Quân cắn môi, hỏi:

- Anh tính chờ đến bao giờ thì mới đưa tôi về nhà?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không chừng chờ thêm năm ba hôm nữa ...

Y đột nhiên đẩy cửa bước ra.

Thẩm Bích Quân lớn tiếng nói:

- Chờ một chút, còn nói chưa xong chuyện, anh không được đi.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng buồn quay đầu lại, đi thẳng một hơi.

Thẩm Bích Quân tức quá tay chân run cả lên.

Trong lòng nàng vốn đang có mặc cảm có điều không phải với Tiêu Thập Nhất Lang, cảm thấy mình phải từ nay ráng bù đắp lại với y, tuyệt đối không thể làm điều gì cho y phật lòng.

Nhưng người này làm chuyện gì cũng quá kỳ quái, cũng làm cho người ta nghi ngờ. Tức nhất là trong lòng y hình như có bao nhiêu tâm sự, mà nhất định chẳng nói cho ai nghe câu nào.

Trên bàn còn bình rượu Tiêu Thập Nhất Lang để lại hơn quá nửa.

Thẩm Bích Quân cảm thấy trong lòng buồn bực hết sức, không chỗ nào phát tiết, nàng cầm bình rượu lên, uống ừng ực một hơi.

Thẩm Bích Quân không phải là người hay uống rượu.

Hạng người thực nữ như nàng, dù có muốn uống rượu, cũng chỉ hớp một chút là xong; cả đời nàng cộng lại số lượng rượu, chỉ sợ chưa chắc đã bằng uống một lần này.

Hơn một nửa bình rượu vào bụng, nàng cảm thấy một luồng hơi nóng

chạy từ trên cổ xuống, trong bụng làm như có một lò lửa đang thiêu nóng hừng hực.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, lò lửa ấy bỗng chạy từ dưới bụng lên đỉnh đầu.

Người chưa từng uống rượu, không bao giờ thưởng thức được sự kỳ diệu đó. Trong đầu nàng bây giờ chỉ còn là một khoảng trống mơ mơ hồ hồ. Tư tưởng trong đầu của nàng, đột nhiên hình như biến thành sáng suốt cực kỳ, mà thật ra nàng chẳng biết mình nghĩ gì.

Bình thời nàng rất tự kềm chế, ước thúc, không được mất mặt, không được thất lễ, không được làm hỏng chuyện, không được nói hỏng lời, không được dắc tội người ta ...

Có điều bây giờ bao nhiêu điều ước thúc, toàn bộ hình như đã được thả tung.

Bình thường những điều nàng không cho là quan trọng, bây giờ bỗng biến thành quan trọng ra.

Nàng mơ mơ hồ hồ nằm đó một hồi, bỗng sức nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.

- Người này thật tình làm chuyện quá kỳ quái đi thôi, thái độ xem ra có vẻ ám muội, tại sao y đuổi Thẩm Nghĩa đi? Tại sao không chịu đưa mình về nhà?

Nàng càng nghĩ càng tức, thật tình không thể nhịn được chút nào nữa.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy mình phải mau mau về nhà lập tức, càng sớm càng tốt.

- Y không chịu đưa mình về, không lẽ mình không thể nhờ người khác đưa mình về?

Nàng cảm thấy mình nghĩ quá đúng, thật tình không thể chờ thêm một giây phút nào, do đó, nàng lồm cồm bò dậy, lấy hết toàn thân khí lực, la lớn lên:

- Điểm gia ... điểm tiểu nhị ... mau lại đây, mau lại đây ...

Thật tình nàng cũng không ngờ mình có lúc cũng la lớn lên được như vậy.

Tiểu nhị làm như đột nhiên bỗng xuất hiện ra trước mắt, y hỏi nàng:

- Cô nương có điều gì sai bảo?

Thẩm Bích Quân nói:

- Mau kiếm cho ta một cỗ xe, ta muốn về bây giờ, mau, mau ...

Tiểu nhị ngập ngừng nói:

- Bây giờ sợ không mượn được xe.

Thẩm Bích Quân nói:

- Người ráng tìm cách cho ta, tùy ý người, bao nhiêu tiền ta cũng trả.

Tiểu nhị vẫn còn ngập ngừng, quay người lại hỏi:

- Khách quan, thật tình muốn mượn xe không?

Bấy giờ Thẩm Bích Quân mới phát hiện ra Tiêu Thập Nhất Lang đang đứng sau lưng tiểu nhị, cơn giận bùng bùng nổi lên, lớn tiếng nói:

- Ta muốn về nhà là chuyện của ta, mắc mớ gì đến hần? Tại sao người hỏi hần làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu, nói:

- Cô uống say rồi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Ai nói tôi say rồi? Tôi uống có tý rượu là say sao?

Nàng vẫy tay với tiểu nhị, nói:

- Mau đi tìm cho ta một cỗ xe, đừng để ý đến hần, hần mới là người say rượu.

Tiểu nhị nhìn nàng, rồi lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu.

Thẩm Bích Quân la lên, nói:

- Anh không chịu đưa tôi về, tại sao lại không cho tôi về một mình? Anh là gì của tôi? Tại sao lại muốn can dự đến chuyện của tôi?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, nói:

- Thật tình cô say quá rồi, nghỉ ngơi một lát thôi! Có chuyện gì sáng mai nói chuyện được không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Không được, bây giờ tôi muốn đi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bây giờ cô chưa đi được.

Thẩm Bích Quân tức giận quá, nói:

- Anh lấy tư cách gì oai hiếp tôi? Anh cứu tôi, anh tưởng tôi là người của anh sao? Anh đừng có nghĩ lắm, thật tình tôi chẳng thèm anh cứu, anh mà không cho tôi đi, anh giết tôi còn hơn!

Nàng chập choạng, tính chồm về phía Tiêu Thập Nhất Lang.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, người của nàng đã rớt từ trên giường xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang tự nhiên đưa tay lên muốn đỡ, có điều tay của y vừa mới chạm vào, Thẩm Bích Quân đã lớn tiếng la lối om sòm lên:

- Cứu mạng, cứu mạng, cường đạo a, mau gọi quan binh lại bắt hần ...

Tiêu Thập Nhất Lang tức quá mặt mày muồn xanh lè cả lên, đang tính bỏ tay ra, nào ngờ Thảm Bích Quân bỗng nhiên chồm tới cắn một cái thật mạnh vào mu bàn tay của y.

Thảm Bích Quân mà biết cắn, thật là chuyện không ai tưởng tượng được.

Nàng cắn y trên mu bàn tay, mà thật ra là cắn vào trái tim của y.

Thảm Bích Quân thở hổn hển nói:

- Tôi tưởng anh là người tốt, thì ra cũng cùng một thứ với những hạng người kia, cứu tôi cũng chỉ là để mưu đồ, thì ra anh còn khả ố hơn cả bọn họ!

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ nhắm mắt lại, đột nhiên y xoay người bước ra khỏi phòng.

Thảm Bích Quân cảm thấy câu nói của mình hồi nãy thật là hay quá, mắng cho tên này xấu hổ phải bỏ đi. Bình thời, đương nhiên nàng không thể mở miệng ra nói được những lời như vậy. Có điều uống rượu vào rồi, "linh cảm" tự nhiên mà tới, tài ăn nói cũng tự nhiên sinh ra.

Nàng quyết định từ nay về sau, phải uống rượu thường hơn.

Tự nhiên nàng cho mình nói không sai điểm nào, người uống rượu thường thường đều cho mình là người có lý, làm chuyện gì cũng đều đúng, chỉ có người khác là sai thôi.

Tiểu nhị đứng xem nãy giờ, chờ cả người ra, đang còn ngớ ngẩn.

Thảm Bích Quân đứng thở một hồi, đột nhiên nhìn hẩn cười.

Nàng cười là để cho hẩn biết mình đang tỉnh lắm, đang còn lý trí lắm.

Tiểu nhị cũng chẳng biết gì giả lả cười theo.

Thảm Bích Quân nói:

- Tên đó thật không biết điều tỵ nào, có phải không?

Tiểu nhị nói:

- Dạ, dạ dạ dạ.

Thảm Bích Quân thở ra một hơi nói:

- Ta vốn chẳng muốn cãi nhau với những hạng người như vậy, có điều sao mà hẩn khả ố quá.

Tiểu nhị gật đầu bừa:

- Dạ, dạ dạ dạ.

Thảm Bích Quân chậm chậm gật gật đầu, trong lòng cảm thấy dễ chịu, bởi vì còn có người về phe bên nàng. Trên đời này, những hạng người không biết điều xem ra cũng không nhiều lắm.

Tiểu nhị len lén nhấc bước, tính chuồn ra.

Thẩm Bích Quân đột nhiên hỏi:

- Người có biết Thẩm gia trang bên cạnh hồ Đại Minh không?

Tiểu nhị giả lả cười nói:

- Người chung quanh đây mấy trăm dặm ai mà không biết Thẩm gia trang.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Người có biết ta là ai không?

Tiểu nhị lắc lắc đầu, tiếp tục cười vồn vã nói:

- Cô nương lại chiếu cố cửa tiệm lần đầu tiên, lần sau lại, tiểu nhân sẽ nhận ra ngay.

Người uống rượu say rồi, ai cũng phải ngán, tiểu nhị vốn đã tính chuồn sớm, có điều còn không dám đi, phải ở đó đẩy đưa vài câu.

Thẩm Bích Quân cười nói:

- Cho người biết, ta là Thẩm cô nương ở Thẩm gia trang, nếu nội trong đêm nay người đưa ta được về tới Thẩm gia trang, ta sẽ nhất định thưởng cho người trọng hậu.

Tiểu nhị đột nhiên ngớ mặt ra, không ngớt nhìn Thẩm Bích Quân dò ý.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Người không tin sao?

Tiểu nhị ngần ngừ, lắp bắp nói:

- Cô nương quả thật là người Thẩm gia trang, sợ không về nhà được.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Tiểu nhị đáp:

- Thẩm gia trang đã bị đốt thành tro bụi, người trong nhà kẻ chết, kẻ bị thương, kẻ bỏ đi mất, bây giờ không còn một ai.

Thẩm Bích Quân đột nhiên cảm thấy trái tim như bị xé ra làm đôi, đứng ngớ mặt ra một hồi, rồi la lên:

- Ta không tin, người nói gì ta cũng không tin.

Tiểu nhị cười giả lả nói:

- Tiểu nhân làm sao dám nói ngoa với cô nương?

Thẩm Bích Quân đập tay lên giường, ré giọng lên nói:

- Người thông đồng với hán lại đây gạt ta, các người đều không phải là người tốt!

Tiểu nhị lắc lắc đầu, lảm bảm nói:

- Cô nương không tin, tiểu nhân chẳng biết cách nào hơn ...

Thẩm Bích Quân đã phủ phục xuống giường khóc lóc thảm thiết.

Tiểu nhị tính bỏ đi, nghe tiếng nàng khóc lóc, lại dừng chân.

Đàn bà khóc lóc, vốn vẫn làm cho đàn ông mềm lòng, huống gì là một người đàn bà mỹ lệ như Thảm Bích Quân.

Tiểu Nhị đột nhiên thở ra một tiếng dài, nói:

- Được! Cô nương muốn đến xem Thảm gia trang ra sao, tiểu nhân đưa cô nương lại đó!

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi uống rượu sầu một mình.

Y cũng muốn uống say khướt cho xong, kỳ quái là, y uống hoài mà vẫn không say.

Mấy ngày vừa qua, y cảm thấy mình như biến thành một người khác.

Biến thành thật là buồn cười.

Y vốn là một người thật phong lưu, hào sảng; vậy mà mấy hôm nay, chính mình cũng cảm thấy mình biến thành ra nhằng nhằng nhì nhì, quanh co queo cọ.

- Tại sao mình không thản nhiên nói cho cô ta biết, Thảm gia trang đã trở thành một đám tro tàn? Tại sao mình phải đi giấu diếm, cô ta bị chấn động, liên can gì đến mình?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt lên một tiếng, lại uống cạn thêm một ly.

- Mình và cô ta không quen không biết, tại sao đi lo chuyện thiên hạ, tự mình làm khổ mình?

Thảm Nghĩ vừa lại, Tiêu Thập Nhất Lang lập tức biết ngay, lão ta đã bị Tiểu Công Tử mua chuộc; Thảm gia trang đã bị đốt mất tiêu, làm gì còn đem được Thảm Bích Quân “về nhà” nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang không thể giải thích được, bởi vì y sợ Thảm Bích Quân không chịu nổi tin tức kinh khủng ấy! Mấy hôm nay nàng đã chịu đựng quá nhiều những gì không mấy ai chịu đựng nổi.

Y sợ Thảm Bích Quân phát điên.

- Mình dối đãi cô ta như vậy, ít nhất cô ta cũng tin tưởng vào mình một tý mới phải ... Cô ta đã không tin mình, tại sao mình còn đi lo lắng cho cô ta làm gì nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy thật tình mình không nên như vậy, y quyết định từ nay mình sẽ không đi lo chuyện của nàng nữa, đỡ phải bị người ta hiểu lầm, mà cũng đỡ cho mình tức giận không đâu.

Nghe tiếng xe ngựa bên ngoài, y biết tiểu nhị rốt cuộc cũng đem Thảm Bích Quân đưa đi xem Thảm gia trang.

Y lập tức lại lo lắng:

- Tiểu Công Tử nhất định đang ngấm ngầm dò xét, hẳn mà biết cô ta đi một mình, nhất định sẽ không buông tha!

Tiêu Thập Nhất Lang bất giác đứng thẳng người dậy, nhưng y lại từ từ ngồi xuống!

- Mình đã nói sẽ không xen vào chuyện cô ta, tại sao lại đi lo cho cô ta?

Ngay cả chồng cô ta còn không lo lắng gì đến cô ta, tại sao mình phải nhiều chuyện? Mình là thứ gì?

- Chẳng qua, quả thật cô ta say quá, nói chuyện nhiều khi cũng không biết mình nói gì, người say nói gì, tỉnh lại nhất định sẽ hối hận thôi, cũng phải tha thứ cho cô ta mới phải.

- Dù mình có cứu cô ta thêm một lần nữa, không chừng cô ta cũng còn xem mình là đang có ý đồ, đợi đến lúc cô ta biết mình là Tiêu Thập Nhất Lang, lòng tốt của mình lại càng biến thành ác ý.

- Có điều, đã lỡ cứu phải cứu cho tới nơi! Mình đã cứu cô ta hai lần, tại sao không cứu thêm lần nữa? Làm sao mình nỡ nhỡ tâm nhìn cô ta lọt vào tay Tiểu Công Tử?

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi uống ly này qua ly khác, trong lòng đầy những mâu thuẫn.

Tâm hồn y chưa bao giờ tán loạn như bây giờ.

Đến phút cuối cùng, y mới hạ quyết tâm.

- Bất kể cô ta cho mình ra sao, mình không thể không cứu cô ta!

Y đứng dậy, soải bước ra ngoài.

Một cơn gió lạnh thổi vào mặt, y cảm thấy trong lòng một tia ấm áp dâng lên, bất giác ngẩng cổ cao lên.

Trong tiếng ca, bỗng nhiên khắp nơi, các cửa sổ đều “cách cách” mở bật ra, mỗi cái cửa sổ thò ra một gương mặt, lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa tức giận, cặp mắt đang lơ đãng, mở lớn nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Có người còn mở miệng mắng lớn.

- Tên này nhất định là thằng say! Đồ điên!

Tiêu Thập Nhất Lang không những không để vào lòng, còn cảm thấy buồn cười.

Bởi y biết mình không phải là thằng say rượu, cũng chẳng phải là thằng điên.

- Chỉ cần trong lòng mình thẳng băng băng, người ta kêu mình là thằng điên thì sao? Chỉ cần mình làm đúng, hà tất phải đi lo lắng gì đến người khác đang nghĩ gì?

Xe ngựa đang chạy rất nhanh.

Xe ngựa cũ kỹ, chạy trên một con đường đá không bằng phẳng, rung chuyển như một con thuyền trong cơn mưa gió mãnh liệt. Nhưng Thẩm Bích Quân thì đang nằm ngủ ly bì trong xe.

Nàng nằm mộng thấy người thanh niên trẻ tuổi có cặp mắt lớn lớn ấy, đang đứng trước mặt nàng khóc, rồi lại đổi ra cười; cười đến là đáng hận, nàng hận y cực kỳ, muốn đâm cho y một đao vào trong ngực.

Đợi đến lúc nàng đâm vào ngực y, đột nhiên y biến thành Liên Thành Bích!

Máu, máu chảy như suối, không ngớt chảy ra ngoài thân thể Liên Thành Bích, chảy ra sao nhiều quá, che lấp hết con người của y, chỉ còn lộ ra cái đầu, một cặp mắt.

Cặp mắt ấy đang nhìn Thẩm Bích Quân, xem ra, sao mà bi thương, sao mà đau khổ

...

Thẩm Bích Quân cũng chẳng phân biệt ra được đó là cặp mắt của Liên Thành Bích, hay là của gã thanh niên.

Nàng sợ quá, muốn la lớn lên mà không la được.

Thân thể của nàng hình như đang từ từ bị máu chảy phủ vào.

Máu thật lạnh, lạnh quá thôi.

Toàn thân của Thẩm Bích Quân đang run rẩy, run rẩy không ngừng ...

Nàng phảng phất như nghe có người đang nói chuyện, thanh âm lúc đầu rất xa, rồi từ từ lại gần ... rất gần, như là có người đang kề tai la lớn.

Đột nhiên nàng tỉnh lại.

Xe ngựa không biết lúc nào đã ngừng lại.

Cửa xe mở ra, gió thổi trên người nàng, thật là lạnh, lạnh như máu.

Thân thể nàng còn đang run rẩy không ngớt.

Tiểu nhị đang đứng trước cửa xe, vẻ mặt lộ vẻ đồng tình, lớn tiếng nói:

- Cô nương tỉnh lại, đã đến Thẩm gia trang rồi.

Thẩm Bích Quân ngơ ngác nhìn hấn, phảng phất còn chưa hiểu hấn đang nói gì, nàng cảm thấy đầu của mình tựa như thủy ngân, nặng chình chịch không thể ngẩng lên được.

- Đã đến Thẩm gia trang ... đã đến nhà ...

Nàng thật không dám tin đó là sự thật.

Tiểu nhị ngập ngừng nói:

- Nơi đây chính là Thẩm gia trang, cô nương có muốn xuống xe ...

Thẩm Bích Quân cười, nàng lớn tiếng nói:

- Đương nhiên là xuống xe, đã đến nhà rồi, tại sao còn không xuống xe?

Vừa nói đến chữ “nhà”, nàng chẳng thể chờ thêm phút giây nào nữa, lập tức chập choạng xuống xe, cơ hồ muốn té một cái nặng nề xuống đất.

Tiểu nhị lật đật đỡ lấy, than một tiếng:

- Thật ra ... cô nương không nên xuống xe thì hơn.

Thẩm Bích Quân cười nói:

- Tại sao? Không lẽ muốn đem cả ta lẫn xe khiêng vào hay sao ...

Thanh âm của nàng bỗng đông cứng lại, tiếng cười cũng đông cứng lại.

Cả người nàng bỗng trở thành gỗ cứng.

14. Lôi Điện Song Thần

Mù sương bao phủ trên mặt hồ.

Cảnh sắc mùa thu hồ Đại Minh vĩnh viễn mỹ lệ, bất kể ban ngày, hay chiều tối, nhất là lúc có sương mù, đẹp như cảnh vật tưởng tượng trong trí óc trẻ thơ

Lầu trang điểm của Thẩm Bích Quân ngay cạnh hồ, chỉ cần mở cửa sổ ra là nguyên cảnh sắc mùa thu nhập vào trong lòng, ngay cả lúc nàng còn là cô bé, nàng đã hiểu được cảnh sắc ấy ướm bao vẻ tiêu điều thê lương, đây là nơi bất kể nàng đi đâu đều không bao giờ quên được.

Bởi vậy mà sau này nàng đi lấy chồng, vẫn còn thường thường về nơi đây thăm viếng.

Mỗi lần về, gần đến nơi đây, nàng đều không nhận được, phải thò đầu ra khỏi xe nhìn, chỉ cần thấy cái lầu điểm trang nho nhỏ ấy, trong lòng nàng đã dâng lên cảm giác ấm áp.

Nhưng bây giờ thì lầu điểm trang chẳng còn ở đó.

Những ngôi nhà chính tề nằm bên cạnh cũng chẳng còn ở đó.

Chẳng còn gì ở đó!

Thẩm gia trang cổ kính đó, vĩ đại đó, mỹ lệ đó, phảng phất như không bao giờ bị hủy hoại đó, bây giờ quả thật đã biến thành tro bụi!

Hai cây cột gỗ tượng làm thành cổng lớn, năm nay mới được tô phết mới mẻ, bây giờ đã biến thành hai khối gỗ đen thui, tựa hồ còn đang âm ỷ bốc khói.

Thẩm Bích Quân có cảm giác mình đang biến thành ngọn khói, thành sương mù, không có một chỗ nương tựa, phảng phất tùy lúc có thể biến đi trong cơn gió.

Ai đã phóng lửa đốt Thảm gia trang?

Người trong trang ra sao? Không lẽ toàn bộ đều bị hãm hại? Ai là kẻ ra tay hạ thủ?

Thảm Bích Quân chẳng khóc lóc, thậm chí cũng chẳng rớt nước mắt.

Hình như nàng đã biến thành gỗ đá.

Sau đó, trước mặt nàng bỗng hiện ra một gương mặt già nua hiền hòa, với mái tóc bạc phơ, nụ cười đượm vẻ ba phần oai nghiêm, bảy phần từ ái ...

- Không lẽ ngay cả lão nhân gia cũng không còn nữa sao?

Thảm Bích Quân đột nhiên xông về phía trước.

Nàng đã quên mất chân nàng còn đang bị thương, nàng quên mất đau đớn, chẳng biết tìm đâu ra sức lực, tiểu nhị muốn kéo nàng lại, mà không sao được.

Người của nàng đã xông lại, rơi xuống giữa đám gạch ngói vụn.

Cho đến lúc thân nàng tiếp xúc với đám gạch vụn lạnh lẽo, nàng mới thật tình cảm thụ được sự thực tàn bạo vô cùng đó.

Cuối cùng nàng mới cất tiếng khóc ròng.

Tiểu nhị bước lại, đứng bên cạnh nàng, trong lòng vô cùng thương cảm đồng tình, nhưng không biết làm cách nào an ủi, một hồi lâu, hắn mới ngập ngừng nói:

- Chuyện đã như vậy, tôi thấy cô nương nên trở lại tiểu điểm thôi! Bất kể ra sao, cũng nên bàn tính với vị tướng công ấy một chút.

Hắn thở ra một hơi, lại nói tiếp:

- Thật ra, vị tướng công ấy không phải là người xấu đâu, ông ta không chịu đem cô nương về, không chừng chỉ vì sợ cô nương thấy vậy đau lòng quá thôi.

Hắn đã không nói thì thôi, nói ra lại càng làm cho Thảm Bích Quân đau lòng.

Không nghĩ đến cái gã thanh niên có cặp mắt lớn lớn ấy, nàng đã đủ khổ sở, bây giờ nghĩ đến y, nàng hận không thể móc trái tim của mình ra, đập nát trên mặt đất.

- Ngay cả tiểu nhị còn tin được y, còn hiểu được nỗi khổ tâm của y, còn mình ... mình mang ơn y không biết bao nhiêu, ngược lại chẳng tin y, ngược lại còn mắng y.

Nàng chỉ hy vọng mình vĩnh viễn chưa từng thốt ra những lời nói độc địa ấy.

Bây giờ đương nhiên Tiêu Thập Nhất Lang chẳng muốn lại đây.

Từ trong bóng tối, bỗng nhiên có tiếng người ho khẽ lên mấy tiếng.

Tiểu nhị cảm thấy một luồng ớn lạnh chạy từ xương sống chạy lên, bất giác rờn rợn nổi da gà rùng mình lên một cái

Tiếng ho khẽ từ sau lưng của hắn phát ra, mà hắn không hề nghe có tiếng chân người, hình như người đang ho, phảng phất tự nhiên từ trong sương mù hiện ra.

Đêm khuya sương mù dày đặc, làm sao có người đến đây làm gì?

Hắn bất giác muốn quay đầu lại nhìn, nhưng thật tình không dám, hắn sợ lỡ mà quay đầu lại, không chừng lại thấy những con ma vừa mới bị đốt cháy đen thui như cột nhà kia.

Bỗng nghe Thẩm Bích Quân hỏi:

- Hai vị là ai?

Tiếng khóc lóc của nàng không biết lúc nào đã ngưng bật, không những thế, nàng đã đứng dậy, cặp mắt trong sáng đang nhìn không chớp về phía sau lưng tiểu nhị.

Hắn không ngờ rằng cái vị mỹ nhân yêu kiều khép nép kia, gan dạ lại lớn đến như thế. Hiện giờ không những nàng không lộ vẻ sợ hãi, mà thần sắc lại rất bình tĩnh, không ai nhìn ra được nàng mới vừa qua một cơn khóc lóc thảm thiết.

Nhưng hắn không biết rằng, Thẩm Bích Quân trước giờ vốn rất tự chủ, không khi nào khóc lóc trước mặt người ngoài, hồi nãy nàng khóc lóc ra tiếng, một là nàng đã quá bi thảm muốn chết, hai nữa là nàng xem tiểu nhị thật tình không phải là con người ... tiểu nhị, phu xe, a đầu ... tuy đều là người cả, mà thường thường bị người ta quên bẵng đi sự hiện diện, bởi vậy mà những người đó có khi vô ý mắt thấy tai nghe nhiều điều bí mật. Người thông minh muốn dò thám bí mật, trước hết phải đi tìm những người này.

Đối với họ, hai chữ “bí mật” có nghĩa là “bật mí”.

Lại nghe người đó ho khẽ thêm hai tiếng nữa, rồi mới từ từ nói:

- Thấy cô nương ở đây phúng điếu, phải chăng là người có quan hệ với Kim Châm Thẩm gia?

Người này ăn nói nhỏ nhẹ, từ tốn, rõ ràng là một người rất có hàm dưỡng.

Thẩm Bích Quân ngần ngừ một hồi, gật gật đầu, nói:

- Không sai, tôi họ Thẩm.

Người ấy hỏi:

- Cô nương xưng hô thế nào với Thẩm Thái Quân?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Lão nhân gia với tôi là ...

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên ngừng lại.

Trải qua những biến cố trong mấy hôm nay, ít nhiều gì nàng cũng đã hiểu qua người giang hồ lòng dạ hiểm ác ra sao, cũng học được là:

Gặp người chỉ nói ba phần chuyện

Chuyện đến đâu môi giữ mấy lời

Hai người này lai lịch không rõ ràng, hành tung ra chiều bí mật, nàng lại bị trọng thương mới khỏi, vũ công mười phần còn thừa lại không tới hai phần, làm sao mà không để ý một chút.

Người ấy chờ một hồi, không nghe nói gì nữa, bèn từ từ nói tiếp:

- Cô nương có phải là Liên phu nhân chăng?

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi nói:

- Hồi nãy có thỉnh giáo hai vị quý tính, hai vị vẫn còn chưa nói cho nghe.

Nàng cảm thấy mình ứng đối rất lẹ làng, linh xảo, nhưng không biết rằng, mình đã hỏi như vậy, là đã mặc nhiên thừa nhận mình là ai.

Người ấy cười lên một tiếng, nói:

- Quả nhiên là Liên phu nhân, xin thứ lỗi tại hạ thất lễ.

Câu nói ấy vừa thốt ra, tiểu nhị bỗng thấy hai người sau lưng hần bước ra.

Hai người này một cao một thấp.

Người cao thân thể hùng tráng, mặt như lọ chảo, tay cầm một cây thiết thương so với y còn dài hơn cả ba thước, đầu thương giải thao hồng rung rung, xem ra lại càng lộ vẻ oai phong凛冽.

Người thấp thì thân hình ốm yếu, mặt mày vàng vọt, chưa thấy bệnh mà đã có ba phần như là bị bệnh, cầm trên tay một đôi vũ khí lạ hoắc, Thẩm Bích Quân chẳng biết là thứ vũ khí gì.

Hai người này ăn mặc vốn rất chải chuốt, có điều bây giờ y phục xem ra đã có nếp nhăn, lại còn dính lấm tẩm nước và bùn, xem ra mấy ngày nay chưa có dịp thay qua một lần.

Hai người vừa bước ra, bèn hướng về Thẩm Bích Quân gập mình chào, lễ số rất là cung kính.

Thẩm Bích Quân cũng lập tức đáp lễ, nhưng đôi mắt vẫn nhìn vào hai người, nói:

- Hai vị là ...

Người thấp giành trả lời:

- Tại hạ là Lôi Mãn Đường, ở Thái Hô lại đây.

Y chưa mở miệng ra, người nào cũng ngỡ người vừa rồi mới nói chuyện chính là y, nào ngờ y mở miệng, thanh âm như chuông rền, hình như xem người khác như một kẻ điếc.

Người cao nói tiếp theo:

- Tại hạ họ Long, tên là Quang, thảo tự Thiểm, xin phu nhân chỉ giáo thêm cho.

Người này thân hình khô vôi, tướng mạo thô bạo, ăn nói thì ngược lại văn vẻ nho nhã, so với con người của y thật là hai thái cực.

Tiểu nhị đứng nhìn cặp mắt mở to trừng trừng, cảm thấy câu "người không thể đoán được bằng tướng mạo" thật là đúng quá cỡ.

Thẩm Bích Quân thở phào nói:

- Thì ra là Lôi đại hiệp và Long nhị hiệp ...

Thì ra hai người Lôi Mãn Đường và Long Nhất Thiểm tình thân như cốt nhục, không bao giờ rời nhau một bước, giang hồ gọi họ là "Lôi Điện Song Thần".

Thái Hồ Lôi Thần Lôi Mãn Đường thiện nghệ xử dụng Lôi Công Tạc, chiêu thức tinh kỳ, bất kỳ trên đất dưới nước, đều vận chuyển như ý, thêm nữa trời sinh phú bẩm thần lực kinh hồn, có thể nói là dũng cảm hơn cả vạn người.

Long Quang xưng hiệu Nhất Thiểm, tự nhiên là khinh công cao cường.

Hai người hùng cứ vùng Thái Hồ, hiệp danh nổi tiếng như cồn, tuy Lôi Mãn Đường tính tình nóng như lửa, nhưng cũng là vì trượng nghĩa việc công, trong giang hồ là một tay hảo hán số một.

Tuy Thẩm Bích Quân chưa từng gặp qua hai người, nhưng nàng nghe danh đã lâu, bây giờ nghe nói là họ, trong lòng cũng cảm thấy tạm yên, trên mặt bất giác lộ vẻ tươi cười.

Nhưng nụ cười vừa mới hé đã vội tắt ngấm, Bành Bằng Phi và Liễu Vĩnh Nam chẳng phải nổi tiếng hiệp nghĩa đó sao, nhưng bọn họ làm những chuyện không bằng cảm thú.

Nghĩ đến đó, nàng còn cười sao nổi.

Lôi Nhất Thiểm khom người nói:

- Tiện danh bọn tại hạ nào đáng gì, chữ "hiệp", lại càng không dám.

Thẩm Bích Quân miễn cưỡng cười một tiếng, nói:

- Hai vị từ Thái Hồ xa xôi lại đây, không biết có chuyện gì yếu khẩn?

Lôi Nhất Thiểm thở ra một hơi nói:

- Bọn tại hạ vốn vội vã đến đây để chúc mừng tuổi thọ thái phu nhân, nào

ngờ ... lại chậm một bước.

Bốn chữ “Lại chậm một bước” nghe trong tai Thẩm Bích Quân, thật là một cú sét đánh giữa trời không, chấn vỡ tan tành hồn phách của nàng.

Nàng đang tính hỏi bọn họ Thẩm thái phu nhân có ngộ nạn không?

Có điều làm sao nàng dám hỏi ra miệng.

Lôi Mãn Đường nói:

- Chúng tôi lại đây được hai hôm nay.

Câu nói ấy làm như chưa nói hết, y đã ngừng lại, bởi vì chính y cũng biết mình nói rất lớn tiếng, không cần phải nói, y rất ít mở miệng ra.

Thẩm Bích Quân ráng cầm giữ bí thống, hỏi:

- Hai hôm trước ... lúc ấy không lẽ ở đây đã xảy ra ...

Long Nhất Thiểm mặt mày ảm đạm gật đầu nói:

- Lúc huynh đệ chúng tôi lại, nơi đây đã xảy ra hỏa hoạn, không những vậy mà tử thương khắp nơi, chỉ hận là chúng tôi lại chậm một bước, dù đã ráng hết sức, cũng không thể làm gì được hơn.

Y cúi đầu nhìn y phục của mình đang còn lấm tấm những bùn nước, rõ ràng đang lúc cứu hỏa bị làm ướt, không những vậy mà hai đêm rồi không ngủ không nghỉ ngơi, do đó y phục còn chưa được thay đổi.

Bốn chữ “tử thương khắp nơi” thật làm cho Thẩm Bích Quân vừa phẫn nộ, vừa thương tâm, nhưng đã nói đến chữ “thương”, ắt phải có người còn sống.

Trong lòng nàng còn ôm mối hy vọng trong vạn nhất, nàng giành hỏi:

- Không biết người nào đã bị thương?

Long Nhất Thiểm nói:

- Lúc đó có Lỗ Đông Tứ Nghĩa đang làm khách trong phủ, đại hiệp, tam hiệp bất hạnh bị ngộ nạn, nhị hiệp và tứ hiệp thì bị thương nặng.

Lỗ Đông Tứ Nghĩa cũng là họ Thẩm, vốn là họ hàng xa với Kim Châm Thẩm gia, mỗi năm đến ngày thọ của Thẩm Thái Quân, bốn huynh đệ đều trang bị đồ lễ trang trọng, đến chúc mừng, lần này không biết lý do gì, cũng đến chậm một chút, thành ra trùng hợp với tai nạn, đại hiệp Thẩm Thiên Tông vũ công cao cường nhất rốt cuộc bị mất mạng.

Bốn người ấy, không những Thẩm Bích Quân biết mặt, nàng còn rất quen thân.

Nàng cắn chặt môi, lại hỏi tiếp:

- Trừ Thẩm nhị hiệp và Thẩm tứ hiệp ra, còn có ai bị thương nữa?

Long Nhất Thiểm chậm chậm lắc đầu, than:

- Trừ hai người ấy, không còn ai nữa cả.

Y nói như thể là “không còn ai bị thương nữa”, thực ra ý của y rõ ràng là nói “không còn ai sống sót”.

Thẩm Bích Quân không còn cầm giữ được mình, rú lên hỏi:

- Tổ ... tổ mẫu của tôi ...

Chưa nói xong, người của nàng đã nghiêng về một bên té xuống đất.

Long Nhất Thiểm nói:

- Thẩm Thiên Cúc và Thẩm Thiên Trúc đang ở trên thuyền mé bên kia, phu nhân xin phiền lại đó nghỉ ngơi một lát, rồi từ từ bàn luận.

Bên cạnh hồ, quả nhiên có thể thấy bóng một chiếc thuyền đang neo xa xa.

Thẩm Bích Quân đưa mắt nhìn về phương trời xa, chậm chậm gật đầu.

Long Nhất Thiểm hỏi:

- Phu nhân đi một mình được không?

Thẩm Bích Quân nhìn xuống chân của mình, than lên một tiếng thật dài.

Lôi Mãn Đường bỗng nói:

- Tại hạ năm nay đã gần sáu mươi, nếu phu nhân không hiềm tại hạ mạo muội, xin công phu nhân lại đó được chăng?

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nói:

- Chờ một chút.

Giọng nàng tuy nhu nhược, mà đượm một vẻ oai nghiêm.

Lôi Mãn Đường bắt giác dừng chân lại, trừng mắt nhìn, lộ vẻ kỳ quái.

Thẩm Bích Quân cắn môi, chậm chậm hỏi:

- Thẩm nhị hiệp và Thẩm tứ hiệp quả thật có ở trên thuyền?

Gương mặt vàng khè như sáp của Lôi Mãn Đường bỗng nhiên đỏ hồng cả lên, y giận dữ nói:

- Không lẽ phu nhân không tin bọn tại hạ?

Thẩm Bích Quân ngập ngừng nói:

- Tôi ... tôi chỉ ...

Gương mặt của nàng cũng đỏ ửng cả lên, không tin tưởng vào người khác, thật là một chuyện rất vô lễ, nếu không bị thẩm biến mấy ngày nay, có chết nàng cũng không chịu làm như vậy.

Long Nhất Thiểm cười hững hờ một tiếng, nói:

- Phu nhân bị cơn thẩm biến, cẩn thận một tý, cũng là chuyện nên làm, huống gì phu nhân trước giờ chưa từng gặp huynh đệ chúng tôi.

Y nói mấy câu nghe khách khí, nhưng trong lời nói có vẻ gai góc.

Thẩm Bích Quân đỏ mặt, than:

- Tôi ... tôi thật không hề có ý như vậy, chẳng qua ... không biết Thẩm nhị hiệp và Thẩm tứ hiệp thương thế có nặng lắm không, có nói chuyện được không?

Lôi Mãn Đường sa sầm nét mặt, nói:

- Đã chưa chết, tại sao còn không nói chuyện được?

Long Nhất Thiểm than:

- Thẩm tứ hiệp hai ngày nay vẫn còn chưa chịu nhắm mắt, trong miệng cứ lẩm bẩm tên của một người.

Thẩm Bích Quân không nhin nổi, hỏi:

- Tên của ai?

Long Nhất Thiểm nói:

- Tự nhiên là tên của hung thủ.

Toàn thân Thẩm Bích Quân run rẩy cả lên, hỏi dần từng tiếng một:

- Hung ... thủ ... là ... ai?

Hung thủ là ai?

Bốn tiếng thốt ra nghe sao nhẹ nhàng, từ tốn, mà trong thanh âm đượm đầy vẻ oán độc, tiểu nhị nghe thấy bất giác rùng mình lên một cái.

Lôi Mãn Đường lạnh lùng nói:

- Phu nhân đã không tin tưởng vào anh em tại hạ, tại hạ có nói tên hung thủ là ai, phu nhân cũng chẳng tin, chi bằng tốt hơn là tự mình lại đó xem.

Long Nhất Thiểm cười lên một tiếng, nói tiếp theo:

- Nơi đây bốn bề không có ai, phu nhân đến chỗ thuyền đậu, không chừng lại yên tâm.

Người y xem ra thô lỗ, ă nói lại cực kỳ lợi hại.

õ của lời nói vừa rồi chính là:

- Nơi đây bốn bề không có người, chúng ta mà có gì ác ý với người, ở đây cũng thể thôi, cần gì phải chờ lên tới thuyền mới xong.

Thẩm Bích Quân có là người không hiểu sự đời, câu nói ấy nàng cũng phải hiểu, đừng nói bây giờ nàng không còn hoài nghi hai người này nữa, dù có, cũng không cách nào từ chối được lòng tốt của họ.

Nàng than lên một tiếng, nhìn chân của mình, ngập ngừng nói:

- Có điều ... có điều làm sao tôi dám phiền hai vị?

Lôi Mãn Đường hừ lên một tiếng, giắt cây Lôi Công Tạc vào lưng, bỗng nhiên xoay người bước lại trước xe ngựa, chỉ thấy y đưa hai tay nhẹ nhàng đẩy một cái, nguyên cả cỗ xe bỗng nhiên tách ra làm đôi.

Con ngựa kéo xe kinh hoảng hý lên một tiếng, chạy về phía trước.

Lôi Mãn Đường một tay nắm một miếng gỗ, một tay giữ lấy càng xe, con ngựa kéo xe cố sức tung vó chạy mà chẳng tiến tới được bước nào.

Tiểu nhị đứng xem thè cả lưỡi ra, làm sao còn thụt vào được? Hắn nằm mộng cũng không nghĩ ra được cái gã lùn mà ốm tong, mặt mày không ra vẻ gì, lại có sức lực kinh khủng như là thiên thần!

Thẩm Bích Quân nhìn thấy cũng ngấm ngấm kinh hãi, chỉ thấy Lôi Mãn Đường cầm tấm gỗ đi lại, ném xuống trước mặt nàng, nghênh mặt lên nói:
- Phu nhân hãy lấy tấm gỗ này làm kiệu, để huynh đệ chúng tôi khiêng lại được chăng?

Người này thần lực như vậy, chỉ sợ dùng một đầu ngón tay đã đánh ngã Thẩm Bích Quân, nhưng y còn ráng nhẫn nhịn, nghĩ ra cách chu đáo cho Thẩm Bích Quân.

Bây giờ không những Thẩm Bích Quân không còn tí gì hoài nghi, ngược lại còn cảm thấy thật tình đã quá vô lễ với họ, trong lòng nói không hết nỗi băn khoăn.

Nàng cảm thấy trên đời này người tốt rốt cuộc cũng còn nhiều lắm.

Thuyền không lớn, vốn dùng để chơi hồ.

Trong thuyền bày trí cũng sạch sẽ, hai bên đều có để giường nằm thoải mái, hiện giờ thì mỗi bên nằm một người.

Bên trái một người mặt mày trắng bệch, đang nhắm mắt không ngớt rên rỉ, trên người phủ một lớp chăn mỏng, Thẩm Bích Quân nhìn không ra y đang bị thương chỗ nào. Có điều người này chính là Thẩm Thiên Trúc, người thứ hai trong Lỗ Đông Tứ Nghĩa, không thể nào sai trật được.

Người bên phải, gương mặt không còn một chút máu, hai con mắt trũng trũng nhìn lên nóc thuyền, miệng thì không ngớt quay đi quẩn lại bảy chữ:

- Tiêu Thập Nhất Lang, mi độc thật ... Tiêu Thập Nhất Lang, mi độc thật ...

Lời nói đầy vẻ oán độc, và cũng đầy vẻ sợ hãi.

Thẩm Bích Quân ngồi đó, nghe một hồi, gương mặt mỷ lệ mà ôn nhu đó bỗng nhiên biến thành dễ sợ không sao tả được.

Nàng cắn chặt răng, từ từ nói từng tiếng một:

- Tiêu Thập Nhất Lang, ta nhất quyết không tha cho ngươi, ta nhất quyết không tha cho ngươi ...

Thanh âm ấy trộn lẫn với những tiếng lải nhải của Lỗ Thiên Cúc, họa vào nhau, nghe ra càng làm cho người ta nổi da gà.

Lôi Mãn Đường hần học nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang dám làm những chuyện bại hoại này, thật ai ai cũng bắt cho được hần mà giết đi, đừng nói phu nhân không tha cho hần, chúng ta ai ai cũng quyết không để cho hần tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Y nói rất lớn tiếng, mà Thẩm Bích Quân chẳng nghe được chữ nào.

Ánh mắt nàng đang nhìn nơi chân trời xa xa, trên miệng không ngớt lẩm bẩm lặp lại câu nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, ta nhất quyết không tha cho người ...

Long Nhất Thiểm bỗng nhiên hướng về Lôi Mãn Đường nháy mắt ra dấu, thân hình lắc một cái, người đã biến ra khỏi khoan thuyền, người này thân hình to lớn như vậy mà khinh công thật là cao cường, quả không hổ danh hiệu “Nhất Thiểm”.

Một lát sau, bỗng nghe trên bờ hồ, có tiếng kêu thét thảm thương vọng lại.

Nghe tiếng thét, hình như là của tiểu nhị, tiếng kêu xé màng tai mà ngăn ngủi, hiển nhiên hần vừa la lên là đã bị người ta chặn lấy yết hầu.

Lôi Mãn Đường chau mày một cái, từ từ đứng dậy ra khỏi khoan thuyền.

Chỉ thấy bóng người thoáng qua một cái, Long Nhất Thiểm đã nhảy lên đầu thuyền.

Lôi Mãn Đường khẽ hô lên nói:

- Người nào theo chú vậy?

Long Nhất Thiểm nói:

- Có ai đâu? Không lẽ anh hoa mắt rồi sao?

Tuy miệng y thì nói vậy, mà nhin không được quay đầu lại nhìn một cái.

Y quay đầu lại, lập tức thấy một cặp mắt sáng như sao.

Cặp mắt ấy sát ngay phía sau y, khoảng cách chừng không đến ba tấc, đang lạnh lùng chăm chăm nhìn y.

Long Nhất Thiểm khinh công rất cao, vốn là đệ nhất đẳng thân thủ trong giang hồ, mà người này đi theo sau lưng y, y chẳng hề hay biết gì cả.

Lôi Mãn Đường cũng biến đổi sắc mặt, lưng lắc qua một cái, đã cầm trên tay một đôi Lôi Công Tạc đánh huyết đạo làm bằng sắt ròng, lớn tiếng hỏi:

- Mi là ai? Lại đây làm gì?

Tiếng thét ấy vang lên như một tiếng sét, chấn động mâm trà rung lên làm đổ đầy trà cả ra bàn.

Thẩm Bích Quân cũng bị tiếng thét ấy làm tỉnh lại, chậm chậm đưa ánh mắt nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Long Nhất Thiểm lùi lại từng bước một vào trong khoan thuyền,

trên mặt đầy vết kinh hãi, tay mặt y tuy đã nắm chặt cán thanh nhuyễn kiếm, mà còn chưa dám rút ra khỏi vỏ.

Một người như chiếc bóng dính vào người y, y lùi một bước, người ấy tiến theo một bước, cặp mắt sắc sảo như dao, thủy chung vẫn lạnh lùng chăm chăm nhìn vào mặt y.

Người ấy tuổi tác cũng không lớn lắm, nhưng đã có râu, thắt đai ở lưng treo một cây đao, trong tay đang bồng một thầy người.

Lôi Mãn Đường giận dữ nói:

- Lão nhị, chú còn không ra tay!

Long Nhất Thiểm hàm răng run lên cầm cập, vẫn còn không dám rút thanh nhuyễn kiếm ra.

Người này trên tay đang bồng một thầy người, mà theo sát y như cái bóng, y lại chẳng hề hay biết gì, khinh công thật đã đến mức độ làm người ta nghe mà kinh hoàng.

Người khác ngoài cuộc, thì cũng xong đi, chỉ có Long Nhất Thiểm mới hiểu rõ ràng khinh công của người này kinh sợ đến đâu, bây giờ lòng bàn tay của y mồ hôi ra đầm đề, làm sao còn có thể rút được kiếm?

Lôi Mãn Đường dậm chân một cái, nhảy lại.

Bỗng nghe Thẩm Bích Quân la lớn lên:

- Hãy khoan, người này là bạn của tôi ...

Nàng không ngờ được, theo Long Nhất Thiểm về đây, lại là kẻ có cặp mắt lớn lớn kia, bây giờ bỗng nhiên gặp lại y, thật như thể gặp lại thân nhân.

Lôi Mãn Đường ngó ra một cái, người y rút cuộc cũng ngừng lại.

Long Nhất Thiểm lùi ra sau một bước, té phập vào một chiếc ghế.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng chẳng thềm nhìn tới y, từ từ bước lại, thả thì thể y đang bồng trên người xuống đất, cặp mắt chùng như không nỡ rời khỏi gương mặt của Thẩm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, bất giác đứng dậy, hỏi:

- Anh ... anh làm sao đến đây?

Người nàng vừa đứng dậy, lại muốn ngã xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa tay đỡ, cười thê thảm một tiếng, nói:

- Tôi cũng chẳng biết tại sao tôi lại đến đây.

Lời nói ấy tuy thốt ra thật hững hờ lạnh lùng, nhưng cái ý trong đó, Thẩm Bích Quân tự nhiên hiểu rõ.

- Tuy mình oan uổng cho y, tuy mình mắng chửi y, nhưng y còn không khỏi đi lo lắng cho mình ...

Thẩm Bích Quân không dám nghĩ tiếp.

Tuy nàng không dám nghĩ tiếp, trong lòng bất giác nhen nhúm lên một chút tơ tình âm áp, gương mặt hồi nãy biến thành dễ sợ thế kia, bây giờ bỗng nhiên chuyển ra ôn nhã nhu mì.

Dưới ánh đèn nhu hoà, gương mặt nàng đượm lên nét hân hồng, nhìn vào thật nói không hết vẻ quyến rũ, nói không hết vẻ mỹ lệ.

Lôi Mãn Đường và Long Nhất Thiểm nhìn nhau, hình như nhìn muốn thành si ngốc.

Tên tiểu tử này là ai?

Liên phu nhân vốn có tiếng là trinh thực đoan trang, tại sao đối với y lại ra chiều thân mật như vậy?

Thẩm Bích Quân từ từ cúi đầu xuống, một hồi lâu, nàng bỗng nhiên cất tiếng la lên:

- Phải là hấn ta? ... Ai giết hấn?

Nàng mới phát hiện ra thi thể Tiêu Thập Nhất Lang vừa rồi mới bỗng vào, chính là tiểu nhị, người đã đưa nàng lại đây.

Người này chẳng qua chỉ là một người tầm thường thiện lương, chắc chắn không hề can dự đến chuyện giang hồ, vậy ai giết hấn ta? Tại sao lại phải giết?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nói năng gì, chỉ từ từ chuyển ánh mắt qua.

Thẩm Bích Quân nhìn theo ánh mắt của y, lập tức nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Long Nhất Thiểm.

Thẩm Bích Quân thất thanh hỏi:

- Các hạ giết hấn? Tại sao?

Long Nhất Thiểm ho khan lên hai tiếng, nói:

- Vị huynh đài này đã là bằng hữu của phu nhân, tại hạ cũng không dám nói gì nữa, chẳng qua, giết người này không phải là tôi.

Vũ công của y chưa thấy cao minh ra sao, lời nói thật tình quá ư lợi hại.

Thẩm Bích Quân quả nhiên không tự chủ được xoay qua nhìn Tiêu Thập Nhất Lang một cái, hỏi:

- Rất cuộc, ai giết hấn?

Lôi Mãn Đường gằn giọng nói:

- Nhị đệ của ta đã nói là không giết y, tức là không hề giết y, Lôi Điện Song Thần tuy chẳng phải là nhân vật lừng lẫy tiếng tăm gì, trước giờ chưa bao giờ nói dối ai.

Long Nhất Thiểm hững hờ nói:

- Huynh đệ chúng ta là người nói dối hay không, người trong giang hồ ai ai cũng đều biết, đại ca hà tất phải nói đi nói lại.

Lôi Mãn Đường nói:

- Nhị đệ của ta đã nói không giết y, người đã giết y, phu nhân còn chưa minh bạch sao?

Thẩm Bích Quân nhìn chăm chăm vào Tiêu Thập Nhất Lang, hỏi:

- Không lẽ anh giết hắn? Tại sao?

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang trắng bệch, từ từ hỏi:

- Cô cho là tôi đã giết hắn? Cô cho tôi là người nói dối?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi ... tôi ... tôi không biết.

Gương mặt trắng bệch của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng hiện ra một nụ cười thê lương, y nói:

- Đương nhiên là cô không biết, cô vốn không bao giờ biết tôi, tại sao lại đi tin tôi, tôi chẳng qua chỉ là một ...

Bỗng nghe có tiếng người ré lên:

- Ta nhận ra người ... ta nhận ra người ...

Thẩm Thiên Cúc đột nhiên lom còm bò dậy, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng sợ hãi muốn chết đi được, làm như y chợt thấy một con quỷ khát máu đang ăn thịt người không bằng.

Lôi Mãn Đường biến sắc mặt hỏi:

- Ông bạn nhận ra hắn? Hắn là ai?

Thẩm Thiên Cúc run lấy bầy thò ngón tay ra, chỉ vào Tiêu Thập Nhất Lang:

- Hắn ta chính là hung thủ! Hắn ta chính là Tiêu Thập Nhất Lang!

Thì ra, gã thanh niên có cặp mắt lớn lớn kia chính là Tiêu Thập Nhất Lang, chính là kẻ hung thủ giết người không gớm tay! Thẩm Bích Quân bỗng cảm thấy như bị ai quất cho một roi, trừng mắt lên nhìn:

- Người ... người quả thật là Tiêu Thập Nhất Lang?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một tiếng dài, đáp:

- Đúng vậy, tôi chính là Tiêu Thập Nhất Lang!

Thẩm Bích Quân cảm thấy đầu ngón tay cũng biến thành tê cóng, run giọng hỏi:

- Người ... người ... người chính là hung thủ giết người?

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng một hồi, chậm chậm đáp:

- Đương nhiên là tôi đã có giết người, có điều tôi không hề ...

Y nói chưa dứt lời, Thảm Thiên Cúc đã la ó lên:

- Nhất đao trên thân ta chính là bị người chém, Thảm thái phu nhân cũng bị chết dưới tay người, thanh đao trên người y, chính là vũ khí giết người! Thảm Bích Quân đột nhiên gào lên một tiếng, rút thanh đao trên thắt lưng của Tiêu Thập Nhất Lang ra, đâm nhào tới!

Nhất đao ấy đâm vào ngực của Tiêu Thập Nhất Lang.

Không biết có phải Tiêu Thập Nhất Lang không thể tránh kịp, hay là không muốn tránh, y cứ đứng trân ra đó không một cử động, mắt nhìn thanh đao cắm sâu vào ngực mình.

Lưỡi đao băng lạnh.

Y cơ hồ có thể cảm giác được lưỡi đao băng lạnh đâm vào da thịt, vào xương sườn của y.

Nhất đao ấy giống như đã xuyên qua trái tim của y!

Y vẫn còn đứng trân ra đó, không một tí cử động, toàn thân hầu như đã biến thành tượng gỗ.

Thảm Bích Quân cũng sững người ra.

Nàng không ngờ nhất đao của mình, lại có thể đâm trúng vào người của Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng đã thấy qua vũ công của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng biết chỉ cần ngón tay của y búng lên một cái, thanh đao ấy lập tức sẽ văng ra, nàng biết mình mà may không bị thương, cũng đừng tưởng đụng tới sợi tóc của y!

Nhưng tại sao y không đỡ? Tại sao y không tránh né?

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn đứng đó, yên lặng nhìn nàng.

Trong ánh mắt của y, không hề có ý trách móc, chỉ đầy vẻ bi thương, đầy vẻ sầu khổ.

Thảm Bích Quân chưa bao giờ tưởng tượng được một người lại có cặp mắt lộ vẻ sầu khổ đến thế.

Nàng đâm một nhất đao vào tên đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang, đáng lý ra phải cảm thấy khoan khoái mới đúng, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng cũng đầy những đau khổ.

Nàng không còn biết được mình có giết lầm người nữa hay chẳng?

Đao, còn cắm trên ngực của Tiêu Thập Nhất Lang.

Thảm Thiên Cúc cười điên cuồng lên:

- Tốt lắm, Tiêu Thập Nhất Lang, không ngờ người cũng có ngày hôm nay, ... mau, mau, chém hẳn thêm một đao nữa, ta muốn nhìn thấy hẳn bị phu nhân chém chết.

Tay của Thảm Bích Quân đang run lấy bầy.

Thảm Thiên Cúc gào lên như điên cuồng:

- Hắn là hung thủ đã giết thái phu nhân, phu nhân còn chờ gì nữa?

Thảm Bích Quân cắn chặt răng, rút đao ra.

Máu tươi, bắn vọt vào người của nàng.

Bắp thịt trên toàn thân của Tiêu Thập Nhất Lang như bị co rút lại, có điều y vẫn cứ đứng trơ ra đó.

Ánh mắt của y không những đầy vẻ bi ai, còn đầy vẻ tuyệt vọng.

Không lẽ y tình nguyện chết dưới tay của nàng?

Tay của Thảm Bích Quân run rẩy, nước mắt rơi xuống lả chả, nhát đao thứ hai thật không cách nào còn đâm được vào.

Lôi Mãn Đường gầm lên một tiếng:

- Phu nhân không muốn ra tay, tại hạ giết y cũng vậy thôi!

Y vừa thét, vừa xông lại, cây Lôi Công Tạc đánh mạnh vào ngực của Tiêu Thập Nhất Lang.

Chiêu thức đánh ra oai mãnh làm sao, quả nhiên có uy thế như sấm sét!

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn đang còn nhìn trân trân vào Thảm Bích Quân, thật ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn lấy một lần, y ngoặt tay lại tát vào mặt hắn một cái.

Cái tát tai xem ra cũng chẳng có gì là ly kỳ, nhưng không biết sao, Lôi Mã Đường chẳng tránh né gì được, cây Lôi Công Tạc rõ ràng đánh ra trước, vậy mà chưa kịp chạm tới chéo áo của đối phương, bản mặt mình đã bị tát cho một bạt tai!

Chỉ nghe “phách” một tiếng, rồi thì “bình” một tiếng lớn.

Lôi Mãn Đường đã bị đánh cho văng lên, đùng rầm một cái phá vỡ luôn song cửa khoan thuyền, bay ra ngoài, một hồi lâu, mới nghe “bùm” một tiếng, hiển nhiên đã lọt xuống dưới nước.

Long Nhất Thiểm mặt mày xanh lè, sợ đến ngớ cả mặt ra.

Thảm Thiên Cúc há miệng ra, có điều chẳng la lên được tiếng nào.

Tiêu Thập Nhất Lang vô cùng lợi hại, ai ai cũng đều biết, nhưng chẳng ai có thể ngờ tới, y chỉ tùy tiện quơ tay tát một cái, đã tát một nhân vật nổi tiếng giang hồ là Thái Hồ Lôi Thần văng ra như vậy.

Trái tim của Thảm Bích Quân lại càng bắn loạn.

- Bây giờ y đã bị trọng thương như vậy, mà một cái tát tai người ta còn đỡ không kịp, lúc này y đang chưa bị gì, tại sao y không chịu tránh nhát đao của mình?

- Nếu y thật tình là hung thủ, tại sao y không giết mình?

Nghĩ đến đó, toàn thân của Thảm Bích Quân đều toát mồ hôi lạnh.

Còn Thảm Thiên Trúc lúc này đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, bây giờ bỗng nhiên như một con cá búng trên giường xuống, cử động nhẹ nhàng linh động, chẳng có chỗ nào giống một người đã bị thương nặng. Chỉ thấy ánh mắt y đầy những hung bạo, hàn học trừng trừng nhìn vào Tiêu Thập Nhất Lang.

Thảm Bích Quân chợt nhìn thấy y, kinh hãi quá chừng lớn tiếng la:

- Coi chừng ...

Nàng đã cảm giác sự tình xảy ra có vẻ nhiều khô, nhưng cũng còn chậm đi một bước.

Hai chữ “coi chừng” vừa mới thốt ra khỏi miệng, Thảm Thiên Cúc đã rút một thanh nhuyễn kiếm từ trong gối ra, thân hình lộn trên không bắn tới, nhắm đầu đỉnh của Tiêu Thập Nhất Lang chém xuống.

Long Nhất Thiểm thò tay trái vớt lấy một cây thương gát bên góc, tay phải rút cây nhuyễn kiếm trên lưng ra, vừa thương vừa kiếm, chính là tuyệt kỹ nổi tiếng bí truyền của họ Long.

Trên tay y hai thứ vũ khí một nặng một nhẹ, vốn không cách nào phối hợp với nhau, chỉ thấy tay trái y vùng mũi thương, giải lâu màu hồng thấp thoáng, đâm vào nách Tiêu Thập Nhất Lang, tay phải nhuyễn kiếm múa lên bảo vệ ngực và bụng của mình, thì ra, hai thứ vũ khí của y, một công một thủ, thật là đứng vào thế không thể bị thất bại.

Khí giới của một người, thường thường liên quan đến tính cách con người của y, Long Nhất Thiểm tuy thân hình cao lớn, lá gan lại nhỏ, lại quá sợ chết.

Sở dĩ y luyện tập khinh công cần cù, cũng chỉ vì muốn chạy trốn cho nhanh, xài chiêu thức thì trước tiên bảo vệ cho mình trước, tay trái thanh trường thương dài một trượng bốn thước, cây thương đâm ra, người của y còn cách địch thủ hơn cả trượng, đã đưa tay phải múa lên bảo vệ lấy mình đến mưa gió cũng chẳng lọt được vào, một tý nguy cơ cũng không dám mạo hiểm.

Bên kia, Thảm Thiên Cúc trượt xuống đất, lăn một vòng, vùng tay phóng ra bảy tám điểm sáng lạnh, xé gió bay tới sau lưng Tiêu Thập Nhất Lang. Trước ngực Tiêu Thập Nhất Lang máu ra như suối, mũi đao trên tay Thảm Bích Quân xa y không tới nửa tấc, bên trái bị cây trường thương của Long Nhất Thiểm, bên phải bị thanh nhuyễn kiếm của Thảm Thiên Cúc, sau

lưng bị ám khí của Thảm Thiên Trúc.

Trong một tích tắc, trước sau trái phải của y đã bị phong cứng, vậy mà y vẫn còn đứng trân ra đó không một cử động, cứ nhìn như si như ngốc vào Thảm Bích Quân.

Thảm Bích Quân đột nhiên xoay tay, đưa thanh đao đỡ vào thanh nhuyễn kiếm của Thảm Thiên Cúc.

Chính nàng cũng không biết tại sao mình lại đỡ cho tên đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang một nhát kiếm.

Nhưng thân hình của nàng vốn đã rất yếu ớt, thanh đao vừa vung ra, người của nàng đã ngã xuống.

Chính tại một tích tắc đó, cặp mắt tuyệt vọng của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng bừng sáng lên.

Người của Thảm Bích Quân vừa chạm đất, lập tức bỗng nghe “cách” một tiếng, “phập” một tiếng, ba tiếng la thảm thiết vang lên, Thảm Thiên Trúc, Thảm Thiên Cúc, Long Nhất Thiểm ba người, không chết cũng đã bị thương ra đó!

Thì ra chính ngay trong tích tắc đó, tay phải của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên thò ra nhanh như điện, nắm lấy cổ tay của Thảm Thiên Cúc, “cách” một tiếng, đã bẻ gãy phăng đi bàn tay của y.

Cây trường thương của Long Nhất Thiểm thấy đã đâm vào trong nách của Tiêu Thập Nhất Lang, đầu thương bỗng nhiên bị nắm chặt, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể kháng cự ồ lại, thân hình bất do tự chủ chồm lại phía trước.

Tiêu Thập Nhất Lang xoay tay kéo cây thương một cái, đã kéo Long Nhất Thiểm ra đằng sau lưng, dùng y làm tấm thuẫn, bảy tám điểm sáng lạnh phát ra từ Thảm Thiên Trúc, toàn bộ trúng vào lưng của Thảm Thiên Cúc. Thảm Thiên Trúc đang kinh hãi quá chừng, không kịp biến chiêu, bỗng nghe “phập” một tiếng, Tiêu Thập Nhất Lang đã đưa tay lên, đâm thẳng cây thương của Long Nhất Thiểm vào bụng dưới của y.

Sau ba tiếng la thảm thiết, Long Nhất Thiểm và Thảm Thiên Trúc đã bị táng mạng, chỉ còn Thảm Thiên Trúc thì tay trái đang cầm lấy cổ tay phải, lẫn giữa vũng máu kêu la.

Tiêu Thập Nhất Lang ngay cả cước bộ còn chưa di động.

Nhưng rốt cuộc y cũng chỉ là một con người, tuy nhát đao của Thảm Bích Quân không có sức, cũng chưa trúng vào chỗ yếu hại của y, lưỡi đao đã xuyên sâu vào thịt đến cả nửa tắc.

Chẳng có thân thể nào bằng xương bằng thịt, chịu nổi một nhát đao như vậy.

Lúc này, y chỉ nhờ vào một nỗi oan khí, mới chí trì không ngã xuống, bây giờ đối phương ai ai cũng đã ngã gục, y còn sức nào giữ cho không ngã.

Y tựa hồ muốn đưa tay ra đỡ Thảm Bích Quân, có điều chính mình đã gục xuống mặt bàn trước.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe có người cười lớn nói:

- Khá lắm, quả nhiên là khá lắm, nếu tiếp thêm được một tặc nữa, ta cũng phục người.

Đấy chính là thanh âm của Lôi Mãn Đường.

Trong tiếng cười giòn dã, Lôi Mãn Đường quả nhiên ở ngoài cửa sổ bay lên, ào một tiếng, toàn thân ướt sũng, trong tay hai cây Lôi Công tặc nhắm vào Tiêu Thập Nhất Lang đánh nhào!

Thảm Bích Quân kinh hãi hô lên, quăng cây đao cầm trong tay qua cho Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang đón lấy, dùng hết sức lực xoay ngược tay lại đâm ra.

Lôi Mãn Đường làm như cố tình liều mạng, chẳng thèm tránh né gì cả, phập một tiếng, thanh đao đã cắm ngập vào trong ngực y thấu tới chuôi.

Nào ngờ, chẳng thấy y có tí phản ứng gì, thậm chí luôn tiếng la thảm thiết cũng chẳng có, vậy mà cũng vung tay múa chân chồm lại Tiêu Thập Nhất Lang.

Không lẽ người này giết không chết được chăng?

Tiêu Thập Nhất Lang kinh hãi vô cùng, trên đầu vai đã bị điểm một huyết đạo trọng yếu, y cảm thấy người tê ra, trượt từ trên bàn xuống đất.

Cho dù y là kim cương bất hoại thân thể, cũng chẳng còn đứng dậy nổi.

Chỉ thấy Lôi Mãn Đường đang đứng trước mặt, còn cất tiếng cười khanh khách nói:

- Người muốn lấy mạng ta, ta cũng muốn lấy mạng người, ta đi gặp Diêm Vương, tặc lắm cũng đem người đi theo.

Y đứng trôi trôi nổi nổi ở đó, tựa hồ chân không dính trên mặt đất, toàn thân ướt sũng, thanh đao đang cắm vào giữa ngực, gương mặt đã méo mó chẳng còn hình dạng.

Trong khoang thuyền, đèn đuốc đã bị đánh rớt đi mất ba cây, chỉ còn một cây cô độc nằm bên góc, ánh đèn leo lét, chiếu trên gương mặt nhăn nhó hung ác.

Đấy có phải là người đầu, có chăng là một con ác quỷ đang lẫn lộn phá

phách người ta.

Tiêu Thập Nhất Lang còn đang bình tĩnh, Thẩm Bích Quân thì đã sợ muốn điên cả lên.

Lôi Mãn Đường cất giọng âm trầm nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao ngươi còn chưa chết, ta đang chờ ngươi đây ... chết lẹ thôi!

Gương mặt của y đã cứng đờ, tròng mắt lồi ra như con cá chết, miệng chẳng thấy động đậy gì, tiếng nói không biết từ đâu mà ra.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Ngươi chẳng cần phải chờ ta, ta chết không nổi.

Lôi Mãn Đường bỗng nhiên cười ré lên như chuông ngân.

Tiếng cười trong trẻo mà dễ thương vô cùng.

Lôi Mãn Đường như quỷ kia, bỗng nhiên phát ra tiếng cười như vậy, càng làm cho người ta nổi da gà.

Tiêu Thập Nhất Lang thì thở ra một hơi dài, cười khỏ nói:

- Lại là cô, quả nhiên lại là cô!

Lời nói chưa thốt xong, Lôi Mãn Đường đột nhiên ngã gục xuống.

Người của y vừa ngã xuống, Thẩm Bích Quân mới khám phá ra, sau lưng y còn có một người nữa.

Tiếng cười như chuông ngân kia, là do người này phát ra.

Chỉ thấy cô ta mặc áo bông đội mũ kim quan, gương mặt vừa trắng vừa mịn màng như thổi một cái cũng bị vỡ ra, trên mặt đượm một nụ cười nói không hết vẻ ngọt ngào mê hồn, không phải là Tiểu Công Tử thì còn ai khác!

Thấy mặt người này, Thẩm Bích Quân làm như còn sợ hơn là thấy quỷ.

Thì ra Lôi Mãn Đường đã bị nằm thoi thóp đó từ lâu, Tiểu Công Tử xách y vào, điều khiển y như người ta kéo giây điều khiển những hình nộm.

Tiểu Công Tử cười lên như chuông ngân, nói:

- Đúng vậy, lại là tôi đây, tôi là âm hồn không thể tiêu tán, bám cứng lấy anh.

Nàng ta vừa cười vừa yếu điệu đi lại, bẹo vào má Tiêu Thập Nhất Lang một cái, cười tươi tắn nói:

- Một ngày không thấy anh, thật tôi nhớ muốn chết, bảo tôi không được gặp mặt anh làm sao mà cho được? Bảo tôi xa anh, thà giết tôi còn hơn ... hử! Giết cũng được, tôi chết cũng nhất định bám lấy cái người anh.

Thanh âm nàng ta vừa trong trẻo vừa quyến rũ, cất tiếng nói lên thật nghe

còn hay hơn hát.

Thẩm Bích Quân thất thanh hỏi:

- Người ... không lẽ người cũng là đàn bà?

Tiểu Công Tử cười nói:

- Bây giờ cô mới biết sao? Tôi mà đàn ông, làm sao nữ lòng nào đối xử ác độc cho được với cô? Chỉ có đàn bà mới độc ác, đạo lý ấy cô còn chưa biết rõ sao?

Thẩm Bích Quân ngẩn người ra.

Tiểu Công Tử thở ra một hơi, lắc đầu nói:

- Cô nương họ Thẩm này mặt mày không sai, thực ra chẳng hiểu gì chuyện phong tình, làm sao mà bì lại cho được với tôi, Tiêu Lang ơi Tiêu Lang, tại sao anh lại đi thương nàng ta, không chịu thương tôi vậy

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Tôi ...

Y nói chưa xong một tiếng, bỗng cảm giác chỗ xương sườn đau đớn kịch liệt, mồ hôi chảy ròng ròng xuống đầy cả mặt, chữ thứ hai chẳng còn thốt ra nổi.

Tiểu Công Tử nói:

- Ai da! Thì ra anh bị trọng thương, ai đâm anh ra nông nỗi này? Ai nữ nhân tâm như vậy?

Trong lòng Thẩm Bích Quân không biết ở đâu ra một cơn tức giận, không nhịn nổi lớn tiếng nói:

- Ta đâm y đấy, người giết ta đi thôi!

Tiểu Công Tử nháy mắt nói:

- Là cô à, chắc không phải đâu? Y có lòng tốt với cô như vậy, cô lại đi giết y ... Tôi xem cô không giống những người táng tận lương tâm!

Thẩm Bích Quân cắn răng nói:

- Nếu có lại cơ hội, tôi cũng sẽ giết y.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Tại sao?

Cặp mắt Thẩm Bích Quân đỏ hồng lên, run giọng nói:

- Tôi và hắn thù hận sâu như biển, tôi ...

Tiểu Công Tử hỏi:

- Cô và hắn có thù hận? Ai nói vậy?

Thẩm Bích Quân nói:

- Lỗ Đông Tứ Nghĩa, Lôi Điện Song Thần, bọn họ là nhân chứng.

Tiểu Công Tử than lên một tiếng, nói:

- Y cứu mạng cô không biết mấy lần, cô không đi tin y, lại đi tin lời những người đó.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng mà ... nhưng mà chính miệng y cũng thú nhận, y là Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiểu Công Tử than:

- Đúng vậy, y chính là Tiêu Thập Nhất Lang, có điều người đốt Thẩm gia trang, giết tổ mẫu của cô, chẳng phải là Tiêu Thập Nhất Lang!

Thẩm Bích Quân ngăn người ra, run giọng hỏi:

- Không phải y thì là ai?

Tiểu Công Tử cười một tiếng, nói:

- Đương nhiên là ta, trừ ta ra còn ai làm được những chuyện như vậy?

Thẩm Bích Quân run rẩy cả toàn thân.

Tiểu Công Tử nói:

- Lỗ Đông Tứ Nghĩa, Lôi Điện Song Thần đều bị ta mua chuộc cả, cố ý lại gạt cô, ta vốn cho là bọn chúng gạt không nổi cô, bởi vì Tiêu Thập Nhất Lang quá tử tế với cô, làm sao cô đi tin được lời những hạng người tầm phào như thế, ai biết được đâu, ngoài mặt xem cô có vẻ không ngu lắm, thật ra rõ ràng là một thứ ngốc tử không biết tốt xấu là gì.

Những lời nói ấy từng chữ từng chữ giống như những cây kim châm chích vào trái tim của Thẩm Bích Quân.

Tuy nàng cảm thấy những chuyện đó có điều không đúng, mà nàng vẫn còn không chịu thừa nhận mình giết lầm người, thật tình nàng không có được dũng khí như vậy.

Nhưng bây giờ, Tiểu Công Tử chính miệng nói ra, chắc chắn không thể là giả, dù nàng không dám thừa nhận, cũng không thể không thừa nhận.

Thì ra mình lại oan uổng y một lần nữa ... Thì ra mình lại oan uổng y một lần nữa ... Rõ ràng là mình đã thề sẽ tin vào y, đến khi gặp chuyện, tại sao mình lại đi oan uổng y lần nữa?

Nghĩ đến cặp mắt đầy đau khổ và tuyệt vọng của Tiêu Thập Nhất Lang, nghĩ đến những ân tình của y, những chuyện tốt ...

Thẩm Bích Quân chỉ hận sao không bỗng nhiên có cú sét đánh ngay giữa không trung, đánh cho thân xác nàng vỡ ra tan tành thành bụi bặm.

Tiểu Công Tử nói:

- Cô lại muốn chết nữa phải không? Có điều dù cho cô chết rồi, làm sao

đền đáp được lòng tốt của y với cô? Nếu không có y, cô đã chết đi không biết bao nhiêu lần.

Nước mắt của Thẩm Bích Quân đã không ngớt tuôn trào đầy mặt, nàng rú lên nói:

- Người đã nói muốn giết ta, tại sao còn chưa ra tay?

Tiểu Công Tử nói:

- Ta quả thật tính giết cô, có điều bây giờ ta đổi ý.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại ... tại sao?

Tiểu Công Tử đáp:

- Bởi vì ta còn muốn xem cô nhìn y thêm chút nữa, nghĩ thêm những chuyện cô đã làm ...

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Nhưng tôi thì chẳng muốn nhìn cô ta, thứ người không biết tốt xấu, tôi nhìn càng thêm bức mình, cô thật tình thương tôi, mau mau đuổi cô ta đi chỗ khác, càng xa càng tốt.

Y ráng sức nói được bao nhiêu đó lời, người đã đau đớn quá mồ hôi chảy ra đầm đề.

Thẩm Bích Quân nghe nói lại càng đau xót trong lòng.

Đương nhiên nàng quá hiểu ý của Tiêu Thập Nhất Lang, y muốn Tiểu Công Tử đuổi nàng đi cho lẹ:

- Tuy mình đối đãi y như vậy, y còn tìm đủ mọi cách muốn cứu mình, tuy mình oan uổng y như vậy, thậm chí thiếu điều còn giết cả y, y vẫn không một tý gì oán trách.

Thật tình nàng chưa bao giờ tưởng tượng ra, đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang lại là một người như vậy.

Tiểu Công Tử tự nhiên chẳng phải là không biết Tiêu Thập Nhất Lang muốn cầu nàng ta thả Thẩm Bích Quân, nàng ta dịu dàng nói:

- Vì anh, tôi muốn thả cho cô ta đi, có điều chỉ tiếc là tôi chẳng dám.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Công Tử đáp:

- Anh có biết, cô ta là người sư phụ tôi muốn cho được, dù tôi không chịu đem cô ta sống sót về, thì ít nhất cũng phải đem thi thể cô ta về giao cho tròn trách nhiệm.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Không lẽ cô còn tưởng trở về?

Tiểu Công Tử đáp:

- Tôi vốn rất chịu đào tẩu với anh, đào tẩu nơi nào xa xăm, kiếm một chỗ nào đó trốn biệt tiêu, để

được ân ân ái ái trọn đời với anh, có điều ...

Nàng ta thở ra một hơi, nói tiếp:

- Thực tình tôi không dám không trở về, anh không tưởng tượng ra được sự phụ tôi lợi hại tới mức nào, dù tôi có trốn tới chân trời góc bể, ông ta cũng tìm ra được.

Tiêu Thập Nhất Lang gặng gượng một hồi hỏi:

- Sự phụ của cô là ai? Ông ta quả thật bản lãnh lợi hại như vậy sao?

Tiểu Công Tử thở ra:

- Ông ta bản lãnh thế nào, nói ra anh cũng chẳng tin.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Bản lãnh của tôi cũng không đến nỗi tệ!

Tiểu Công Tử nói:

- Vũ công cỡ anh, chắc cũng đỡ ông ta được ba mươi chiêu, nhưng trong vòng bốn chục chiêu trở lại, ông ta nhất định lấy mạng anh.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Cô không khỏi xem tôi tầm thường vô dụng quá sao!

Tiểu Công Tử nói:

- Dưới vòm trời này, chẳng có ai đỡ nổi ông ta trên hai mươi chiêu, anh mà thật không bị bại trong vòng hai mươi chiêu, tôi xem ra là hay lắm rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không tin.

Tiểu Công Tử cười hi hi nói:

- Anh không tin mặc anh, tôi chẳng nói tên ông ta ra cho anh nghe, anh càng muốn nghe, tôi càng không nói anh biết ... Tôi không nói anh nghe, anh càng muốn nghe, anh đành phải bám dính tôi thám thính, anh càng bám, tôi càng khoái.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm tư một hồi, nhắm mắt lại chẳng nói gì nữa.

Y nói ra một câu, vết thương giữa xương sườn chấn động kịch liệt như muốn nổ ra làm đôi, nhưng này giờ y vẫn rắng nhẫn nại, để thám thính sự phụ nàng ta tên họ ra sao. Tiểu Công Tử là người cơ cảnh vô cùng, độc ác như rắn rít, bọn Triệu Vô Cực, Phi Ưng Vương, Lỗ Đông Tứ Nghĩ, Lôi Điện Song Thần không ai không phải là cao thủ đệ nhất đả»ng trong vũ

lâm, mà đối với nàng ta một mực vàng vng dạ dạ, xem ra nàng ta quả là một nhân vật lợi hại nhất mà Tiêu Thập Nhất Lang bình sinh đã gặp.

Đồ đệ mà còn như vậy, sư phụ có thể suy ra mà biết.

Ngoài mặt Tiêu Thập Nhất Lang có vẻ trấn tĩnh, nhưng trong bụng y thật tình căng thẳng không thể nào tả xiết.

Dưới cặp mắt của y, không có chuyện gì gọi là khó, có điều bây giờ, thật tình y nghĩ không ra một biện pháp gì để cứu cho được Thẩm Bích Quân.

15. Nhà Cửa

Hoàng hôn xuống.

Phương tây ánh lên ráng chiều hồng nhạt, ánh dương quang cũng còn màu vàng óng.

Ánh dương quang màu vàng óng, chiếu trên bông cúc mọc trong hang núi.

Hàng ngàn hàng vạn đoá hoa cúc, màu vàng, màu trắng, màu nhạt, thậm chí còn có màu đen, dưới ánh tịch dương mùa thu, còn có hoa nào điểm lệ hơn hoa cúc nữa nhỉ?

Mùa thu vốn thuộc về hoa cúc.

Thẩm Bích Quân cả đời chưa bao giờ thấy qua hoa cúc nhiều như vậy, hoa cúc mỹ lệ như vậy, đến đây, nàng mới biết, những đoá hoa cúc mình đã từng xem qua, thật không xứng mang tên hoa cúc.

Bốn bề núi non chắn hết khí lạnh miền bắc thổi về, tuy đã gần cuối thu, mà trong hang núi, gió thổi trên người, còn nghe được vẻ ôn nhu.

Khắp trời đất thơm tho muốn say ngất.

Trên ngọn đồi xanh ngát cỏ mịn, trải một tấm thảm do các danh thủ làm từ xứ Ba Tư, trên thảm bày đủ các món hoa quả, còn có một mâm tôm hùm, chưng đồ hồng còn hơn cả son.

Thẩm Bích Quân mặc trên người một tấm áo choàng còn mềm mại hơn cả gió, nàng tựa người vào ba bốn cái gối bông, mặt nhìn ra một cảnh tượng mùa thu vô biên vô bờ dưới ánh tịch dương, miệng nhấp ly rượu ngọt đã được ướp lạnh mát đến cả tim phổi, khắp người lâng lâng với ngọn gió hiu hiu, có điều trong lòng nàng, thật tình bồn loạn đến dễ sợ.

Càng lúc nàng càng không hiểu con người của Tiểu Công Tử ra làm sao.

Mấy ngày hôm nay, Tiểu Công Tử cho nàng ăn toàn là sơn trân hải vị, cho nàng uống toàn là bồ đào mỹ tửu, cho nàng mặc y phục đẹp nhất mà thoải mái nhất, cho nàng đi xe êm ngựa tốt, đem nàng đến nơi có phong cảnh, cho nàng hưởng trọn cuộc sống xa xỉ nhất trên thế gian.

Nhưng mà trong lòng nàng, có sự sợ hãi, nàng không cách nào đoán được cô ta tính làm gì nàng, càng lúc nàng càng thấy cô ta đáng sợ quá chừng. Và làm cho nàng lo lắng nhất là Tiêu Thập Nhất Lang.

Mỗi ngày khi nàng gặp y, xem ra y có vẻ khoái lạc, nhưng nàng đã thấy ra được ánh mắt sáng rực của y đã có chiều ảm đạm, cái sức sống mãnh liệt tựa dã thú của y cũng bắt đầu từ từ giảm đi.

Rốt cuộc y đang bị hành hạ chuyện gì?

Thương thế của y đã thuyên giảm chẳng? Thẩm Bích Quân có lúc cũng oán trách mình, tại sao bây giờ càng lúc càng nghĩ nhiều tới Tiêu Thập Nhất Lang, ngược lại nghĩ đến Liên Thành Bích lại càng ít đi.

Nàng chỉ có cách tự mình giải thích!

- Đấy chẳng qua là mình cảm thấy không phải với y, mình làm hại y, y đối đãi mình tốt như vậy, chỉ sợ kiếp này mình không cách nào báo đáp được.

Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc cũng đã tới.

Y từ trong đám hoa cúc từ từ bước ra, mái tóc đen nhánh xỏa tung, chỉ bó lại bằng một giải bố, trên người khoát một tấm áo choàng màu đỏ ửng rộng thùng thình, trước ngực thêu một con rồng đen uốn lượn như thật, gió thổi tà áo lay động, con rồng phảng phất như đang nhe răng múa vuốt, muốn vượt mây bay thẳng lên trời.

Hai má của y tuy đã lõm sâu, râu cũng mọc quá dài, nhưng nhìn xa xa lại, vẫn khô vĩ, vẫn cao quý như lúc nào, y như một vị đế vương đang ngự trị trên ngai cao trong thời thượng cổ.

Tiểu Công Tử tựa người bên cạnh y, dúi vào y, càng thấy vẻ nhỏ nhẹ, mỹ lệ.

Có lúc ngay Thẩm Bích Quân cũng cảm thấy, cái nữ tính nhu mì của cô ta, cùng với cái nam tính thô dã của Tiêu Thập Nhất Lang, thật là trời sinh một đôi cân đối.

- Chỉ tiếc cô ta chẳng qua chỉ giống một người đàn bà vậy thôi, thật ra là một con rắn độc, một con chó sói, bất kỳ ai đụng phải cô ta, đều bị cô ta nuốt chửng xương da gì cũng không còn.

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, trong lòng đầy những thù hận.

Có điều đợi đến lúc nàng thấy Tiêu Thập Nhất Lang đang nhìn mình cười nhẹ, những oán hận trong lòng bỗng nhiên biến mất, tại sao vậy? Chính nàng cũng không hiểu được.

Tiểu Công Tử cũng cười lên, ra vẻ yếu điệu nói:

- Anh xem đấy, tôi đã nói anh thay áo quần nhanh nhanh một chút, anh

chẳng chịu, cứ bám vào tôi, hại người ta ngồi đây chờ, thật là không có ý tứ chút nào.

Những lời nói ấy, tựa như từng cây kim nhỏ chích vào lòng Thẩm Bích Quân.

Tiêu Thập Nhất Lang thật tình bám vào cô ta như vậy sao?

- Không lẽ y đã bị cô ta mê hoặc mất rồi, đã bái phục dưới ống quần cô ta.
- Nhưng có lẽ đây chỉ là những lời chọc tức của cô ta, tại sao mình phải chui vào đây? Huống gì, y cũng chẳng phải là gì của mình, mình vốn không có lý do gì để tức giận cả.

Thẩm Bích Quân cúi đầu, ráng sức giữ cho mình ra vẻ bình tĩnh một chút. Bọn họ đã đến ngồi trước mặt nàng.

Tiểu Công Tử lại cười quyến rũ nói:

- Anh xem hoa cúc ở đây đẹp không? Có người nói, hoa thuộc về đàn bà, bởi vì hoa có cái nhu mì của người đàn bà, có điều hoa cúc thì không vậy. Cô ta lấy một cái chùy nhỏ bằng bạc, đập vỡ cái vỏ con tôm hùm, lấy miếng gấp thịt, nhỏ nhỏ đưa vào miệng của Tiêu Thập Nhất Lang, rồi mới nói tiếp:

- Chỉ có hoa cúc mới có nam tính, cái thanh cao của nó như là thi sĩ, ẩn sĩ, nó không tranh đua màu sắc cùng với các loại hoa khác trong mùa xuân, tỏ ra nó không cùng loại, nó không sợ gió thu, chính là tượng trưng cho tính quật cường ...

Cô ta lại rót một ly rượu, mớm vào miệng của Tiêu Thập Nhất Lang, rồi lại nhỏ nhẹ nói:

- Tôi đem anh lại đây, chính là vì tôi biết anh nhất định thích hoa cúc, bởi vì cái tính của anh cũng giống hệt như hoa cúc.

Tiêu Thập Nhất Lang hồ hững nói:

- Chỗ mà tôi thích hoa cúc nhất là, ngắt từng cánh, trộn với cá, với thịt gà, bỏ hết vào trong nồi nấu, xong rồi nhậu với rượu Trúc Diệp Thanh.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Người ta thưởng hoa bằng mắt, tôi thì chỉ dùng miệng.

Tiểu Công Tử cười nói:

- Anh thật là làm người ta cụt hứng.

Cô ta cười chum chim, ngã vào lòng Tiêu Thập Nhất Lang, rồi nói:

- Nhưng tôi thích anh, cũng chỉ có chỗ đó, anh làm gì cũng khác với người ta, thế gian này không chừng cũng có Lý Bạch thứ hai, Hạng Võ thứ hai, nhưng chắc chắn sẽ không có Tiêu Thập Nhất Lang thứ hai, hạng người

đàn ông như anh, nếu có cô nào không thương, cô đó ắt hẳn là bị bệnh tâm thần.

Cô ta bỗng nhiên xoay mặt qua Thẩm Bích Quân, cười títt mắt nhìn Thẩm Bích Quân hỏi:

- Liên phu nhân, cô xem tôi nói có đúng không?

Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:

- Tôi không còn là cô này cô kia nữa, tôi không còn tìm hiểu về đàn ông, tôi không biết.

Tiểu Công Tử không những không giận, mà ngược lại càng cười ngọt ngào hơn, nói:

- Nếu đàn bà mà không hiểu đàn ông, đàn ông làm sao thương yêu cô ta được? Tôi đang cảm thấy kỳ quái, Liên công tử có một người vợ mỹ lệ như vậy, tại sao lại bỏ đi một mình? Bây giờ tôi mới hiểu ra, thì ra là bởi vì ... Cô ta nói không hết lời, có điều ý tứ thật quá rõ ràng.

Thẩm Bích Quân tuy không muốn tức giận, nhưng cũng không nhịn được mặt mày trắng bệch ra.

Tiểu Công Tử lại rót một ly rượu, cười nói:

- Rượu này thật không sai, chính là rượu bồ đào đem tự nước Tây Lương qua, Liên phu nhân thử xem sao. Liên phu nhân không đến nỗi tới rượu còn không uống, nếu không, sống trên đời này cũng uống lắm nhĩ!

Thẩm Bích Quân mím chặt môi, mím thật chặt.

Nàng sợ mình mà mở miệng ra, sẽ thốt những lời khó nghe.

Tiểu Công Tử nói:

- Liên phu nhân giận rồi sao? Tôi tưởng chắc là không rồi.

Cô ta liếc mắt đưa tình Tiêu Thập Nhất Lang, rồi nói tiếp:

- Tôi ngồi trong lòng của Liên công tử, Liên phu nhân hờn giận thì còn có lý đi, nhưng mà anh ta ... Liên phu nhân chắc hẳn không giận tôi chuyện đó, không ghen gì với tôi phải không?

Thẩm Bích Quân giận quá ngay cả đầu ngón tay cũng cứng đờ, nhịn không nổi ngẩng phắt đầu lên ...

Nàng vốn không dám ngay cả liếc mắt qua Tiêu Thập Nhất Lang, có điều, lúc nàng ngẩng mặt lên, ánh mắt bất giác đưa tới gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bấy giờ nàng mới phát giác ra, gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang không những trắng bệch đến dễ sợ, mà trong ánh mắt cũng đầy vẻ đau khổ, thậm chí đuôi mắt cũng co giật không ngừng.

Hiển nhiên y đang ráng sức nhẩn nhin một cơn đau khổ cực kỳ.
Tiêu Thập Nhất Lang vốn không phải là kẻ dễ lộ đau khổ dễ dàng như vậy.
Thẩm Bích Quân lập tức quên mất những lời chọc tức của Tiểu Công Tử,
nàng run giọng hỏi:

- Vết thương của anh ... có phải ...

Tiêu Thập Nhất Lang cười phá lên, lớn tiếng nói:

- Sao? Vết thương ấy tôi đã quên từ lâu.

Thẩm Bích Quân ngập ngừng một lát, đột nhiên xông người tới.

Chân của nàng vẫn còn đau đớn lắm ... có lúc thì tê bại hầu như không còn
tri giác, có lúc thì đau đến nỗi làm cho nàng từ trong giấc mộng choàng
tỉnh dậy.

Sức lực trong người nàng hình như đang chảy từng giọt ra khỏi cái chân
ấy, mỗi lần nàng muốn đứng dậy, đều lập tức ngã lăn ra.

Nhưng bây giờ, nàng bỗng quên tất cả.

Nàng xông lại, mở tung cái áo ngoài của Tiêu Thập Nhất Lang ra.

Nàng lập tức không nhin nổi hô lên kinh hãi.

Rất ít ai nghe được tiếng hô kinh khủng như vậy, thê thảm như vậy, bi ai
như vậy.

Trước ngực của Tiêu Thập Nhất Lang, hoàn toàn bị thúi rửa ra cả, chung
quanh vết thương, thịt đã bị rửa ra thành màu tím bầm, còn xông lên từng
trận hôi thúi, làm người ta muốn nôn.

Bây giờ Thẩm Bích Quân mới biết tại sao y phải mặc áo bào rộng thùng
thình, tại sao y phải xúc nước thơm nồng nặc.

Thì ra y muốn giấu thương thế, muốn giấu mùi thối.

Cho dù là người lòng dạ cứng rắn đến đâu, nhìn thấy thương thế của y,
cũng chắc chắn không nỡ nhìn lần thứ hai.

Trái tim của Thẩm Bích Quân đã vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Tuy Thẩm Bích Quân không hiểu về y thuật, nàng cũng biết tình trạng vết
thương nghiêm trọng ra sao, cái đau khổ ấy chỉ cần là người phàm xác thịt,
chẳng ai chịu nổi.

Nhưng mỗi lần Tiêu Thập Nhất Lang gặp nàng, y vẫn cười nói như không.

Không lẽ y là người làm bằng thiết sao?

Có ai mà hiểu được lúc y đang cười nói cũng là lúc y ráng sức nhẩn nại cơn
đau đớn.

Y làm như vậy là vì ai? Tại sao?

Tiểu Công Tử lắc đầu cười nói:

- Đang không tự nhiên mà khóc? Người lớn như vậy, sắp có con có cái rồi, mà động tý là khóc, không sợ người ta thấy người ta cười cho sao?

Thẩm Bích Quân ráng sức cắn môi, môi đã bị cắn chảy ra máu, , nàng trừng mắt nhìn Tiểu Công Tử, run giọng nói:

- Người ... người thật là độc ác!

Tiểu Công Tử cười lên, nói:

- Tôi độc ác? Không lẽ cô đã quên ai gây ra thương tích cho y? Cô độc ác? Hay là tôi độc ác?

Thẩm Bích Quân run lên cả toàn thân:

- Cô thấy vết thương của y đã rữa nát ra, tại sao không chữa cho y? ...

Tiểu Công Tử than:

- Anh ta chỗ nào cũng nghĩ đến cô, chỉ vì cứu cô, ngay tính mệnh của mình còn không nghĩ đến, còn anh ta đối với tôi nhĩ? Vừa thấy mặt đã muốn giết ngay tôi cho được.

Cô ta thở ra một hơi:

- Anh ta mà đối đãi tôi chỉ bằng một nửa anh ta đối với cô, dù tôi có chịu một ngàn nhát đao, một vạn nhát đao, cũng không nỡ thương tổn đến một sợi tóc của anh ta, có điều bây giờ, người giết anh ta là cô, cô còn mặt dày đòi tôi chữa cho anh ta? Thật tình tôi không hiểu cô muốn nói gì khi cô mở miệng ra nói như vậy?

Thẩm Bích Quân gào lên:

- Người không chịu cứu y cũng xong, tại sao còn cho y uống rượu, cho y ăn tôm?

Tiểu Công Tử nói:

- Có gì là không tốt? Chỉ vì tôi đối đãi tốt đẹp với anh ta, biết anh ta thích uống rượu, bèn đi tìm rượu ngon cho anh ta, biết anh ta thích ăn ngon, bèn làm đồ biển tới hảo cho anh ta, cho dù là người vợ nào hiền thực nhất trên thế gian này, đối đãi chồng mình cũng tới như vậy thôi, có phải không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng cô biết rõ ràng rượu với tôm cá là thứ không đựng vào được khi bị thương, nếu không vết thương sẽ lở lói ra, rõ ràng cô muốn hại y.

Tiểu Công Tử hững hờ nói:

- Tôi chỉ biết tôi chẳng làm anh ta bị thương, tôi chỉ biết cho anh ta ăn đồ ăn ngon nhất, uống thứ rượu ngon nhất, chuyện khác tôi chẳng biết.

Thẩm Bích Quân nghiêng răng, không nói thêm được lời nào.

Tiêu Thập Nhất Lang đang một mực nhìn nàng chăm chú, đôi mắt đã mất thần từ lâu, không biết tại sao bỗng sáng trở lại.

Đến lúc đó, y mới cười, nói nhẹ:

- Một người sống, chỉ cần sống cho thoải mái, sống ít đi vài ngày có gì là khổ? Người sống lâu không lẽ sống sung sướng hơn người yếu mệnh? Có người càng sống càng khổ, những hạng người ấy không phải là sống mà như chết sao? Chỉ cần sống được một ngày vui vui vẻ vẻ, so với sống một trăm năm đau khổ, chẳng phải có ý tứ hơn không?

Tiểu Công Tử vỗ tay cười nói:

- Không sai, đấy mới là kẻ trượng phu nam nhi đầy khí khái! Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên không hổ là Tiêu Thập Nhất Lang! Nếu chỉ vì một tý vết thương, ngay cả rượu còn không dám uống, đấy chẳng phải là Tiêu Thập Nhất Lang chút nào!

Cô ta vuốt nhẹ trên má Tiêu Thập Nhất Lang, dịu dàng nói:

- Chỉ cần anh sống một ngày, tôi nhất định đổi đãi anh hết mình, ráng sức nghĩ cách cho anh vui vẻ, anh muốn gì, anh muốn đi đâu, tôi cũng chịu.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhẹ hỏi:

- Cô thật tình tốt với tôi lắm sao?

Tiểu Công Tử nói:

- Đương nhiên là thật tình, chỉ cần thấy anh vui vẻ là tôi cũng sung sướng lắm.

Cô ta ngẩng sương mù buổi chiều ở xa xa, nhẹ giọng nói tiếp:

- Tôi chỉ hy vọng anh sống thêm được nhiều ngày nữa, sống thêm được vài ngày nữa cũng tốt ...

Ráng chiều mỹ lệ làm sao.

Nhưng đấy chỉ là nói vậy thôi, vì màn đêm cũng đã không xa lắm.

Thẩm Bích Quân nhìn cảnh đẹp vô biên dưới ánh tịch dương, bất giác nước mắt lã chã tuôn rơi.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như hồn cũng về tận nơi xa xôi, chậm chậm nói:

- Tôi chẳng phải là thi sĩ, cũng chẳng phải là danh sĩ, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ lớn lên trong vùng hoang dã, dưới cặp mắt của tôi, chỗ đẹp nhất trên thế gian này, là vùng khoáng dã vô bờ vô bến, là vùng núi hoang vu không có cây cỏ mọc, ngay cả nơi đầm lầy chướng khí mênh mông kia, so với tất cả những đóa hoa trên thế gian này còn thích thú hơn.

Tiểu Công Tử bật cười nói:

- Anh thật là người không giống ai, ngay cả cách suy nghĩ cũng không giống người thường.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Bởi vì tôi là một quái nhân, do đó mà cô thích tôi, có phải không?

Tiểu Công Tử ôm đùi y, nhỏ nhẹ nói:

- Không sai chút nào, do đó chuyện gì tôi cũng chịu ý anh, anh muốn đi lại đó, chúng mình lại đó bây giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi dài, nói:

- Chỉ cần tôi về đến nơi đó, dù lập tức chết đi, cũng không có gì quan trọng.

Tiểu Công Tử nói:

- Được, tôi chịu anh, tôi nhất định cho anh về đến đó, rồi ...

Tiêu Thập Nhất Lang ngắt lời cô ta, nhơn nhơn nói:

- Rồi sẽ chết ở đó, có phải không?

Núi non hẻo lánh, hang động âm u.

Chướng khí trong hang núi xông nặc mùi giết người.

Lời nói hoang đường chính là lời nói ngọt ngào dễ nghe, đàn bà độc như rắn rít chính là giai nhân tuyệt sắc, thuốc độc lấy mạng người thường thường ngọt lịm như mật ong, đóa hoa đào hoa chướng giết người màu sắc diễm lệ kỳ ảo làm người ta hoa mắt mê say.

Nhưng lời nói ngay thật lại khó nghe, thuốc hay lại đắng nghét.

Không lẽ đây chính là “ông trời ghẹo người ta”? Hay là ông trời có ý muốn dò lòng thế gian?

Thẩm Bích Quân nghĩ không ra lý lẽ đó.

Nếu nói đạo trời công bằng, thì tại sao bắt người lành phải suốt đời khổ nhọc, chịu đủ mọi điều xót xa, người ác thì thường thường hưởng đủ vinh hoa phú quý?

Còn nếu nói “thiện và ác tới tận cùng sẽ có hậu quả”, thì tại sao hạng người như Tiểu Công Tử thì sống tiêu dao tự tại, Tiêu Thập Nhất Lang thì ngược lại phải bị chết!

Phía sau là vách núi dựng đứng không có tấc cỏ mọc, phía trước là vực sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Tiêu Thập Nhất Lang lại mở miệng hừ lên điệu ca ấy, trong lúc này, ở đây, khúc điệu nghe sao thê lương, bi tráng, mà cũng rất tịch mịch.

Nhưng thần sắc của y thì lại bình tĩnh, như một kẻ lãng tử đi qua khắp vòm trời, bây giờ đã về lại quê nhà.

Tiểu Công Tử này giờ đang chăm chú nhìn y, nhin không nổi bèn hỏi:

- Thật tình anh lớn lên ở nơi này sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- À.

Tiểu Công Tử thở ra:

- Một người sống lên ở nơi này, thật không phải dễ dàng gì.

Khóe miệng của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng chồm lên một nụ cười thê lương, y nhơn nhơn nói:

- Sống vốn vẫn khổ hơn chết nhiều.

Tiểu Công Tử ánh mắt lưu động:

- Nhưng từ trước đến nay chỉ khó có chuyện chết, chết, có lúc cũng không dễ như anh tưởng tượng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chỉ có những người không muốn chết, mới cảm thấy chết là khổ.

Tiểu Công Tử chớp mắt, cười nói:

- Không lẽ anh thật tình muốn chết? Tôi không tin chút nào.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Nói thật, tôi chưa nghĩ kỹ càng đến chuyện đó, chưa biết mình muốn sống hay muốn chết.

Tiểu Công Tử chậm chậm nói:

- Nhưng nếu chết tiện lợi như vậy, anh thật muốn chết, tại sao còn sống tới hôm nay?

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì nữa.

Tiểu Công Tử cười một tiếng, nói:

- Anh còn muốn tiến về phía trước nữa không? Xem ra chỗ này là cuối đường rồi, có muốn đi tới cũng không còn chỗ mà đi.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi lâu, lẩm bẩm nói:

- Không sai, ở đây rõ ràng ở tận đầu rồi, tại sao mình còn muốn đi về phía trước? ... thật vậy, tại sao mình còn muốn đi về phía trước ...

Y bỗng nhìn Tiểu Công Tử cười một cái, nói:

- Tôi muốn đứng một chút ở đây một mình tôi, nghĩ đến chuyện hồi xưa còn bé.

Tiểu Công Tử hỏi:

- Anh đứng có vững không đấy?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Sao cô không thử xem tôi đứng có vững không?

Tiểu Công Tử đảo quanh trông mắt, một hồi cũng buông tay y ra, cười nói:

- Cần thận nhé! Đừng có rớt xuống dưới đó, đầu mình tứ chi tìm không ra đâu, Tiêu Thập Nhất Lang còn sống tôi có thấy qua, Tiêu Thập Nhất Lang chết rồi tôi còn muốn thấy.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Người chết tuy chịu nghe lời, nhưng so với người sống không dễ coi tỷ nào, cô mà thấy, không chừng cô chán tôi mất, tôi việc gì phải làm cho cô chán?

Y quay đầu lại nhìn Thẩm Bích Quân cười một cái, đột nhiên tung mình nhảy xuống vực sâu thăm thẳm không thấy đáy ấy ...

Thẩm Bích Quân thấy lạnh hết cả toàn thân.

Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên có ý tìm đến đây để chết!

- Chính mình đã hại y! Chính mình đã hại y ...

Thanh âm ấy như tiếng sét đánh, vang lên từng chữ một trong tai!

- Y chết rồi, còn mình thì vẫn mặt dày sống nhăn ... mình làm vậy sao phải? Còn mình cũng sẽ sống thêm được bao lâu? Còn ai lại cứu mình bây giờ ...

Nghĩ đến thủ đoạn của Tiểu Công Tử, Thẩm Bích Quân cũng không còn đắn đo gì thêm, gạt tay người đang đỡ nàng ra, cũng tung mình nhảy xuống vực sâu.

Thật kỳ quái, trước giờ lâm tử, nàng không hề nghĩ đến Liên Thành Bích.

Nàng cũng chẳng nghĩ đến, mình chết đi rồi, Liên Thành Bích sẽ ra sao?

Không lẽ Liên Thành Bích sẽ không đau lòng vì nàng sao?

Tiểu Công Tử đứng bên vách núi, cúi đầu nhìn sương mù chướng khí mờ mịt phía dưới vực sâu, trên mặt chẳng biểu lộ một tý tình cảm gì.

Cũng không biết qua một thời gian bao lâu, cô ta bỗng nhiên nhấc một tảng đá thật lớn, ném xuống dưới.

Lại một hồi thật lâu, mới nghe “bụp” một tiếng.

Trên mặt của Tiểu Công Tử lúc ấy mới lộ ra một nụ cười nhẹ.

Cô ta cười vẫn ngây thơ, vẫn khả ái như lúc nào, như một đứa trẻ thơ ...

Chết, có lúc quả thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Thẩm Bích Quân vậy mà chưa chết được. Lúc nàng nhảy xuống, lập tức đã hôn mê đi mất, chẳng cảm thấy khổ sở gì.

Nhưng đến lúc nàng tỉnh lại rồi, mới thấy đau đớn.

Dưới vực sâu, là một vùng lầy mênh mông vô bờ bến, không có cây cỏ, không có động vật; duy nhất chỉ có bùn sền sệt, bốc lên mùi vừa hôi vừa

ăm.

Thẩm Bích Quân cả người đã bị chìm hết vào trong vũng lầy. Nhưng nàng vẫn chưa bị chìm xuống, bởi vì vũng lầy này tựa như một bồn tương khổng lồ, bởi vì vậy mà nàng rớt từ trên cao như vậy xuống không bị chết đi.

Còn kỳ quái hơn nhất là, cả người nàng ngâm trong vũng lầy sền sệt hôi thúi ấy, không những không bị khó chịu, trái lại còn làm cho nàng thoải mái, ngay cả vết thương trên cổ chân của nàng cũng không còn cảm thấy đau nữa.

Chất bùn trong vũng lầy này hình như có một khả năng thần kỳ, làm giảm cơn đau đớn của con người.

Thẩm Bích Quân đang kinh dị, bỗng nhớ đến lời của Tiêu Thập Nhất Lang kể chuyện với nàng:

- Tôi đã từng chứng kiến một con chó sói, bị mèo rừng cắn bị thương, nhảy xuống vũng lầy, lúc ấy tôi tưởng nó đi tìm chỗ để chết, ai biết đâu, nó nằm đó hai ngày, bỗng nhiên sống lại, thì ra nó đã biết trước, có nhiều thứ cỏ thuốc rửa nát trong đám bùn, có khả năng chữa trị thương tích của nó, nó đã biết trước cách lo liệu cho mình.

Bên tai nàng lại nghe văng vẳng đâu đây khúc điệu mà Tiêu Thập Nhất Lang đã từng hừ trong miệng, đang nghe tiếng y nói:

- Thật ra, người cũng như dã thú thôi, nếu không được ai lo cho, thì chỉ có nước thân mình tự lo lấy ...

Không lẽ vũng lầy này là nơi con chó sói đã từng đến trị thương?

Vũng lầy này đã chữa được vết thương con chó sói, có thể nào cũng chữa được vết thương của Tiêu Thập Nhất Lang?

Dù nơi đây là một nơi hang cùng non tận, trên chẳng nối trời, dưới chẳng nối đất, bốn bề không có một sinh vật, dù người nàng đang dầm trong đám bùn hôi thúi này, dù nàng không biết sẽ sống sót được không, mà dù có sống sót được cũng chắc gì ra được vực thẳm, trong lòng Thẩm Bích Quân chưa bao giờ được thoải mái, được hứng phấn như bây giờ.

Bởi vì nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang vẫn chưa chết!

Nàng đã tính mở miệng ra lớn tiếng hô hoán gọi, nhưng sức nghĩ Tiểu Công Tử không chừng đang còn ở trên đó nghe được, vì vậy đành phải ngậm miệng.

Nàng chỉ còn nước trong lòng không ngớt gọi:

- Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, anh đang ở đâu?

Chỉ cần gặp lại được Tiêu Thập Nhất Lang, bao nhiêu thứ phải hy sinh, bao nhiêu điều khổ sở, nàng đều có thể chịu đựng được.

Nàng nhúc nhích thân hình, muốn rướn đầu cao hơn một tấc.

Nàng tin chắc Tiêu Thập Nhất Lang đang ở gần đâu đây, nàng muốn nhìn mặt y.

Chỉ cần thấy được mặt y, nàng sẽ không còn thấy tịch mịch, tuyệt vọng, không ai giúp đỡ ...

Nào ngờ, nàng không đụng đầu thì không sao, vừa mới nhúc nhích, thân hình ngược lại bỗng chìm xuống.

Vững lầy sệt mà dính như keo, trên mặt có một sức co giãn, vì vậy tuy nàng ở trên cao rớt xuống, thân hình không hoàn toàn chìm hết trong trong bùn. Bây giờ nàng vùng vẫy, trong sinh hình như có một sức mạnh vô hình kéo nàng xuống, nàng càng vùng vẫy chừng nào, nàng càng bị kéo sâu xuống chừng đó.

Đột nhiên, cả người nàng bị chìm hẳn xuống bùn, hô hấp lập tức trở nên khó khăn, lớp bùn như keo trên mặt trở thành đôi bàn tay bóp chặt lấy yết hầu của nàng.

Nàng chỉ bị kéo xuống thêm một hai tấc nữa, miệng và mũi sẽ bị chìm xuống bùn.

Bây giờ nàng có muốn hô hoán cũng không còn hô hoán nổi.

Nàng không biết mình còn duy trì được thêm bao nhiêu thời gian, chỉ biết cùng lắm cũng chỉ là trong chốc lát.

Nàng vốn đã quyết tâm muốn chết, nhưng bây giờ thì lại hết lòng hết ý muốn sống thêm được giây lát.

Nếu sống thêm được giây lát, không chừng được gặp mặt lại Tiêu Thập Nhất Lang.

- Nhưng gặp lại hay không thì có quan hệ gì nhỉ? Chỉ cần mình biết mình không hề hại y chết, chỉ cần y còn sống ra đó, dù mình có lập tức chết đi, cũng yên ổn mà chết. Mình chỉ cần bình tĩnh, tự lòng mình không xấu hổ với mình, chết ở đây, trời cũng đã đối xử không bạc bẽo gì lắm với mình rồi, mình còn muốn cầu gì hơn nữa?

Đến lúc này, nàng mới nghĩ đến Liên Thành Bích.

Nhưng nàng biết Liên Thành Bích sẽ tự lo được cho thân mình, có hay không có nàng, Liên Thành Bích cũng đều tiếp tục sống, không những vậy mà còn sống quang vinh, sống mạnh nữa.

Đương nhiên nàng cũng nghĩ đến đứa nhỏ nằm trong bụng.

Đa số đàn bà đều có linh tính tự nhiên, coi con mình quan trọng còn hơn cả chính thân mình, đó chính là cái quang vinh của phái nữ, sinh mệnh của nhân loại cũng nhờ vậy mà được duy trì trường tồn.

Nhưng đứa con chưa ra đời thì lại khác.

Đàn bà đối với đứa con chưa ra đời, chắc chắn chưa có tình cảm gì sâu xa, chưa có tình thương gì đậm đà.

Bởi vì lúc ấy, cái lòng mẹ của họ còn chưa được phát triển ra.

Ấy là nhân tính.

Lòng mẹ là hoàn mỹ, là chí cao vô thượng, không tự tư, không vụ lợi, bất chấp nhất thiết, cũng không nghĩ đến giá cả.

Nhưng nhân tính thì có nhược điểm.

Thẩm Bích Quân nhắm mắt lại ...

Một người tâm hồn có thể được bình an trước khi chết, có lúc quả thật còn may mắn hơn là sống, trên đời này, người có thể chết mà không tiếc nuối, thật không nhiều.

Thẩm Bích Quân không phải không muốn sống, chẳng qua nàng biết mình không còn cách gì sống được nữa.

Đây là tuyệt địa, nàng ở trong tuyệt cảnh, hoàn toàn tuyệt vọng.

Chính ngay lúc ấy, nàng bỗng nghe có giọng nói thật quen thuộc.

Giọng nói của Tiêu Thập Nhất Lang.

Thanh âm nghe tựa hồ như sát bên tai.

Thẩm Bích Quân mừng rỡ như điên cuồng, nàng nhin không nổi muốn xoay đầu lại nhìn.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang đã nói tiếp:

- Cô không được quay đầu lại nhìn, ráng hết sức thả tung người ra, thả tung toàn thân, như thể cô đang nằm trên một chiếc giường êm ái, nằm trong lòng mẹ, vô tư vô lự, không nghĩ đến chuyện gì, không có ai lại làm hại gì cô.

Y nói rất chậm, từng chữ từng chữ thật chậm, giọng nói hình như có một lực lượng kỳ dị, làm cho người ta yên tĩnh lại, tin tưởng hoàn toàn vào y.

Thẩm Bích Quân thở nhẹ một hơi, hỏi:

- Tôi nói chuyện được không?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Phải nói thật nhẹ, thật chậm, tôi nghe được.

Thanh âm đi gần lại.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi có thể không đứng đây, tôi cũng có thể thả tung người, có điều tôi không cách nào không suy nghĩ.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nghĩ đến gì?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi nghĩ, nếu chúng ta đứng đây một tý là bị chìm xuống, như vậy không lẽ vĩnh viễn sẽ bị chết kẹt ở nơi đây? Không lẽ anh không nghĩ ra được cách thoát thân hay sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tự nhiên là có cách.

Thẩm Bích Quân dịu dàng nói:

- Chỉ mong anh có cách thoát thân, tôi an tâm lắm, tôi sao cũng không có quan hệ gì.

Nàng nói chưa xong câu đó, đã thấy cặp mắt sáng rực của Tiêu Thập Nhất Lang hiện ra.

Đây vốn là cặp mắt quật cường lạnh lùng, có lúc cũng ánh lên nụ cười dịu dàng, nhưng chưa từng lộ ra một chút nào tình ý.

Hiện giờ, ánh mắt ấy bỗng nhiên lộ đầy vẻ sung sướng, an ủi, cảm kích ...

Thẩm Bích Quân đỏ bừng má.

Lúc nàng nói câu ấy, nàng chưa thấy y, do đó mà không nhận nổi bộc lộ chân tình, nếu mà thấy, chỉ sợ nàng chẳng có cái dũng khí nói ra.

Bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang cách nàng một khoảng thật gần.

Nàng cơ hồ có thể cảm giác được hô hấp của y.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hồi nãy cô vốn không thấy được tôi, bây giờ cô đã thấy được, có phải không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Á!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nãy giờ tôi không hề động đây, nếu không đã bị chìm xuống từ lâu, tôi không động đây, thế thì tại sao lại đi qua được chỗ này?

Thẩm Bích Quân tự nhiên không biết nguyên nhân.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vũng lầy này, xem ra có vẻ yên lặng như chết, thật ra nó đang lưu động không ngừng, chẳng qua rất chậm thôi, vì vậy mà chúng ta không phát giác ra.

Y lại nói tiếp:

- Bởi vì tôi không động dậy tí nào, do đó mới theo bùn trôi lại đây, còn nếu vùng vẫy thì đã chìm xuống rồi, vì vậy mà này giờ cô vẫn còn nằm yên ở đây.

Thẩm Bích Quân yên lặng không nói gì.

Nhưng trong lòng nàng đang ngấm ngấm vui mừng tự nhủ:

- Nếu mà mình cũng nằm yên không vùng vẫy, cũng theo bùn trôi tới, làm sao mình gặp lại được y?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Phía trước không xa lắm là đất liền, chỉ cần chúng ta nhẫn nại một tý tới đó, là thoát nạn ... Cũng không cần phải chờ lâu, tôi tin chắc cô nhất định làm được, phải không?

Ánh mắt của y bất giác chuyển qua nhìn chăm chú vào mắt Thẩm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân cũng không tự chủ được, chăm chú nhìn lại.

Nàng vẫn còn chưa nói gì, có điều ánh mắt hình như đang nói:

- Vì anh, tôi nhất định làm được.

Từ ánh mắt nói ra, cũng chính là thanh âm từ đáy lòng, thứ thanh âm ấy, mắt nhìn không thấy, tai lại càng nghe không được.

Người nghe được những loại thanh âm ấy không nhiều.

Thứ thanh âm ấy, phải dùng “trái tim” để nghe. Tiêu Thập Nhất Lang đã nghe được.

Qua một thời gian thật lâu, Thẩm Bích Quân mới thở nhẹ một hơi, nói:

- Bây giờ tôi biết mình sai lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sai chuyện gì?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Tôi tưởng thiên đạo thật bất công, thường thường cố ý trêu chọc thế gian, bây giờ mới biết, ông trời tốt cuộc cũng có mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ nói:

- Không sai, bởi vậy một người bất cứ làm chuyện gì, cũng không nên quên rằng có cặp mắt đang luôn luôn lúc nào cũng theo dõi y.

Không có âm thanh, không có động tĩnh, không có sinh mệnh, trời đất hình như đã hoàn toàn chết hẳn.

Vũng lầy cũng đã chết, chẳng ai có thể cảm thấy nó đang lưu động.

- Có thật nó sẽ đưa chúng ta lên đất liền không?

Thẩm Bích Quân chẳng hỏi, mà cũng chẳng nôn nóng.

Lòng nàng thật bình tĩnh, lúc này, ở đây, lòng dạ ấy, hình như nàng đã quá đầy đủ, chết rồi chẳng? Còn sống? Hình như nàng không còn để trong lòng.

Nàng chỉ sợ cặp mắt sáng rực như sao của Tiêu Thập Nhất Lang thấy rõ được lòng mình.

Nàng chỉ sợ Tiêu Thập Nhất Lang cảm giác ra được trái tim của mình càng đập càng nhanh, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Nàng nhất định tìm chuyện để nói.

Nhưng nói gì nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hỏi:

- Cô có biết lần này ai cứu mình không?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Tự nhiên là ... là anh.

Nàng bỗng nhiên phát giác ra hô hấp của Tiêu Thập Nhất Lang cũng rất dồn dập.

Lòng nàng lại càng hoảng loạn.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không phải là tôi.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Không phải anh? Là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chính là chó sói.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của y hình như đang nhìn đến một phương trời xa xa, từ từ nói tiếp:

- Tôi đến đây lần đầu tiên, chính là do chó sói dẫn đến đây.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi có nghe anh nói chuyện đó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chó sói báo cho tôi biết, vùng này có một thứ lực lượng thần kỳ có thể trị liệu thương thế, chó sói đã dạy cho biết làm sao sinh tồn, làm sao nhẫn nại.

Thẩm Bích Quân than nhẹ:

- Muốn học được hai thứ đó, cũng không dễ dàng gì.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có điều, nếu một người muốn tiếp tục sống, phải có nhẫn nại ... chịu

đựng cô đơn, chịu đựng tịch mịch, chịu đựng khinh bỉ, chịu đựng khổ sở, phải từ trong những thứ nhẩn nại ấy đi tìm khoái lạc.

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi, dịu dàng nói:

- Hình như anh học được rất nhiều điều ở chó sói.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không sai, vì vậy có lúc tôi thấy không những chó sói hiểu biết hơn người, mà còn đáng tôn kính hơn người.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tôn kính?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chó sói là thứ động vật cô độc nhất trên thế gian, vì phải sinh sống, chúng phải kết bạn đi tìm đồ ăn, nhưng ăn xong rồi, chúng lập tức phân tán nhau.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Không lẽ chúng thích ở một mình mà anh mới tôn kính chúng?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chính vì chúng nhẩn nại cô độc hơn con người, mà chúng trung thực hơn con người.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Trung thực?

Lấy hai chữ “trung thực” ra hình dung chó sói, quả thật nàng chưa bao giờ nghe ai nói.

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chỉ có chó sói mới là kẻ bạn lữ trung thật nhất, một vợ một chồng, lúc còn sống hẳn là không bao giờ phân ly, chó sói được mà chết, chó sói cái sống một mình tới chết, không đi tìm bạn mới, chó sói cái mà chết, chó sói đực cũng không đi tìm bạn mới.

Ánh mắt y lại lộ vẻ sắc sảo, trêu chọc, y nói:

- Còn người thì sao? trên đời này có bao nhiêu người chồng trung thành với vợ? Người bỏ vợ đầy ra cả đấy, có kẻ có tam thê tứ thiếp còn hơn hơn tứ đắc, cho mình là rất giỏi. Đàn bà thì hẳn là khá hơn, nhưng cũng không hơn bao nhiêu, lâu lâu có một quả phụ thủ tiết bèn đem ra tuyên dương âm lên, có biết đâu, mỗi con chó sói cái đều có đủ tư cách treo một tấm bảng tiết hạnh.

Thẩm Bích Quân yên lặng.

Tiêu Thập Nhất Lang lại nói:

- Trên thế gian này, không có gì thân mật bằng vợ chồng, nếu không trung thực với người bạn đời của mình, đối với người khác còn có chuyện gì để nói nữa? Cô nói xem, chó sói có phải là trung thực hơn người quá xa không?

Thẩm Bích Quân lại trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Nhưng mà chó sói có lúc ăn thịt đồng loại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Còn người thì sao? Người không lẽ không ăn người sao?

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Huống gì, chó sói chỉ tại bị đói quá, bắt đực dễ mới ăn thịt đồng loại, người thì lúc no rồi, cũng cứ tàn sát lẫn nhau

Thẩm Bích Quân thở ra, nói:

- Anh hiểu chó sói rất rõ, có điều đối với người, anh lại biết quá ít.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Người cũng có kẻ trung thực, kẻ khả ái, với nữa, người lương thiện so với kẻ ác còn nhiều hơn lắm, chỉ cần anh đi tiếp xúc họ, là thấy mỗi người có chỗ khả ái riêng của họ, không phải khả ố như anh đã tưởng tượng.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng yên lặng.

Thực ra, chính y cũng không biết tại sao mình đi nói những chuyện đó.

Không lẽ y cũng giống như Thẩm Bích Quân, sợ người ta nhìn ra được trong lòng mình đang nghĩ gì, do đó mà cố ý tìm chuyện để nói.

Không lẽ y muốn những lời lẽ ấy tự cảnh cáo mình?

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao anh chỉ thích nói chuyện chó sói? Tại sao không thử nói về mình?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Về tôi? Tôi có gì hay mà nói?

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Ví dụ như tại sao tên anh gọi là Tiêu Thập Nhất Lang? Không lẽ anh có mười anh chị?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Á.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Như vậy, anh chẳng cô độc tý nào.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Á.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh chị em của anh thì sao? Họ ở đâu?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chết rồi, chết hết cả rồi!

Ánh mắt của y lại lộ vẻ đầy ác độc và oán hận, bất kỳ ai trông thấy vẻ mặt y bây giờ cũng tưởng tượng ra được y đã từng có một dĩ vãng bi thảm.

Thẩm Bích Quân bỗng cảm thấy trong lòng đau nhói ...

Trong khoảnh khắc đó, nàng bỗng thấy Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn là một đứa bé, một đứa bé không nơi nương tựa, cơ cực linh đình, cần có người bảo bọc, chiếu cố ...

Nàng không biết tại sao mình có cảm giác như vậy.

Vùng lầy quả nhiên đang lưu động.

Trước mặt quả nhiên là đất liền.

Có điều Thẩm Bích Quân không hề tưởng tượng được nơi đây đẹp tới như vậy.

Hàng trăm hàng ngàn năm trước, nơi đây chắc cũng là một vùng lầy, đất đai tự nhiên phì nhiêu.

Lại thêm núi non vây bọc lại, địa thế lại thấp, cho nên gió lạnh không thổi đến nơi, bốn mùa đều là mùa xuân, làm như ông trời cố ý chọn trong cái thế giới đầy khổ nạn ra một khoảng đất lành vậy.

Ở các nơi khác cây cỏ đã sớm bị điều linh tàn tạ, ở đây thì đang bắt đầu đâm chồi, ở các nơi khác kỳ hoa dị thảo đã ngừng sinh trưởng, ở đây thì nở rộ khắp nơi.

Ngay cả dòng suối chảy từ sườn núi xuống, nước trong vắt và ngọt lịm hơn những nơi khác.

Thẩm Bích Quân vốn là người sạch sẽ, nhưng bây giờ nàng bỗng quên mất mình đang lấm đầy bùn dơ dáy, vừa bước chân lên đất liền là nàng đứng ngây người ra.

Nàng đứng như si như ngốc ra đó cả hơn nửa tiếng đồng hồ, không chút động đậy, rồi không biết qua một thời gian bao lâu, nàng mới thở ra một hơi dài, nói:

- Thật tôi không bao giờ tưởng tượng ra trên thế gian này còn có một nơi như thế này, e chỉ có anh mới tìm ra được nó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi cũng tìm không ra, đấy là ...

Thẩm Bích Quân bật cười, ngắt lời y, nàng nhoẽn miệng nói:

- Đây là chỗ sói tìm ra, tôi biết ...

Nàng bỗng phát hiện ra thấp thoáng trong đám hoa bên cạnh dòng suối có một căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, một loại hoa màu tím nhạt bò ra từ trên đỉnh nóc nhà.

Nàng như hơi có cảm giác thất vọng, thở nhẹ nói:

- Thì ra nơi đây đã có người ở?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng chăm chú, từ từ nói:

- Trừ cô và tôi ra, nơi này e là không có ai khác ... Không chừng cô là người thứ hai đạp chân lên khối đất này.

Gương mặt của Thẩm Bích Quân lại có vẻ đỏ lên, nàng nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh chưa từng đem ai khác lại?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu.

Thẩm Bích Quân nói:

- Vậy thì ngôi nhà nhỏ ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi dựng lên đây, nếu ai cũng phải có nhà, thì gian nhà ấy chính là nhà của tôi.

Y cười nhẹ lên một tiếng, lại nói:

- Lần đầu tiên tôi thấy nơi này, tôi đã mê nó ngay, sau này, mỗi khi tôi mệt mỏi, cảm thấy phiền muộn trong lòng, tôi về đây ở một hai tháng, mỗi lần tôi rời khỏi nơi đây, tôi đều có cảm giác mình đã biến thành một người khác.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Nếu vậy, tại sao anh không ở đây lâu lâu hơn nữa, tại sao không ở mãi nơi đây?

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì.

Đôi mắt của Thẩm Bích Quân sáng rực lên, nàng lại hỏi:

- Nơi đây có hoa quả, có suối trong, còn có đất đai phì nhiêu, một người đến đây, chẳng còn chuyện gì làm cho y ưu phiền nữa, tại sao anh không ở đây sống thoải mái một đời, tại sao còn ra ngoài đời đi tìm phiền não?

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm thật lâu, rồi mới cười lên, nói:

- Không chừng bởi vì tôi vốn là thứ trời sinh đê tiện phải chịu khổ.

Y cười sao mà thê lương, sao mà tịch mịch.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên hiểu ra.

Bất kỳ bao nhiêu là khổ đau, phiền não, cũng không bì lại được với sự tịch

mịch.

Nơi đây dù có hoa cỏ mỹ lệ đến bao nhiêu, cây trái ngon ngọt đến bao nhiêu, suối trong đến bao nhiêu, cũng không bồi đắp cho đầy cái trống không và tịch mịch trong lòng một con người.

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ nói:

- Bởi vậy, tôi thấy mình còn có rất nhiều chỗ không bằng chó sói, chúng nó làm chuyện mà tôi không cách nào làm được.

Thẩm Bích Quân dịu dàng nói:

- Đây có lẽ bởi vì anh không phải là chó sói, anh là người ..., một con chó sói nếu muốn làm chuyện người làm, sẽ nhất định bị đồng loại xem là ngốc tử, có phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang lại trầm ngâm một hồi, lẩm bẩm nói:

- Không sai, người là người, sói là sói, sói không nên học làm người, người tại sao đi học làm sói?

Y bỗng nhiên bật cười, nói:

- Đã lâu tôi chưa về lại nơi này, bụi bặm trong nhà chắc là chất đầy ba tấc, để tôi quét nhà một tý, cô ... cô đi được không?

Thẩm Bích Quân nhoèn miệng cười nói:

- Xem ra ông trời đối với người và chó sói công bằng như nhau, tôi nằm trong đám bùn nửa ngày trời, thương thế bây giờ có vẻ đỡ nhiều lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Tốt, nếu cô thích, cứ việc xuống suối vọc nước một lát, tôi chờ cô ở trong nhà.

- Tôi chờ cô ở trong nhà.

Đây chẳng qua là một câu nói bình thường, Tiêu Thập Nhất Lang nói ra câu ấy, y không bao giờ nghĩ rằng nó có ý nghĩa biết bao nhiêu khi lọt vào tai Thẩm Bích Quân.

Cả đời Thẩm Bích Quân, hầu như quá nửa thời gian là sống trong đợi chờ. Lúc còn nhỏ, nàng đã thường thường ngồi bên thềm đá trước cổng đợi cha mẹ đi hành hiệp giang hồ trở về, thường thường là đợi cả mấy ngày, cả mấy tháng, chờ để được thấy nụ cười vừa hiền từ vừa nghiêm trang của phụ thân, chờ được mẫu thân dịu dàng ôm ấp vỗ về vuốt ve ...

Cho đến một ngày đó, nàng biết cha mẹ không bao giờ trở về nữa.

Hôm ấy, nàng chờ không được thấy mặt cha mẹ, mà chỉ thấy hai cỗ quan tài.

Rồi sau này, khi nàng lớn lên, nàng vẫn còn chờ đợi như thuở nào.

Sáng sớm, nàng đã thức dậy, nhưng còn phải nằm trên giường chờ bà vú lại kêu nàng dậy, đem nàng đi lại nơi tổ mẫu hỏi thăm.

Hỏi thăm xong rồi, nàng phải chờ đến buổi cơm trưa mới gặp lại tổ mẫu, rồi sau đó lại chờ đến cơm chiều, mỗi ngày chỉ có một hai tiếng đồng hồ sau bữa cơm chiều là lúc mà nàng sung sướng nhất.

Những lúc ấy, tổ mẫu cho nàng ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên chân mình, kể cho nàng nghe những chuyện cổ sự lý kỳ cổ quái, dạy cho nàng bí quyết Cô Dịch Kim Châm của dòng họ Thẩm, có lúc còn bóc vỏ trái quít bỏ vào miệng nàng, thậm chí còn để cho nàng sờ lên gương mặt nhăn nheo, tóc bạc càng lúc càng thưa của bà.

Chỉ tiếc là những đoạn thời gian ấy bao giờ cũng ngắn ngủi, nàng lại phải chờ đến ngày mai.

Nàng càng lớn, càng cảm thấy khoảng thời gian chờ đợi càng dài, có điều nàng đợi những chuyện không còn giống như hồi còn nhỏ, cũng không còn chờ nôn nóng đến buổi cơm chiều thích thú như hồi xưa.

Nàng đợi gì vậy? Ngay cả nàng cũng không biết.

Không chừng nàng cũng như những người con gái khác, đang chờ người chồng trong mộng như ý mình muốn, cưới con ngựa trắng đến rước nàng lên kiệu hoa.

Mệnh vận của nàng tốt hơn những người con gái khác, người nàng chờ đã đến.

Liên Thành Bích thật tình là một người chồng lý tưởng, vừa ôn nhu, vừa anh tuấn, mà còn văn võ song toàn, thiếu niên giàu có, trong giang hồ, thanh danh và địa vị ít có người nào có thể bì lại.

Bất kỳ ai làm vợ y, không những nên thấy quá đầy đủ, mà còn nên cảm thấy vinh diệu.

Thẩm Bích Quân vốn là người tri túc.

Nhưng nàng vẫn còn cứ chờ, thường thường tựa vào song cửa, chờ người chồng danh tiếng lấy lòng thiên hạ về nhà, thường thường chờ cả mấy ngày, cả mấy tháng ...

Trong những lúc chờ đợi ấy, trong lòng nàng không ngớt dâng lên nỗi sợ hãi, sợ nàng chờ gặp không phải là người chồng ôn nhu đa tình, mà là một cổ quan tài, một cổ quan tài lạnh như nước đá.

Đối với chuyện chờ đợi, chỉ sợ thế gian này không ai hiểu biết, không ai rành rẽ bằng nàng.

Nàng càng hiểu, nàng càng sợ chờ đợi.

Khổ là cả đời nàng lúc nào cũng cứ chờ người khác, chưa bao giờ có ai chờ nàng.

Cho đến bây giờ, bây giờ mới có người đợi nàng.

Nàng biết rằng bất cứ nàng ở đây bao lâu, bất cứ nàng ở đây làm gì, chỉ cần về đến căn nhà ở đó, nhất định sẽ có người đang chờ nàng.

Tuy đó chỉ là căn nhà nhỏ thô lậu, tuy người ấy chẳng là gì của nàng, nhưng chỉ cần có cái cảm giác đó, đã đủ làm lòng nàng thấy an toàn và ấm áp.

Bởi vì nàng biết mình không bị cô độc, không bị tịch mịch.

Nước suối tuy rất lạnh, mà người nàng rất ấm áp.

Nàng ít khi có cái cảm giác hạnh phúc như thế.

Trừ một cái giường gỗ ra, trong nhà hầu như chẳng có gì, điều ấy làm cho căn phòng trở nên lạnh lẽo, trống lỗng vô cùng, mỗi lần Tiêu Thập Nhất Lang về đến đây, lúc đầu không chừng cảm thấy rất yên tĩnh, về sau, trong lòng y ngược lại càng bồn loạn.

Đương nhiên y có thể làm mấy cái bàn mấy cái ghế và các thứ dụng cụ linh tinh, để trong phòng không đến nỗi vắng lạnh, nhưng y không làm vậy.

Bởi vì y biết, trong phòng trống lỗng còn có thứ để lấp đầy, trong lòng trống lỗng, thì mình không bao giờ lấp đầy cho được.

Cho đến bây giờ ...

Nơi đây tuy cũng lạnh vắng như xưa, nhưng trong lòng y, không có trống vắng tịch mịch, hình như đã thật tình về đến nhà.

Đây là lần đầu tiên y nhận nơi đây làm nhà.

Bây giờ y mới biết thật sự thế nào là “về nhà”, là ngọt ngào, là hạnh phúc như vậy.

Tuy y đang chờ đợi, nhưng trong lòng rất bình thản.

Bởi vì y biết người y đang đợi chắc lát sẽ về đây, nhất định sẽ về đây ...

Trong nhà chỉ cần có một người đàn bà biết dịu dàng và chăm sóc, bất kể căn nhà có thô lậu tới đâu cũng không quan hệ gì, thế gian chỉ có đàn bà mới có thể biến một căn nhà thành một cái “nhà”.

Đa số đàn ông đều có một thứ bệnh ... bệnh lười.

Muốn trị cái bệnh này của đàn ông, chỉ có đàn bà, người đàn bà mà y thương.

Không biết tại sao, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng trở nên siêng năng ra.

Trong phòng đã bắt đầu có bàn ghế, trên giường cũng có nệm êm, thậm chí cửa sổ cũng có màn treo lên.

Tuy Tiêu Thập Nhất Lang không ở trong căn nhà này, mỗi tối, y vẫn ngủ trên phiến đá bên ngoài, nhưng y vẫn nhận căn nhà ấy là nhà của mình, do đó mà y nhất định làm cho căn nhà trở nên xinh xắn, trở nên thoải mái.

Bởi vì đây là lần đầu tiên có “nhà”.

Bây giờ trong nhà đã có bình hoa, trong bình đã có cắm hoa tươi.

Ún uống đã có ly, bát, trù những thứ hoa quả bốn mùa đều có ra, có lúc còn có cá tươi, thịt thỏ nướng rất đúng điệu, hoặc rượu làm bằng bồ đào, tuy không có muối, nhưng họ ăn cũng rất khoái miệng.

Tiêu Thập Nhất Lang có hai bàn tay rất khéo.

Một cục gỗ rất bình thường lọt đến tay y, lập tức biến thành bình hoa rất đẹp, một cái ly rất đẹp.

Cá trong dòng suối, thả trong bụi rậm, chỉ cần y thích, sẽ lập tức biến thành buổi cơm chiều của hai người, Thẩm Bích Quân lấy cỏ non bện thành khăn bàn, làm cho buổi cơm chiều càng có vẻ phong phú.

Thương thế của hai người cũng lành lặn lại rất nhanh chóng.

Đó chắc chắn là do hiệu lực thần kỳ của vũng bùn, nhưng hiệu lực của tình cảm còn thần kỳ hơn, còn vĩ đại hơn; kỳ tích trên thế gian này, đều nhờ vào cái lực lượng thần kỳ đó.

Có một buổi sáng sớm, lúc Tiêu Thập Nhất Lang mở mắt ra, y thấy Thẩm Bích Quân đang nhẹ nhàng đặt chiếc mền bện bằng cỏ lên người y. Thấy y mở mắt ra, gương mặt nàng đỏ lên, cúi đầu nói:

- Sương ban đêm độc lắm, với lại lạnh nữa ...

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, hình như quên nói.

Thẩm Bích Quân càng cúi đầu thấp hơn, nói:

- Tại sao anh không làm thêm một gian nhà nữa? Nếu không anh ở bên ngoài chịu gió lạnh, tôi ở trong nhà của anh, làm sao mà an lòng cho được? Do đó mà Tiêu Thập Nhất Lang lại bận bịu.

Bên cạnh căn nhà nhỏ, lại thấp thêm một gian phòng ...

Người, thực ra cũng không thông minh như mình tưởng tượng, thường thường hay bị hạnh phúc trước mắt làm say sưa, quên mất không nghĩ đến chuyện cái hạnh phúc ấy có lâu dài được hay không.

16. Ruột Gan Đứt Đoạn

Có một hôm, lúc Tiêu Thập Nhất Lang đi múc nước, bỗng nhiên y phát giác Thẩm Bích Quân đang ngồi một mình bên dòng suối, cúi đầu nhìn bụng của mình.

Hình như nàng hoàn toàn không biết Tiêu Thập Nhất Lang đang đi đến bên cạnh.

Tiêu Thập Nhất Lang không nhịn nổi mở miệng hỏi:

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Thẩm Bích Quân tựa hồ giật bắn người lên, gương mặt lập tức hiện lên một biểu tình kỳ dị, một hồi lâu nàng mới gượng cười lên một tiếng, nói:

- Không có gì, tôi chẳng nghĩ gì cả.

Tiêu Thập Nhất Lang không hỏi thêm.

Y hỏi câu vừa rồi, đã lấy làm hối hận lắm.

Bởi vì y biết lúc đàn bà nói:

- Tôi chẳng nghĩ gì cả

thì thực ra trong lòng đang có không biết bao nhiêu là tâm sự, rất nhiều tâm sự mà họ không muốn để người khác biết.

Những thứ tâm sự ấy, khổ là người khác vẫn cứ nhất định hiểu ra.

Đương nhiên Tiêu Thập Nhất Lang hiểu Thẩm Bích Quân đang nghĩ gì.

Ngày hôm sau, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên thấy gian phòng mới dựng lên đã bị gỡ ra.

Mấy bình rượu đang chưng chưa xong đã bị uống cạn.

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi dưới gốc cây, gương mặt lộ vẻ ngà say, hình như cả đêm chưa ngủ.

Trái tim của Thẩm Bích Quân bỗng nhảy mạnh lên.

Nàng cảm thấy có điều gì bất hạnh sẽ xảy ra.

Nàng rụt rè hỏi:

- Tại sao ... tại sao anh gỡ gian phòng ấy ra?

Gương mặt Tiêu Thập Nhất Lang không lộ vẻ biểu tình gì, thậm chí y còn không nhìn cả Thẩm Bích Quân, y chỉ lãnh đạm nói:

- Không có ai ở đó nữa, thì sao không gỡ ra?

Thẩm Bích Quân nói:

- Làm ... làm sao lại không có người ở? Anh ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi muốn đi.

Toàn thân của Thẩm Bích Quân tựa hồ như lạnh cứng, nàng la lên:

- Đi? Tại sao phải đi? Nơi đây không phải là nhà của anh sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi đã nói cho cô nghe, tôi không có nhà, với lại trời sinh tôi cái tính đê tiện phải chịu khổ, ở đây không đến hai tháng, là muốn đi phá làng phá

xóm.

Trái tim của Thẩm Bích Quân hình như đang bị kim chích, nàng nhin không nổi hỏi:

- Anh nói thật đấy chứ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tại sao tôi phải nói dối, tôi vốn không quen kiểu sống như thế này.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Sống như thế này có gì không hay?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Cô cho là hay, chưa chắc tôi cho là hay, tôi và cô vốn không giống nhau, trời sinh tôi cái tính ham phá phách, ham tìm vui.

Mắt của Thẩm Bích Quân rướm đầy lệ, nàng hỏi:

- Có điều tôi ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô cũng nên đi thôi, người nên đi, cũng phải mau mau đi thôi.

Tuy Thẩm Bích Quân ráng miễn cưỡng cố giữ, nước mắt đã bắt giắc trào ra, nàng bỗng nhiên hiểu ý Tiêu Thập Nhất Lang.

- Thật ra y không có ý định đi, chẳng qua y biết mình đã đến lúc phải đi.

- Mình vốn không có cách nào ở mãi mãi nơi đây.

- Dù mình có muốn trốn, thì trốn được tới bao lâu?

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, hỏi:

- Chờng nào mình đi?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Đi bây giờ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Được.

Nàng bỗng nhiên quay ngoắt đầu, chạy về căn nhà gỗ, trong nhà lập tức nghe có tiếng nàng đang khóc lóc.

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang vẫn không có một tý biểu tình nào.

Gió thổi trên người y, vẫn còn ảm áp lắm.

Nhưng ngoài kia, nước hồ đã đóng băng từ lâu ...

Ra khỏi hang núi, Thẩm Bích Quân mới biết, bây giờ đã mùa đông!

Mùa đông đến thật lẹ quá.

Trên đường đóng đầy băng tuyết, người đi đường cũng hiếm hoi.

Tiêu Thập Nhất Lang lấy đầy đào lê trong hang núi ra, đem đến các nhà phú hộ trong thành bán lấy tiền ... mùa đông, giá tiền các thứ thủy quả tự

nhiên là mắc, y không đòi nhiều tiền, nhưng cũng đủ để trang phí hai người đi dọc đường.

Rồi y mua một cỗ xe ngựa cho Thắm Bích Quân ngồi, còn y thì trước sau vẫn ngồi đuổi xe phía ngoài.

Thắm Bích Quân bây giờ mới biết, thì ra tên đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang từng đồng tiền một, đều tiêu rất đàng hoàng chính đáng, thanh bạch trong trắng, đều đổi từ sức lao động của mình ra.

Y có ra tay tranh cướp của cải, cũng chỉ để cho người khác, chuyện khác.

Thắm Bích Quân bây giờ mới biết, thì ra Tiêu Thập Nhất Lang là một người như vậy.

Nếu nàng không chính mắt mình trông thấy, nàng không bao giờ tin được trên đời này có thứ người như vậy.

Tuy nàng càng lúc càng hiểu y, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Ở trong hang núi, bọn họ vốn thật gần nhau, gần đến độ có thể nghe thấy tiếng con tim của đối phương.

Nhưng một khi đã ra khỏi hang núi, khoảng cách giữa hai người lập tức bị kéo ra xa lác.

- Không lẽ mình vốn là hai người sống trong hai thế giới khác nhau?

Tuyệt, rơi thật nhiều, đã rơi mấy ngày nay.

Khách điểm nhỏ dưới chân núi, trừ họ ra, không còn thấy người khách nào khác.

Thắm Bích Quân lại đến lúc phải “đợi”.

Bây giờ nàng đang đợi gì?

Biệt ly! Chỉ có biệt ly ...

Bỗng nhiên, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa khách điểm, Tiêu Thập Nhất Lang nhảy xuống xe, lập tức xông vào, gương mặt y tuy trắng bệch, thần sắc thì rất hứng phấn.

Trông thấy Tiêu Thập Nhất Lang trở về, trong lòng Thắm Bích Quân bất giác thấy ảm áp. Nàng lật đật chạy ra, nhoèn miệng cười hỏi:

- Không ngờ hôm nay anh cũng ngồi xe ngựa chạy về đây.

Lúc thường, khi Thắm Bích Quân cười, ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang hầu như không nở rời khỏi gương mặt nàng, đó cũng không chừng y biết y sẽ không được thấy nụ cười ấy bao nhiêu lâu nữa.

Nhưng hôm nay, y chẳng nhìn tới mặt nàng, chỉ lãnh đạm nói:

- Cỗ xe kêu lại cho cô đấy.

Thẩm Bích Quân ngấn người ra, nói:

- Kêu lại ... cho tôi ...

Đàn bà thật linh mẫn hơn đàn ông nhiều, trông thấy thần sắc của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng lập tức nhận ra có điều không phải, nụ cười trên gương mặt từ từ bị đông cứng lại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không sai, kêu lại cho cô đấy, bởi vì đường xá quanh đây cô không quen.

Thân hình của Thẩm Bích Quân rút lại về sau, tựa hồ như cảm thấy một thứ gì lạnh lẽo tới xương tủy, nàng muốn mở miệng, nhưng môi cứ mấp máy không ngừng.

Bởi vì nàng biết, mỗi ngày Tiêu Thập Nhất Lang đánh xe ra ngoài, đều là vì đi kiểm tin tức của Liên Thành Bích.

Một hồi thật lâu, nàng mới lấy hết can đảm, hỏi:

- Anh ... anh đã kiểm ra anh ấy rồi?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Vâng.

Y trả lời thật gãy gọn, gọn như kim chích, gọn đến dễ sợ.

Gương mặt của Thẩm Bích Quân cũng lộ vẻ biểu tình như bị kim chích.

Nàng vốn là người đàn bà được dạy dỗ, nàng biết, người đàn bà nghe nói đến chồng, bất kỳ thế nào cũng nên lộ vẻ hân hoan phấn chấn mới phải.

Có điều không biết tại sao, nàng không thể ép được mình lộ vẻ cao hứng lên tý nào.

Một hồi thật lâu, nàng mới nhẹ nhẹ hỏi:

- Anh ấy ở đâu?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Người đánh xe ngoài cửa biết đường, y đem cô lại đó.

Gương mặt của Thẩm Bích Quân rồi cũng hiện ra một nụ cười, nàng nói:

- Cám ơn anh.

Dĩ nhiên nàng biết ba tiếng ấy thốt ra từ miệng của mình, nhưng giọng nói nghe sao lạc lõng, xa xôi quá, phẳng phất như tiếng một người lạ.

Dĩ nhiên nàng cũng biết nàng đang cười, có điều gương mặt của nàng sao cứng ngắt, nụ cười hình như đang ở trên gương mặt một người nào khác.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đừng khách khí, vốn là chuyện tôi phải làm.

Giọng nói của y lạnh lùng, biểu tình cũng rất lạnh lùng.

Nhưng trong lòng y nhĩ?

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Có phải anh bảo phu xe chờ ở ngoài chẳng?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Vâng! May mà trời cũng còn sớm, cô còn đi được một đoạn đường dài, với lại ... cô cũng chẳng có hành lý gì để mang theo.

Trên gương mặt y bỗng lộ một nụ cười thật kỳ dị, y nói tiếp:

- Với lại tôi biết nhất định cô nôn nóng đi ngay.

Thẩm Bích Quân chậm chậm gật đầu, nói:

- Vâng, lâu lắm rồi tôi chưa gặp mặt anh ấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tốt, cô mau đi thôi! Không chừng sau này chúng ta còn có dịp gặp mặt lại.

Hai người nói chuyện rất nhỏ, rất chậm, làm như phải dùng hết sức lực mới nói ra được.

Không lẽ đó là những điều họ muốn nói với nhau? Thế gian này có bao nhiêu người có can đảm nói ra được?

Ông trời đã muốn cho họ gặp nhau, tại sao lại làm cho họ không thể không dấu giếm lòng nhau, lừa dối nhau, thậm chí làm đau lòng nhau ...

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên xoay người đi, nói:

- Cô còn phải đi một đoạn đường dài, tôi không dài dòng mất công, xin chào!

Thẩm Bích Quân nói:

- Không sai, tôi phải đi một đoạn đường dài, anh ... có phải anh cũng rời nơi đây?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Vâng, một người còn sống đó, phải tiếp tục rời bước.

Thẩm Bích Quân đột nhiên cắn chặt răng, lớn tiếng nói:

- Tôi còn muốn làm một chuyện, không biết anh có bằng lòng không?

Tiêu Thập Nhất Lang dừng bước lại, nhưng chẳng quay đầu, y hỏi:

- Chuyện gì?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi ... tôi mời anh uống rượu.

Nàng làm như lấy hết can đảm, lại nói tiếp:

- Tôi mời anh, không phải anh mời tôi. Đừng nói gì khác, chỉ một chuyện ngày nào anh cũng mời tôi, phải để tôi mời lại anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có điều cô ...

Thẩm Bích Quân cười một tiếng nói:

- Tuy tôi không có đồng xen dính túi, nhưng thứ này còn đổi được chút ít tiền để mua rượu, phải không?

Nàng gỡ cây kim thoa trên đầu xuống. Tuy cây kim thoa không có gì là quý trọng, nhưng đây là đồ nàng rất quý giá, bởi vì nó là cây thoa chính tay Liên Thành Bích cắm trên đầu nàng, sau đêm tân hôn.

Nàng không bao giờ ngờ rằng mình đi đổi cây thoa này lấy tiền mua rượu. Nhưng bây giờ nàng chẳng tiếc rẻ gì, chỉ cần được uống rượu một lần với Tiêu Thập Nhất Lang, một lần cuối cùng, bất kỳ với giá cả nào, đều được cả.

Tiêu Thập Nhất Lang đã vì nàng bất cố nhất thiết, nàng cảm thấy mình cũng phải vì y bất cố nhất thiết, ít nhất là một lần.

Nàng biết suốt đời mình không bao giờ có cách gì báo đáp được với y.

Tiêu Thập Nhất Lang cuối cùng cũng xoay người lại, nhìn cây thoa trên tay nàng.

Y tựa hồ có bao nhiêu điều để nói, nhưng cuối cùng y chỉ cười nhẹ một tiếng:

- Cô biết rồi, chỉ cần có rượu uống, trước giờ tôi không từ chối.

Say quá, say rất nhanh. Một người khi thật sự muốn uống say, y nhất định sẽ say rất nhanh.

Bởi vì dù y không say, cũng muốn làm bộ say. Tuyệt diệu nhất là một người nhất quyết giả say, thì một lúc nào đó, thường thường ngay đến mình cũng không nhận ra mình đang giả say, hay là thật tình đã say.

Tiêu Thập Nhất Lang đang hừ cái khúc điệu ấy. Người uống rượu say thường thường không nói chuyện được, chỉ có thể ca. Bởi vì ca hát so với nói chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Thẩm Bích Quân ngồi yên lặng lắng nghe một hồi lâu. Nàng đang còn tỉnh táo, vì nàng không dám say, nàng biết mình mà uống say rồi sẽ không khống chế được chính mình nữa, nàng sợ mình sẽ làm ra chuyện kinh sợ.

Người không dám chết, thường thường ngược lại là kẻ chết mau nhất.

Nhưng người không dám say, lại nhất định không say, bởi vì trong bụng người ta đã có cảm giác như vậy, rượu uống được chừng đó rồi, không thể uống thêm nữa, uống thêm cũng nhở ra thôi.

Tiếng ca vẫn thê lương ảo não như lúc nào.

Đôi mắt của Thẩm Bích Quân dần dần nhạt nhòa lệ, nàng không nhin nổi

cất tiếng hỏi:

- Tôi nghe anh hát bài này không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ có dịp hiểu ý nghĩa ra làm sao.

Tiếng ca bỗng ngừng bật, ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đang hướng về một nơi nào xa xăm bỗng thu gần lại, y chăm chú nhìn vào gương mặt Thẩm Bích Quân, nói:

- Cô thật tình muốn biết?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Thật tình.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô nghe không hiểu đâu, bởi vì nó vốn là bài ca của dân du mục người Mông vùng quan ngoại, nhưng nếu cô nghe mà hiểu được ý nghĩa bài ca, chỉ sợ cô không bao giờ còn muốn nghe nữa.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Gương mặt Tiêu Thập Nhất Lang lộ vẻ châm chọc, y nói:

- Bởi vì ý nghĩa của những bài ca này, loại người như cô không thể nào nghe mà hiểu được, thưởng thức được.

Thẩm Bích Quân cúi đầu xuống, nói:

- Không chừng tôi có chỗ không giống người ta nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn đắm đắm vào nàng một hồi, thật lâu, y bỗng lớn tiếng nói:

- Tốt, tôi nói cho cô nghe ...

Y sờ sẫm, tìm ly rượu, uống một hơi cạn sạch, từ từ nói tiếp:

- Ồ nghĩa của bài ca này là, người đời chỉ biết tội nghiệp cho con cừu, ít ai hiểu nỗi đau khổ tịch mịch của con sói; người đời chỉ thấy cái tàn nhẫn của con sói ăn thịt con cừu, không ai thấy cái cảnh con sói cô độc đói khát giữa cơn bão tuyết, cừu đói thì ăn cỏ, sói thì sao? Không lẽ nên chết đói sao?

Giọng nói của y đầy vẻ bi phẫn, y càng nói càng lớn tiếng!

- Tôi hỏi cô, nếu cô lang thang ngày này qua ngày nọ trong vùng đất hoang cằn, trong cơn gió lạnh buốt xương thịt, nước không có mà uống, cơm không có mà ăn, nếu cô đụng phải một con cừu, cô có ăn thịt nó không?

Thẩm Bích Quân cúi đầu một hồi thật lâu.

Tiêu Thập Nhất Lang lại uống cạn một ly rượu, bỗng nhiên lấy đũa gõ vào ly, cất giọng ca:

- Chiều mùa xuân tháng ba, cừu sung sướng ăn cỏ mềm, trời lạnh buốt, đất

đóng băng, hỏi ai là người nuôi chó sói? Lòng người tội cừu, lòng sói một mình cô đơn, lòng trời khó độ, lòng thế gian lạnh lùng như sương ...

Tiếng ca lên cao, đến lúc đó, bỗng nhiên vỡ tan.

Mắt của Thảm Bích Quân đầy những lệ.

Tiêu Thập Nhất Lang nằm gục xuống bàn, xua tay nói:

- Ngã tủy đục miên quân thả khứ (Tôi đã say muốn đi ngủ, xin bạn đi cho) cô đi thôi ... đi mau thôi! Sớm muộn gì cũng đi, chi bằng đi sớm thì hơn, khỏi mất công người ta đuổi ...

Lòng Thảm Bích Quân chưa bao giờ bắn loạn như bây giờ.

Nàng biết lần này nhất định là về tới nhà, về lại thế giới quen thuộc, mọi việc lại trở về trạng thái yên ổn, bình thường.

Lần này nàng về tới nhà, sẽ không còn ai, sẽ không còn chuyện gì làm náo loạn đời sống của mình.

Đây vốn là điều nàng mong cầu, nàng phải vui vẻ mới phải.

Có điều bây giờ ...

Nàng chùi nước mắt, tự hỏi lòng:

- Tiêu Thập Nhất Lang mà kéo mình lại, muốn mình đừng đi, mình có ở lại không nhỉ? Mình có vì y mà bỏ đi cuộc sống bình thường yên ổn, bỏ đi vinh hoa địa vị, bỏ những người quan tâm đến mình, bỏ tất cả?

Nàng không dám nghĩ tới.

Nàng biết mình không phải là người cương quyết, nàng không dám thử thách mình.

Thậm chí nàng không còn dám nghĩ đến những ân tình của Tiêu Thập Nhất Lang, không còn dám nghĩ đến cặp mắt sáng rực của y, ánh mắt đầy những tình ý. Bây giờ, nàng chỉ nghĩ đến Liên Thành Bích.

Nàng quyết tâm muốn làm một người vợ chân thật của Liên Thành Bích, bởi vì ...

Bây giờ xe ngựa đã ngừng lại, nàng đã trở về lại thế giới của mình.

Đây là thế giới của người, không phải của sói.

Trong vườn thật yên lặng, yên lặng đến độ có thể nghe tiếng lá rơi.

Bởi vì bây giờ đã rất khuya, nơi đây lại là khách sạn rất cao quý, người trọ đều là những người cao quý, đều là những người tự trọng, tự ái, chắc chắn không đi làm phiền người khác.

Liên Thành Bích ở trong ngôi vườn này.

Tiểu nhị trong khách điếm đưa nàng vào với cặp mắt trở lên kinh dị, nàng chỉ xua tay, hẩn bèn đi ngay, không nói thêm một lời nào.

Người làm việc nơi đây, điều cần học hỏi đầu tiên là phải rõ ràng nên hỏi câu gì, không nên hỏi câu gì.

Căn phòng phía tây, còn có ánh đèn.

Thẩm Bích Quân lẳng lặng bước qua vườn, đi lên thềm đá.

Thềm đá chỉ có bốn năm bậc, mà hình như nàng không bao giờ đi hết.

Cũng không biết tại sao, trong lòng nàng hình như có một nỗi lo sợ, làm cho nàng không có can đảm bước vào, không có can đảm đối diện với chồng mình.

Nàng sợ gì nhỉ?

Có phải nàng sợ Liên Thành Bích hỏi:

- Mấy ngày hôm nay em ở đâu?

Trong phòng ánh đèn rất sáng, nhưng giọng nói rất nhỏ, đến lúc đó mới có người cất cao giọng hỏi:

- Xin lỗi ai ở bên ngoài?

Tuy giọng nói cất cao lên, nhưng nghe vẫn nhẹ nhàng, ôn nhu lễ độ.

Thẩm Bích Quân lập tức nhận ra là Liên Thành Bích, thế gian này ít có người có khả năng ước thúc mình được như thế.

Chỉ trong một tích tắc, những điều tốt đẹp về Liên Thành Bích bỗng trở về lại trí óc, nàng bỗng nhiên nhận thấy thì ra mình cũng nhớ y nhiều lắm.

Chỉ trong tích tắc ấy, nàng hận không thể xông thẳng vào nhà, ôm chầm vào người y.

Nhưng nàng không làm như vậy.

Nàng biết Liên Thành Bích không thích những người khích động như vậy.

Nàng chậm chậm đi lên bậc thềm, cửa mở ra, đứng trước cửa chính là Liên Thành Bích.

Hai tháng nay, y khổ sở đi tìm tung tích vợ, lo lắng, bồn chồn, tưởng nhớ, bây giờ, vợ y bỗng nhiên trở về đứng trước cửa như một phép lạ.

Nhưng ngay cả trong một tích tắc đó, y cũng chẳng lộ vẻ gì hứng phấn, sung sướng, thậm chí còn không thò tay ra nắm lấy tay vợ.

Y chỉ chăm chú nhìn nàng, lộ vẻ ôn nhu, mỉm cười, dịu dàng nói:

- Em về rồi.

Thẩm Bích Quân cũng nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng nói:

- Vâng, em về.

Cũng chỉ có hai tiếng nói ấy thôi, không gì khác.

Trái tim Thẩm Bích Quân đang đập loạn xạ, bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Nàng vốn đã quen với thứ tình cảm đầm ấm ấy, bây giờ, nàng mới biết, mọi thứ đều chẳng có gì đổi thay.

Chuyện nàng không muốn nói ra, Liên Thành Bích sẽ không bao giờ hỏi đến.

Trong thế giới của y, giữa người với nhau, bất kỳ là cha con, anh em, vợ chồng, đều phải có một khoảng cách thích hợp.

Khoảng cách ấy, tuy sẽ làm cho người ta thấy tịch mịch, nhưng lại giữ cho họ cảm thấy an toàn, tôn nghiêm, bình tĩnh ...

Trong phòng, ngoài Liên Thành Bích ra, còn có Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử, Đồ Khiếu Thiên, Tổng tiêu đầu của tiêu cục Nam Thất Bắc Lục Thập Tam Tỉnh Thất Thập Nhị Gia, trong giang hồ nổi danh là Ân Như Thái Sơn Tư Đồ Trung Bình, và một trong Lục Quân Tử Kiến Sắc Bất Loạn Lệ Cương.

Năm người này đều là những hiệp khách nổi tiếng thiên hạ, cũng đều là bằng hữu của Liên Thành Bích, tự nhiên đều biết mặt Thẩm Bích Quân, năm người tuy không ai nói gì, nhưng trong bụng không khỏi lấy làm kỳ quái!

- Vợ mình thất tung cả hai tháng nay, làm chồng cũng chẳng hỏi nàng ta đi đâu, làm vợ cũng chẳng nói gì cả.

Bọn họ đều cảm thấy cặp vợ chồng này thật tình kỳ quái ít thấy.

Trên bàn còn bày rượu và đồ ăn, điều này làm cho Thẩm Bích Quân lấy làm ngạc nhiên.

Không những Liên Thành Bích ước thúc mình rất giỏi, trước giờ y vẫn rất bảo trọng thân thể, Thẩm Bích Quân rất ít thấy khi nào y uống rượu, dù có uống thì cũng chỉ hớp ướm môi là đủ, uống rượu mà uống tới nửa đêm, từ hồi thành hôn đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Thẩm Bích Quân mới thấy. Đương nhiên nàng cũng chẳng hỏi gì.

Nhưng Liên Thành Bích tự mình đang giải thích, y cười nói:

- Trước khi em về, bọn anh đang có chuyện bàn luận.

Triệu Vô Cực cười nói theo:

- Phu nhân chắc thừa hiểu, bọn đàn ông chúng tôi ham ăn, lúc nào bàn bạc chuyện gì, cũng phải ăn một chút đỉnh, rượu lại càng không thể thiếu được.

Thẩm Bích Quân gật gật đầu, tươi cười nói:

- Tôi biết.

Ánh mắt của Triệu Vô Cực lấp lánh, y hỏi:

- Phu nhân có biết chúng tôi đang bàn bạc chuyện gì không?

Thẩm Bích Quân lắc lắc đầu, tươi cười nói:

- Tôi làm sao biết được.

Từ hồi còn nhỏ, nàng đã hiểu rằng một người đàn bà muốn được xưng tụng là một người vợ hiền, trước mặt bạn bè của chồng, lúc nào mặt mày cũng lộ vẻ tươi cười.

Có lúc, nàng cười muốn treo cả hai gò má.

Triệu Vô Cực nói:

- Mấy mươi hôm trước, nơi đây phát sinh một chuyện lớn, tôi mời Liên công tử và các vị lại đây, là vì vậy.

Thẩm Bích Quân nói:

- Thế à? Không biết chuyện gì đã xảy ra?

Nàng vốn không muốn hỏi, có điều, cũng có lúc, “không hỏi” là không có lễ độ; bởi vì “không hỏi” có nghĩa là nàng không quan tâm chút nào đến chuyện bạn bè của chồng, mặc dù nàng không có ấn tượng đẹp mấy về con người của Triệu Vô Cực, bởi vì nàng có cảm giác y quá lễ phép, quá rành ăn nói.

Người rành ăn nói, không khỏi nói năng quá nhiều, mà nàng trước giờ không thích người nói nhiều.

Triệu Vô Cực nói:

- Nơi đây có một vị tên là Mạnh tam gia, không biết phu nhân đã từng nghe nói đến?

Thẩm Bích Quân mỉm cười nói:

- Tôi ít biết ai.

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:

- Vị Mạnh tam gia này là một người trọng nghĩa khinh tài, không kém gì họ Mạnh thời xưa, nào ngờ, mấy mươi hôm trước, Mạnh gia trang bị người lại cướp sạch tiền bạc, trong nhà lớn nhỏ hơn một trăm người, không phân biệt trai gái, đều bị giết không còn một ai!

Thẩm Bích Quân chau mày hỏi:

- Không biết ai đã hạ độc thủ?

Triệu Vô Cực đáp:

- Tự nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang!

Trái tim của Thẩm Bích Quân đột nhiên đập mạnh lên, nàng thất thanh hỏi:

- Ngài nói là Tiêu Thập Nhất Lang?

Triệu Vô Cực đáp:

- Không sai! Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có trái tim độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?

Thẩm Bích Quân ráng giữ lấy tự chủ, hỏi:

- Mạnh gia trang đã chết sạch hết, làm sao biết được là Tiêu Thập Nhất Lang đã hạ thủ?

Triệu Vô Cực đáp:

- Tiêu Thập Nhất Lang không những là kẻ độc ác, tàn nhẫn, mà còn là kẻ khinh thường thiên hạ, mỗi lần hắn làm vụ án nào, cũng đều cố ý để lại tên họ ...

Thẩm Bích Quân cảm thấy máu nóng xông lên tận đỉnh đầu, nàng chẳng còn không chế nổi được chính mình, lớn tiếng nói:

- Không thể có chuyện đó! Người hạ thủ nhất quyết không thể là Tiêu Thập Nhất Lang! Các vị đều đổ oan cho y, y không phải là hạng người như các vị đã tưởng tượng!

Triệu Vô Cực biến sắc mặt, gượng cười nói:

- Phu nhân lòng dạ thiện lương, không khỏi xem người xấu ra người tốt. Ánh mắt của Lệ Cương xoáy chặt vào Thẩm Bích Quân như một lưỡi dao, y bỗng nhiên hỏi:

- Vậy tại sao phu nhân biết chắc y không phải là hung thủ?

Người Thẩm Bích Quân run rẩy lên, cơ hồ chịu không nổi muốn chạy ra khỏi phòng, chạy biệt tăm biệt dạng, không còn phải nghe gì, thấy gì nữa. Nhưng nàng biết, nàng không thể làm như vậy được, nàng phải ưỡn ngực lên để nói, nàng thiếu nợ Tiêu Thập Nhất Lang đã quá nhiều, bây giờ chính là lúc nàng phải đền trả.

Nàng cắn chặt môi, nói từng tiếng một:

- Tôi biết y không thể nào ở đây giết người, bởi vì hai tháng nay, tôi chưa hề rời khỏi y một bước.

Câu nói ấy thốt ra, mọi người ai ai cũng đờ cả mặt ra.

Thẩm Bích Quân chẳng cần phải nhìn, cũng biết trên mặt những người ấy lộ vẻ biểu tình gì, không cần suy đoán, cũng hiểu trong lòng họ đang nghĩ gì!

Có điều nàng chẳng hối hận, cũng chẳng băn khoăn.

Nàng đã nói ra câu nói ấy, là đã sẵn sàng chấp nhận hậu quả của nó.

Cũng chẳng biết trải qua một thời gian bao lâu, Liên Thành Bích mới chầm chậm nói:

- Chuyện này chỉ sợ chúng ta bị ngộ hội thôi, tôi tin chắc lời nói của nội nhân không hề có chuyện giả.

Giọng nói của y vẫn như bao giờ, rất là bình tĩnh, rất là ôn nhu.

Đồ Khiếu Thiên từ từ gật gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Nhất định là bị ngộ hội, vả lại ...

Triệu Vô Cực cũng không ngớt gật đầu, bỗng nhiên đứng bật dậy, cười nói:

- Phu nhân mới về còn lao lụy, bọn tại hạ xin cáo từ trước, ngày mai sẽ mời phu nhân sau.

Hải Linh Tử chẳng nói tiếng nào, cúi rạp đầu chào một cái, đi ra trước tiên.

Chỉ còn Tư Đồ Trung Bình ngồi yên đó.

Lão ta quả nhiên không hổ danh là Ân Như Thái Sơn, lão đợi bọn Triệu Vô Cực, Đồ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử ba người bước ra khỏi phòng, liền trầm giọng nói:

- Lệ huynh xin chậm lại một bước.

Miệng của Lệ Cương tuy vẫn ngậm tăm, chân y đã dừng lại.

Tư Đồ Trung Bình chậm chậm nói:

- Chuyện này nếu không phải Tiêu Thập Nhất Lang làm, thì những chuyện khác, chưa chắc là của y làm, lần này bọn mình đổ oan cho y, lần trước không chừng cũng đổ oan cho y.

Câu nói ấy lọt vào tai của Thẩm Bích Quân, trong lòng nàng thật nói không hết nỗi cảm kích.

Nàng biết Tư Đồ Trung Bình xuất thân chẳng qua chỉ là một tay triệu tử thủ, lão bò lên tới địa vị như ngày nay, thật không phải là chuyện dễ.

Bởi vậy mà lão ta bình nhật ăn nói cân nhắc đắn đo, rất ít khi mở miệng, chỉ e nhiều lời rước họa vào thân, lấy thân phận địa vị của lão ta mà nói, thì thực tình lão không thể nói sai đi được một lời nào.

Câu nói ấy mà từ trong miệng lão nói ra, chất lượng hẳn nhiên không thể là đem so sánh với kẻ tầm thường được. Lệ Cương dù nghe không lọt tai, y cũng chỉ còn cách im lặng mà nghe.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Chúng ta đã mang tiếng là kẻ hiệp nghĩa, làm chuyện gì cũng không thể phản lại với hai chữ hiệp nghĩa, thà tha bổng một ngàn tên ác đồ, nhưng tuyệt đối không thể đổ oan cho một người tốt.

Lão thở ra một hơi, nói tiếp:

- Người ta thường nói: Một ngàn người chỉ vào mặt, không bị bệnh mà

chết. Một người nếu bị oan uổng không có cách gì biện bạch được, mùi vị ấy so với cái chết còn muốn khó chịu hơn nhiều.

Thẩm Bích Quân lắng lắng nghe, nàng cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ được nghe những lời làm cho nàng bội phục, cảm động như vậy.

Tư Đồ Trung Bình tuy là một người bình phàm, diện mạo nhiều khi có vẻ ngốc nghếch, trên đầu lão đã thấy hói sọc, chùng như là một con người đã lịch lãm các thứ bi thương lạc thú trên đời, chẳng còn mơ tưởng gì thêm về cuộc sống, ngoài chuyện chờ ngày nào đó vào huyệt.

Có điều hiện giờ dưới cặp mắt của Thẩm Bích Quân, lão ta đã biến thành một người vĩ đại không biết là bao nhiêu, nàng cơ hồ muốn cúi đầu hôn lên cái đầu sọc của lão ta một cái.

Tư Đồ Trung Bình lại nói:

- Nếu Tiêu Thập Nhất Lang thật tình không phải là một tên ác đồ như người ta đã truyền thuyết, chúng ta không những không được đổ oan cho y, mà còn phải kiếm cách biện bạch cho y, rửa sạch tiếng nhơ cho y, để từ nay y có thể sống được một đời thẳng thắn.

Ánh mắt của lão đột nhiên hướng qua Thẩm Bích Quân, rồi từ từ nói tiếp:

- Có điều lòng người khó dò, một người thiện ác ra sao, chẳng thể chỉ trong vòng hai ba tháng nhìn ra cho được.

Thẩm Bích Quân nói giọng cương quyết:

- Nhưng tôi có thể bảo chứng cho y, y tuyệt đối không phải là một người ác.

Nàng cúi đầu xuống, chậm chậm nói tiếp:

- Hai tháng nay, tôi rất hiểu rõ về y, nhất là y đã ba lần bảy lượt cứu tôi, mà không cần báo đáp gì cả, vừa nghe có tin của các vị, y đã lập tức đem tôi lại nơi đây ...

Nói đến đây, giọng của nàng bỗng trở nên nghẹn ngào, chẳng còn nói thêm được một lời nào.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Nếu vậy thì phu nhân nên tìm cách rửa tiếng nhơ cho y mới phải.

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, ảm đạm nói:

- Ân tình của y đối với tôi, tôi nghĩ sẽ không bao giờ báo đáp cho được, chỉ cần rửa được tiếng nhơ cho y, để y từ nay có dịp sống thẳng thắn với đời, bất kỳ làm chuyện gì tôi cũng nguyện ý.

Tư Đồ Trung Bình trầm ngâm một hồi, nói:

- Không biết phu nhân chia tay với y lúc nào?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Chỉ mới giờ Dậu hôm nay.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Nếu vậy, chắc y còn đang trong vùng phụ cận?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Vâng.

Tư Đồ Trung Bình lại trầm ngâm một hồi, nói:

- Theo ý tôi, tốt nhất là phu nhân nên đem y lại đây, cho chúng tôi xem thử y là một người ra sao, hy vọng chúng tôi có thể hiểu biết về y thêm một chút.

Lão cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Đại danh của Tiêu Thập Nhất Lang, chúng ta đều nghe qua đã nhiều, nhưng chính bản thân y, đến bây giờ chưa ai đã từng gặp qua.

Thẩm Bích Quân tươi mặt nói:

- Các vị mà gặp y, nhất định sẽ hiểu y ra sao, chẳng qua ...

Nàng bỗng chau mày lên nói:

- Hôm nay chắc không được.

Tư Đồ Trung Bình hỏi:

- Tại sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Hôm nay ... y đã say túy lúy, đến cả nói còn không nói nổi.

Tư Đồ Trung Bình cười hỏi:

- Y thường say lắm sao?

Thẩm Bích Quân cũng cười:

- Thường như vậy.

Tư Đồ Trung Bình mỉm cười nói:

- Người hay uống rượu say, tửu lượng nhất định là khá, và ắt hẳn là một người tính tình thẳng thắn, lúc nào có dịp, lão phu cũng muốn uống vài ly với y.

Thẩm Bích Quân tươi cười nói:

- Tổng tiêu đầu tửu lượng như biển, thiên hạ đều biết tiếng, bất kể là uống nhiều ít, vẫn Ín Như Thái Sơn, có điều, tôi xem hình như y cũng chưa chắc thua kém.

Tư Đồ Trung Bình cười hỏi:

- Thế à? Hôm nay y uống bao nhiêu rồi?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Đại khái khoảng chừng hai mươi cân.

Tư Đồ Trung Bình thung dung nói:

- Uống được tới hai mươi cân, tửu lượng cũng là quá khá, nhưng còn phải xem y uống rượu ở đâu, uống loại rượu gì?

Lão cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Tửu lượng của một người khá hay kém, rất có quan hệ với thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Thẩm Bích Quân nói:

- Chỗ uống rượu không tốt, ở cái quán nhỏ dưới chân tường ngoài thành, còn rượu thì cũng chẳng phải là thứ ngon, là loại tầm thường Thiêu Dao Tử.

Tư Đồ Trung Bình cười nói:

- Nói vậy thì tửu lượng của y quả nhiên khá thật, lão phu càng muốn tưởng gặp mặt y, chẳng qua ...

Lão ta từ từ đứng dậy, nói:

- Bây giờ trời đã quá khuya, cũng may mà chuyện này không có gì gấp, chờ phu nhân tỉnh dưỡng khỏe khoắn, rồi mời y lại cũng không muộn ...

Hiện tại nếu tại hạ còn chưa ra về, thật tình là kẻ không biết điều rồi đấy.

Lão ta mỉm cười một cái, ôm quyền hành lễ, nói tiếp:

- Nói chuyện này giờ làm động đến con sâu rượu, không biết Lê huynh còn hứng thú bồi bạn với tôi vài ly chẳng?

Lê Cương đáp:

- Được.

Nãy giờ y chỉ thốt ra vốn vẹn có một tiếng.

17. Lòng Dạ Người Quân Tử

Người đã đi, ngọn nến cũng sắp tàn.

Ánh nền lung linh, chiếu trên gương mặt anh tuấn, ôn hoà, bình tĩnh của Liên Thành Bích, làm cho gương mặt ấy xem ra cũng có vẻ biến đổi, kích động.

Nhưng đợi đến khi y cất sạch tim đèn, ánh nến ổn định lại, gương mặt của y lại hồi phục về bình tĩnh.

Không chừng là quá bình tĩnh.

Thẩm Bích Quân cầm ly rượu lên, rồi đặt xuống, bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Hôm nay em có uống rượu.

Liên Thành Bích mỉm cười, nói:

- Anh cũng có uống tý đỉnh, đêm khuya rồi cũng lạnh lắm, uống chút rượu cho ấm bụng.

Thẩm Bích Quân yên lặng một hồi, hỏi:

- Anh ... anh có uống rượu say bao giờ chưa?

Liên Thành Bích cười nói:

- Chỉ có người nào tửu lượng khá mới uống say, anh có muốn say cũng không dễ dàng gì.

Thẩm Bích Quân thở ra, nói nhỏ:

- Đúng vậy, nhất túy giải thiên sâu, tiếc là không phải ai ai cũng có phúc uống cho say được vậy.

Liên Thành Bích cũng yên lặng một hồi, rồi mới cười nói:

- Nhưng nếu em muốn uống, anh còn có thể bồi em uống hai ly.

Thẩm Bích Quân nhoèn miệng cười, nói:

- Em biết, em muốn làm gì, anh cũng tìm ra cách để bồi bạn với em.

Liên Thành Bích từ từ rót rượu ra một ly, đưa đến trước mặt nàng, y bỗng nhiên than lên một tiếng, nói:

- Chỉ tiếc là thời gian anh bồi bạn với em quá ít, nếu không đã không có những chuyện ấy xảy ra.

Thẩm Bích Quân lại yên lặng một hồi, lâu thật lâu, bỗng nhiên hỏi:

- Anh có biết hai tháng nay chuyện gì đã xảy ra cho em?

Liên Thành Bích đáp:

- Anh ... anh biết một chút, nhưng không biết rõ ràng gì.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao anh không hỏi?

Liên Thành Bích đáp:

- Em đã nói nhiều rồi đấy thôi.

Thẩm Bích Quân cắn chặt môi, nói:

- Nhưng sao anh không hỏi tại sao em gặp phải Tiêu Thập Nhất Lang? Sao anh không hỏi làm sao ngày nào em cũng gặp mặt y?

Tại sao? Nàng bỗng nhiên trở nên vô cùng xúc động, Liên Thành Bích chỉ ôn nhu nhìn nàng chăm chú.

Y cũng chẳng nói gì ngoài một câu:

- Bởi vì anh tin vào em.

Câu nói ấy tuy chỉ có sáu chữ, nhưng bao gồm đủ mọi thứ.

Cả người Thẩm Bích Quân bỗng như si dại cả ra.

Ôn nhu vô hạn, tình ý vô cùng, chỉ trong khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên trào dâng lên cõi lòng, trái tim nàng hầu như không còn giữ nổi được quá nhiều tình cảm.

Nàng uống vội ly rượu, bỗng nhiên gục đầu xuống bàn, khóc nức nở.

Nếu Liên Thành Bích đi cất vãn nàng, ngay cả mắng chửi nàng, không chừng lòng nàng lại thấy thoải mái ra.

Bởi vì nàng chưa từng làm điều gì không phải với y.

Nhưng lúc nào y cũng đối với nàng dịu dàng, tin tưởng, chỗ nào cũng quan tâm đến nàng, chỗ nào cũng nghĩ dùm cho nàng, sợ có gì tổn hại xảy đến cho nàng.

Trong lòng nàng bị ngược lại có cảm giác vô cùng bức rức.

Bởi vì hai tháng nay, nàng chưa từng nghĩ đến y cái vẻ ôn nhu như y đã nghĩ đến nàng.

Tuy nàng chưa làm chuyện gì không phải với y, nhưng rốt cuộc cũng có điều không phải với y.

Nàng cứ ngỡ chỉ đối với Tiêu Thập Nhất Lang là mình có điều áy náy, bây giờ nàng mới khám phá ra, đối với Liên Thành Bích, nàng cũng có chỗ áy náy nhiều lắm, chỉ sợ kiếp này không bao giờ báo đáp được cho y.

Cảm giác ấy tựa như một lưỡi dao bổ trái tim nàng ra làm đôi.

Thật tình nàng không biết mình nên làm thế nào cho phải.

Liên Thành Bích nhìn nàng chăm chú, hình như cũng si dại.

Đây là lần đầu tiên người vợ của mình biểu lộ chân tình, khóc nức nở trước mặt mình.

Y không biết làm sao an ủi nàng. Bởi vì y vốn không hiểu trong lòng nàng đang đau khổ chuyện gì, y bỗng nhiên phát giác ra, mình và vợ mình sao quá xa cách nhau.

Không biết qua một thời gian bao lâu, y mới từ từ đứng dậy, từ từ đưa bàn tay ra, dịu dàng áp vào mái tóc vợ mình.

Bàn tay y vừa chạm vào bỗng rút lui lại, y lặng lẽ ngẩn người ra một hồi, rồi dịu dàng nói:

- Em lụy quá rồi, em cần phải nghỉ ngơi đi thôi, có chuyện gì nói, để sáng mai rồi tính! ... ngày mai hình như trời đẹp lắm.

Thẩm Bích Quân hình như khóc lã người ra, nằm gục đầu xuống bàn, ra chiều đã ngủ mất.

Nhưng làm sao nàng ngủ được.

Nàng nghe tiếng chân của chồng nhẹ nhẹ bước ra, nhẹ nhẹ đóng cửa

phòng, nàng cũng có thấy bàn tay y chạm vào mái tóc mình, cử động nào cũng rất là ôn nhu, rất là thông cảm.

Nhưng trong nàng bây giờ chỉ muốn chồng mình thô bạo với mình một lần, chụp lấy đầu tóc của mình kéo lên, rồi ôm xiết nàng vào lòng.

Lòng nàng có thất vọng, nhưng cũng đầy cảm kích.

Bởi vì nàng biết lúc trước y vẫn ôn nhu, bây giờ y cũng vậy, và tương lai, y cũng vẫn là một người ôn nhu, nhất định không bao giờ va chạm nàng, áp bức nàng.

Bây giờ, nàng đã khóc xong một trận, trong lòng cảm thấy dễ chịu hẳn ra.

- Chuyện quá khứ đều đã qua hết.

- Chỉ cần rửa được tiếng oan cho Tiêu Thập Nhất Lang xong rồi, cho y làm lại cuộc đời mới, như vậy mình cũng báo đáp được y một phần nào.

- Từ nay trở về sau, mình sẽ nhất tâm nhất ý làm một người vợ trung thực của Liên Thành Bích, mình sẽ hết sức sao cho y được sống một cuộc đời lạc thú.

Nàng đã quyết tâm làm như vậy.

Một người đã hạ quyết tâm làm một điều gì, tâm lý thường thường dễ chịu ra.

Nhưng không hiểu sao, nước mắt của nàng lại trào xuống hai bên gò má ...

Đêm mát dịu như nước, thêm đá cũng lạnh lắm.

Liên Thành Bích ngồi trên thềm đá, y cảm thấy cái lạnh từng trận truyền lên, thấm nhập vào thân thể, thấm nhập vào tủy xương sống, thấm nhập vào tận linh hồn.

Trong lòng y ngược lại làm như có một ngọn lửa đang thiêu cháy mãnh liệt.

- Tại sao nàng gặp Tiêu Thập Nhất Lang?

- Tại sao nàng ở một chỗ với Tiêu Thập Nhất Lang?

- Hai tháng nay hai người làm những việc gì? Tại sao đến bây giờ nàng mới trở về?

Những câu hỏi ấy như những con rắn độc cắn xé trái tim của y.

Nếu y đưa những câu hỏi ấy ra, hỏi rõ ràng, thì chuyện sẽ trở nên dễ chịu cho mình, có điều y vốn là một người quân tử, người ta không nói ra, y không bao giờ gặng hỏi.

- Có điều, mình không hỏi, nàng cũng nên nói cho mình biết chứ.

- Tại sao nàng không nói? Nàng có dấu điểm mình chuyện gì không?

Y ráng sức giữ cho tâm hồn được thản nhiên, tin tưởng vào vợ mình.

Nhưng y làm không được.

Trái tim của y vĩnh viễn không bao giờ được yên tĩnh như gương mặt của y.

Nhìn biểu diện trên gương mặt của vợ khi nhắc đến tên của Tiêu Thập Nhất Lang, nhìn thấy nỗi thống khổ bi thương của nàng, y bỗng nhiên nhận ra vợ mình và Tiêu Thập Nhất Lang, khoảng cách không chừng còn gần hơn mình và vợ mình nhiều lắm.

Lần đầu tiên, y cảm thấy mình không hiểu vợ mình một tý nào.

Đó có phải vì chính y đã không đi tìm cơ hội hiểu nàng? Hay là vì nàng chưa bao giờ cho y có cơ hội tìm hiểu nàng?

Đã vào cuối thu, ngay cả lá của cây ngô đồng cũng tàn tạ.

Y bỗng nhiên phát hiện bọn Triệu Vô Cực, Đồ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử và Lệ Cương đang từ bên phòng phía đông đi ra, bốn người đều cởi bỏ trường bào, trên mình mặc áo chên.

Bọn họ thấy Liên Thành Bích ngồi một mình trên thềm đá, tựa hồ ra ngoài ý liệu, bốn người ngần ngừ, nhìn nhau một thoáng, rồi cuộc cũng bước lại.

Triệu Vô Cực đi trước tiên, y cười gượng, hỏi:

- Liên công tử còn chưa ngủ sao?

Bọn họ vốn xưng nhau bằng huynh đệ, hiện tại Triệu Vô Cực đổi thành công tử, một người chỉ lúc đề phòng đối phương mới tỏ ra vẻ khách khí như vậy.

Liên Thành Bích chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, nói:

- Các vị cũng chưa ngủ.

Triệu Vô Cực càng cười gượng gao hơn, nói:

- Chúng tôi ... chúng tôi còn có tý chuyện, muốn đi ra ngoài một lát.

Liên Thành Bích chậm chậm gật đầu, nói:

- Tôi biết.

Ánh mắt của Triệu Vô Cực lấp loáng, y hỏi:

- Liên công tử biết chúng tôi đi làm chuyện gì sao?

Liên Thành Bích trầm ngâm một lát, đáp:

- Tôi không biết.

Triệu Vô Cực rốt cuộc cười thoải mái thành thật:

- Có những chuyện Liên công tử không biết thì thật là tốt nhất.

Bên ngoài có tiếng ngựa hí truyền vào.

Thì ra bọn họ đã kêu người chuẩn bị ngựa trước đó.

Hải Linh Tử bỗng nhiên hỏi:

- Liên công tử có muốn theo bọn họ đi một lát chẳng?

Liên Thành Bích trầm ngâm một lát, từ từ nói:

- Có những chuyện, tôi không đi thì tốt hơn.

Bốn người đã bỏ đi.

Bốn người ấy đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong vũ lâm, trong lúc hành động, tự nhiên không để phát xuất tiếng động gì, nhưng ngựa thì không vậy, tiếng vó ngựa rất là nhộn nhịp ồn ào từ xa. Do đó mà bọn họ ra khỏi cửa rồi, còn phải dắt cương ngựa đi một khoảng thời gian thật lâu rồi mới lên ngựa ra roi chạy rút.

Hành tung của bốn người ấy tại sao phải vội vã, tại sao phải bí mật như vậy?

Phía bên mé đông, phòng đang còn có ánh đèn sáng trưng.

Liên Thành Bích vẫn còn ngồi yên lặng trầm ngâm thật lâu, tựa hồ như đang chờ vẻ mặt khích động trên gương mặt lẳng xuống, sau đó, y mới từ từ đứng dậy rảo bước qua.

Cửa đang mở, Tư Đồ Trung Bình đang rửa tay bên trong.

Lão ta rửa qua rồi lại rửa lại, rửa rất là tởm, tựa hồ như bàn tay của lão bị dính phải máu tanh vĩnh viễn không bao giờ rửa sạch.

Không chừng lão rửa không phải là tay, mà là trái tim.

Liên Thành Bích đứng ở ngoài cửa, yên lặng nhìn lão.

Tư Đồ Trung Bình không hề quay đầu lại, lão bỗng nhiên hỏi:

- Công tử thấy họ đã đi rồi đấy chứ?

Liên Thành Bích đáp:

- Vâng.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Công tử đương nhiên biết họ đi làm gì?

Liên Thành Bích ngậm miệng, làm như cự tuyệt trả lời câu hỏi ấy.

Tư Đồ Trung Bình thở ra một hơi, nói:

- Công tử chắc cũng biết, bất kể Tiêu Thập Nhất Lang là thứ người gì, bọn họ nhất quyết không buông tha y, Tiêu Thập Nhất Lang chưa chết, chỉ e bọn họ ngủ còn không ngủ được.

Liên Thành Bích bỗng nhiên cười lên một tiếng, hỏi:

- Còn các hạ thì sao?

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Tôi ...

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Nếu các hạ thám thính không được hành tung của Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ làm sao tìm cho ra?

Bàn tay đang chùi rửa của Tư Đồ Trung Bình bỗng nhiên ngừng lại, khựng ở giữa chừng, một thời gian thật lâu, rồi mới với lấy cái khăn trên giá, chầm chầm lau khô, lão ta nói:

- Nhưng tôi chẳng hề nói gì với bọn họ.

Liên Thành Bích nói:

- Đương nhiên các hạ chẳng cần phải nói. Bởi vì lúc các hạ thám thính, các hạ đã kéo Lệ Cương ở lại, như vậy quá đủ. Các hạ đương nhiên biết quá, giữa Lệ Cương và Tiêu Thập Nhất Lang có thù hận.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Tôi cũng không hề đi theo bọn họ.

Liên Thành Bích nói:

- Làm tổng tiêu đầu của bảy tiêu cuộc, hành sự phải cẩn thận hơn thường, không thể khinh cử vọng động được.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Nhưng giết Tiêu Thập Nhất Lang, là vì giang hồ trừ hại, không những không phải là chuyện ám muội gì, mà còn là chuyện quang vinh vô cùng.

Liên Thành Bích nói:

- Đó không chừng vì các hạ không muốn đắc tội với Bích Quân, mà không chừng các hạ sợ rằng sau này có kẻ tìm ra Tiêu Thập Nhất Lang quả thật hàm oan mà chết, vì vậy các hạ thà để thân ngoài cuộc, không thèm đi chia một phần vinh dự ấy.

Y cười lên một tiếng, hững hờ nói tiếp:

- Tư Đồ tổng tiêu đầu bốn chữ Ân Như Thái Sơn quả nhiên danh bất hư truyền.

Tư Đồ Trung Bình bỗng nhiên quay người lại, ánh mắt lộ một nụ cười kỳ dị nhìn đăm đăm vào Liên Thành Bích, lão ta hỏi:

- Còn công tử thì sao?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi ...

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Lúc này rõ ràng công tử biết ý tôi muốn thám thính hành tung của Tiêu Thập Nhất Lang, rõ ràng biết bọn họ đi làm gì, nhưng công tử không hề có ý can thiệp, bây giờ công tử lại đi trách cứ tôi?

Liên Thành Bích không nói năng gì.

Tư Đồ Trung Bình nhơn nhơn cười nói:

- Công tử tuy chưa đi theo bọn họ, nhưng chẳng qua công tử biết Tiêu Thập Nhất Lang đã quá say, bọn họ chắc chắn sẽ được việc, thực ra, công tử đã chẳng từng muốn đặt Tiêu Thập Nhất Lang vào vùng tử địa! Vả lại, lý do của công tử, so với chúng tôi, còn đầy đủ hơn nhiều ...

Nói đến đây, lão ta bỗng biến đổi sắc mặt.

Liên Thành Bích cũng không dần nổi tự chủ quay đầu lại, theo ánh mắt lão ta nhìn tới.

Y lập tức nhận ra Thẩm Bích Quân đang đứng trong sân từ lúc nào.

Toàn thân Thẩm Bích Quân đang run rẩy, nước mắt nàng không ngừng rơi lả chả xuống như những hạt trân châu.

Liên Thành Bích hít vào một hơi dài, nhỏ nhẹ nói:

- Đáng lý ra em nên ngủ yên mới phải ...

Y bước từng bước tới, Thẩm Bích Quân lùi từng bước lại.

Liên Thành Bích nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Trong sân lạnh lắm, em muốn ra ngoài, phải mặc thêm tỳ y phục.

Thẩm Bích Quân đột nhiên la lớn lên:

- Không được lại gần tôi!

Nàng chảy nước mắt, bặm chặt môi, nói tiếp:

- Bây giờ tôi mới biết, các người anh hùng thế nào, quân tử thế nào ...

Nàng nói chưa xong câu nói, đã quay phắt người, chạy một mạch không quay đầu lại!

Say rồi, quả thật đã say rồi.

Lúc đã quá say rồi, chẳng còn thống khổ, mà cũng chẳng còn sung sướng, chẳng còn quá khứ, chẳng còn tương lai, thậm chí hiện tại cũng chẳng có, bởi vì đầu óc đã trở thành một màn ảnh trắng xóa.

Lúc đã quá say rồi, chẳng còn nghĩ đến người khác, chẳng còn nghĩ đến chính mình, thậm chí những chuyện mình làm, xem ra cũng như người khác làm, không có quan hệ gì đến mình.

Một người khi đến lúc đã quá say, tưởng làm chuyện gì, nhất định sẽ là chuyện mình mơ tưởng làm, mà không dám làm.

Y làm chuyện ấy, nhất định là cho một người, người ấy nhất định là người y khắc cốt minh tâm tưởng nhớ, cho dù đầu óc y đã trở thành một khoảng không trắng xóa, cho dù y đã say chết đi rồi, người ấy vẫn còn nằm tận đáy cõi lòng, còn nằm trong cốt tủy, còn theo quấn chặt linh hồn y.

Y sẽ bất chấp nhất thiết đi làm chuyện đó, nhưng chính mình không biết

mình đang làm gì, bởi vì trái tim của y đã bị người ấy bấu chặt cứng.
Chỉ có những người chân chính say mới hiểu được cảm giác ấy ra làm sao.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nhảy dựng lên, xông tới quầy hàng,
chộp lấy vạt áo tên chương quẻ:

- Đưa ra đây!

Tên chương quẻ chạy trốn không xong, tranh cũng không thoát, hấn run
rẩy hỏi:

- Đưa ... đưa gì ra?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Kim thoa ... cây kim thoa ...

Người tỉnh táo, đối với người say, dù sao cũng có chỗ hơi sợ.

Tiêu Thập Nhất Lang chộp lấy cây thoa, loạng choạng đi mấy bước, bỗng
nhiên trượt chân té xuống đất, chẳng đứng dậy nổi.

Không chừng y cũng chẳng biết mình đang nhìn gì, mình đang nghĩ gì.

Y chỉ không ngớt lẩm nhẩm kêu tên Thẩm Bích Quân.

Bởi vì cái người Thẩm Bích Quân ấy không phải nằm trong đầu y, mà đang
ở trong cốt tủy của y, trong dòng máu đang chảy của y, tận đáy trái tim của
y, đã quán chặt một nơi với linh hồn của y.

Y có cần gì nghĩ đến nữa?

Tên chương quẻ cũng hiểu ra, trong lòng hấn không khỏi thán tức:

- Cặp trai gái này thật xứng đôi, lại rất yêu nhau, tại sao lại xảy ra chuyện
chia tay nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang si dại nhìn, miệng không ngớt lẩm nhẩm ... bỗng
nhiên nằm sập xuống đất, khóc lóc vô cùng thảm thiết, khóc như một đứa
bé.

Ngay tên chương quẻ cũng thấy đau lòng.

- Vị cô nương ấy mà thấy y thế này, có còn nhẫn tâm bỏ y ra đi nữa không?

Trong lòng chương quẻ cũng lấy làm may mắn, cả đời mình còn chưa bị
tình lụy điên đảo, khổ sở như vậy, bây giờ may mắn niên kỷ cũng đã qua
khỏi cái tình cảm ấy.

Hấn có biết đâu, những người chưa cảm thấy những thứ tình cảm như
vậy, kiếp sống còn có chỗ mù mờ trống trải, chỗ trống ấy chính là nơi tất
cả mọi thứ khác trong đời hấn lấp không hết.

Đạo thị bất tương tư

(Nói là không tương tư)

Tương tư lệnh nhân lão

(Tương tư làm người ta già)

Kể phiên tế tư lương

(Nghĩ đi nghĩ lại mấy lần)

Hoàn thị tương tư hảo ...

(Tương tư chắc là tốt hơn ...)

Ngoài cửa có tiếng ngựa chạy lại, tiếng chân người dồn dập.

Bỗng nhiên bành, bành, bành ba tiếng chấn động lớn.

Cửa sổ ba nơi bị người đá vỡ ra,, ba người nhảy theo vào, một người đứng trước cửa, tay cầm một thanh kiếm sáng quắc, gương mặt so với kiếm còn xanh lè hơn, còn lạnh lẽo hơn, chính là đệ nhất cao thủ phái Hải Nam Hải Linh Tử!

Tiêu Thập Nhất Lang xem ra còn chưa cảm thấy gì, còn đang ngồi đó, nhìn cây kim thoa si dại, lẩm nhẩm gọi tên Thẩm Bích Quân.

Thật tình y đã quá say.

Người nhảy từ cửa sổ bên trái là Triệu Vô Cực, ánh mắt sáng rõ lên, cười nói:

- Không ngờ tên đại đạo giết người như ngóe Tiêu Thập Nhất Lang, lại là một kẻ đa tình như vậy.

Lệ Cương cười lạnh nói:

- Không trách Thẩm Bích Quân muốn biện bạch thay cho hắn, thì ra hai người đã ... Hừ!

Thẩm Bích Quân, có người đang gọi tên Thẩm Bích Quân.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Lệ Cương.

Y thực ra không chừng chẳng thấy gì ai, có điều cặp mắt y xem ra sao mà dễ sợ.

Lệ Cương bắt đắc tự chủ thụt lùi lại một bước.

Hải Linh Tử gần giọng nói:

- Đừng để y có thì giờ tĩnh lại, mau ra tay!

Trong tiếng thét, thanh kiếm y biến thành tia sáng nhanh như điện đâm tới yết hầu Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang không chừng không biết rằng thanh kiếm ấy đang muốn lấy mạng của y, có điều hai mươi mấy năm trau dồi võ công đã thấm nhuần vào linh hồn, y thuận tay hất một cái.

Chỉ nghe đing lên một tiếng, cây kim thoa trong tay y không nghiêng không lệch chận lấy lưỡi kiếm của Hải Linh Tử.

Một danh kiếm khách lấy lòng thiên hạ phái Hải Nam, lại bị cây kim thoa

nhỏ bé trên bàn tay của y đựng lui lại hai bước, ngay cả thanh kiếm trên tay còn muốn giữ không vững.

Triệu Vô Cực biến sắc.

Từ khi lão ta tiếp nhiệm chương môn phái Tiên Thiên Vô Cực, vũ công tuy không tiến triển bao nhiêu, khí phái thì ra vẻ lớn lên không ít, đi đâu nơi nào, trước giờ ít có ai thấy y đeo khí giới.

Có điều bây giờ lão ta lấy một cây nhuyễn kiếm từ trong giầy lưng ra, tà tà vẻ một vòng cung, không những thân pháp thủ thức, khí phái xem ra lộ vẻ ung dung nhàn nhã.

Vũ công của phái Tiên Thiên Vô Cực, vốn lấy tĩnh chế động, lấy dật đãi lao, lấy thủ làm công, lấy nhanh đánh chậm.

Thanh kiếm của y vừa rút ra, bỗng nghe có tiếng gió rít, một cây dọc tẩu đã đánh ra trước, nhắm huyết Thương Hải trên lưng Tiêu Thập Nhất Lang.

Con người của Đồ Khiếu Thiên xem ra có vẻ ngốc đầu ngốc não, thậm chí còn có vẻ lưng còng già nua, đến lúc xuất thủ lại vừa độc, vừa chính xác, vừa nhanh!

Triệu Vô Cực tự phụ thân phận của mình, làm ra vẻ ung dung, lúc nào cũng ra bộ nhàn nhã, không mong đánh lẹ, thấy Đồ Khiếu Thiên ra chiêu, Tiêu Thập Nhất Lang nhất định máu chảy có vòi, chết không kịp cứu vãn. Bên kia, Hải Linh Tử còn chưa kịp lấy lại hơi thở đã vung kiếm xông lại.

Hải Nam phái vốn sở trường nhanh độc, kiếm khách phái Hải Nam đã không ra tay thì thôi, ra tay nhất định sẽ lấy tính mạng của đối thủ!

Tiêu Thập Nhất Lang từ khi xuất hiện giang hồ đến bây giờ, chưa từng bại quá tay ai, bất kỳ ai thắng được y, đều là chuyện rất đáng kể, người vô danh sẽ lập tức thành danh, người đã có tên tuổi chắc chắn lại càng nổi danh. Do đó mà ba người tranh nhau đánh tới, làm như sợ người khác dành mất phần quang vinh của mình.

Bỗng nghe lại có tiếng đinh vang lên, hỏa quang tóe lên bốn phía.

Thanh kiếm của Hải Linh Tử đưa lên chặn thanh kiếm của Triệu Vô Cực.

Tiêu Thập Nhất Lang thì từ trong vòng kiếm quang lặn ra ngoài.

Hai thanh kiếm đụng nhau, Hải Linh Tử và Triệu Vô Cực bất giác đổ mặt lên, vung kiếm thành mấy vòng tròn, đang tính quay lại rượt.

Bỗng nghe ầm một tiếng, người của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng bay lên, bình một tiếng, đụng vào quầy hàng, miệng mũi đều ứa máu tươi ra.

Thật tình y đã say quá chừng, chẳng để ý có Lệ Cương đang đứng trong góc.

Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử, Đồ Khiếu Thiên tranh nhau đánh nhau vào, nào ngờ lại bị Lệ Cương chụp được cơ hội, chiếm công đầu.

Hải Linh Tử nghinh mặt lên, cười lạnh nói:

- Ba mươi sáu đường Đại suất bài thủ của Lệ huynh, quả nhiên danh bất hư truyền, sau này có cơ hội, tại hạ mong được lãnh giáo.

Gương mặt của Lệ Cương trước giờ chưa thấy có nụ cười, y lãnh đạm nói:

- Cơ hội ắt hẳn sẽ có thôi, tại hạ sẽ chờ được lãnh giáo!

Ngay lúc đó, lại vang lên đinh một tiếng thật lớn.

Thì ra trong lúc hai người nói chuyện, Đồ Khiếu Thiên thấy có cơ hội hiếm có, làm sao bỏ qua được, cây dọc tẩu trong tay nhắm huyết Bách hội trên đầu Tiêu Thập Nhất Lang đánh xuống.

Nào ngờ thanh kiếm của Triệu Vô Cực cũng đi theo qua, cũng không biết là vô ý hay hữu ý, lưỡi kiếm lướt qua dọc tẩu, chiêu thức của Đồ Khiếu Thiên do đó nghiêng qua một bên.

Nhưng cây dọc tẩu của lão ta làm bằng thép ròng, phân lượng rất là trầm trọng. Thanh kiếm trên tay của Triệu Vô Cực bị chấn bay lên, hai người nhìn nhau, tuy gương cười một tiếng, nhưng thần tình xem ra so với khóc còn khó nhìn vạn lần.

Lệ Cương cười lạnh một tiếng, nói:

- Tên này bị trúng một chưởng của tôi, khỏi phải nhọc lòng các vị ra tay, hẳn cũng khó mà sống nổi.

Đồ Khiếu Thiên cười gượng nói:

- Tôi nghe người ta nói, nếu muốn chứng minh một người thật đã chết chưa, chỉ có một cách, là trước tiên cắt cái đầu của hắn xem sao đã.

Triệu Vô Cực cũng gượng cười nói:

- Đúng vậy, câu nói ấy tôi có nghe qua, và chưa hề quên.

Lệ Cương cười lạnh nói:

- Điều ấy quá đơn giản, giờ phút này, chỉ cần một đứa con nít cũng có thể cắt lấy đầu hắn ...

Hải Linh Tử đột nhiên cũng cười lạnh một tiếng nói:

- Chỉ sợ chưa chắc gì.

Lệ Cương nổi giận hỏi:

- Chưa chắc?

Ánh mắt của y chuyển qua, gương mặt lập tức biến sắc.

Tiêu Thập Nhất Lang đang nhìn y cười khan.

Đôi mắt ấy tuy còn mờ lung, đầy những tia máu, tuy còn tới bảy phần là

rượu trong đó, nhưng không biết lúc nào đã mở ra rất lớn.

Một người nếu gần chết rồi, cặp mắt ắt hẳn sẽ không giống vậy.

Triệu Vô Cực đảo tròn mắt một cái, hờ hững nói:

- Ông bạn tính Tiêu kia, ông bạn đã trúng phải Đại suất bài thủ của Lệ đại hiệp, đáng lý ra phải mau mau nhắm mắt lại chết cho rồi, tại sao còn mở trừng trừng cặp mắt cười gì!

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên cười lớn lên, cười thiếu điều muốn thở không ra.

Lên Cương tuy nhiên mặt dày, lúc bấy giờ bất giác cũng đỏ cả mặt lên, y giận dữ thét lớn:

- Mi cười gì?

Tiêu Thập Nhất cười nói:

- Đại suất bài thủ của nhà ngươi, thật tình có lợi hại như lão ta nói không? Y không đợi Lệ Cương kịp trả lời, đột nhiên đứng dậy, ưỡn ngực ra, cười lớn nói:

- Lại đây, lại đây, ta cũng chẳng nề hà gì cho nhà ngươi đánh thêm hai chưởng nữa xem.

Gương mặt Lệ Cương từ đỏ chuyển qua xanh, mặt mày xanh lè, nói từng tiếng một:

- Đây là mi tự rước nhục nhã, không oán gì được ta!

Vai y không động dậy gì, eo lưng không lắc gì, chân y bước tới một bước, ngón tay vừa chạm đến ngực Tiêu Thập Nhất Lang, lòng bàn tay đột nhiên đẩy ra về phía trước.

Đấy chính là chưởng lực của nội gia tên là Tiểu Thiên Tinh.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng né tránh gì, hứng lấy một chưởng của y.

Bỗng nghe phùng lên một tiếng, như đụng vào da thuộc.

Nhưng lần này Tiêu Thập Nhất Lang vẫn đứng sờ sờ ra đó, không tí động dậy, như một cây đinh đóng trên mặt đất.

Gương mặt Lệ Cương trắng bệch ra, chẳng nói được một lời.

Thật tình y luyện Đại suất bài thủ đã đến chín phần hỏa hầu, dù không thể đập bể đá ra thành phần, nhưng đã đánh ra, miễn là thân thể bằng xương bằng thịt, chắc chắn sẽ không thể nào chịu nổi.

Nào ngờ con người Tiêu Thập Nhất Lang hình như làm bằng sắt thép.

Y đánh một chưởng vào ngực của Tiêu Thập Nhất Lang, cảm thấy có một thứ tiềm lực phản kích trở lại, nếu hạ bàn y giữ không vững, chỉ sợ đã bị chấn động bổ ngã ra đằng sau.

Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử nhìn nhau trân trân, mặc dù cũng muốn người khác chịu thiệt, có điều đồng minh với nhau, trong lòng không khỏi có nhiều kinh hãi hơn là hoan hỉ.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn Lệ Cương cười hì hì, một hồi lâu, bỗng nhiên vừa cười vừa hỏi:

- Người luyện công phu này có thật là Đại Suất Bài Thủ không đấy?

Lệ Cương nói:

- Hừ!

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Theo con mắt của ta, cái này chắc chắn không thể là Đại Suất Bài Thủ, mà là một thứ công phu khác.

Triệu Vô Cực liếc qua Lệ Cương một cái, cố ý hỏi:

- Không biết đấy là thứ công phu gì?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn quanh tứ phía, cười nói:

- Thứ công phu này, may quá ta cũng có luyện qua, ta luyện cho các người xem thử.

Những thứ y thích ăn không lấy gì làm hấp dẫn, chỉ cần là từ đậu ra, bất kỳ là đậu hủ, đậu chiên, đậu sảy, y đều thích ăn.

Có điều lúc uống rượu nhiều quá, cái gì ăn cũng không hết, thành ra hồi này y kêu ra món đậu xào thịt, còn dư lại một nửa ở trên bàn.

Lúc này y lão đảo bước lại bàn, thò tay ra túm lấy mấy miếng đậu hủ thành một khối, vút mạnh xuống đất.

Đậu hủ tự nhiên là bị vút nát tan tành.

Tiêu Thập Nhất Lang còn làm bộ nghiêm trang nghênh mặt lên nói:

- Cái thứ công phu này gọi là Suất Đậu Hủ Thủ, cùng với Đại Suất Bài Thủ cùng một đường lối, chẳng qua là do sư nương truyền cho thôi.

Người khác vốn không biết y đang làm chuyện gì, đến khi nghe xong, mới biết rằng Tiêu Thập Nhất Lang không những võ công cao minh, môn nói xỏ thiên hạ cũng thuộc loại đệ nhất đẳng.

Hải Linh Tử là người đầu tiên bật cười lớn lên.

Lúc này chính là lúc lão ta phải cười không nổi mới đúng, bình sinh lão ta cũng chẳng cười đến mức như vậy, nhưng tưởng tượng đến gương mặt của Lệ Cương, lão cười không nổi cũng muốn cười, mà còn cười vang lên nữa. Người khác cười, Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười theo, cười muốn gập cả lưng.

Thật ra, y cũng cười không muốn nổi.

Hai mươi năm nay, chết dưới ngón Đại Suất Bài Thủ của Lê Cương không biết bao nhiêu người mà kể, Tiêu Thập Nhất Lang chịu hai chưởng của y, đã bị nội thương rất nặng.

Có điều kẻ say, thường thường không thèm đếm xỉa đến lợi hại, khinh trọng, rõ ràng là nói không được mà say rồi vẫn cứ nói ra được, rõ ràng là làm không được mà cứ theo đó mà làm.

Bởi vì rượu đã lọt vào bụng, rõ ràng là người cao năm thước, tự nhiên bỗng thấy mình cao tám thước, tự nhiên người không trói nổi con gà, bỗng thấy mình là đại lực sĩ.

Bởi vậy mà kẻ say rượu thường khoái kiếm người đánh lộn, đánh lại hay không lại, cũng đánh trước rồi tính sau, dù là người thông minh nhất đời, uống rượu say cũng thành tên ngốc.

Nếu Tiêu Thập Nhất Lang đang còn tỉnh táo, đương nhiên y sẽ không đưa tấm thân mình ra đỡ lấy một chưởng của Lê Cương, rất tiếc lúc Tiêu Thập Nhất Lang say, y cũng chẳng khác gì người thường.

Đồ Khiếu Thiên cũng cười, nhưng mỗi cử động của Tiêu Thập Nhất Lang, lão đang quan sát từng ly từng tý.

Gừng càng già càng cay.

Đồ Khiếu Thiên so với mấy người kia, sống lâu hơn những hai ba chục năm, hai ba chục năm ấy chẳng phải là sống khơi khơi, ngoài mặt lão đang cười, ánh mắt thì chẳng có tí gì là cười cợt, lão đột nhiên nói:

- Cái thứ công phu này, lão phu cũng có học qua.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Vậy sao? Có phải ngươi muốn lại thử một phen?

Đồ Khiếu Thiên đáp:

- Chính là như vậy.

Bốn chữ vừa thốt xong, cây dọc tẩu trong tay lão ta cũng đánh tới.

Bỗng nhiên cổ tay lão ta chấn động, một cây dọc tẩu biến thành ba cây, đánh tới ba chỗ đại huyệt Huyền Cơ, Nhũ Tuyền, Tương Đài trước ngực Tiêu Thập Nhất Lang.

Đồ Khiếu Thiên nổi danh thiên hạ đệ nhất danh gia đả huyệt, chính là ở chiêu Tam Đàm Ấn Nguyệt, đánh một lần tới ba chỗ huyệt đạo, khắp vòm trời, thật không mấy ai sánh kịp.

Thân hình của Tiêu Thập Nhất Lang không hề di động, bàn tay phải như chụp ruồi xanh, thò ra một cái, cây dọc tẩu chẳng biết cách nào bỗng lọt vào tay y.

Gương mặt Đồ Khiếu Thiên đột nhiên trắng bệch hơn cả tờ giấy.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Ta chỉ biết uống rượu, chẳng biết hút, cái thứ đồ chơi này ta chẳng xài được.

Hai bàn tay y vung lên một cái, tựa hồ muốn bẻ cây dọc tẩu làm đôi, nào ngờ, cây dọc tẩu làm bằng thép ròng, y bẻ không gãy, đột nhiên y gầm lên một tiếng, cây dọc tẩu tuy bị y bẻ cong văng đung vào tường, miệng y bỗng phún ra một bùm máu tươi, văng đầy trên người Đồ Khiếu Thiên.

Đồ Khiếu Thiên vốn đang kinh hãi ngớ mặt ra, bị máu tươi kích thích tỉnh lại, đột nhiên xoay người, cùi chỏ đung vào ngực của Tiêu Thập Nhất Lang.

Lần này Tiêu Thập Nhất Lang không còn chịu nổi, người y bị đung văng ra, bỗng thấy kiếm quang lóe lên một cái, thanh kiếm của Triệu Vô Cực đã nhanh như điện đâm vào dạ dưới của y.

Tìm không ra xe ngựa.

Thẩm Bích Quân đã gần kiệt sức, nàng thở gần như không muốn ra hơi.

Nhưng dù nàng kiệt sức mà chết, cũng không chịu dừng chân.

- Mình không để Tiêu Thập Nhất Lang vì mình bị chết oan, bất kể ra sao, mình phải cứu y.

Trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, chuyện khác nàng hoàn toàn không màng.

Đêm thật yên lặng.

Nàng nhận rõ ràng phương hướng, cất bước chạy, phía trước có tường, nàng nhảy qua tường, phía trước có nhà, nàng nhảy qua mái, mặc kệ là tường của ai, nhà của ai.

Trước giờ nàng không bao giờ dám làm vậy, có điều bây giờ nàng chẳng màng.

Chỉ cần cứu được Tiêu Thập Nhất Lang, muốn nàng làm gì nàng cũng chẳng hề từ chối.

Một cụm mây đen bay lại, che hết ánh trăng sáng.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nhận ra mình đã bị lạc đường!

Tiêu Thập Nhất Lang ngã xuống một góc tường, thở hổn hển.

Mắt y tuy đang nhắm, tựa hồ mở không ra, nhưng ánh mắt thì rất trong suốt.

Rốt cuộc y đã tỉnh rượu.

Chưa tỉnh rượu không chừng còn đỡ một chút, tỉnh rồi, y bỗng nhiên cảm

thấy người đau đớn như muốn vỡ tung ra ... rượu, biến thành mồ hôi chảy ra đầm đìa.

Đồ Khiếu Thiên ngẩng đầu lên cười lớn nói:

- Hiện tại, chỉ sợ quả thật ngay cả một đứa bé cũng cắt được đầu của hắc.

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:

- Này vậy, để cho tại hạ ra tay thôi.

Đồ Khiếu Thiên đột nhiên ngừng tiếng cười, nói:

- Khoan đã!

Triệu Vô Cực chau mày một cái, hỏi:

- Còn chờ gì nữa đây?

Đồ Khiếu Thiên cười nói:

- Tôi là người giết hắc, khỏi phải nhọc lòng Triệu chương môn lại cắt đầu.

Triệu Vô Cực ngẩng đầu cười lớn mấy tiếng nói:

- Không nghĩ ra được, Đồ huynh sau này có học kiếm pháp.

Đồ Khiếu Thiên ngăn người ra, lạnh lùng nói:

- Lão phu đã già, chẳng tâm tình đi học kiếm pháp, may mà cái dọc tẩu này, chưa chắc đã vô dụng như kiếm!

Triệu Vô Cực thung dung nói:

- Vết thương trí mệnh của tên này, rõ ràng là do kiếm mà ra, ai cũng nhìn thấy vậy, nếu Đồ huynh không dùng kiếm, vết thương do kiếm gây ra này ở đâu ra?

Đồ Khiếu Thiên biến sắc mặt, cười lạnh nói:

- Nếu không phải lão phu đánh hắc một quyền, thanh kiếm ấy chỉ sợ còn chưa đụng tới được vật áo của hắc.

Lệ Cương cũng cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu y chưa bị nội thương, cái đầu lâu của các hạ, chỉ sợ cùng một thứ với cái dọc tẩu.

Hải Linh Tử cũng cười lạnh nói:

- Người ta đứng yên đó, y còn mặt mày ra tay, quân tử kiểu đó, thật cũng hiếm có lắm.

Lệ Cương giận dữ nói:

- Người có tư cách gì nói chuyện? Người đụng được tới sợi tóc của hắc chưa?

Hải Linh Tử gằn giọng nói:

- Ít ra ta không hề thừa lúc người ta lâm nguy, chạy ra kiếm chác.

Bổng nghe Tiêu Thập Nhất Lang thở dài lên một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Xem ra cái đầu của ta cũng trị giá lắm, nếu không bọn chúng tại sao người này tranh, kẻ kia đoạt, như chó tranh nhau gặm xương.

Bốn người gương mặt khi trắng khi xanh, không nói được lời nào.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đầu ta đang nhức muốn chết, có người muốn lại cắt, thật đang muốn mà không được, các người có gan thì cứ việc lại đây!

Y bỗng nhiên hướng qua Đồ Khiếu Thiên cười lên một tiếng, hỏi:

- Có điều nhà người có chắc lấy được đầu ta không? ... tại sao người không lại đây thử xem?

Gương mặt Đồ Khiếu Thiên trắng bệch ra, bất giác lão ta lùi lại nửa bước.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đi qua người Triệu Vô Cực, y hỏi:

- Nhà người thì sao? Hồi nãy người đòi lại, bây giờ sao còn chưa gì cả?

Bàn tay Triệu Vô Cực nắm chặt lấy chui kiếm, mồ hôi lạnh rỉ ra.

Tiêu Thập Nhất Lang thở hỗn hển nói:

- Môn hạ phái Hải Nam, trước giờ trái tim đen sì mà gan thì không có, chắc không dám ra đây nhỉ?

Hải Linh Tử tức quá người run cả lên, có điều thanh kiếm trong tay còn chưa dám đâm ra.

Con trùng trăm chân, chết mà không cứng đơ, sư tử báo sắp chết, cũng còn có dư oai.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Còn như nhà người ...

Ánh mắt của y bỗng nhiên như lưỡi đao dính chặt tới Lệ Cương, cười lạnh nói:

- Cái tên Kiến Sắc Bất Loạn chân quân tử nhà người, ta đã thấy xuyên qua từ lâu, bây giờ người dám bước tới một bước, ta sẽ cho người chết lập tức dưới chân ta!

Lệ Cương mặt mày xanh lè, mồ hôi chảy đầm đìa ra mặt, có điều hai chân như bị đóng cứng xuống mặt đất, không dám bước tới trước nửa bước!

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên lại cười lớn lên.

Triệu Vô Cực không nhịn được hỏi:

- Người cười gì?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta cười cái đám nhỏ gan tụi bay!

Y cười lớn lên nói tiếp:

- Thực ra cái đầu lâu của ta đang chờ bọn lũ bay lại cắt, bất kỳ đứa nào lại,

ta đều chẳng có sức phản kháng, chỉ buồn cười là các người chẳng có tên nào có can đảm!

Bốn người gương mặt vừa xanh vừa trắng bệch, ai cũng bị chữ ngẩng đầu lên không nổi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đầu lâu của ta tuy đang chờ người đến cắt, có điều cỡ bốn tên lũ bay, còn chưa xứng đáng!

Y đột nhiên rút phăng thanh đao bên lưng ra, ngẩng mặt cười dài nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang a Tiêu Thập Nhất Lang! Không ngờ cái đầu lâu to tổ bố của nhà người không ai dám lại cắt, còn phải chờ nhà người lại làm cho!

Triệu Vô Cực đột nhiên la lên:

- Khoan đã!

Tiêu Thập Nhất Lang thở hổn hển, cười lớn nói:

- Bây giờ nhà người muốn lại cắt, cũng đã quá muộn! Ngày sau giang hồ sẽ có lúc biết rằng, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng qua chết dưới tay chính mình! Lũ bay bốn tên đại anh hùng, đại hiệp khách, chỉ đứng một bên nhìn nhìn.

Triệu Vô Cực hững hờ nói:

- Chúng ta vốn chẳng phải là đại anh hùng hào kiệt gì, nếu không biết nhà người đã say như tử, không chừng chẳng dám bén mảng lại đây.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nói cũng đúng.

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:

- Nhưng làm sao chúng ta biết được nhà người ở đây? Và làm sao biết được nhà người say bí tử?

Tiêu Thập Nhất Lang biến đổi sắc mặt gằn giọng hỏi:

- Tại sao người biết?

Triệu Vô Cực làm ra vẻ ung dung nói:

- Ai nói cho chúng ta biết, người còn chưa nghĩ ra?

Y cười lạnh một tiếng nói tiếp:

- Liên phu nhân cấm hận nhà người từ lâu, nhờ chúng ta lại đây bắt thây nhà người ra, do đó mới chuốc rượu cho nhà người say trước, tiếc là nhà người còn đang ngồi ôm cây thoa, mơ mộng hão huyền, xem nhà người còn nực cười hơn bọn ta nhiều lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên gầm lên một tiếng, đứng thẳng người dậy.

Vết thương trên người y vốn đã đông máu lại, y vừa dùng sức, miệng vết

thương lại vỡ tung ra, máu tươi bắn vọt ra ngoài.
Nhưng oai thế của nhất đao, vẫn rất là mãnh bạo.
Triệu Vô Cực vung kiếm lên đỡ, đình một tiếng, hổ khẩu bị chấn toát ra,
thanh kiếm trên tay giữ không vững!
Cả người y bị nhất đao làm tê liệt, hai chân rũ ra, người sụm xuống.
Nhất đao thứ hai của Tiêu Thập Nhất Lang đã chém tới.
Trái tim của Triệu Vô Cực như bị vỡ tung, y chẳng còn nghĩ gì đến thân
phận khí phách chưởng môn nhân, lăn trên mặt đất một vòng, ra khỏi bảy
tám thước, bình lên một tiếng, đầu đụng vào góc quầy lung một lỗ lớn.
Tiêu Thập Nhất Lang rút theo.
Triệu Vô Cực hồn phi phách tán, thấy thanh đao trên tay y vung lên, đột
nhiên đương một tiếng, rớt trên mặt đất, người của y lắc lư mấy cái, rồi đổ
sầm xuống.

18. Chạy Thục Mạng

Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc chẳng phải là con người bằng sắt thép.
Máu của y không ngừng chảy ra, sức lực của y cũng chảy đến tận cùng.
Triệu Vô Cực lăn thêm một vòng nữa, chụp lấy thanh đao trên mặt đất,
cười điên cuồng nói:
- Sớm muộn rồi ta cũng cho ngươi chết dưới tay ta!
Một tiếng sét đánh, mưa đổ rầm xuống.
Một trận gió mạnh thổi vào, dập tắt hai cây đèn leo lét trong nhà.
Triệu Vô Cực đã đưa đao lên, trước mắt bỗng nhiên chẳng còn thấy gì.
Bàn tay của Triệu Vô Cực nắm chặt vào cán đao, y biết Tiêu Thập Nhất
Lang đang nằm dưới lưỡi đao!
Có điều Tiêu Thập Nhất Lang có thật đang nằm đó chẳng?
Lòng bàn tay của Triệu Vô Cực thấm đầy mồ hôi lạnh.
Đột nhiên, ánh chớp lóe lên.
Tiêu Thập Nhất Lang đang lồm cồm tỉnh bò dậy, nhưng tùy theo ánh
chớp, tiếng sét thứ hai theo đó vang lên, làm cho y lại ngã xuống, ngã ngay
dưới lưỡi đao.
Bàn tay cầm đao của Triệu Vô Cực lại nắm chặt lại hơn nữa, yên lặng đợi
thêm một tia chớp.
Một nhất đao chém xuống, nhất định phải chặt ngay vào cổ họng của Tiêu
Thập Nhất Lang!
Nhất đao ấy nhất định không thể nào sai trật một mảy may.

Tiếng sấm đã hoàn toàn lịm đi, đã đến lúc sẽ có ánh chớp lóe lên.

Ánh chớp lóe lên, đầu lâu của Tiêu Thập Nhất Lang sẽ lập tức lăn long lóc ra mặt đất.

Nghĩ đến giây phút ấy sắp hiện ra trước mắt, trái tim của Triệu Vô Cực bất giác đập mạnh hẳn lên.

Y chỉ hận đèn đuốc đã tắt, không thể thấy được biểu tình trên gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Chính ngay lúc ấy, trong phòng đột nhiên có tiếng thở hổn hển.

Bên ngoài mưa tầm tã, người này hình như ở bên ngoài mới xông vào, rồi sau đó bỗng đứng yên tại nơi đó, bởi vì có lẽ trong phòng tối tăm mù mịt y không thấy đường.

Người này là ai?

Triệu Vô Cực không đành được tự chủ quay lại nhìn một cái, tuy y biết rõ mắt mình chẳng trông thấy gì được cả, mà còn không chịu nổi muốn nhìn.

Bỗng ngay lúc đó, ánh chớp lóe lên!

Một người đầu tóc rũ rượi, ướt từ đầu đến chân, mở to cặp mắt, đứng ngay trước cửa, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng, bi phẫn, oán hận, sợ hãi.

Chính là Thẩm Bích Quân!

Triệu Vô Cực giật mình một cái, Thẩm Bích Quân cũng đã thấy y, bàn tay đưa lên vung một cái.

Ánh chớp lóe lên vụt tắt, chính ngay lúc sẽ tắt mà chưa tắt đó, Triệu Vô Cực thoáng thấy một đám kim châm bay ra từ trong tay Thẩm Bích Quân! Chính là món gia truyền nổi danh thiên hạ của nhà họ Thẩm tên là Đoạt Mệnh Kim Châm!

Triệu Vô Cực chẳng còn dám nghĩ đến chuyện giết người, y múa tay thành một đóa hoa đao, bảo vệ trước mặt mình, người lại lăn xuống đất một vòng ra bảy tám thước, bình lên một tiếng, cũng chẳng biết đụng phải thứ gì.

Lại thêm một tiếng sét đánh, rồi một tia chớp lóe lên.

Thẩm Bích Quân đã xông lại phủ phục lên người Tiêu Thập Nhất Lang.

Bốn bề lại trở thành đen tối, tiếng sét vang lên muốn vỡ cả màng tai, thậm chí nàng còn không nghe được tiếng thở hổn hển của Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng tay của nàng chạm phải một chỗ nhơm nhớp trên người y.

Có phải là máu?

Thẩm Bích Quân rú lên:

- Các người đã giết y ... Ai đã giết y?

Thanh âm thê thảm, chấn động lòng người còn hơn là tiếng sét đánh.

Trong bóng tối, một bàn tay thò tới chụp lấy Thảm Bích Quân.

Tiếng sét vừa lịm đi, tia chớp lại lóe lên.

Thảm Bích Quân thoáng thấy bàn tay khô cằn, đen đui như móng vuốt chim ưng, chính là của Hải Linh Tử.

Bàn tay kia của Hải Linh Tử đang cầm thanh kiếm, tựa hồ muốn kéo Thảm Bích Quân ra, tiếp theo đó đâm một kiếm vào yết hầu của Tiêu Thập Nhất Lang!

Có điều lão ta cũng vừa thấy ánh mắt của Thảm Bích Quân, so với tia chớp còn muốn đoạt hồn hơn!

Một cặp mắt đầy những thiêu đốt!

Cho đến lúc tia chớp đã tắt, bàn tay của lão ta còn ngừng ngay giữa chừng, không dám thò tới!

Thảm Bích Quân hét lên:

- Cút! Cút đi mau! Tất cả đều cút! Bất cứ tên nào bước gần lại một bước, ta sẽ cho nhà ngươi hối hận cả đời!

Trong tiếng thét, nàng đã bỗng Tiêu Thập Nhất Lang lên, mò mẫm trong bóng tối, xông ra khỏi phòng.

Bỗng nghe có người thét lên:

- Khoan đã!

Ánh chớp lóe lên, chiếu ngay vào mặt Lệ Cương.

Gương mặt xanh lè của y bị ánh chớp chiếu vào xem ra thật là nguy bí khủng bố.

Thảm Bích Quân giận dữ thét lên:

- Cút mau! Gan ngươi bao nhiêu lớn, dám cản đường của ta?

Trong ánh chớp, bàn tay của nàng hình như đưa lên!

Không biết có phải Lệ Cương bị khí thế của nàng trấn áp, hay sợ Đoạt Mệnh Kim Châm trong tay của nàng, y không tự chủ được thụt lùi lại hai bước.

Thảm Bích Quân xông qua bên người của y.

Đồ Khiếu Thiên than dài một tiếng, nói:

- Thả hổ về rừng, Tiêu Thập Nhất Lang mà thoát được kỳ này, chỉ sợ ngày sau, chúng ta ai cũng sẽ chết dưới tay của y!

Lệ Cương tức giận nói:

- Tại sao ngươi không tới cản trở nàng ta?

Đồ Khiếu Thiên than một tiếng:

- Ông bạn đừng quên, Thảm Bích Quân dù gì cũng là vợ của Liên Thành

Bích, nàng ta mà bị thương, ai dám chịu trách nhiệm?

Triệu Vô Cực bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Nhưng nếu các hạ là Liên Thành Bích, bây giờ có còn nhận nàng ta là vợ nữa không?

Đồ Khiếu Thiên yên lặng một hồi, bỗng nhiên cười một tiếng, nói:

- Bất kể ra sao, bây giờ chúng ta rượt theo còn chưa muộn, nàng ta chắc chạy không xa đâu.

Lệ Cương nói:

- Đúng vậy, rượt!

Mưa rơi tầm tã.

Những hạt mưa rớt xuống trên thân người, như những viên đá nhỏ.

Bóng tối vô bờ, mưa làm thành một bức màn nước trước mặt Thẩm Bích Quân.

Nàng chẳng còn biết đường đi nơi nào, cũng chẳng biết nên chạy trốn về đâu.

Trời đất tuy lớn vậy, hình như không có một chỗ nào cho hai người nương thân. May mà phía sau không thấy có người rượt theo, Thẩm Bích Quân chậm bước lại, ngấp ngừng tự hỏi:

- Nên đi đường nào?

Ánh chớp lóe lên, nàng bỗng nhiên phát hiện một người đang đứng vẻ si dại trong mưa, đang si dại nhìn đắm đắm vào nàng.

Liên Thành Bích! Tại sao y cũng lại đây?

Thẩm Bích Quân tuy không thấy rõ gương mặt của y, nhưng cặp mắt ấy, cặp mắt bao hàm những tình ý, trừ Liên Thành Bích ra còn ai khác?

Bước chân nàng bỗng nhiên như bị một lực lượng vô hình lớn lao giữ chặt lại!

Bất kể ra sao, Liên Thành Bích là chồng của nàng.

Tia chớp lại lóe lên, lần này, nàng mới thấy rõ y.

Toàn thân y ướt nhèm, nước mưa từ trên đầu y chảy xuống, chảy qua cặp mắt, chảy qua hai má, y chỉ đứng như si như dại ở nơi đó, không một chút động đậy.

Ánh mắt y không một tí oán hận, cũng chẳng có tí phẫn nộ, chỉ si si dại dại nhìn nàng, hết lòng hết ý nhìn nàng, trừ nàng ra, y chẳng còn biết đến gì khác, chẳng còn màng đến gì khác.

Liên Thành Bích vốn là người bao giờ cũng chính tề tinh khiết, phong độ đường hoàng, bất kỳ ai gặp y, lúc nào y cũng đều có vẻ của một cây ngọc

đứng trước gió, thần thái vô cùng, không nhiễm chút bụi trần.

Có điều bây giờ ...

Thẩm Bích Quân trước giờ cũng chưa từng thấy y lộ vẻ bê bối, ảm đạm như vậy.

Nàng bỗng cảm thấy một dòng máu nóng tràn lên, cổ họng như bị tắc nghẽn, bất giác bước tới chỗ y đứng, cao giọng hỏi:

- Anh ... anh theo em này giờ sao?

Liên Thành Bích chậm chậm gật đầu.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Nhưng anh không hề cản trở em?

Liên Thành Bích trầm ngâm một hồi, từ từ nói:

- Bởi vì anh hiểu em đang nghĩ gì ...

Thẩm Bích Quân nói:

- Anh hiểu sao? Anh hiểu thật sao?

Liên Thành Bích than lên một tiếng:

- Nếu không phải vì em, y không đến nỗi bị như vậy, làm sao em không cứu y được?

Bỗng nhiên, cả người Thẩm Bích Quân si dại ra, trong lòng không biết đang cảm thấy bi thương, hay là vui mừng?

- Bất kể ra sao, dù gì y cũng hiểu được mình.

Tại một khoảnh khắc đó, nếu Liên Thành Bích nói nàng chạy trốn với Tiêu Thập Nhất Lang, không chừng nàng ở lại, sau đó thế nào nàng cũng sẽ hối hận đấy. Có điều hiện giờ, nàng không nỡ bỏ y một mình đứng đó trong cơn mưa.

Liên Thành Bích dịu dàng nói:

- Chúng mình về thôi! Bất kể y bị thương nặng tới đâu, chúng ta sẽ lo liệu cho y, nhất định sẽ không để cho ai đụng tới y nữa.

Thẩm Bích Quân đột nhiên bước lui lại hai bước, nói:

- Anh ... anh tin y không phải là kẻ ác?

Liên Thành Bích nói:

- Em nói gì, có lúc nào anh hoài nghi đâu?

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên run rẩy người, run giọng nói:

- Nhưng bọn họ lúc này lại đây muốn giết y, anh chẳng hề ngăn trở, rõ ràng anh biết họ lại đây giết y, nhưng ngay cả một câu nói cũng chẳng thốt ra.

Nàng vừa nói, vừa bước lùi lại, đột nhiên xoay người chạy đi.

Liên Thành Bích không nhin được cất tiếng la lên:

- Bích Quân ...

Thẩm Bích Quân lớn tiếng nói:

- Anh mà thật tình tin tưởng vào em, bây giờ anh để cho em đi, nếu không sau này em sẽ vĩnh viễn không gặp mặt anh, bởi vì anh cũng như người ta, là một tên ngụy quân tử.

Thân hình Liên Thành Bích nhúc nhích một tý, rồi đứng yên đó!

Mưa lại càng lớn hơn.

Thân hình của Thẩm Bích Quân đã biến mất trong màn mưa.

Bỗng nghe có người than lên:

- Liên công tử quả nhiên hàm dưỡng ít ai bì kịp, thật là bội phục.

Trong những tiếng sấm sét liên hồi, tiếng nói người ấy vẫn vang lên rõ ràng mồn một vào tai của Liên Thành Bích, chỉ tiếc là gương mặt của y lúc này, không ai nhìn thấy được.

Một người trong tay cầm cây dù, từ phía sau một gốc cây bước chầm chậm ra, tia chớp lóe lên trên mặt y, chính là Ân Như Thái Sơn Tư Đồ Trung Bình.

Gương mặt lão ta lộ một nụ cười thật ngụy bí, lão ta lại nói:

- Tại hạ mà đối chỗ với Liên công tử, Tiêu Thập Nhất Lang hôm nay nhất định khó mà chạy thoát, chính vì vậy mà tại hạ cùng lắm cũng chỉ là một gã bảo tiêu, còn Liên công tử thì nổi danh thiên hạ, một đại hiệp ai ai cũng bội phục, sau này nhất định sẽ là lãnh tụ của vũ lâm.

Gương mặt của Liên Thành Bích không lộ một nét biểu tình gì, y hững hờ hỏi:

- Các hạ rốt cục muốn nói gì?

Tư Đồ Trung Bình cười nói:

- Tại hạ chỉ muốn nói, nếu lúc này Liên công tử giết hấn, tuy chỉ là chuyện nhắc bàn tay, nhưng nếu có người biết Liên công tử cũng biết thừa cơ người ta bị dưới tay, không phải là bị tổn thương đến hiệp danh của công tử lắm sao? Liên phu nhân lại không khỏi đau lòng, tới giờ Liên công tử tuy chưa giết hấn, thật ra hấn cũng không sống được bao lâu nữa.

Liên Thành Bích không nói tiếng nào.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Hồi này bọn Triệu Vô Cực cũng có rượt qua đây, Liên phu nhân tuy không thấy, Liên công tử đương nhiên là không thể không thấy, bây giờ bọn họ đã rượt theo, mưa đêm trong núi hoang, cỡ như Liên phu nhân,

còn chạy đi đâu được bao xa? Nếu đã có người giết y, Liên công tử hà tất phải tự mình ra tay?

Liên Thành Bích trầm ngâm một hồi lâu, chậm chậm nói:

- Câu vừa rồi, tự nhiên là các hạ không nói với bất kỳ ai khác, phải không?

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Liên công tử cũng biết tại hạ trước giờ vẫn giữ kín như miệng bình, huống gì, lúc này, tại hạ còn có chuyện cầu xin công tử.

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Nếu các hạ không có chuyện cần ở nơi tôi, chắc cũng không nói câu vừa rồi ra trước mặt tôi.

Tư Đồ Trung Bình cười lớn nói:

- Liên công tử quả nhiên mắt sáng như sao, thật ra chuyện tại hạ cần ở công tử, đối với công tử chỉ là chuyện đơn giản như đưa tay lên mà thôi.

Liên Thành Bích đột nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Người trong giang hồ đều biết Tư Đồ Trung Bình ổn như Thái Sơn, tôi xem ra, còn chưa chắc.

Tư Đồ Trung Bình biến đổi sắc mặt, cười gượng nói:

- Tại hạ cũng như Liên công tử thôi, vốn không ai hiểu thấu mình.

Liên Thành Bích sa sầm nét mặt hỏi:

- Các hạ xem tôi có phải là người bị thiên hạ uy hiếp được không?

Tư Đồ Trung Bình bắt giắc rút người lại một cái, không còn cười nổi nữa.

Liên Thành Bích thở ra một hơi nói:

- Thật ra, tôi cũng biết, các hạ làm vậy, cũng là do bất đắc dĩ, bởi vì chuyện các hạ cần nơi tôi, bình thời chắc chắn tôi sẽ không làm.

Tư Đồ Trung Bình biến sắc hỏi:

- Liên công tử biết chuyện tôi yêu cầu công tử làm?

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Nếu không muốn người ta biết, trừ phi mình không làm, chuyện các người, có điều gì mà ta không rõ? Có điều các người biết ta rất hàm dưỡng, mà không biết có lúc ta cũng trở mặt vô tình.

Tư Đồ Trung Bình nhìn y, như thể nhìn y lần đầu tiên.

Liên Thành Bích than lên một tiếng:

- Thật ra, mỗi người đều có hai khuôn mặt, một thiện và một ác, nếu không, chẳng những y không làm nên được đại sự, ngay cả sống còn chẳng sống sót được.

Tư Đồ Trung Bình mặt mày đầy những nước, không biết là nước mưa?

Hay là mồ hôi? Lão đột nhiên quăng cây dù xuống đất, quay người lại chạy như bay.

Sấm sét lại đánh xuống!

Thanh kiếm của Liên Thành Bích so với sấm chớp còn nhanh hơn!

Tư Đồ Trung Bình không kịp la lên tiếng nào, thanh trường kiếm xuyên qua lưng lão ta ra tới trước ngực, cắm người lão dính chặt xuống đất!

Liên Thành Bích cúi đầu nhìn lão ta, than một tiếng nói:

- Chẳng ai có thể thật sự ổn như Thái Sơn, không chừng, có người chết ...

Y từ từ rút kiếm ra.

Máu trên lưỡi kiếm lập tức bị mưa rửa đi sạch trơn.

Núi hoang.

Ánh chớp lóe lên chiếu sáng một cái động ở sau sườn núi.

Thẩm Bích Quân cũng chẳng màng trong động có độc xà, mãnh thú ẩn trú hay không, không chờ đến tia chớp thứ hai chiếu sáng cửa động, đã chui vào trong.

Động không sâu lắm.

Nàng ôm chặt Tiêu Thập Nhất Lang vào lòng, thân hình ráng sức rúc vào bên trong động, lưng nàng chạm phải vách đá lạnh băng kiên cố, nàng dùng sức cắn chặt môi, không để mình thở mạnh.

Nước mưa chảy ngoài cửa động, tựa như một bức màn thủy tinh.

Nàng bỗng nhiên có cảm giác như mình là một con sói, một con sói bị thợ săn và chó dữ rượt, nàng bỗng nhiên hiểu rõ tâm tình của sói.

Bọn Triệu Vô Cực có tha cho nàng đâu.

Tuy nàng không thấy rõ mặt bọn họ, nhưng nàng tự nhiên biết.

Một người đến trước cửa sinh tử, cảm giác sẽ rất bén nhọn tựa dã thú, hầu như có thể ngửi ra được địch nhân đang ở chỗ nào.

Đấy chính là bản năng sinh tồn.

Có điều người hay dã thú, đều có cảm giác sai lầm, có được một chỗ nấp gió, bèn cho rằng mình đã an toàn lắm.

Thẩm Bích Quân run rẩy, thò tay ra ...

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang còn đập, y còn đang hô hấp.

Nàng nhắm chặt mắt lại, thở ra một hơi dài. Một hồi lâu, thân hình của y bỗng run rẩy lên, hàm răng cũng đánh lập cập không ngừng, hình như đang cảm thấy lạnh lắm, lạnh dễ sợ.

Trong lòng Thẩm Bích Quân dâng đầy những tình cảm tội nghiệp, nàng ôm y càng chặt hơn.

Sau đó nàng cảm thấy Tiêu Thập Nhất Lang trong lòng nàng từ từ trở lại yên tĩnh, giống như một đứa bé đang sợ hãi, biết mình đã trở lại vào trong lòng người mẹ

Trên đời chỉ có vòng tay của người mẹ là an toàn nhất.

Tuy ngoài kia vẫn còn là một khoảng bóng tối mù mịt, mưa gió vẫn còn mãnh liệt, tuy nàng biết kẻ địch đang còn truy tung mình ngoài kia, nhưng lòng nàng bỗng nhiên biến ra thật bình tĩnh. Một thứ tình cảm khó tả như của một người mẹ, đã làm nàng quên mất đi kinh hoàng sợ hãi.

Đứa bé dĩ nhiên là nương tựa vào người mẹ.

Người mẹ cũng nương tựa vào đứa con như vậy.

Trên đời rõ ràng chỉ có người mẹ mới cho đứa bé cảm giác an toàn, nhưng cũng chỉ có đứa bé mới đem lại cho người mẹ hạnh phúc, bình tĩnh ... Loại cảm giác ấy kỳ diệu biết bao.

Chính nàng cũng không hiểu tại sao mình có cảm giác đó.

Bởi vì nàng chưa hiểu rõ ái tình chân chính ra sao.

Hai người luyện ái nhau, cũng tựa như đứa bé và người mẹ.

Sấm sét đã ngừng.

Trừ tiếng mưa ra, bốn bề không còn nghe tiếng động gì khác.

Thẩm Bích Quân không biết mình nên chạy trốn tiếp, hay ở lại nơi này.

Trong cơn hoảng hốt mông lung, nàng có cảm giác nơi đây an toàn lắm, chắc chắn không ai sẽ tìm ra được họ.

Có phải nàng đang lừa chính mình?

Có lúc người ta cũng lừa chính mình, nhờ vậy mà tiếp tục sống, nếu chuyện gì cũng phải biết rõ quá tường tận, chỉ sợ chẳng có can đảm sống thêm nữa.

Trong cơn mơ hồ hoảng hốt, nàng bỗng thấy mình về lại nơi căn nhà nhỏ bằng gỗ trong hang núi.

Tiêu Thập Nhất Lang đang dựng một gian nhà bên cạnh, mưa rơi trên vách đá tựa như cây chùy bằng đá y dùng để đập trên gỗ.

Thanh âm nghe sao mà đơn điệu, mà cũng rất hấp dẫn.

Mi mắt nàng từ từ đóng lại, tựa hồ đang ngủ.

Tuy nàng biết mình không thể ngủ lúc này, nhưng nàng không thể chi trì thêm được nữa ...

Sợ hãi chưa chắc là chuyện dở.

Một người quên mất sợ hãi, sẽ không cảm thấy nguy hiểm, đấy mới là chuyện đáng sợ.

May mà lúc này Tiêu Thập Nhất Lang bỗng lên tiếng!

Thân hình y run lên mấy cái, rồi hỏi nhỏ:

- Phải là cô?

Tứ bề một khoảng tối mịt mù, tối tăm chẳng thấy được gì.

Thẩm Bích Quân không thấy Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang tự nhiên cũng chẳng thấy nàng.

Nhưng y lại biết được là nàng, y cảm nhận ra được nàng.

Trong lòng Thẩm Bích Quân bỗng dâng lên một tia ấm áp, nàng dịu dàng nói:

- Tôi đây ... Anh vừa mới chớp mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang không đáp lại một hồi thật lâu, rồi y nhẹ nhàng thở ra một hơi nói:

- Cô không nên lại đây.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại ... tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô biết ... tôi không muốn làm cô bị liên lụy.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu không tại tôi, anh làm gì ra đến nỗi này? Thật ra là tôi liên lụy cho anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không có cô, bọn họ cũng tìm đến tôi, không có cô tôi cũng vẫn sống nhẵn, cô hiểu chưa.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi hiểu rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tốt, vậy cô đi đi!

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi không đi.

Nàng vội vã tiếp lời nói:

- Lần này, bất cứ anh nói sao, tôi cũng không đi.

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ chưa nghe nàng nói giọng kiên quyết như vậy.

Nàng vốn là một người rất nhu nhược, bây giờ nàng đã biến đổi.

Y tính lấy những lời khiêu khích chọc nàng như lúc trước, cho nàng không thể không bỏ đi.

Có điều không biết tại sao, những lời châm chọc không thể thốt ra khỏi cửa miệng.

Thẩm Bích Quân hình như cười lên một tiếng, dịu dàng nói:

- May mà bọn họ đã đi rồi, chúng ta thoát ra được tới đây, chờ trời sáng, tôi sẽ tiễn anh về nhà, lúc ấy tôi ... tôi đi cũng không muộn.

Tiêu Thập Nhất Lang lại yên lặng một hồi lâu, bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Cô chẳng biết nói láo tởm nào, việc gì phải nói láo?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi ... nói láo?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bọn người đó, bất kỳ tên nào, nhất định sẽ không buông tha tôi, tôi biết điều đó rõ lắm.

Thanh âm của y tuy còn yếu đuối, nhưng đã có tí châm chọc trong đó.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao bọn họ muốn anh nhất định phải chết?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì nếu tôi chết đi, bọn họ sẽ sống an toàn hơn, nở mặt nở mày hơn.

Thẩm Bích Quân rất cuộc hiểu được tại sao y có ý châm chọc, hỏi:

- Có phải chỉ có anh mới biết bọn họ đã từng làm chuyện xấu xa?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời.

Yên lặng tức là mặc nhận.

Thẩm Bích Quân than một tiếng dài, nói:

- Thật ra, anh cũng chẳng cần nói tôi nghe, bây giờ tôi đã thấy rõ bản mặt thật của những tên tự phong cho mình là kẻ nghĩa hiệp.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Bọn họ nói, bọn họ làm, hoàn toàn là hai thứ khác nhau.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vậy, bọn họ muốn giết tôi, nhất định không bỏ qua bất cứ thủ đoạn nào.

Thẩm Bích Quân nói:

- Thật là như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vậy cô đi thì tốt hơn, cô chẳng cần phải chết theo tôi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi không đi.

Nàng trả lời cũng chỉ có ba tiếng.

Ba tiếng ấy bao gồm nỗi quyết tâm, so với ba vạn tiếng còn muốn nhiều hơn.

Tiêu Thập Nhất Lang hiểu rõ dù mình có nói ba mươi vạn lời, cũng không cách nào thay đổi quyết tâm ấy.

Y chỉ còn nước không nói lời nào.

Qua một hồi lâu, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên lại hỏi:

- Tôi biết bọn Triệu Vô Cực ắt hẳn làm nhiều điều xấu xa, nhưng Lệ Cương thì sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lạnh nói:

- Cô cho Lệ Cương thật tình là một người quân tử Kiến Sắc Bất Loạn, phải không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Người khác ai cũng nói vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi chỉ có thể nói được một điều, trước mặt đàn ông, không chừng hẳn là người quân tử, nhưng gặp phải một người đàn bà đẹp đi một mình, trên mình hẳn sợ chỉ có sợi tóc trên đầu là còn giống người quân tử.

Thẩm Bích Quân không nói gì, bởi vì nàng chẳng nói được ra lời.

Mưa vẫn còn lớn.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Trời hình như sáng rồi thì phải.

Thẩm Bích Quân nói:

- Á.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô nhất định không chịu đi một mình?

Thẩm Bích Quân chỉ trả lời một tiếng:

- Phải.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được, nếu vậy chúng ta đi.

Thẩm Bích Quân lộ vẻ trù trừ.

Trời đã sáng, kẻ địch đang ở bên ngoài, bọn họ mà đi ra, chỉ sợ sẽ ...

Thẩm Bích Quân nói:

- Chờ mưa tạnh rồi đi được không?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết cô ghét cơn mưa này, có điều tôi rất cảm ơn nó.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Cảm ơn?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì cơn mưa này phá đi dấu chân chúng ta, do đó mà đến bây giờ bọn họ vẫn chưa tìm được mình, cũng nhờ cơn mưa này, mà mình sẽ có cơ hội trốn thoát.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Cơ hội? Cơ hội làm sao?

Nước mưa chảy ào ào từ núi xuống, như một con thác nhỏ.

Lệ Cương, Triệu Vô Cực, Đồ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử dừng trước ngã ba con đường núi.

Triệu Vô Cực thở ra một hơi nói:

- Cơn mưa này thật bang trợ bọn chúng quá, không những tẩy mất dấu chân bọn chúng, đến mùi cũng tẩy sạch, mình có đem theo chó cũng tìm không ra.

Hải Linh Tử lạnh lùng nói:

- Bọn chúng chạy không thoát nổi.

Đồ Khiếu Thiên nói:

- Đúng vậy, con đường này ngay cả chúng ta đi còn không nhanh được, huống hồ gì Thẩm Bích Quân, nàng ta còn ôm một người bị thương nặng theo.

Lão ta cười lên một tiếng nói tiếp:

- Công phu của vị Liên phu nhân chúng ta, ai cũng biết quá rõ ràng.

Triệu Vô Cực nói:

- Có điều ít nhất bây giờ chúng ta còn chưa biết nên đi đường nào mới phải.

Lệ Cương bỗng nhiên nói:

- Chia ra rượt!

Triệu Vô Cực trầm ngâm nói:

- Cũng được, tôi và Hải đạo trưởng một đường, Lệ huynh ...

Lệ Cương nói:

- Tôi đi một mình.

Vừa nói xong câu, y đã chuyển động thân hình, nhắm con đường phía bên trái chạy tới.

Triệu Vô Cực, Đồ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử ba người lẳng lặng nhìn y đi dần dần mất hút.

Đồ Khiếu Thiên ung dung nói:

- Người này chưởng lực rất mạnh, kinh công cũng không vừa, đầu não thì chẳng thấy có gì đặc biệt.

Triệu Vô Cực cười một tiếng, nói:

- Các hạ muốn nói y đi trật đường?

Hải Linh Tử nói:

- Không sai, Thẩm Bích Quân và Tiêu Thập Nhất Lang không thể nào chạy trốn đường đó.

Triệu Vô Cực hỏi:

- Làm sao biết?

Đồ Khiếu Thiên nói:

- Bởi vì con đường đó có vẻ dễ đi hơn.

Lão ta lại giải thích thêm:

- Một người lúc chạy trốn, lại ngược đời không muốn chạy đường dễ, cứ nghĩ là nếu mình chọn đường khó, người ta sẽ khó tìm mình.

Triệu Vô Cực cười nói:

- Đúng vậy, ai cũng không khỏi có tật, tôi chỉ hơi kỳ quái, Lệ Cương cũng là tay lão luyện giang hồ, tại sao y không nghĩ tới?

Đồ Khiếu Thiên nhìn nước mưa rơi xuống từ chiếc nón, bỗng bật cười nói:

- Còn nữa, tôi cũng có chỗ kỳ quái.

Triệu Vô Cực hỏi:

- Chuyện gì?

Đồ Khiếu Thiên nói:

- Lệ Cương tự xưng người quân tử, không biết y làm chuyện gì xấu xa, bị Tiêu Thập Nhất Lang phát hiện, do đó mới tính giết cho được Tiêu Thập Nhất Lang mới cam tâm.

Triệu Vô Cực cười nói:

- Y khẳng khẳng một người đi, không chừng sợ Tiêu Thập Nhất Lang nói ra chuyện xấu hổ của y trước mặt chúng ta!

Tiêu Thập Nhất Lang hình như đang suy nghĩ. Thẩm Bích Quân hỏi một câu:

- Cơ hội làm sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bọn họ không biết mình đi đường nào, nhất định sẽ chia ra đi tìm.

Thẩm Bích Quân nói:

- Á.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lệ Cường sợ tôi đem chuyện xấu của y ra nói trước mặt mọi người, nhất định không chịu đi với ai.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng bọn Triệu Vô Cực, Đồ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử thì sao? Ba người ấy gần đây làm như dính vào một nơi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng lần này bọn họ nhất định sẽ phân khai.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng nói:

- Giết được tôi, là chuyện rất hiển vinh, chẳng tên nào muốn người khác phân chia công lao.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Có điều, bọn họ không sợ sức một người không đủ sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bọn họ biết tôi đã bị thương nặng, không còn sức phản kháng.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng tôi chưa bị thương.

Tiêu Thập Nhất Lang lại cười lên một tiếng nói:

- Cô cho là vũ công của cô không xa họ lắm?

Thẩm Bích Quân cắn chặt môi, nói:

- Tôi chỉ biết bọn họ bốn người, bất cứ người nào, đều không dám động thủ với tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi nói:

- Bọn họ sợ cô, vì cô là Thẩm Bích Quân, là Liên phu nhân, không phải vì vũ công của cô.

Thẩm Bích Quân im lặng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bọn họ vẫn tính sai một chuyện.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bọn họ không biết rằng, dã thú nhẫn nại chịu thương tích hơn con người

tý đỉnh.

Thẩm Bích Quân không nhịn được cười, nói:

- Bọn họ càng không biết, anh còn nhần nại giỏi hơn dã thú.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vậy chỉ mong tôi tính không sai, lấy sức hai người chúng ta, bất kể đối phó một người nào trong bọn họ, đều có thể đủ sức.

Y chậm chậm nói tiếp:

- Chỉ cần bọn họ chia nhau ra đuổi, chúng ta sẽ có cơ hội giết từng tên một.

Y nói câu ấy đợm đầy sát khí.

Thẩm Bích Quân tựa hồ rung mình lên một cái, một hồi lâu, mới than một tiếng:

- Còn nếu anh tính sai thì sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chúng ta ít ra cũng có cơ hội đánh một ván bài.

Tuy trời đã sáng, nhưng cơn mưa thật lớn, ánh sáng mặt trời không đủ sức soi chiếu vạn vật.

Thẩm Bích Quân dìu Tiêu Thập Nhất Lang ra khỏi động, nàng hỏi:

- Mình đi lối nào?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chẳng đi lối nào cả, chờ ngay nơi đây thôi!

Thẩm Bích Quân ngơ ngác hỏi:

- Chờ ngay nơi đây thôi?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trốn, mình không thể trốn khỏi, do đó chỉ có đường chờ ở đây, dẫn bọn họ lại.

Thẩm Bích Quân nói:

- Có điều ... có điều ...

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng chờ nàng nói tiếp, y nói:

- Làm như vậy, tuy có vẻ mạo hiểm, nhưng ít nhất là lấy nhàn nhả đợi lao碌, bởi vì bây giờ sức lực chúng ta có hạn, không thể lãng phí vô ích.

Thẩm Bích Quân nhìn y, ánh mắt đầy vẻ miễn phục.

Nàng cảm thấy Tiêu Thập Nhất Lang quả là người không phải ai cũng so sánh được.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Bây giờ tôi đang suy nghĩ, ai sẽ là người tìm tới mình trước nhất?

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh đoán là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Đồ Khiếu Thiên.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao anh đoán là lão ta?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Lão có kinh nghiệm giang hồ phong phú, khinh công của lão cũng không kém người ta.

Y cười nhẹ nói tiếp:

- Chụp được gà trước tiên, nhất định sẽ là con hồ ly già.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Lão ta lại, tôi nên làm sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Hồ ly già không khỏi có chút tật.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tật gì?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tật đa nghi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Do đó mình phải nhắm vào cái tật đó mà hạ thủ.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không trật chút nào, mình phải ...

Thanh âm của y bỗng hạ xuống thật thấp, thật thấp, trừ Thẩm Bích Quân ra, chẳng ai nghe được.

Người tìm tới đầu tiên, quả nhiên là Đồ Khiếu Thiên.

Quả nhiên lão ta tới một mình.

Thẩm Bích Quân ngồi trên tảng đá núi phía trước cửa huyệt, tựa hồ như một người si dại, mưa trút xuống tầm tã, hình như nàng không có cảm giác gì, Đồ Khiếu Thiên lại, nàng làm như chẳng hay biết gì.

Đồ Khiếu Thiên vừa nhìn thoáng qua là thấy ngay Thẩm Bích Quân, nhưng lão không thấy Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang không lẽ núp trong hang động?

Đồ Khiếu Thiên ngập ngừng một lúc, từ từ bước lại, trên mặt lộ một vẻ cười giả tạo, làm ra vẻ kinh hãi, hỏi:

- Liên phu nhân, tại sao bà lại ở đây?

Thẩm Bích Quân lúc ấy mới ngẩng đầu lên nhìn lão, mỉm cười một cái,

hỏi:

- Các hạ tại sao đến giờ mới lại?

Ánh mắt Đồ Khiếu Thiên lấp loáng, lão hỏi:

- Không lẽ Liên phu nhân đang chờ tại hạ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi lạc đường, đang chờ người lại đón tôi về nhà.

Đồ Khiếu Thiên hỏi:

- Cái vị Tiêu Thập Nhất Lang ấy đang ở đâu?

Thẩm Bích Quân thở ra một hơi nói:

- Y đã chết rồi, các vị lẽ ra phải biết y không sống nổi bao lâu.

Đồ Khiếu Thiên từ từ gật đầu, lão cũng than nói:

- Y thụ thương quả nhiên rất nặng, nhưng nếu được danh y cứu trị, còn có thể phục hồi được đấy.

Lão ta đột nhiên cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Không biết thi thể y đang ở chỗ nào, không chừng may ra còn chưa tắt thở đấy.

Ánh mắt của Thẩm Bích Quân không biết vô ý hay hữu ý nhìn về phía hang động một cái, lập tức cúi đầu, nói:

- Tôi chạy cả nửa đêm, thật đã kiệt sức, đành phải quăng xác của y ở dọc đường.

Đồ Khiếu Thiên hỏi:

- Quảng ở đâu?

Thẩm Bích Quân lẩm bẩm nói:

- Trong bóng đêm, cũng chẳng biết quảng nơi nào, từ từ rồi tìm, thế nào cũng tìm ra.

Đồ Khiếu Thiên cười nói:

- Nhất định là tìm ra.

Lão ta đột nhiên sa sầm nét mặt, người lão đã nhảy tới trước cửa động, cao giọng hô:

- Tên họ Tiêu kia, chuyện đã như vậy, người còn núp trong hang động làm gì, tốt hơn là dâng hoàng mà ra đây thôi!

Hang động không có người trả lời.

Gương mặt Thẩm Bích Quân lộ vẻ kinh hoàng.

Đồ Khiếu Thiên đảo quanh tròn mắt một cái, đột nhiên nhảy đến bên

Thẩm Bích Quân, nói:

- Đắc tội lắm!

Ba tiếng vừa nói ra, lão đã nắm chặt cổ tay Thẩm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân biến sắc hỏi:

- Các hạ muốn làm gì?

Đồ Khiếu Thiên nói:

- Chẳng làm gì cả, chẳng qua chỉ muốn mời Liên phu nhân dời một bước, đưa tại hạ vào trong hang động xem thử.

Gương mặt của Thẩm Bích Quân trắng bệch ra sợ hãi, do dự một hồi, rốt được nằng dậm chân một cái.

Đồ Khiếu Thiên đưa nằng đẩy tới trước động, gần giọng nói:

- Tên họ Tiêu kia, người có nghe không, Liên phu nhân nằm trong tay ta, nếu người tưởng múa may dễ trò, ta sẽ cho các người chết thê thảm.

Chữ “thảm” cuối cùng lão ta chưa kịp nói ra.

Chữ ấy được thay bằng một tiếng la thảm thiết!

Lão ta có cảm giác như hàng trăm hàng ngàn con ong mật đang chích vào cổ vào lưng của mình.

Thẩm Bích Quân thừa cơ giựt tay ra, xoay lại đánh cho lão một chưởng.

Đồ Khiếu Thiên loạng choạng bước lùi, đến cửa động, lão vụt xoay người lại.

Tiêu Thập Nhất Lang đang đứng ngoài cửa động mỉm cười nhìn lão ta.

Trông mắt Đồ Khiếu Thiên muốn lòi ra, lão cắn răng nói:

- Tên ... tên ác tặc ...

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:

- Đúng vậy, ta là ác tặc, người là xuẩn tặc, người cứ nghĩ ta ở trong động, ta cứ ở phía ngoài.

Đồ Khiếu Thiên hỏi:

- Người ... người dùng thứ ám khí ác độc gì vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chỉ là kim châm nhà họ Thẩm, tự nhiên là loại có độc.

Gương mặt xám xịt của Đồ Khiếu Thiên đột nhiên nhăn nhó lên.

Rồi, người lão đổ sầm xuống.

Chính ngay lúc lão ngã, Tiêu Thập Nhất Lang cũng ngã xuống.

Thẩm Bích Quân chạy ra, đỡ y dậy, dịu dàng hỏi:

- Anh không sao chứ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi chỉ sợ mình ngã trước, tôi mà ngã trước, không chừng lão ta còn chỉ trì một hồi, lại giết tôi trước.

Thẩm Bích Quân hít vào một hơi, nhoẽn miệng cười nói:

- Không ngờ thủ pháp ném châm của anh không kém gì tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Đến lúc sống chết, bất kể làm gì so với lúc bình thời hay hơn một tý.

Đồ Khiếu Thiên từ lúc ngã xuống đất vẫn không thấy động đậy.

Tiêu Thập Nhất Lang thở hổn hển một hồi, nhìn lão, lẩm bẩm nói:

- May mà cái tật đa nghi của tên hồ ly già quá nặng, không thì làm gì còn đường sống cho gà.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi kéo xác lão ta vào trong động nhé?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không được, lão ta còn có chỗ dùng.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Còn có chỗ dùng?

Tiêu Thập Nhất Lang nhắm chặt mắt lại, nói:

- Tên thứ hai lại, nhất định là Triệu Vô Cực.

Thẩm Bích Quân không hề hỏi tại sao y đoán như vậy.

Nàng đã hoàn toàn tin tưởng vào y.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Con người của Triệu Vô Cực, không những thông minh, mà còn xảo hoạt, người thông minh đa số có cái tật, là cho mình thông minh, người xảo hoạt đa số là nhát gan.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh tính đối phó thế nào với lão?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trong ủng giày của tôi có con dao găm, cô lấy ra giùm.

Dao găm thật bén.

Thẩm Bích Quân nhẹ nhàng ướm thử lưỡi dao, nàng nhoẽn miệng nói:

- Anh không tởm thứ gì, nhưng đao thì lại rất công phu.

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:

- Tôi thích đao.

Y lập tức nói tiếp:

- Tôi thích nó, không phải vì nó giết được người.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi hiểu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Dao quý, chính bản thân nó hoàn mỹ, như viên ngọc không tỳ vết, cô chỉ cầm nó trong tay, trong lòng tự nhiên thấy đã đủ rồi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng thất phu vô tội, hoài ngọc kỳ tội (người không có tội, tội là do trong người có ngọc), dao quý thường thường mang lại cho người ta phiền hà.

Nói xong mấy câu ấy, hai người cảm thấy thoải mái được một chút.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh lấy dao ra làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang cầm lấy con dao nói:

- Cô quay đầu lại đi.

Thẩm Bích Quân chăm chú nhìn y nói:

- Tôi không cần quay đầu, bất kể anh làm điều gì, tôi biết đều là đúng, hà tất phải quay đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang tránh ánh mắt của nàng, cầm dao đâm vào trước ngực Đồ Khiếu Thiên.

Xong rồi y giải thích:

- Làm như vậy, Triệu Vô Cực sẽ cho là tôi giết Đồ Khiếu Thiên đối mặt nhạ

Thẩm Bích Quân nói:

- À.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trước mặt có hai hàng cây, cô có thấy không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Triệu Vô Cực cho là anh giết Đồ Khiếu Thiên, nhất định không dám lại gần, nhất định sẽ lùi lại hai hàng cây ấy, có phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Không sai, không những cô học rất nhiều, mà còn học rất nhanh.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng y lại đó rồi sao nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô lại chỗ hàng cây bên trái, chọn nhánh cây nào mềm nhất, lấy ... lấy tóc của cô buộc xuống tảng đá hoặc rễ cây nào đó.

Y nhìn chăm chú vào Thẩm Bích Quân, hỏi:

- Cô làm được không?

Thẩm Bích Quân bất giác đưa tay chạm vào mái tóc mềm mại mượt mà

như mây của mình, nàng đáp:

- Tôi nhất định sẽ làm được.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, lòng y đầy cảm kích.

Bởi vì y biết đàn bà ai cũng quý trọng mái tóc của mình, có lúc họ thà để cho đầu mình bị cắt đi còn hơn là cắt bỏ mái tóc.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh còn muốn tôi làm gì nữa không?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Cây thứ ba mé bên trái có vẻ rậm rạp, cô núp vào trong cây đó.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Rồi cô cứ chờ đó, đợi Triệu Vô Cực đi vào trong đám cây, đừng phải tóc buộc, nhánh cây bên mé trái sẽ đột nhiên bung lên, Triệu Vô Cực nhất định sẽ giật mình, cho là bên phải còn có mai phục.

Thẩm Bích Quân sáng mắt lên nói:

- Nhất định lão sẽ nhảy né qua bên trái.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không sai, lúc đó, cô ở trên cây phóng kim châm vào người lão.

Thẩm Bích Quân cười nói:

- Tôi hiểu rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng cô phải chờ đúng cơ hội, phải xem đúng lúc thân pháp của lão thay đổi tới chỗ cuối, lúc sức cũ đã hết, sức mới chưa sinh ra mà ra tay, làm cho lão không tránh vào đâu được!

Thẩm Bích Quân nhoen miệng cười nói:

- Anh yên tâm, kim châm nhà họ Thẩm không phải chỉ dùng để thêu thùa thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi dài nói:

- Đây gọi là “an bày hương nhị điều kinh ngư” (bày mời ngon nhữ cá kinh), không sợ lão tới, chỉ sợ lão không tới.

Bỗng nghe có tiếng người cười lạnh nói:

- Hay! Quả nhiên là diệu kế!

Hải Linh Tử. !!!

19. Mười Chước Thần Diệu

Người đến lại là Hải Linh Tử.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng phải là thần tiên, y cũng có lúc sai lầm.

Toàn thân Thảm Bích Quân lạnh hân đi.

Đầu đội mũ đi mưa, tay cầm trường kiếm, Hải Linh Tử đứng ngay trước mặt nàng, không quá bảy tám thước, áo quần lão ướt nhèm dính sát vào thân người khô sậy của lão như một lớp da rắn.

Lão xem ra như một con quỉ dữ mới trốn từ địa ngục ra, đi tìm người đòi mạng.

Thảm Bích Quân không dám nhìn tới lão, nàng ngoảnh mặt lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang còn đang cười.

Hải Linh Tử lạnh lùng nói:

- Hai vị chắc không ngờ người đến đây lại là tôi!

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Người cho là ta không ngờ tới? Thật ra ta đã thấy người lén lút núp ở nơi đó. Ta nói này giờ là cho người nghe đấy, nếu không có bao giờ người dám thò mặt ra?

Y cười khoái trá làm sao, lời nói thốt ra thật là tự nhiên.

Ngay cả Thảm Bích Quân cơ hồ không nhận được muốn tin vào lời nói đó.

Hải Linh Tử cũng không nhận được biến đổi sắc mặt, nhưng chân vẫn chưa dừng lại.

Lão đi không nhanh, bởi vì một bước của lão, phối hợp với đường kiếm.

Lúc lão hành động, toàn thân hoàn toàn không một chỗ hở.

Lão không phải là hạng người bị một hai câu nói làm dao động tinh thần.

Tiêu Thập Nhất Lang không chờ được nữa.

Y lấy hết sức lực, tung người lại.

Rồi sau đó, y rớt xuống.

Khí lực của y không tiếp nối được, y như tảng đá từ trên không rớt xuống dưới chân Hải Linh Tử.

Thảm Bích Quân la lên thất thanh.

Thanh kiếm của Hải Linh Tử như con rắn độc đánh xuống, đâm vào sau eo lưng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang tựa hồ không thể tránh kịp, thân hình rút lại, lấy bả đít bên phải đỡ lấy thanh kiếm của Hải Linh Tử!

Phách một tiếng, lưỡi kiếm đâm vào thịt, máu tươi bắn ra tứ tung.

Hải Linh Tử lộ vẻ cười hung dữ, đang tính rút kiếm ra, đâm tiếp!

Nào ngờ Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên xoay tay lại, lấy bàn tay thịt chụp lấy lưỡi kiếm.

Hải Linh Tử giằng ra, chưa thoát được, thân hình loạng choạng.

Kim châm đã bắn lại như mưa rào!

Lối ứng biến thần tốc của Tiêu Thập Nhất Lang, không ai có thể tưởng tượng ra được.

Y biết mình đã kiệt sức, bị trọng thương không thể đối địch, bèn lấy tấm thân mình ra đón thanh kiếm của Hải Linh Tử, chỉ cốt để giữ chặt cứng thanh kiếm như rắn độc của lão!

Y phải cho Thảm Bích Quân một cơ hội để ra tay.

Y chỉ sợ Thảm Bích Quân sẽ để lỡ cơ hội, do đó bọn họ sẽ chết chắc chắn!

May mà Thảm Bích Quân đã học được nhiều kinh nghiệm. Trong tích tắc, nàng đã phóng ra bảy cây châm!

Mãn Thiên Hoa Vũ!

Cái tên ấy nghe qua nhiều lần, nhưng là thủ pháp phóng ám khí lợi hại nhất.

Tiêu Thập Nhất Lang nằm gục xuống, chính là sợ che mắt tầm ám khí.

Hải Linh Tử gầm lên một tiếng cuồng nộ, quăng kiếm ra, Tiêu Thập Nhất Lang đã lăn người lại, ôm cứng lấy chân của lão, lúc lão đổ sầm xuống, trên người đã cắm thêm một cây chủy thủ.

Một cây chủy thủ hầu như không có tỳ vết, cắm trên thân người một tên ác ma xấu xí vô cùng!

Tiêu Thập Nhất Lang nằm ngẩng mặt lên trời, thở hổn hển, y có cảm giác nước mưa đập trên người đã không còn thấy rát.

Hạt mưa đã nhỏ đi chăng? Hay cảm giác của y đã bị tê liệt?

Thảm Bích Quân đứng gần người ra đó, hoang mang nhìn cái xác của Hải Linh Tử trên mặt đất.

Nàng hầu như không tin đó là sự thật.

Cả người nàng như bị sắp tan biến.

Tiêu Thập Nhất Lang loay hoay, ra vẻ muốn bò dậy.

Thảm Bích Quân lúc đó mới định thần lại, chạy tới đỡ y, dịu dàng nói:

- Vết ... vết thương của anh ...

Nhìn thấy vết thương của y, nước mắt của nàng đã trào ra đầy hai má.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thương tích của tôi không đến nỗi gì, cô đỡ tôi ngồi dậy dùm.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng anh ... anh nằm nghỉ thì tốt hơn.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:

- Tôi phải ngồi dậy, không thì sợ muốn nằm soài ra đây không bao giờ dậy.

Mưa đã bớt đi, nhưng vẫn đang còn chưa dứt.

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi xếp bằng bên cạnh thi thể của Hải Linh Tử và Đồ Khiếu Thiên, làm như đang điều tức.

Thẩm Bích Quân đang mãi nhìn y, làm như khắp trời đất chỉ có một mình y, làm như nếu ánh mắt của nàng dời khỏi người y, nàng sẽ bị tan biến đi mất.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn nhắm mắt, đột nhiên y nói:

- Triệu Vô Cực, người đã lại rồi còn muốn núp ở đó làm gì?

Trái tim của Thẩm Bích Quân đập mạnh lên thành linh, ánh mắt nàng đưa quanh tìm kiếm, bóng dáng Triệu Vô Cực nào thấy đâu?

Một hồi thật lâu, Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên lại nói:

- Triệu Vô Cực, người đã lại rồi còn muốn núp ở đó làm gì?

Cùng một câu, y lập đi lập lại những bốn lần.

Cách mỗi tuần trà, y lại nói một lần, nói đến lần thứ ba, Thẩm Bích Quân đã hiểu ra, y chỉ đang dọa thám, nhưng đợi đến lần thứ tư, Triệu Vô Cực quả nhiên bị y nói mà ra mặt.

Triệu Vô Cực chân bước vẫn còn ra vẻ ung dung, nhưng trên mặt lộ đầy kinh hãi, lão tự tin chân mình đi rất nhẹ, thật tình nghĩ không ra, Tiêu Thập Nhất Lang làm cách nào biết lão đã tới.

Tiêu Thập Nhất Lang đã mở mắt ra, nhưng y chẳng để mắt tới lão, y hơi hợt cười nói:

- Ta biết người sớm muộn gì cũng lại đây, nào ngờ người lại quá trễ, ngay cả Hải Linh Tử còn tới trước người một bước.

Ánh mắt của Triệu Vô Cực lướt qua xác chết trên mặt đất, lão biến sắc mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc và hoài nghi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người đừng có trừng mắt nhìn ta như vậy, hai người ấy không phải bị ta giết!

Triệu Vô Cực hỏi:

- Không phải người? Là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta cũng chẳng biết là ai, bọn họ vừa đi đến đây, đột nhiên lăn ra chết.

Ánh mắt Triệu Vô Cực lấp loáng, lão hỏi:

- Bọn họ tự mình chết?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy, người chỉ cần bước lại, xem thử vết thương bọn họ thì biết.

Triệu Vô Cực không những không bước lại, lão ngược lại còn thụt lùi mấy bước, nói:

- Chẳng cần phải bước lại, ta ở đây cũng thấy rõ mồn một!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người không tin lời ta nói?

Cặp môi của Triệu Vô Cực mấp máy mấy cái, nhưng không nói gì. Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, nói:

- Ta đã kiệt sức rồi, lại bị trọng thương, chạy còn chạy không nổi, làm gì mà giết được Đồ đại hiệp và đệ nhất cao thủ phái Nam Hải?

Y lại thở ra thêm một hơi, nói:

- Bây giờ ta ngồi đây, chỉ còn chờ chết là xong.

Triệu Vô Cực hỏi:

- Chờ chết?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:

- Chẳng thềm giấu người, nếu bây giờ người lại cắt đầu ta, ta cũng chẳng còn tỵ phản kháng, thậm chí là, kim châm của Thẩm cô nương cũng chẳng còn cây nào.

Thẩm Bích Quân thấy cổ họng đắng vô cùng, đắng muốn chết.

Tự nhiên nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang đang nói thật.

Nhưng tại sao y đi nói thật làm gì, y có bệnh không?

Triệu Vô Cực mà bước lại, hậu quả thật không thể lường được.

Nhưng Triệu Vô Cực không những không bước tới, còn bước lùi lại vài bước.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người muốn giết ta, bây giờ là lúc tốt nhất, người còn chờ gì không lại đây?

Triệu Vô Cực đột nhiên ngẩng mặt cười lớn lên, cười muốn ra cả nước mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Lúc người giết người, nhất định phải cười sao?

Triệu Vô Cực cười lớn nói:

- Hai vị một người tung một người hứng, diễn tuồng quả nhiên thật xuất sắc. chỉ tiếc tại hạ chẳng nhà quê như lão Đồ, cũng chẳng ngu xuẩn như Hải Linh Tử.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người cho là ta đang lừa gạt người?

Triệu Vô Cực nói:

- Ta chẳng qua không muốn bị người ta cho một dao vào giữa ngực mà thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Cơ hội quá tốt, bỏ qua thật tình quá uổng.

Triệu Vô Cực cười nói:

- Cảm ơn cảm ơn, lòng tốt của các hạ, tôi xin nhớ trong lòng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu bây giờ người bỏ đi, nhất định sẽ hối hận đấy!

Triệu Vô Cực cười nói:

- Còn sống mà hối hận còn hơn là chết.

Nói chưa xong, thân hình của y đã bắn ngược lại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu người nghĩ thấu rồi, cứ việc trở lại, ta cũng chẳng chạy đi được đâu.

Câu nói ấy cũng chẳng biết Triệu Vô Cực có nghe được hay không.

Bởi vì vừa nói xong, y đã đi mất tăm mất dạng.

Triệu Vô Cực vừa đi rồi, cả người Thảm Bích Quân như mềm rụn cả xuống, nàng hớn hỏ nói:

- Thật không ngờ Triệu Vô Cực lại bị anh dọa chạy mất.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi dài, cười khổ nói:

- Cô cho là tôi chắc ăn lắm?

Thảm Bích Quân nói:

- Nhưng tôi đã hoảng hồn muốn chết, anh vẫn còn tỉnh bơ ra đó.

Tiêu Thập Nhất Lang than một tiếng:

- Cũng may có cơn mưa lớn.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Cơn mưa?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thật ra hồi nãy tôi đã chẳng mở mắt đầy cả mặt mày, nhưng Triệu Vô Cực chắc hẳn cho là nước mưa, máu me trên người tôi cũng bị nước mưa tẩy sạch.

Y cười một tiếng, nói:

- Cơn mưa lớn đổ xuống, người nào cũng như con chó què, mọi người đều thê thảm như nhau, nếu không, cỡ người thông minh như Triệu Vô Cực, làm sao mà không thấy rõ ràng có chỗ không đúng?

Thẩm Bích Quân nhìn y đang cười, gương mặt nàng bỗng lộ ra một nét ưu tư.

Tuy y còn đang cười, nụ cười sao mà gượng gạo, mệt mỏi.

Tự nhiên Tiêu Thập Nhất Lang biết nàng đang ưu tư chuyện gì.

Thẩm Bích Quân không nhịn được nói:

- Lệ Cương đến bây giờ còn chưa lại, e là sẽ không lại thôi!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- À,
chỉ e là không lại.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Thẩm Bích Quân đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay y.

Bình thời nhất định nàng không bao giờ làm như vậy, nhưng bây giờ không phải bình thời.

Bây giờ không chừng là phút cuối cùng hai người với nhau.

Hai người ngoài miệng còn đang lừa dối mình, trong lòng đều đã rõ ràng.

Chắc chắn Lệ Cương sẽ lại, không những vậy mà còn sẽ lại tức thì.

Dù Lệ Cương không lại, họ cũng chẳng còn sức lực duy trì thêm, Lệ Cương lại, họ còn gì đường sống nữa?

Trái tim của Lệ Cương, chính là một cây đao!

Thẩm Bích Quân nhìn chăm chú vào Tiêu Thập Nhất Lang, nói:

- Tôi ... tôi chỉ muốn anh biết rõ một chuyện.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô nói đi.

Thẩm Bích Quân cắn môi, cúi đầu xuống, nàng dịu dàng nói:

- Bất kể là chuyện gì, thật tình tôi không hối hận điều gì cả.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nói, cũng chẳng động đậy, cả người y hình như si ngốc ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nói:

- Chỉ cần cô chịu, tôi còn có cách đối phó Lệ Cương.

Mưa đã nhỏ đi.

Lệ Cương lấy mũ đi mưa trên đầu xuống, lấy ống tay áo chùi mặt.

Y tìm muốn hết cả nửa hòn núi, hầu như đã hết còn hy vọng.

Chính lúc ấy, y phát hiện ra Thẩm Bích Quân và Tiêu Thập Nhất Lang. Tiêu Thập Nhất Lang nằm lảo ra mặt ngựa lên trên, Hải Linh Tử nằm úp trên mé phải của y, trong tay còn cầm thanh kiếm, thanh kiếm ngấp vào hông của Tiêu Thập Nhất Lang.

Đồ Khiếu Thiên nằm bên trái, một tay giữ mạch môn của Tiêu Thập Nhất Lang, tay kia ấn trên huyệt Huyền Cơ trên ngực y.

Ba người ấy hiển nhiên qua một trường ác đấu đã chết chum một chỗ.

Thêm một vài bước nữa, là Thẩm Bích Quân.

Ngực nàng còn đang phập phồng, hiển nhiên vẫn chưa chết.

Mặt nàng trắng bệch, hai hàng lông mi dài khép kín, vạt áo đầm nước mưa, bó sát vào gò ngực gợn sóng đầy quyến rũ.

Lệ Cương vừa để mắt vào nàng, ánh mắt của y đã dính chặt lấy không rời, chân y không di động, gương mặt vẫn không có chút biểu tình.

Thẩm Bích Quân hình như đang ngủ, hoặc đang thiếp đi, hoàn toàn không hay biết có người đang lại gần bên nàng.

Gương mặt lạnh như đá của Lệ Cương bỗng nhiên nổi lên một trận biến hóa kỳ dị, cặp mắt sắc như dao, lạnh như băng đột nhiên như bị lửa thiêu đốt lên.

Hô hấp của y cũng từ từ gấp rút, hình như thở than, lẩm bẩm:

- Quả nhiên không hổ danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Câu nói ấy vừa chưa nói xong, người của y đã chồm lên người Thẩm Bích Quân.

Thân hình của Thẩm Bích Quân hình như đang run rẩy.

Lệ Cương thở hổn hển, xé phăng áo nàng ra, cặp mắt như lửa cháy càng rực sáng lên.

Đột nhiên, cặp mắt ấy lòi ra như hai con mắt cá.

Người của y cũng đột nhiên rướn lên, cứng đờ ra, trong miệng từ từ ứa ra từng tia từng tia máu.

Một lưỡi dao đã đâm xuyên qua lồng ngực vào cạnh trái tim.

Thẩm Bích Quân đang còn không ngớt run rẩy

Tay nàng đang nắm chặt con dao, máu tươi từ trong người Lệ Cương chảy ra trên bàn tay trắng nõn như xuân hoa.

Thậm chí nàng còn cảm giác được thân thể của Lệ Cương đang từ từ cứng, từ từ lạnh giá ...

Nàng lấy hết sức lực, đẩy như điên như cuồng thân thể của y ra, đứng dậy, thở hổn hển một hồi, hai hàm răng không ngớt đánh đập vào nhau, cặp

môi trắng bệch ra không còn một tý máu.

Sau đó, đột nhiên nàng gập người lại, nôn mửa ra.

Lên núi tuy đã khổ, nhưng có lúc xuống núi còn khổ hơn.

Thẩm Bích Quân loạng choạng dìu Tiêu Thập Nhất Lang, đi xuống con đường núi.

Tuy nàng biết bây giờ chẳng còn ai rượt theo, nhưng nàng vẫn đang ráng sức chạy, nàng chỉ muốn chạy xa thân thể Lệ Cương chừng nào hay chừng đó.

Bây giờ nàng mới biết rõ gương mặt thật của kẻ quân tử Kiến Sắc Bất Loạn.

Tiêu Thập Nhất Lang này giờ vẫn không nói gì, bởi vì y biết nói gì cũng đều làm cho nàng bị kích động, y không hề muốn nàng phải chịu xúc động thêm một chút nào.

Trong lòng y chỉ biết cảm kích.

Nếu Thẩm Bích Quân không phải vì y, dù chết nàng cũng không làm được chuyện như vậy.

Bên cạnh con đường núi, trong khu rừng rậm, hình như có hai bóng người.

Nhưng bọn họ không hề hay biết đến.

Bọn họ không hề biết rằng Liên Thành Bích đang ở trong khu rừng rậm sát bên cạnh chỗ họ đi qua.

Liên Thành Bích nhìn hai người đi qua, y chẳng nói gì, cũng chẳng ngăn trở, thậm chí gương mặt của y xem ra vẫn bình tĩnh như lúc bình thường.

Đứng bên cạnh y là Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực bình thời vẫn tự phụ công phu hàm dưỡng của mình, bây giờ cũng không nhận được.

Lão đã biết lúc này mình bị lừa, lão không nhận được muốn rượt theo.

Nhưng Liên Thành Bích kéo tay lão lại.

Triệu Vô Cực ngơ ngác, hỏi dò:

- Liên huynh không muốn khuyên phu nhân trở về sao?

Liên Thành Bích chậm chậm lắc đầu, hững hờ nói:

- Nàng muốn trở về, sớm muộn gì rồi cũng sẽ về, nếu không muốn về, khuyên cũng vô ích.

Triệu Vô Cực lặng thinh một hồi, hình như đang dò xét dụng ý của Liên Thành Bích, một hồi thật lâu, khóe miệng của lão bỗng lộ một nụ cười thật kỳ dị.

Lão cười nhẹ, lắm bả:

- Không sai, Liên phu nhân sớm muộn gì rồi cũng trở về, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng sống thêm được bao nhiêu lâu.

Qua hết sườn núi trước mặt, là đất bằng.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa tay che miệng, khe khẽ ho mấy tiếng.

Thẩm Bích Quân dịu dàng hỏi:

- Anh có muốn nghỉ một lát không?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu, người y bỗng nhiên đổ xuống, bàn tay che miệng cũng buông ra.

Lòng bàn tay y ướt đẫm máu tươi.

Thẩm Bích Quân sợ quá, loạng choạng đỡ lấy y.

Chính ngay lúc ấy, trong bụng nàng bỗng nhói lên một cơn đau kịch liệt không thể hình dung, làm như tâm can ngũ tạng cùng cắn xé một lúc, cắn muốn vỡ cả mặt ra.

Cả người nàng đột nhiên mềm nhũn, từ sườn núi lăn tràn xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh dậy trước Thẩm Bích Quân.

Y vừa tỉnh là nghĩ ngay tới Thẩm Bích Quân, y lập tức xoay qua xoay lại tìm kiếm.

Thực ra y cũng chẳng cần tìm kiếm, vì Thẩm Bích Quân đang nằm ngay kế bên.

Nhưng chỗ bọn họ nằm, không phải là bãi cỏ phía dưới sườn núi, mà là một chiếc giường lớn, vừa êm ái, vừa thoải mái, lại còn có màn trướng treo đàng hoàng lịch sự.

Chăn gối trên giường làm bằng tơ lụa, vừa trơn láng, vừa tân kỳ, trên mặt thêu thùa những đóa hoa vừa linh động vừa tinh xảo.

Trên người bọn họ cũng được thay bằng y phục mới mẻ lịch sự, cũng đẹp để tinh xảo như những đồ chăn gối.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác mình đến một nơi thật kỳ dị.

Không lẽ đây là mộng?

Trong phòng thật ra cũng không trang trí thứ gì ly kỳ cổ quái, chẳng qua thứ nào thứ nấy đều tinh xảo đến cực điểm, thậm chí đến độ làm như muốn khoa trương.

Ngay cả cây nến, trên mặt còn khảm đầy những hạt minh châu, bảo thạch bảy màu, tấm ren trên màn trướng làm bằng những sợi tơ vàng óng ánh.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang biết chủ nhân nơi đây không phải là thứ phú ông mới giàu lên.

Bởi vì mỗi thứ nơi đây đều được tuyển chọn rất đẹp để, nhiều thứ như vậy

góp lại một chỗ mà không thấy bề bộn, phàm tục, xem ra còn thấy có vẻ hòa điệu với nhau.

Phụ hộ phát tài không thể nào có cặp mắt mỹ thuật đến như vậy.

Cho dù là mộng thì đây cũng là một cơn mộng kỳ dị mà tuyệt vời.

Rất tiếc Tiêu Thập Nhất Lang không phải là thứ người thích nằm mộng.

Y nhẹ nhẹ bước xuống giường, không để kinh động tới Thảm Bích Quân ... Y không muốn Thảm Bích Quân tỉnh dậy thấy mình nằm bên cạnh y, y không muốn làm chuyện gì để cho nàng khó xử.

Mặt đất trải một tấm thảm Ba Tư êm ái.

Tiêu Thập Nhất Lang đi chân trần ra khỏi phòng.

Một khoảng cách như vậy, bình thời y đi qua chỉ trong một chớp mắt, nhưng bây giờ thì quá lâu, cứ bước một bước, xương cốt trên người y như muốn gãy cả ra.

Nhưng thương thế trên người y, không thể nghi ngờ gì, đã đỡ bớt đi rất nhiều, nếu không, ngay cả một bước, chưa chắc là y đã đi nổi.

Làm cách nào thương thế của y bỗng nhiên giảm đi được nhiều như thế?

Bởi vì y ngủ được một giấc? Hay có người đã trị thương thế cho y?

Chủ nhân nơi đây là ai?

Tại sao muốn cứu y?

Có rất nhiều vấn đề, nhưng y chẳng buồn vội nghĩ đến.

Bởi y biết có vội cũng chẳng ích gì.

Trước mặt có cửa lớn, trù khắc tinh xảo, còn có một chốt cửa làm bằng vàng.

Cửa mở hé.

Đẩy cửa bước vào, Tiêu Thập Nhất Lang lập tức thấy ngay một cảnh tượng còn ly kỳ hơn cả trong mộng!

Trong cuộc đời lịch lãm của y, y chưa từng gặp và ngay cả tưởng tượng được đến một cảnh tượng nào ly kỳ như vậy!

Căn nhà ấy, so với gian vừa rồi còn lớn hơn, nhưng trong nhà chỉ có một cái bàn. Một cái bàn hầu như chiếm gần hết cả gian nhà.

Trên bàn bày xếp một gian nhà, một thứ gian nhà đồ chơi.

Ngay cả lúc con nít nằm mộng, cũng không thể nào mơ được đến những thứ đồ chơi tinh xảo đẹp đẽ như vậy.

Nguyên cả gian nhà đều lấy những vật liệu thực dụng làm thành, mái ngói bằng lưu ly, cùng loại với thứ trong hoàng cung, chẳng qua ít đi mấy chục lần.

Chung quanh gian nhà là một vườn hoa thật lớn.

Trong vườn có tùng trúc, hoa cỏ, có cầu bắc ngang qua dòng nước, có núi giả lầu các, thậm chí trong bụi rậm còn thấy chó vàng, thỏ trắng, tiên hạc, nai hoẢ»ng.

Cây thì xanh, hoa thì thơm, chẳng qua nhỏ hơn mười lần so với ngoài đời.

Những con nai, con thỏ tuy là đồ nặn, nhưng xem ra linh động như là sống, làm như mình mà vẫy tay một cái, chúng sẽ chạy lại trước mặt mình.

Tiêu Thập Nhất Lang thấy thích nhất là toà bát giác đình phía sau cái cầu cử khúc, ngói xanh lan can màu đỏ, trên bàn còn bày một bộ cờ đang chơi dở, hai lão già chơi cờ đội mũ cao xem ra đã quá mệt mỏi.

Lão già áo đỏ thì đang ngồi câu cá bên cạnh dòng nước, một tay ôm đầu, lông mày thì chau lại, tựa hồ đang suy nghĩ đến bàn cờ chơi dở.

Còn lão già mặc áo xanh thì ngồi bên cạnh rửa chân, trong tay cầm đôi giày vừa mới tháo ra, đang nghiêng đầu liếc nhìn lão già áo đỏ. miệng chúm chím cười đắc ý.

Ván cờ này, xem ra lão ta đang cầm chắc trong tay.

Hai cái tượng nhỏ đó đáng diệu như thật, râu tóc linh động, y phục mặc trên người, đều may bằng chất liệu thật là xa hoa, cắt xén rất hợp thân người.

Bao nhiêu đó, đã đủ làm cho người ta nhìn muốn loạn cả mắt, mê mệt cả tâm thần.

Nhưng so với căn nhà, cũng chẳng là gì cả.

Nguyên căn nhà trước sau tổng cộng có hai mươi bảy gian.

Có thính sảnh trước, hai bên, có hoa thính, có phòng ngủ, phòng khách, phòng ăn, thậm chí còn có phòng bếp.

Từ cửa sổ mỗi phòng, có thể trông thấy trần thiết trang trí bên trong một cách rõ ràng chi ly.

Mỗi gian phòng, mỗi thứ trong phòng, xem ra hình như là đồ thật.

Trong thính phòng, bày biện những chiếc ghế làm bằng gỗ đàn, trên ghế có lót nệm.

Trên tường treo những bức họa, giữa là một bức sơn thủy, mưa mù mông lung, tình trí tiêu lệ, nhìn kỹ một chút, những chữ phía dưới nhỏ như chân ruồi, chính là thủ bút của Ngô Đạo Tử.

Tiêu Thập Nhất Lang thích nhất, là bức đối

Thường vị ẩm tửu nhi túy

(Nhiều lúc không uống mà say)

Dĩ bất độc thư nhi thông
(Không đi đọc sách mà biết)

Ồ chí thật là thoát tục, thật là hợp cảnh làm sao!

Trong thính sảnh, có hai người đang ngồi, hình như đang đợi chủ nhân tiếp kiến.

Hai đứa tiểu đồng đang ôm bình trà đẩy rèm đi vào.

Mấy đứa a hoàn đang cười cười cợt cợt, hình như không xem hai người ấy ra gì, bởi vì bọn họ biết rằng, chủ nhân ở đây đối với những người đó cũng xem thường lắm.

Chủ nhân còn đang nằm trong phòng ôm gối ngủ vùi.

Bên cạnh giường đã có sÁ»n bốn đứa a hoàn đợi y dậy, một người đang cầm một chiếc mũ hình dáng rất cổ, một người cầm chiếc hoàng bào làm bằng vàng tơ, một người đang cầm quạt phe phẩy.

Còn có một người đang khom lưng chùi đôi giày.

Tuổi tác của chủ nhân hình như chưa lớn lắm, mặt mày trắng trẻo, không có râu, xem ra rất anh tuấn.

Phòng sau có một mỹ nữ mặc đồ mỏng, đang ngồi tiểu tiện, cặp lông mày xinh xắn có vẻ hơi chau, hình như đã qua một đêm chăn gối, trong cơn ngọt ngào còn đượm mấy phần đau đớn xấu hổ.

Phòng bếp đang bận rộn, hiển nhiên đang chuẩn bị đồ ăn sáng cho chủ nhân gia.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Phúc đức tên này thật không nhỏ.

Mỗi phòng đều có người, đều là những thiếu nữ trẻ đẹp mỹ miều. Có người đang ôm đàn, có người đang ngồi chép sách, có người đang thêu thùa, có người đang trang điểm, cũng có người đang còn chưa ngủ dậy.

Hai mươi gian phòng, chỉ có một gian còn trống.

Gian phòng ấy nằm một bên góc, bên ngoài có một hành lang uốn khúc rợp những cây, bên trong bốn bên đều để sách, trên án còn có một lư hương đang nghi ngút khói.

Bên cạnh lư, vẫn phòng tứ bảo đều để sÁ»n đầy đủ, còn có một bức họa chưa vẽ xong, một bức họa Khiêu Đẳng Khán Kiếm (Đốt đèn xem kiếm), khí thế oai nghiêm, chưa vẽ xong mà đã lộ vẻ bất phàm.

Xem ra chủ nhân nơi đây là một người ẩn sĩ tài kiêm văn võ.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng còn là con nít, nhưng mắt nhìn thấy những thứ đồ chơi như vậy trước mắt, không nhịn nổi cũng nhìn sững sờ ra, cơ

hồ hận không thể thu nhỏ thân hình lại chui vào đó, đùa giỡn một hồi. Nghe tiếng rên nhỏ sau lưng, y mới biết Thảm Bích Quân đã tới tự hồi nào. Gương mặt của Thảm Bích Quân trắng bệch, ngay cả một chút máu cũng không thấy đâu, có điều ánh mắt của nàng cũng thoáng vẻ thích thú như một đứa con nít.

Nàng dựa người vào cửa, nhìn gian phòng đồ chơi, bất giác cũng nhìn sững sờ.

Một hồi thật lâu, nàng mới thở ra một hơi, nói:

- Gian nhà này đẹp quá, nếu ở trong đó vài ngày, nhất định là thích lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Tiếc là chẳng có ai thần thông quảng đại biến chúng ta nhỏ đi.

Thảm Bích Quân quay đầu lại, chăm chú nhìn Tiêu Thập Nhất Lang một hồi thật lâu, rồi nhoèn miệng cười nói:

- Mình còn chưa chết.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm gật đầu, chăm chú nhìn nàng nói:

- Mình còn chưa chết.

Đấy chẳng qua là một câu nói thật phổ thông, nhưng từ miệng của họ thốt ra, bao hàm không biết bao nhiêu là sung sướng, bao nhiêu là cảm kích.

Cái ham muốn của con người, vốn không bao giờ thấy đủ.

Nhưng bọn họ hình như chỉ cần sống, là không còn hy vọng gì thêm.

Lại một hồi thật lâu, Thảm Bích Quân mới cúi đầu xuống, hỏi:

- Có phải anh đem tôi lại đây?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lúc tôi tỉnh lại, đã thấy mình ở đây.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Anh cũng không biết nơi đây là đâu?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi cũng không biết.

Thảm Bích Quân xoay đầu lại nhìn gian nhà đồ chơi, nói:

- Tôi nghĩ là, chủ nhân nơi này nhất định là một kỳ nhân, và cũng là một người rất thú vị.

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng nói:

- Nếu không phải là kỳ nhân, cũng chẳng làm ra được chuyện như vậy.

Thảm Bích Quân nói:

- Nhưng y là người đã cứu chúng ta, tại sao y không ra gặp mặt mình nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa kịp trả lời, đã có tiếng cười như chuông

ngân vang lên từ ngoài cửa.

Một người cười tươi bước vào nói:

- Bởi chủ nhân nhà chúng tôi sợ làm kinh động đến giấc mộng đẹp của hiền khanh lệ.

Ba chữ “hiền khanh lệ” lọt vào tai Thẩm Bích Quân, màng tai nàng lập tức nóng bừng lên.

Người ta ngỡ bọn họ là vợ chồng.

Lòng nàng cảm thấy bồn loạn vô cùng, không biết rốt cuộc là mùi vị gì, nàng muốn liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang xem y lộ vẻ gì, mà không có can đảm.

Nàng cúi đầu, không hề nhìn người đang đi vào, chỉ nghe có mùi thơm thoang thoảng.

Mùi thơm của hoa lan.

Người vừa bước vào, thanh nhã như hoa lan.

Nàng ta mặc bộ đồ màu trắng, lông mày cắt xén, không điểm trang phấn son, mái tóc đen nhánh tùy tiện vén lên cao, toàn thân trên dưới tìm không ra một thứ trang sức ngọc ngà châu báu.

Miệng nàng rất lớn, lúc không cười, lộ rõ ràng vẻ kiên cường, thậm chí còn có vẻ tàn bạo, nhưng cười lên, bày ra hàm răng trắng như ngọc, lại trở nên quyến rũ ôn nhu làm sao.

Phía ót nàng hơi cao, nhưng lại càng làm cho nàng thêm mỹ lực, một thứ mỹ lực làm mê mết đa số đàn ông.

Người đàn bà này không thể nói là đẹp, nhưng đứng trong một căn nhà cao quý mỹ lệ này, bỗng lộ rõ ràng vẻ thoát tục, nếu không có Thẩm Bích Quân ở đó, bao nhiêu huy hoàng có lẽ đều bị nàng ta chiếm hết.

Tuy Thẩm Bích Quân không nhìn nàng ta, nhưng nàng ta lại đang nhìn Thẩm Bích Quân.

Một người đàn bà đẹp gặp một người đàn bà khác còn đẹp hơn, không thể không nhìn từ đầu tới chân, từ trên xuống dưới, nhìn chăm chú kỹ lưỡng một phen.

Đàn bà nhìn đàn bà, có lúc còn kỹ lưỡng hơn đàn ông nhìn đàn bà.

Sau đó, nàng ta mới xoay qua nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng ta không phải là loại đàn bà lúc nào cũng mắc cỡ rụt rè, nhưng đưng phải cặp mắt như ưng của Tiêu Thập Nhất Lang, bất giác cũng cúi đầu xuống, ba phần thẹn thùng, bảy phần ngọt ngào, nói:

- Tiệp thiếp tên là Tổ Tổ, được sai đến đây phục thị hiền khanh lệ.

Lại “hiền khang lệ”.

Thẩm Bích Quân càng cúi đầu xuống thấp hơn, hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang sẽ giải thích.

Nhưng nếu Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đi giải thích, không chừng nàng lại cảm thấy thật thất vọng.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ nói:

- Không dám.

Tổ Tổ nói:

- Hai vị nếu có cần gì, xin hãy phân phó, nếu có điều gì muốn hỏi, xin hỏi tôi là xong.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu tôi hỏi, cô có chịu nói không?

Tổ Tô ôm miệng cười nói:

- Chỉ cần tôi biết, nhất định sẽ nói.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chúng tôi may được nhờ người cứu, nhưng lại không biết được cả người cứu mình là ai.

Tổ Tô nói:

- Đó là công tử nhà chúng tôi, lúc mưa tạnh đi ra ngoài sân, vô ý gặp phải hai vị.

Nàng ta bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Công tử nhà chúng tôi thường thường không hay đi làm chuyện thiên hạ, có điều thấy hai vị không những lang tài nữ mạo, mà tình cảm thật là sâu đậm, dù đang hôn mê sắp chết, tay còn nắm chặt khư khư, không chịu buông ra ...

Nghe đến đây, gương mặt của Thẩm Bích Quân đã nóng ran lên.

May mà Tiêu Thập Nhất Lang ngắt lời nàng ta, hỏi:

- Không biết tôn tính đại danh công tử là gì?

Tổ Tổ cười nói:

- Ông ta họ Thiên, chúng tôi là người hầu hạ, chỉ dám thưa là Thiên công tử, ai dám đi hỏi tên tuổi ông ấy?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thiên, có phải là chữ Thiên của thiên địa?

Tổ Tổ nói:

- Á.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có họ như vậy sao?

Tổ Tổ cười nói:

- Người có họ có tên, là để cho người khác dễ dàng xưng hô, dễ dàng phân biệt, vậy thôi, chỉ cần anh bằng lòng, muốn họ gì đều được cả, phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì.

Tổ Tổ càng cười ngọt ngào hơn, nói:

- Ví dụ như, nếu tôi hỏi quý tính đại danh hai vị, chắc hai vị không chịu đem tên thật ra nói tôi nghe, có phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười nói:

- Thế không biết vị công tử họ Thiên này có chịu cho chúng tôi gặp mặt không nhỉ?

Tổ Tổ nói:

- Chịu chứ, có điều ...

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Có điều thế nào?

Tổ Tổ nhoẽn miệng cười nói:

- Có điều đêm cũng khuya, ông ta đã ngủ rồi.

Bấy giờ Tiêu Thập Nhất Lang mới khám phá ra hai điều.

Phòng không có cửa sổ.

Có ánh sáng là nhờ trên vách có treo đèn bằng đồng.

Tổ Tổ nói:

- Công tử biết hai vị không phải là người tầm thường, vũ công lại rất cao, vì vậy hai ba lần dặn dò chúng tôi, ngàn lần vạn lần không được mạo mạn hai vị.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Nếu vũ công cao cường, thì không đến nỗi thê thảm như thế này.

Tổ Tổ chậm chậm nói:

- Anh bị bốn chỗ nội thương, hai chỗ ngoại thương, ngoại thương tuy không đến nỗi chết người, nhưng bốn chỗ nội thương, hình như bị Suất Bài Thủ, Kim Cương Chưởng đánh trúng, người thường bị một chưởng đã khó sống, thế mà anh vẫn còn chịu được, nếu vũ công không cao, chắc mệnh vận may mắn sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Cô nương không những mắt sáng như sao, lại còn là một vị cao nhân, không thì làm sao biết được tôi bị loại chưởng lực nào đả thương.

Tổ Tổ cười ranh mãnh nói:

- Tôi chẳng biết tý gì cả, tôi chỉ nghe lóm người ta nói thôi.

Nàng ta tựa hồ như trốn tránh gì đó, vừa nói xong là quay đầu bước ra ngoài.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng ngăn cản, cũng chẳng hỏi theo.

Bấy giờ Thẩm Bích Quân mới liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang, hỏi nhỏ:

- Anh xem cô ta ra sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Xem cũng không khó nhìn lắm, cũng không ngu.

Thẩm Bích Quân cười nói:

- Không những không khó nhìn, mà còn đẹp quá thôi, chỉ nhìn cô ta, là biết chủ nhân thuộc loại người như thế nào rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm không nói.

Thẩm Bích Quân lại nói tiếp:

- Tôi xem những người ở đây ai cũng có vẻ thần bí, không biết ông ta có hảo ý, hay có ác ý với chúng ta?

Bỗng nghe Tổ Tổ cười tươi nói:

- Nếu có ác ý, chỉ sợ hai vị chẳng còn sống tới bây giờ.

Thẩm lót trên nền nhà vừa dày vừa mềm, đi không nghe tiếng bước chân.

Thẩm Bích Quân bắt giắc đồ mặt, cúi đầu xuống.

Tổ Tổ đang cầm hai ly trà đi vào, vừa cười vừa nói:

- Công tử chúng tôi thật tình có hảo ý, nhưng nếu hai vị không muốn nhận, cũng không sao.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng, hững hờ nói:

- Tính mạng chúng tôi vốn là do Thiên công tử cứu cho, ly trà này dù có thuốc độc, tôi cũng cứ uống cạn.

Y quả nhiên cầm ly trà lên, uống một mạch.

Tổ Tổ thở ra một hơi, nói:

- Hèn gì mà công tử trọng đãi hai vị đến thế, chỉ có chuyện uống trà thôi, cũng khó ai mà bì kịp.

Nàng ta nhìn Thẩm Bích Quân chậm chậm uống hết ly trà.

Nàng ta nhìn Tiêu Thập Nhất Lang ngã xuống trước, rồi Thẩm Bích Quân ngã xuống theo.

Nàng ta vẫn cười thật là ngọt ngào, dịu dàng nói:

- Tôi vừa mới nói, ly trà này có hiệu lực rất đặc biệt, các vị sẽ biết ngay bây giờ, tôi không nói dối đâu.

20. Thế Giới Đồ Chơi

Ngủ, có rất nhiều loại; tỉnh, cũng có rất nhiều thứ.

Có lúc mệt mỏi, ngủ thoải mái một giấc, tỉnh dậy, mắt nhìn thấy ánh mặt trời chiếu đầy bên song, người mình thương ở ngay bên cạnh, tai nghe tiếng chim hót, tiếng con nít đang cười đùa bên ngoài, mũi ngửi thấy mùi canh gà hầm rục mùi bốc thơm phưng phức.

Chỉ sợ đó là cái “tỉnh” khoan khoái nhất trong đời.

Khổ nhất là, lúc tâm tình không dễ chịu, uống say tí bĩ, mê mê mệt mệt ngủ hết nửa ngày, tỉnh lại vấn đề còn y nguyên chưa tới đâu, đầu thì nhức muốn cắt phăng ra khỏi người.

Cái thứ “tỉnh” ấy, coi như không tỉnh còn hơn.

Bị người ta đổ thuốc mê, lúc tỉnh lại cũng sẽ mơ mơ hồ hồ, đầu sẽ nặng bằng ba bốn cái đầu bình thường, không những vậy còn có cảm giác muốn nôn mửa.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang lần này tỉnh dậy, thân hình lại cảm thấy nhẹ nhàng phiêu phiêu thoải mái, làm như chỉ cần vẫy vẫy tay mấy cái, là có thể bay bổng qua lại trong không trung.

Thảm Bích Quân cũng ở bên cạnh y, đang ngủ rất say.

Trong lòng y mơ màng mông lung, hình như đầy những hạnh phúc, bao nhiêu tai nạn bất hạnh trước đó, trong phút giây này, y bỗng nhiên quên đi hết cả.

Điều bất hạnh là, thứ cảm giác ấy không có lâu dài.

Trước tiên, y thấy rất nhiều sách.

Trong phòng đầy những sách.

Sau đó y nhìn thấy cái lò hương.

Trong lò khói bay lên uốn lượn, hình như đang đốt Long Đỉnh hương.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm đứng dậy, mắt y chạm vào một nghiêng mực chạm chỗ rất quý giá, rất xưa, ngay cả giá để sách cũng là thứ đồ xưa đời Tần đời Hán.

Y cũng nhìn thấy trên bàn bày một bức họa chưa vẽ xong.

Chính là bức họa Khê đền xem kiếm.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cảm thấy có một luồng khí lạnh từ dưới chân đi lên, bất giác rùng mình lên một cái, làm như trong mùa đông lạnh giá bỗng từ trong chăn ấm rớt vào nước lạnh.

Y đứng bên cạnh bàn, ngơ ngẩn một hồi, rồi quay người lại.

Căn nhà này có cửa lớn và cửa sổ, rất lớn, ngay trước mặt y.

Từ cửa sổ nhìn ra, bên ngoài mặt trời chiếu sáng rực rỡ.
Ánh dương quang chiếu ngay trên chiếc cầu chín khúc, nước chảy dưới cầu lóng lánh vàng ánh.
Tận cuối cây cầu là tòa bát giác đình nho nhỏ, trong đình có hai người đang ngồi chơi cờ.
Một lão già mặc áo đỏ, bên cạnh để dụng cụ câu cá, một tay tựa vào trán, một tay đang cầm con cờ, hình như đang suy nghĩ.
Còn bên kia là lão già mặc áo xanh, đang tùm tùm cười nhìn lão bên này, trên mặt lộ vẻ đắc ý, cái bàn đá bên cạnh để một đôi giày, chân lão ta để trần.
Không lẽ đây chính là hình nộm hai lão già câu cá và rửa chân bên cạnh dòng nước hồi nãy.
Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy đầu mình hình như đang xoay vòng, cơ hồ muốn đứng không vững.
Thật tình y không thể nào tin được cặp mắt của mình.
Bên ngoài cỏ xanh như tơ, gió nhẹ đưa qua mùi hương hoa dâu đó.
Một con nai từ trong bụi hoa đi ra, hình như cảm thấy có người lạ đang từ trong nhà nhìn ra, vội vã quay đầu chạy vào lại.
Ra khỏi bụi hoa là một bức tường cao, ngăn cách hẳn thế giới bên ngoài.
Nhưng từ lỗ hổng hình bán nguyệt trên tường có thể nhìn ra xa xa thấy có để một cái bàn, trên bàn còn có hai ly trà.
Đây chính là hai ly trà mà Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân vừa mới uống xong. Tiêu Thập Nhất Lang đưa tay ra là đã cầm lấy trong lòng bàn tay.
Có điều bây giờ trong cặp mắt y, hai ly trà ấy so với tòa lương đình xem ra còn muốn lớn hơn một chút.
Y còn có thể tắm được trong đó.
Thẩm Bích Quân đang thở ra một hơi dài, nàng cũng vừa tỉnh.
Tiêu Thập Nhất Lang xoay người, chắn lấy cửa sổ.
Thẩm Bích Quân đã bị kích động kinh hãi quá nhiều, tâm thần nàng rất suy nhược, nếu để cho nàng thấy chuyện quái dị bên ngoài kia, không chừng nàng phát điên.
Chính Tiêu Thập Nhất Lang cũng đã muốn phát điên.
Thẩm Bích Quân dụi mắt, hỏi:
- Sao chúng ta lại tới đây? Đây là nơi nào?
Tiêu Thập Nhất Lang gượng gạo cười, thật tình y không biết nên trả lời

thế nào cho phải.

Thẩm Bích Quân thở ra một hơi, nói:

- Xem ra cái vị Thiên công tử này quả thật là một quái nhân! Chẳng có ý hại chúng ta, tại sao lại đi thuốc cho chúng ta mê man rồi đem lại nơi đây? Chúng ta còn tỉnh táo, không lẽ ông ta không đem mình lại được?

Thẩm Bích Quân đắm đắm nhìn y, nàng đã phát hiện ra vẻ mặt của y lộ vẻ thật kỳ quái.

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ muốn khóc là khóc, muốn cười là cười, chưa bao giờ phải gò bó chính mình.

Thẩm Bích Quân nhin không được hỏi y:

- Anh ... anh sao thế? Có phải cảm thấy khó chịu lắm hay không?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không sao cả, chẳng qua ... tôi cũng thấy chuyện thật kỳ quái.

Miệng y nói, nhưng mắt y thì nhìn giá sách sau lưng của Thẩm Bích Quân. Y chỉ hận hồi nãy không đem mấy cuốn sách trên bàn thu dọn đi, y chỉ hy vọng trước đó Thẩm Bích Quân không chú ý đến bức họa.

Thẩm Bích Quân kinh ngạc, quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của y.

Gương mặt của nàng bỗng nhiên biến đổi, ngấn ra một hồi, cặp mắt chậm chậm đi vòng quanh bốn phía.

Bốn bề chung quanh đều đầy những rương sách, làm bằng gỗ tử đàn.

Tiêu Thập Nhất Lang gượng cười nói:

- Thiên công tử không chừng sợ chúng ta ngồi không khó chịu, bèn tổng đám sách vở này lại cho mình, xem ba bốn năm chưa chắc đã xong.

Cặp môi của Thẩm Bích Quân trắng bệch ra, bàn tay nàng run rẩy, đột nhiên nàng xông tới cửa sổ đẩy Tiêu Thập Nhất Lang qua một bên.

Cầu chín khúc, dòng nước, lão già, bàn cờ ...

Thẩm Bích Quân kêu lên một tiếng nhỏ, té vào lòng Tiêu Thập Nhất Lang.

Hương trầm trong lò, hình như đã cháy hết tới nơi.

Thẩm Bích Quân còn chưa định thần lại được.

Một hồi thật lâu, nàng mới nói ra lời:

- Đây chính là nơi chúng ta vừa mới thấy trong căn nhà đồ chơi.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ biết gật đầu:

- Á.

Thẩm Bích Quân nói:

- Hiện giờ chúng ta đang ở trong căn nhà đồ chơi?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Á.

Thẩm Bích Quân run giọng nói:

- Nhưng thân hình chúng ta tại sao lại thu nhỏ lại như thế này? Hai lão già kia rõ ràng là hình nộm, tại sao lại biến thành người thật?

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn biết thở ra.

Sự tình thật là ly kỳ, ly kỳ muốn dễ sợ.

Chẳng ai có thể nằm mộng ra được chuyện như vậy, cũng chẳng có ai có thể giải thích được chuyện như vậy ... So với cơn mộng ly kỳ nhất cũng không hoang đường bằng.

Đến cặp môi của Thẩm Bích Quân cũng trở nên run rẩy, nàng dùng sức cắn chặt môi, rướm cả máu ra, mới chứng thực rõ ràng mình không phải nằm mộng.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khở nói:

- Hồi nãy mình muốn lại nơi đây chơi, không ngờ bây giờ cũng được toại nguyện.

Thẩm Bích Quân đã mất hết bình tĩnh, nàng đột nhiên chụp lấy tay y, nói:

- Chúng ta mau ... mau chạy trốn đi!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Trốn đi đâu?

Thẩm Bích Quân gục đầu, một giọt nước mắt rớt xuống trên mu bàn tay.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Là ai?

Cửa mở hé, một thiếu nữ mặc áo đỏ đẩy cửa bước vào, cặp mắt linh động, liếc mắt đầy dưng. Tiêu Thập Nhất Lang nhận ra được hình như cô ta là người mời trà trong sảnh đường.

Cô ta vốn là hình nộm, bây giờ đã trở thành người bằng xương bằng thịt, sống sờ sờ ra đó.

Mắt Tiêu Thập Nhất Lang nhìn đắm đắm vào cô nàng, má cô ta ửng đỏ lên, cúi đầu thỉnh an nói:

- Tệ trang chủ sai tiện thiếp lại thỉnh hai vị đến sảnh đường dùng cơm.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng chẳng hỏi han gì, theo cô ta đi ra.

Y biết bây giờ có hỏi gì cũng dư thừa.

Chuyển qua hành lang, là sảnh đường.

Trong sảnh đường có ba người đang ngồi tán gẫu.

Ngồi bên chủ vị là một người tướng mạo rất đẹp, y phục cực kỳ hoa lệ, đội một chiếc mũ cao thời cổ đại, xem trang nghiêm mà cao quý, nghiêm

nhân có khí tượng của một vị đế vương.

Gương mặt y như ngọc, trắng hầu như muốn trong suốt, hai bàn tay búp măng như của một người thiếu nữ, ai nhìn qua cũng đều nhận ra cả đời y chưa bao giờ làm chuyện gì lao động chân tay.

Nhìn gương mặt y phẳng phất như còn trẻ tuổi lắm, nhưng nếu đi tới gần trước mặt y, sẽ thấy đuôi mắt y đã có chỗ nhăn nheo, nếu không phải là kẻ đã từng bảo dưỡng đúng phương pháp, không chừng chính là một lão già. Còn hai người khách, một người đầu lớn, eo to, gương mặt đầy những mụn.

Người kia còn cao lớn hơn, gương mặt dài còn hơn cả ngựa, bàn tay cầm ly trà giống như một tảng đá, ngón tay vừa lớn vừa ngắn, ngón giữa không dài hơn những ngón khác, xem ra ngoại gia chưởng lực đã đạt đến mười phần hỏa hầu.

Hai người ấy thần sắc ra vẻ thô hào, y phục thì lại rất hoa lệ, khí phách cũng rất đường bệ, hiển nhiên đều là những nhân vật hào kiệt trong vũ lâm, thân phận đều rất cao quý, địa vị cũng rất cao.

Hai người ấy, Tiêu Thập Nhất Lang đều đã có gặp qua.

Có điều y vừa mới gặp họ hồi nãy, họ chỉ là hai hình nộm.

Bây giờ bọn họ đều là người thật.

Tiêu Thập Nhất Lang vừa bước vào, ba người ấy tươi cười đứng dậy đón.

Chủ nhân có khí tượng đế vương khoan thai bước ra khỏi tòa vị, cười nhẹ nói:

- Rượu còn ấm, xin mời.

Y nói chuyện đơn giản mà chính xác, có thể chỉ dùng chín chữ, y sẽ không nói chữ thứ mười.

Giọng của y nhu hòa mà dễ nghe, động tác và cách đi đứng cũng như vậy, như là một vũ gia đã từng quen được huấn luyện, mỗi một cử động đều ám hợp với nhịp điệu tiết tấu.

Nhưng ấn tượng của Tiêu Thập Nhất Lang về những người như vậy không tốt lắm.

Y cảm thấy những hạng người ấy có điệu bộ như đàn bà, nặng mùi son phấn.

Đàn ông có điệu bộ ông ẹo, đàn bà có điệu bộ hùng dũng, y gặp phải hai hạng người này đều cảm thấy rất khổ tâm.

Trước sảnh đã bày tiệc rượu thật tinh trí.

Chủ nhân hé miệng cười thỉnh khách:

- Xin mời vào tiệc.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không dám.

Gã mặt đầy mụn cười, giành nói:

- Bàn tiệc này chính là do trang chủ đặc biệt vì hai vị tể trần tiếp phong, các hạ hà tất phải khách khí.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn chăm chú vào chủ nhân, cười nhẹ nói:

- Kẻ hèn này sao dám quấy nhiễu?

Chủ nhân cũng nhìn lại y chăm chú, cười nhẹ nói:

- Đến đây rồi, là đã có duyên, mời.

Mục quang hai người chạm nhau, Tiêu Thập Nhất Lang mới phát giác ra, chủ nhân là người rất lùn, lùn đến xuất kỳ.

Chẳng qua người y đầy đặn cân xứng, khí độ lại rất cao quý, lúc ngồi xem ra thấy còn muồn lớn hơn người thường.

Chẳng ai ngờ được rằng, y là một người lùn.

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức dời mắt đi chỗ khác, không nhìn lại lần thứ hai.

Bởi vì y biết, người lùn đội mũ cao, tâm lý nhất định có chỗ không được bình thường, nhất định rất sợ người khác chú ý đến cái chỗ lùn của mình, nếu bạn nhìn vào nhiều, y sẽ nghĩ bạn cho y là một tên quái vật.

Bởi vậy người lùn thường làm ra chuyện kinh hồn, để cho người ta không để ý đến chuyện y lùn, để cho người ta cảm thấy y cao hơn thường.

Ngồi vào tiệc rồi, chủ nhân trước tiên nâng ly, hỏi:

- Tôn tính?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tiêu, Tiêu Thạch Dật.

Gã mặt mụn hỏi:

- Thạch Dật? Thạch là sơn thạch? Dật là phiêu dật?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Vâng.

Gã mặt mụn nói:

- Tại hạ là Lôi Vũ, vị này là ...

Y chỉ đại hán mặt ngựa nói:

- Vị này là Long Phi Tồn.

Tiêu Thập Nhất Lang đổi mặt hỏi:

- Có phải là Thiên Mã Hành Không Long đại hiệp?

Đại hán mặt ngựa khom người nói:

- Không dám.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn gã mặt mụn, nói:

- Như vậy các hạ là Vạn Lý Hành Vân Lô nhị hiệp chăng?

Gã mặt mụn cười nói:

- Huynh đệ chúng tôi đã lâu không qua lại trong chốn giang hồ, không ngờ các hạ còn nhớ được tiện danh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vô song thiết chương, Long Mã tinh thần ... đại danh hai vị, thiên hạ đều biết, mười ba năm trước, trận chiến ở Thiên Sơn vang danh cổ kim, tại hạ vốn rất ngưỡng mộ

Ánh mắt của Lô Vũ lấp lánh, có ba phần đắc ý, bảy phần thương cảm, y than một tiếng:

- Đây chẳng qua là chuyện quá xưa rồi, giang hồ chỉ sợ rất ít người nói đến.

Mười ba năm trước, hai người ấy đã dùng bàn tay không đánh nhau với Thiên Sơn thất kiếm, vậy mà ngay cả sợi lông còn không bị thương tổn, đương thời thật là một chuyện phi thường.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Xong trận chiến ở Thiên Sơn, hai vị không còn hành hiệp nữa, người trong giang hồ bàn luận xôn xao cho đến bây giờ, chẳng ai biết hai vị đã đi tới chốn nào.

Vẻ mặt của Lô Vũ lại càng thâm đậm, y cười khổ nói:

- Đừng nói người khác không ai biết, ngay cả hai chúng tôi đây, có bao giờ

...

Nói đến đó, y đột nhiên cầm miệng, nâng ly uống sạch.

Chủ nhân than nhẹ một tiếng nói:

- Nơi đây không còn là nhân thế, bất kỳ ai đến đây đều thôi không nghĩ trở về chốn nhân gian.

Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy lòng bàn tay hình như lạnh toát:

- Nơi đây không còn là nhân thế, không lẽ ...

Trên gương mặt an tường của chủ nhân bỗng lộ ra một vẻ thương cảm:

- Nơi đây chẳng qua chỉ là một thế giới hình nộm mà thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang ngăn người ra.

Một hồi lâu, y mới gắng gượng nói ra được lời, lớn tiếng hỏi:

- Hình nộm?

Chủ nhân chậm chậm gật gật đầu, ảo não nói:

- Đúng vậy, hình nộm ...

Y bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Kỳ thực, vạn vật đều là hình nộm, người có bao giờ không phải là hình nộm nhỉ?

Lôi Vũ từ từ nói:

- Chẳng qua, người là hình nộm của trời, còn chúng ta, là hình nộm của người.

Y ngẩng mặt cười một tiếng, lớn tiếng nói:

- Trong giang hồ có ai nghĩ ra rằng, anh em chúng tôi đã trở thành hình nộm của người khác?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng ...

Chủ nhân ngắt lời, từ từ nói:

- Hai chục năm qua đi, hai vị e sẽ quên mất tên họ của mình.

Trước mặt người lạ, Thẩm Bích Quân không muốn mở miệng.

Có điều lúc này, nàng bỗng cảm thấy trái tim mình chìm xuống, nhẹn không nổi cất tiếng:

- Hai ... hai chục năm?

Chủ nhân nói:

- Đúng vậy, hai chục năm ... lúc tôi vừa mới đến đây, cũng cho là một ngày còn không chịu nổi, bắt tôi chịu hai chục năm, tôi không tưởng tượng được làm sao chịu được.

Y cười thê thảm, chậm chậm nói tiếp:

- Nhưng bây giờ, bất giác đã qua hai mươi năm ... thiên cổ gian nan duy nhất tử, bất kể là sống cách nào, so với chết cũng còn hơn.

Thẩm Bích Quân ngăn người ra một hồi, đột nhiên ngoảnh đầu đi.

Nàng không muốn người ta thấy trong mắt nàng đã có nước mắt ứa ra.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi hỏi:

- Các vị có biết mình làm cách nào đến đây không?

Lôi Vũ trừng trừng nhìn y hỏi lại:

- Các hạ có biết mình làm cách nào đến đây không?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Không những không biết, ngay cả muốn tin còn không thể tin nổi.

Lôi Vũ nâng ly uống cạn, đặt mạnh ly xuống bàn, thở dài nói:

- Đúng vậy, chuyện này đúng là chẳng ai biết gì cả, cũng chẳng ai tin gì cả ... tôi đến đây cũng đã được hai chục năm, mỗi giây mỗi khắc chỉ muốn

nghĩ đây là một cơn mộng, nhưng bây giờ ... bây giờ ...

Chủ nhân chậm chậm nhấp rượu, bỗng nhiên nói:

- Các hạ lúc trước khi đến đây, có phải đã qua một lần bị nguy hiểm đến tính mạng?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng là suýt chết.

Chủ nhân nói:

- Tính mạng của các hạ, phải chăng cũng được một người tên là Thiên công tử cứu cho?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Làm sao trang chủ biết được?

Chủ nhân than lên một tiếng:

- Chúng tôi cũng như các hạ, đều được mang ơn cứu mạng của Thiên công tử, chẳng qua ...

Lôi Vũ ngắt lời y, hần học nói:

- Y cứu chúng ta, không phải là có hảo ý gì, chẳng qua chỉ muốn chúng ta làm hình nộm, nô bộc cho y.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Các vị đã từng gặp mặt y là một người thế nào chẳng?

Chủ nhân thở ra nói:

- Chẳng ai gặp mặt y, nhưng đến bây giờ, có lẽ các hạ đã biết y thuộc hạng người như thế nào.

Lôi Vũ cắn chặt răng, nói:

- Y có phải là con người đâu! Y là một thứ ma quỷ, so với quỷ còn kinh sợ hơn!

Nói đến đây, bất giác y nhìn ra ngoài cửa sổ, da thịt trên gương mặt bỗng co rút, nhần nhúm vào nhau

Chủ nhân nói:

- Y quả thật có một thứ ma pháp gì đó không thể tưởng tượng được, chúng ta nói bất kỳ điều gì, y đều có thể nghe được, mỗi chuyện chúng ta làm, y đều thấy được cả, có điều bây giờ tôi đã hết sợ y.

Y cười nhẹ một tiếng rồi nói tiếp:

- Ngay cả chuyện quái dị như vậy, chúng ta còn gặp phải, trên đời này còn có chuyện gì khác sợ hơn thế nữa?

Lôi Vũ than:

- Đúng vậy, một người đã lọt vào hoàn cảnh như thế này, bất kỳ đối với ai,

đối với chuyện gì, chẳng còn có gì để sợ nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nhưng một người lúc nào làm chuyện gì cũng bị người nhìn thấy, chẳng phải là điều đáng sợ hay sao?

Chủ nhân nói:

- Mới lúc đầu, tự nhiên cũng rất khó chịu, rất khổ sở, nhưng ngày tháng qua lâu, người cũng dần dần thành gỗ đá, chuyện gì cũng chẳng còn vấn đề.

Long Phi Tồn than:

- Bất cứ ai đến chốn này, cũng đều biến thành gỗ đá, tự mình thương xót mình, bởi vì sống cũng chẳng ý vị gì, mà chết cũng không sao.

Y là người rất ít mở miệng.

Người ít mở miệng, lời nói ít nhiều cũng sâu xa.

Tiêu Thập Nhất Lang không biết về sau mình sẽ biến thành gỗ đá, tự mình thương xót mình không, y chỉ biết hiện giờ mình cần uống rượu.

Một ly rượu thật lớn.

Y uống cạn một hơi, bỗng nhiên không nhịn được mở miệng hỏi:

- Tại sao các vị không tìm cách trốn khỏi nơi đây?

Câu hỏi này Thẩm Bích Quân đã có hỏi y.

Long Phi Tồn than:

- Trốn đi đâu?

Câu trả lời cũng trùng với câu của Tiêu Thập Nhất Lang.

Long Phi Tồn lại nói tiếp:

- Chúng ta hiện giờ như sâu kiến trước mặt người ta, bất kỳ người nào cũng có thể dùng hai ngón tay bóp dí chết dễ dàng, chúng ta còn chạy đi được đâu?

Chủ nhân đột nhiên nói:

- Nếu chúng ta muốn chạy trốn khỏi nơi đây, cũng không hẳn là tuyệt đối không thể.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Chủ nhân nói:

- Chỉ cần có người phá được pháp thuật của y, chúng ta lập tức hồi phục lại được tự do.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai phá được pháp thuật của y?

Chủ nhân than lên một tiếng:

- Chỉ còn nhờ vào chính chúng ta thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Chúng ta? Bằng cách gì?

Chủ nhân nói:

- Pháp thuật cũng như võ công, bất kỳ võ công cao siêu đến đâu, cũng có một vài chỗ hở, ngay cả Đạt Ma Dịch Cân Kinh cũng không được ngoại lệ, nghe nói Trương Tam Phong chân nhân tìm ra trong đó hai ba chỗ hở.

Pháp thuật ấy tự nhiên cũng có chỗ hở, và chỗ hở ấy còn do Thiên công tử để lộ ra.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao y làm vậy?

Chủ nhân đáp:

- Khiêu khích! Y cố ý khiêu khích chúng ta.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Khiêu khích?

Chủ nhân nói:

- Đời sống con người cũng giống như một canh bạc, nếu chắc chắn là thắng rồi, canh bạc ấy thật chẳng còn thú vị gì, nhất định phải có thắng có thua mới có kích thích.

Tiêu Thập Nhất Lang cười mỉm nói:

- Đúng vậy.

Chủ nhân nói:

- Thiên công tử có lẽ thuộc loại người thích chuyện kích thích, do đó mà dù y dùng ma thuật cầm tù chúng ta, còn để lại cho chúng ta một chỗ hở để phá pháp thuật đó!

Y chậm chậm nói tiếp:

- Chỗ ách yếu nằm ngay trong tòa nhà này, nếu chúng ta tìm ra, lập tức sẽ phá vỡ ma thuật của y.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm hỏi:

- Câu nói ấy có phải do chính miệng y nói ra?

Chủ nhân đáp:

- Đúng vậy, chính miệng y đã từng hứa với tôi, bất cứ ai phá được ma thuật của y, tất cả chúng ta sẽ lập tức được thả ra, không lời thôi gì cả.

Y thở dài một tiếng, nói:

- Hai mươi năm nay, lúc nào tôi cũng để ý tìm, mà không sao tìm ra được

chỗ hờ ấy ở đâu!

Tiêu Thập Nhất Lang im lặng một hồi, hỏi:

- Tòa nhà này tổng cộng chỉ có hai mươi bảy gian, phải không?

Chủ nhân nói:

- Nếu tính nhà bếp, tổng cộng là hai mươi tám gian.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Chỗ hờ của ma thuật chỉ quanh quẩn trong hai mươi tám gian nhà, tại sao lại không tìm ra được?

Chủ nhân cười khỏ đáp:

- Chỉ tại vì chẳng ai nghĩ ra được cái chỗ hờ ấy là thứ gì, không chừng là một hột gạo, một miếng gỗ, không chừng chỉ là một hạt bụi!

Tiêu Thập Nhất Lang im lặng không nói gì nữa.

Chủ nhân bỗng nhiên nói:

- Muốn nghĩ ra được bí mật ấy, dĩ nhiên là khó như lên trời, nhưng ngoài chuyện ấy ra, còn có một cách khác.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cách gì?

Chủ nhân đột nhiên đứng thẳng người dậy nói:

- Xin đi theo tôi.

Sau sảnh đường còn có một ngôi nhà nhỏ xíu.

Trong nhà có một khối đá xanh, lớn chừng một cái bàn, phẳng lì như gương.

Tiêu Thập Nhất Lang được chủ nhân đưa lại trước mặt tảng đá, y không nhin nổi mở miệng hỏi:

- Đây là thứ gì?

Chủ nhân đáp:

- Tế đài!

Tiêu Thập Nhất Lang chau mày hỏi:

- Tế đài?

Chủ nhân nói:

- Nếu có người chịu đem thứ mình trân quý nhất trong đời làm lễ vật hiến dâng cho y, y lập tức sẽ phóng thích người ấy.

Ánh mắt của y hình như sáng lên gấp bội bình thường, y chăm chú nhìn

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Không biết thứ các hạ trân quý nhất trong đời là gì?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời câu hỏi của y, còn hỏi ngược lại:

- Trang chủ thì sao?

Chủ nhân cười khỏ nói:

- Những người ở đây, ai cũng rất ích kỷ, thứ trân quý nhất của mỗi người, là tính mệnh của họ, chẳng ai chịu đem tính mệnh của mình hiến dâng cho y.

Y vội vã nói tiếp:

- Nhưng cũng có người coi người khác và chuyện người khác còn quý trọng hơn cả tính mệnh của mình.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Thứ người ấy trên thế gian này không nhiều.

Chủ nhân nói:

- Mười năm trước tôi đã có thấy qua, đây là một cặp vợ chồng rất là ân ái, hai bên coi nhau còn hơn cả tính mệnh của mình, bất hạnh bị Thiên công tử dùng ma thuật giam vào đây, người chồng là một người xuất thân từ thế gia vọng tộc, văn vũ song toàn, vốn là một vị anh hùng trẻ tuổi có tiền đồ, có điều đến đây, mọi thứ đều trở thành tuyệt vọng.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Rồi sau ra sao?

Chủ nhân thở ra một tiếng, nói:

- Về sau người vợ vì chồng hy sinh tất cả, trở thành vật tế lễ cho Thiên công tử, đổi lấy tự do hạnh phúc cho chồng mình.

Nãy giờ y vẫn chăm chú nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, hình như muốn quan sát phản ứng của y ra sao.

Tiêu Thập Nhất Lang hoàn toàn chẳng có phản ứng gì, chỉ thản nhiên lắng nghe.

Nhưng thần sắc của Thẩm Bích Quân rất hứng phấn, rất kích động, nàng cúi đầu, hỏi nhỏ nhỏ:

- Về sau, Thiên công tử quả thật phóng thích người chồng?

Chủ nhân than một tiếng nói:

- Quả thật vậy.

Y lại bổ sung vào câu nói:

- Nãy giờ tôi không nói ra tên họ hai người, bởi vì tôi nghĩ là người chồng phần đầu đã mười năm nay, bây giờ ắt hẳn là một người có thanh danh địa vị, tôi không muốn thanh danh của y bị thương tổn.

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một lát, bùi ngùi nói:

- Cặp vợ chồng ấy thật là vĩ đại.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên lạnh lùng nói:

- Tôi xem, cặp vợ chồng ấy chẳng qua chỉ là một cặp ngốc tử.

Chủ nhân ngăn người ra, hỏi:

- Ngốc tử?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người vợ hy sinh thân mình, cho là người chồng được hạnh phúc, nhưng nếu người chồng quả thật coi nàng ta còn hơn tính mệnh của mình, biết vợ hy sinh cho mình, làm sao y còn an tâm mà sống, làm sao y còn có dũng khí mà phấn đấu?

Chủ nhân chẳng nói được ra lời.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Tôi cho là, người chồng ấy bây giờ có còn sống, trong lòng chắc chắn tràn đầy hối hận, cảm thấy cuộc sống vô vị, không chừng cả ngày say túy lúy, chỉ mong được chết sớm chừng nào hay chừng đó.

Chủ nhân yên lặng một hồi, rồi gượng cười nói:

- Bọn họ làm như vậy, tuy không phải là kẻ hiểu biết, nhưng cái tình yêu bất chấp mọi chuyện, thật cũng làm cho tôi rất bội phục.

Y không để cho Tiêu Thập Nhất Lang trả lời, vội vã tiếp:

- Chẳng qua, ở đây sống cũng chẳng có gì là không tốt, trên đời mọi chuyện hưởng thụ, ở đây đều không thiếu gì, mà còn không bị lễ giáo câu thúc, bất cứ mình muốn làm điều gì, chẳng một ai cấm đoán mình.

Lôi Vũ cười lớn nói:

- Đúng vậy, chúng ta đã đến nước này, sống được một ngày, phải hưởng thụ một ngày, lễ giáo danh dự gì gì, con mẹ nó quăng qua một bên!

Đột nhiên y đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Mai Tử, Tiểu Hà, ta biết các cô đang đứng ở ngoài, tại sao còn không vào đây?

Chỉ nghe tiếng ngọc bội kêu đình đương như chuông bạc, hai thiếu nữ mặc áo gấm đầu cắm đầy phỉ thúy, miệng cười ngọt ngào, uyển chuyển bước vào.

Lôi Vũ một tay ôm một cô, cười nói:

- Hai cô này đều là vợ của tôi, nhưng nếu các vị có ai nhìn trúng cô nào, tôi đều có thể nhường cho.

Máu trên gương mặt của Thẩm Bích Quân bỗng nhiên chạy đi đâu mất tiêu, trong thoáng chốc, mặt nàng trắng bệch như một tờ giấy.

Lôi Vũ trừng mắt nhìn nàng, nói:

- Người không tin? Được.

Y đột nhiên buông tay trái đang ôm ra, hỏi:

- Tiểu Hà, trên người em chỗ nào đẹp nhất?

Tiểu Hà nhoẽn miệng cười nói:

- Đùi.

Thân hình cô ta rất cao, eo rất eo, cặp mắt tuy không lớn, lúc cười cũng rất mê hồn, bất kể là nhìn về phía phương diện nào, cũng có thể được liệt vào hạng mỹ nữ.

Lôi Vũ cười nói:

- Đùi của em nếu được gọi là đẹp, tại sao không cho mọi người thưởng thức ra sao.

Tiểu Hà ôm miệng cười, từ từ kéo váy quần lên.

Sau lớp vải quần không mặc thêm gì, một cặp đùi thon dài, trắng nõn mà rắn chắc, lập tức phô bày ra trước mắt mọi người.

Không biết Thẩm Bích Quân vì phần nộ hay kinh sợ, mà ngay cả đầu ngón tay cũng run lấy bấy lên.

Tiểu Hà thì vẫn cười ngọt ngào, làm như chỉ có một mình cô ta trong phòng, tay cầm váy quần, yếu điệu quay một vòng, váy quần lại càng vén lên cao.

Chủ nhân mỉm cười, nâng ly nói:

- Đùi đẹp như vậy, phải uống một ly thật lớn, mời!

Tiêu Thập Nhất Lang đang cầm ly rượu trong tay, quả thật nâng ly uống cạn.

Lôi Vũ vỗ tay phải vào cô bên kia, cười hỏi:

- Mai Tử, còn em thì sao?

Cặp mắt Mai Tử lóng lánh đưa tình hỏi:

- Ông nói người em chỗ nào đẹp nhất?

Lôi Vũ cười lớn nói:

- Người em chỗ nào cũng đẹp, nhưng đẹp nhất phải là cái eo.

Mai Tử nháy mắt, bàn tay như hoa lan, khinh khinh xảo xảo mở khuy áo.

Quần áo tung ra, quả nhiên eo lưng cô ta thật là hoàn mỹ không một tỳ vết, vừa vặn trong tay,

Chủ nhân lại cười nói:

- Lôi huynh, anh sai rồi!

Lôi Vũ hỏi:

- Sai?

Chủ nhân nói:

- Chỗ đẹp nhất trong người cô ta, không phải là eo lưng, mà là trên eo lưng.

Phía trên eo lưng của cô ta, bỗng nhiên ưỡn lên cao, làm cho eo lưng giống như bị gãy làm đôi.

Lôi Vũ nâng ly cười nói:

- Đúng vậy, đúng là tôi sai, phải phạt một ly.

Mai Tử cười lên duyên dáng, làm như cảm thấy quá sung sướng.

Thẩm Bích Quân cúi gằm đầu xuống, nàng hận không thể xông ra khỏi nhà ngay trong lúc này, chỉ cần thoát ra khỏi nơi ma quỷ này, bất cứ đặt nàng vào đâu cũng không sao cả.

Thậm chí nàng cảm thấy địa ngục so với nơi đây còn có phần khá hơn.

Lôi Vũ lại hướng về Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly, cười nói:

- Các hạ xem, tôi có nói dối tí nào không?

Tiêu Thập Nhất Lang trên mặt vẫn chẳng để lộ một tí biểu tình gì, hững hờ nói:

- Các hạ quả thật chẳng lừa dối.

Lôi Vũ nói:

- Chẳng riêng gì tôi, những người nơi đây đều khảng khái như tôi, không chừng còn khảng khái hơn tôi xa,

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Chủ nhân đột nhiên thở ra một hơi nói:

- Y nói không sai tí nào, ai đến đây, đều không còn là người nữa, tự nhiên chẳng còn có cảm giác xấu hổ, đối bất kỳ chuyện gì cũng đều không có quan niệm.

Y chăm chú nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, thư thả nói tiếp:

- Hai vị bây giờ còn cảm thấy rất kinh ngạc, nhìn không quen, nhưng qua một thời gian, hai vị cũng sẽ biến thành như mọi người thôi!

21. Chân Tình Bộc Lộ

Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân được dẫn vào chung một gian phòng.

Đến chốn này, bọn họ không thể nào có thể phân khai ra.

Bọn họ chỉ còn nước mặc nhận mình là vợ chồng.

Trong phòng dĩ nhiên rất thoải mái, rất tinh trí, mỗi thứ mỗi dạng đều ở đúng vị trí của chúng, chỗ nào nên có thứ gì, là không thiếu được thứ đó.

Ai đến nơi này ở phải nên tội nguyên mới phải.

Nhưng Thẩm Bích Quân chỉ đứng ở một chỗ, không nhúc nhích một bước, những thứ nơi đây bất kỳ có tinh trí đến đâu, nàng không dám đụng đến cả đầu ngón tay, nàng cảm thấy những thứ trong phòng này giống như đã bị nhiễm phải bùa, nàng mà đụng phải, lập tức sẽ biến thành điên loạn. Qua một hồi thật lâu, Tiêu Thập Nhất Lang mới chậm chậm xoay người lại, đối diện với nàng, y nói:

- Cô ngủ đi, tôi ở đây canh chừng.

Thẩm Bích Quân cắn môi, lắc lắc đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Xem cô có vẻ rất suy nhược, chúng ta không thể ngã gục bây giờ được.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi ... tôi ngủ không được.

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Cô chưa ngủ, làm sao biết không ngủ được?

Thẩm Bích Quân chậm chậm đưa mắt nhìn qua chiếc giường. Chiếc giường thật lớn, thật hoa lệ, thật êm ái.

Thân hình của Thẩm Bích Quân đột nhiên rút lại về phía sau một cái, đôi môi mấp máy, muốn nói, mà ráng mấy lần, vẫn không nói ra được lời nào.

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng nhìn nàng, y hỏi:

- Cô sợ?

Thẩm Bích Quân gật gật đầu, tiếp theo đó lại lắc lắc đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, nói:

- Cô sợ tôi ... sợ tôi cũng biến thành như bọn họ?

Thẩm Bích Quân đột nhiên ứa nước mắt, gầm đầu nói:

- Quả thật là tôi sợ, sợ lắm, nơi đây ai tôi cũng sợ, thứ gì tôi cũng sợ, thật tình sợ muốn chết đi được, có điều ...

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nước mắt giàn giụa nhìn Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không hề sợ anh, tôi biết anh không bao giờ sẽ biến đổi.

Tiêu Thập Nhất Lang nhỏ nhẹ nói:

- Nếu cô tin được tôi, thì cô nghe lời tôi.

Thẩm Bích Quân đột nhiên chạy lại, xà vào lòng Tiêu Thập Nhất Lang, ôm chặt cứng lấy y, khóc ròng nói:

- Nhưng mà mình phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Không lẽ mình phải ở đây suốt đời thật sao, ở chung với mấy ... mấy người đó?

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang cũng trắng bệch, y chậm chậm nói:

- Chắc chắn là có cách, cô yên tâm, chắc chắn sẽ có cách.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng anh không chắc được.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang tựa hồ như nhìn ra nơi xa xăm, lâu lắm, y mới thở ra một hơi, nói:

- Quả thật tôi không chắc.

Y vội vã nói tiếp:

- Nhưng mình còn có hy vọng.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Hy vọng? Hy vọng chuyện gì?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không chừng tôi nghĩ ra được cách phá ma thuật của Thiên công tử.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Cần mất bao nhiêu thời gian? Mười năm? Hai chục năm?

Nàng ngẩng đầu, chảy nước mắt nói:

- Cầu anh, cầu anh cho tôi làm một chuyện.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô nói đi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Cầu anh cho tôi đi làm tế vật cho gã ác ma, tôi tình nguyện đi, đừng nói đến chuyện chờ ở đây mười năm hai chục năm, ngay cả một ngày tôi chắc phát điên lên mất.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô ...

Thẩm Bích Quân không đợi y nói, tiếp tục:

- Tuy tôi không phải là vợ của anh, nhưng ... vì anh, tôi tình nguyện chết, chỉ cần anh sống được, muốn tôi làm điều gì cũng không sao cả.

Câu nói ấy, nàng vốn đã quyết định chôn kín vào tận đáy lòng, cho đến lúc chết ...

Nhưng bây giờ, sinh mệnh bỗng biến thành sao quá nhỏ bé, sao quá tuyệt vọng, mọi thứ trên thế gian, đều biến thành sao quá xa cách, nàng còn ái ngại gì? Tại sao nàng còn không tỏ thật cõi lòng mình?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng thấy máu trong người như sôi sục lên, y nhìn không nổi cũng ôm chặt lấy nàng.

Đây là lần đầu tiên y ôm nàng vào lòng.

Trong một khoảnh khắc, vinh và nhục, sống và chết, đều bỗng biến thành chẳng có gì để nói.

Sinh mệnh, hình như chỉ nhờ vào giây phút ấy mà tồn tại.

Một hồi thật lâu, Thẩm Bích Quân mới chậm chậm thở ra một hơi yếu ớt, hỏi:

- Anh ... anh chịu chứ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Muốn đi, phải là tôi mới đúng.

Thẩm Bích Quân ngẩng phắt đầu lên, hầu như muốn thét lớn:

- Anh ...

Tiêu Thập Nhất Lang nhẹ nhàng che miệng nàng nói:

- Cô có nhà, có thân nhân, có tiền đồ, có hy vọng, phải nên sống, còn tôi?

Chẳng qua là một kẻ lưu lạc giang hồ không đáng gì, cái gì cũng không có, tôi chết, cũng chẳng ai quan tâm.

Nước mắt của Thẩm Bích Quân lại trào ra, ướt đẫm mu bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang rời khỏi môi của nàng, đưa qua nhẹ nhẹ lau nước mắt cho nàng.

Thẩm Bích Quân trầm trầm nói:

- Thì ra anh vẫn không hiểu lòng em, không hiểu tý gì cả, nếu không anh chết đi tại sao không một ai quan tâm? Anh mà chết đi, em ... em ...

Tiêu Thập Nhất Lang nhỏ nhẹ nói:

- Điều gì anh cũng hiểu.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Vậy thì tại sao anh còn nói ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tuy anh nói vậy, nhưng anh không hề đi làm tế vật cho tên ác ma!

Y nhìn chăm chú vào Thẩm Bích Quân, nói tiếp từng tiếng một:

- Anh cũng không cho em đi!

Thẩm Bích Quân nói:

- Thế thì ... thế thì anh tính ở lại đây suốt đời?

Nàng cúi đầu, nhỏ nhỏ nói tiếp:

- Ở chung một chỗ với anh, dù có ở địa ngục, em cũng không oán hận, có điều nơi đây ... nơi đây còn tà ác kinh sợ hơn cả địa ngục.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tự nhiên là mình phải tìm cách ra khỏi nơi đây, nhưng chắc chắn không

phải bằng cách này.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Bởi vì nếu mình làm vậy, kết quả sẽ rất bi thảm!

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh nghĩ Thiên công tử sẽ không giữ lời hứa?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Anh nghĩ đó chẳng qua là cái bẫy của hắn, không những hắn muốn mình chết, mà trước khi mình chết, hắn còn muốn trêu ghẹo mình, dày vò cho mình đau khổ!

Ánh mắt y lộ vẻ giận dữ, nói tiếp:

- Anh nghĩ không những hắn là một tên ác ma, hắn còn là một tên điên!

Thẩm Bích Quân không nói gì.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu mình chỉ vì muốn sống, mà hy sinh người mình thương, cầu khẩn lay lắt hắn, không những hắn không chịu thả mình ra, hắn còn trêu tức mình thêm.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng anh cũng không chắc vậy, phải không?

Hiển nhiên nàng còn ôm hy vọng.

Đa số đàn bà, ai cũng lạc quan hơn đàn ông, bởi vì họ nhìn không đủ sâu, không đủ xa.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng anh biết chắc chắn hắn là một tên điên, huống gì, cách hắn nói đầy mâu thuẫn, thử nghĩ một người nếu vì mình muốn sống, mà không tiếc hy sinh vợ mình, thì có phải rõ ràng y xem mạng mình nặng hơn vợ mình không, nếu y đã coi trọng mạng sống mình như vậy, thì nên đem tính mạng của mình làm tế vật mới phải, y đã đem tính mạng của mình làm tế vật, hà tất phải đi cầu người ta cứu mình?

Y vốn rất ít nói, nói đến đó, y dừng lại một hồi, rồi mới nói tiếp:

- Người đã chết rồi còn có ma thuật gì tù cấm y được nữa?

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi, đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay y, nói:

- Mình đã hết còn hy vọng gì, chỉ bằng chết quách cho xong!

Chết, bất kỳ là ai, cũng đều cho là một chuyện cực kỳ đau khổ.

Nhưng Thẩm Bích Quân nói đến chết, ánh mắt lại sáng rực lên, gương mặt cũng hiện lên vẻ hồng hào kỳ dị, chết đối với nàng lại là chuyện đáng cho mình hứng thú để tâm đến.

Đầu của nàng tựa vào vai của Tiêu Thập Nhất Lang, khe khẽ nói:

- Em không biết anh nghĩ sao, nhưng em thì đã có cảm giác, sống ngược lại thấy đau khổ, chỉ có chết mới là cách giải thoát tốt nhất.

Tiêu Thập Nhất Lang nhỏ nhẹ nói:

- Có lúc, chết quả thật là một cách giải thoát, nhưng đấy chỉ là cách của kẻ nhu nhược! Huống gì ...

Giọng nói của y bỗng nhiên trở nên cương quyết, nói:

- Hiện giờ còn chưa phải đến lúc chết, ít nhất mình cũng nên thử xem, có thoát được nơi này hay không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng vị trang chủ ấy nói cũng có lý, ở trong mắt người ta, mình không khác gì một con kiến, chỉ cần một viên đá nhỏ, cũng làm mình bẹp dí.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Muốn trốn, cũng không dễ gì, bởi vậy anh phải làm ba chuyện cho được trước.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Ba chuyện gì?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chuyện thứ nhất, anh phải cần lạnh lặn lại.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Cái gã Thiên công tử này xem ra không muốn anh chết nhanh chóng, trị liệu thương thế cho anh rất hay, không biết y dùng thứ ma pháp gì? Mà cũng linh nghiệm lắm, anh nghĩ là vài ngày nữa, sẽ khỏe hẳn hoàn toàn.

Thẩm Bích Quân hít vào một hơi, nói:

- Cũng mong như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chuyện thứ hai, anh phải tìm chỗ bí mật phá giải ma thuật của y.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh cho là bí mật quả thật ở trong trang viện sao? Anh cho là y không nói dối?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ai ai cũng có máu cờ bạc, nhất là mấy tên điên, do đó chắc chắn hẳn sẽ cố ý để lộ chỗ hở, đánh cá là chúng ta sẽ tìm không ra.

Thẩm Bích Quân thở dài nói:

- Em mà biết được y đã dùng ma thuật gì, dù có chết cũng cam tâm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng là chuyện chẳng ai suy nghĩ cho ra, nhưng bất kỳ chuyện bí mật gì, sớm muộn cũng sẽ có lúc bị khám phá ra.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Còn chuyện thứ ba là chuyện gì?

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang dời ra xa, nói:

- Em có thấy hai lão già ngồi trong đình không?

Hai lão già hồi nãy đã đánh xong bàn cờ, đang ngồi uống rượu tán gẫu, lão già mặc áo đỏ đang kéo tay lão già mặc áo xanh, chỉ vào bàn cờ, hiển nhiên đang đòi thêm một ván nữa.

Người thua cờ, dĩ nhiên lúc nào cũng hy vọng chơi bàn kế tiếp, cho đến khi y thắng mới thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Anh cứ thấy hai lão già này có điểm thật đặc biệt.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Đặc biệt?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu anh nghĩ không lầm, hai lão này nhất định là những cao nhân trong vũ lâm đã bị tuyệt tích giang hồ bấy lâu nay, với nữa là bọn họ còn đáng sợ hơn bọn Lôi Vũ Long Phi Tồn xa.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Do đó mà anh muốn điều tra cho rõ lai lịch bọn họ là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang thở dài nói:

- Anh chỉ hy vọng họ không phải là hai người mà anh tưởng tượng, nếu không, chỉ cần một trong hai người, không chừng mình không có cách nào vượt qua.

Nhấn nại.

Thẩm Bích Quân hồi nhỏ đã học được nhấn nại.

Bởi vì ở trong thế giới ấy của nàng, mọi người đều cho rằng đó là điều người đàn bà nào cũng phải biết, người đàn bà nào không biết nhấn nại, tức là có tội.

Do đó mà Thẩm Bích Quân cũng cảm thấy nhấn nại vốn là bản phận của người đàn bà.

Có điều sau này nàng bỗng nhiên phát giác ra, có rất nhiều điều mà mình

không thể nào nhẫn nại được.

Ở chốn này, ngay cả một ngày nàng cũng không nhẫn nại được nổi.

Hiện tại, bốn ngày đã trôi qua.

Nàng vẫn còn chưa chết, nàng vẫn còn chưa bị điên.

Nàng mới nhận ra rằng, thì ra nhẫn nại vốn có mục đích, có điều kiện, vì người mình thương yêu, người ta hầu như nhẫn nại được bất kỳ thứ gì.

Nhất là đàn bà.

Bởi vì đa số đàn bà không sống vì mình, và vì người mình thương yêu ... vì người chồng của mình, vì đứa con của mình.

Trong bốn năm ngày ấy, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên có cảm giác mình lớn hẳn ra rất nhiều ...

Căn nhà này hình vuông, có vẻ cùng một kiểu với Tứ Hợp Viện ở Bắc Kinh.

Bước vào cổng chính, đi qua một cái sân là vào đại sảnh.

Phía sau đại sảnh còn có một cái sân, những loại sân như vậy thường được gọi là Thiên Tỉnh.

Hai bên Thiên Tỉnh là hai dãy phòng ngủ.

Phía sau một hàng dãy phòng, chủ nhân dùng để làm chỗ ngủ phòng khuê cho mình và những người cơ thiếp.

Bên cạnh còn có một tòa nhà nhỏ, là nơi bộc dịch ở và phòng bếp.

Lôi Vũ ở dãy nhà phía đông, y và hai người vợ, bốn đứa hầu chiếm đi bốn gian phòng và một tiểu sảnh, còn lại hai gian phòng, là của Long Phi Tồn.

Long Phi Tồn là một người rất kỳ quái, chẳng thích thú gì đàn bà, mà cũng chẳng thích thú gì với rượu, chỉ có mỗi thích ăn uống, không những vậy mà còn ăn thật là nhiều.

Y ăn uống cũng chẳng cần biết mình ăn thịt gà hay là thịt vịt, cũng chẳng cần dễ nuốt hay khó nuốt, chỉ liên tục không ngừng tống đồ ăn vào trong miệng.

Kỳ quái là, y càng ăn nhiều, thân hình ngược lại càng gầy đi.

Dãy nhà phía tây, có năm gian vĩnh viễn đóng cửa kín mít, nghe nói hai lão già thần bí ở trong đó.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang chưa bao giờ thấy họ đi vào đó bao giờ, cũng chưa bao giờ thấy họ từ trong đó đi ra.

Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân ở trong hai gian nhà còn lại bên mé tây, một gian dùng làm phòng ngủ, một gian coi như là phòng ăn.

Cơm rất thịnh soạn, không những vậy, còn có rượu.

Rượu rất ngon, và rất nhiều, nhiều đến nỗi có thể say mềm bảy tám người.

Say, có thể làm người ta quên đi rất nhiều chuyện.

Ở chốn này, Tiêu Thập Nhất Lang hầu như không thấy một người nào còn tỉnh táo hoàn toàn.

Mấy hôm nay, y đã rành rồi tình huống ở chung quanh.

Chủ nhân nói không sai, chỉ cần không đi ra khỏi phạm vi của tòa trang viện, muốn làm gì thì làm, bất cứ đi đâu, làm gì, chẳng ai can thiệp đến mình.

Nhưng từ hôm uống rượu tiếp phong đến bây giờ, Tiêu Thập Nhất Lang chưa gặp lại mặt chủ nhân, nghe nói bình thời y cũng rất ít thò mặt ra ngoài.

Một người muốn phục vụ cho đủ mười mấy nàng hầu, thời gian trong một ngày vốn đã quá ít, còn ở không đâu đi làm chuyện khác.

Mỗi ngày ăn cơm sáng xong, Tiêu Thập Nhất Lang đi lòng vòng phía trước phía sau, làm như đối mỗi thứ đồ ở đó rất lấy làm thích thú, gặp ai cũng đều mỉm cười chào hỏi.

Trừ Lôi Vũ và Long Phi Tổn ra, y rất hiếm thấy người đàn ông nào khác. Những người đàn bà đi ra đi vào chốn ấy, đối với cặp mắt sáng rực của y cũng rất lấy làm hứng thú, mỗi khi y mỉm cười nhìn họ, họ cười lại càng ngọt ngào thêm.

Tiêu Thập Nhất Lang vừa ra khỏi phòng, Thẩm Bích Quân lập tức khóa cửa phòng kín mít.

Nàng không hề sợ tịch mịch.

Nàng sống trước giờ vốn đã sống như vậy quá nửa.

Bây giờ, đã qua năm ngày rồi.

Cơm chiều có măng xào thịt, trứng chiên, gỏi gà, một đĩa ruột non chưng tương, một tô canh rau cải trắng thịt viên.

Hôm nay đầu bếp là người bắc phương.

Thẩm Bích Quân tâm tình cũng có vẻ đỡ ra, vì nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang rất thích khẩu vị người Bắc, cơm hôm nay sắp hợp với khẩu vị của y. Nàng chuẩn bị bồi tiếp với y một ly rượu.

Bình thời, cơm vừa dọn vào là Tiêu Thập Nhất Lang đã đi theo vào, lúc ăn uống, y nói chuyện cũng có nhiều hơn.

Y nói bất kỳ điều gì, Thẩm Bích Quân đều thích nghe.

Chỉ có những lúc ấy, nàng mới tạm thời quên đi sợ hãi và ưu uất, quên đi chốn này có bao nhiêu là chuyện kinh sợ, quên đi chuyện bi thảm họ đã

trải qua.

Nhưng hôm nay, cơm canh muốn lạnh, mà Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa trở về.

Kỳ thực, nàng đã từng có những kinh nghiệm như vậy.

Từ độ thành hôn xong được một tháng, nàng đã thường thường chờ cơm canh nguội lạnh, hâm lại mất mấy lần, Liên Thành Bích còn chưa về.

Một tháng, cơ hồ nàng ăn một mình mất hai mươi tám ngày rồi.

Nàng vốn đã quen chuyện đó.

Nhưng hôm nay, lòng nàng bấn loạn lạ kỳ, mấy lần cầm đũa lên, lại đặt xuống, cặp mắt trông chờ muốn nhìn thủng bức tường, hình bóng Tiêu Thập Nhất Lang vẫn chẳng thấy đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ chưa bao giờ bắt nàng đợi, hôm nay chuyện gì đã xảy ra?

Không lẽ có chuyện gì bất trắc đổ lên đầu y?

Ở chốn này, chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

Thẩm Bích Quân đột nhiên phát giác ra, nàng nương tựa quá nhiều vào Tiêu Thập Nhất Lang, nghĩ về y quá sâu như vậy, hầu như một giờ một khắc không thể xa rời y.

Gỏi gà đã đông cứng, canh cũng nguội lạnh cả.

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, rón rén mở cửa, rón rén bước ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên nàng bước ra khỏi phòng, hành lang cứ cách chừng tám bước có treo đèn lồng. Nàng bỗng phát giác có người đang đứng tựa vào lan can, nhìn nàng cười cười.

Chính là Lôi Vũ.

Thẩm Bích Quân tính quay đầu lại, nhưng không kịp.

Lôi Vũ đang nhìn nàng vừa cười vừa cất tiếng chào, nàng mà quay đầu đi, không phải là vô lễ lắm sao?

Dưới ánh đèn, những hột mụn trên mặt Lôi Vũ xem ra càng nhiều, càng đậm. Mỗi hột mụn hình như đang nhìn nàng cười, cười cái vẻ ám muội, sỗ sàng.

Nàng nhất định phải đi tìm Tiêu Thập Nhất Lang.

Lôi Vũ đột nhiên chặn nàng lại, cười hỏi:

- ủa cơm chiều chưa?

Thẩm Bích Quân nói:

- À.

Lôi Vũ nói:

- Hôm nay lão Cao nấu bếp, nghe nói y là đầu bếp của tiệm Lộc Minh Xuân trong kinh thành, tài nghệ rất là xuất sắc.

Thẩm Bích Quân nói:

- Thế à.

Lôi Vũ nói:

- Tòa nhà này tuy không lớn lắm, nhưng không có người dẫn lối, cũng có thể bị lạc đường; cô nương không cần thận, đi lạc vào chỗ của trang chủ, không phải là chuyện chơi đùa.

Thẩm Bích Quân nghinh mặt lên nói:

- Ai là cô nương?

Lôi Vũ nói:

- Không phải cô nương, phu nhân.

Thẩm Bích Quân nói:

- Hừ.

Lôi Vũ cười hi hi nói:

- Phu nhân có biết chồng mình bây giờ đang ở đâu không?

Thẩm Bích Quân thốt mình một cái, hỏi:

- Ông biết?

Lôi Vũ nói:

- Đương nhiên là tôi biết.

Thẩm Bích Quân ráng giữ cho gương mặt mình tươi tắn lại, nói:

- Không biết ảnh đang ở đâu? Tôi đang đi kiếm ảnh.

Lôi Vũ nhần nha nói:

- Tôi xem, tốt hơn là khỏi tìm y, tìm ra lại thêm phiền não.

Thẩm Bích Quân lại giật thốt mình, hỏi:

- Tại sao?

Lôi Vũ cười càng khả ố, nói:

- Bà muốn tôi nói thật?

Thẩm Bích Quân nói:

- Đương nhiên.

Lôi Vũ nói:

- Bà có biết, nơi đây có rất nhiều cô nhỏ nhỏ xinh đẹp, vừa trẻ tuổi, vừa tịch mịch, chồng bà lại là người không xấu trai tý nào.

Y mê títt mắt lại, nói:

- Phu nhân tuy là một kẻ thiên hương quốc sắc, nhưng ăn sơn trân hải vị lâu ngày rồi, cũng muốn đổi món ...

Thẩm Bích Quân đã tức giận run người, không nhin nổi, lớn tiếng:

- Không được nói bậy!

Lôi Vũ cười nói:

- Bà không tin, bà có muốn tôi dẫn bà đi xem không? Cô nhỏ này không xinh đẹp bằng bà, nhưng trẻ hơn, đàn bà chỉ cần trẻ hơn, đàn ông sẽ khoái.

Thẩm Bích Quân tức quá run rẩy cả môi.

Lôi Vũ nói:

- Tôi khuyên bà, chuyện gì cũng nên châm chước một tý, những người ở đây vốn đã xem chuyện này như cơm bữa, y đi tìm đàn bà khác, tại sao bà không đi tìm người đàn ông khác? Thế là hòa nhau thôi, hai bên ngang hàng, bụng ai nấy đều thoải mái.

Cặp mắt của y đã híp lại thành hai sợi chỉ, thò tay ra muốn kéo Thẩm Bích Quân, nói:

- Lại đây, đừng thẹn thò gì, thế nào cũng có ngày bà không khỏi theo người khác lên ...

Thẩm Bích Quân không để cho y nói tiếp, đột nhiên vung tay tát cho y một cái bốp tai.

Lôi Vũ không nghĩ nàng ra tay nhanh như vậy, bị tát một cái sững người ra.

Thẩm Bích Quân giấu bàn tay vào trong ống tay áo, mắt trừng trừng nhìn y, đi thụt lùi lại từng bước.

Lôi Vũ sờ sờ mặt, đột nhiên cười hung dữ nói:

- Đây là bà không muốn uống rượu mời, muốn uống rượu phạt đấy nhé, đến nơi đây, bà có là thứ trinh liệt tới đâu, cũng không do bà chọn, bà chạy đi được đâu.

Y bước từng bước một lại.

Thẩm Bích Quân thét lớn:

- Đứng yên, ngươi còn bước tới, ta sẽ cho ngươi chết vì nắm kim châm.

Lôi Vũ ngăn người ra, hỏi:

- Kim châm?

Thẩm Bích Quân nói:

- Ngươi từng qua lại giang hồ, cũng có nghe qua kim châm nhà họ Thẩm, đựng máu là đông, trăm phát trăm trúng, ngươi có dám chắc tránh khỏi được không?

Lôi Vũ quả nhiên dừng bước lại, hỏi:

- Bà là gì của Thẩm Thái Quân?

Thẩm Bích Quân nói:

- Ta là cháu gái của bà ta ...

Nói xong, nàng đã lùi lại tới phòng, bình một tiếng đóng chặt cửa lại.

Ngoài cửa lâu lắm không nghe có tiếng động gì, Lôi Vũ tựa hồ đã bị kim châm nhà họ Thẩm dọa cho sợ mà rút lui.

Thẩm Bích Quân dựa người vào cửa, thở hổn hển một hồi.

Lòng nàng đang đau đớn, đau đớn hầu như quên mất sợ hãi và phẫn nộ.

- ... cô ta trẻ hơn bà ... đàn bà chỉ cần trẻ hơn, đàn ông sẽ khoái ... chồng bà đi tìm đàn bà khác ... bà có muốn tôi dẫn bà đi xem không ...

Những lời ấy, tựa như những mũi kim chích vào trái tim nàng.

Tiêu Thập Nhất Lang tuy không phải là chồng của nàng, nhưng không biết sao, dù nàng biết Liên Thành Bích có người đàn bà nào khác, nàng cũng không đau khổ như bây giờ.

- Mình không tin, không tin, tuyệt đối không thể tin ... y không phải là loại người như vậy!

Có điều, tại sao tới bây giờ y còn chưa về nhỉ?

Nơi đây cộng tất cả có ba mươi mấy cô gái, ai cũng mỹ lệ, ai cũng biết ăn nói.

Trong bọn chỉ có một người không cười với Tiêu Thập Nhất Lang, thậm chí còn không nhìn y tới nửa con mắt.

Tên cô gái ấy là Tô Yến.

Tiêu Thập Nhất Lang hiện giờ đang nằm trên giường của Tô Yến.

Đầu của Tô Yến, đang gối trên lồng ngực rộng của y.

Nàng ta nhắm mắt, lông mày rất dài, đuôi mắt xéch lên, có điều lúc nàng ta mở mắt ra, nhất định sẽ làm cho người ta mê tít ... đàn bà chỉ cần có một cặp mắt mê hồn như vậy, đã quá đủ để chinh phục đàn ông.

Huống gì, chỗ khác trên người nàng cũng rất đẹp.

Tuy mền chiếu đã khóa lấp đi, còn có thể thấy được đùi nàng ta rất dài, lồng ngực rắn chắc mà mềm mại, đường nét rất nhu hòa, không đầy đặn, mà cũng không gầy yếu.

Trong phòng vốn đang rất yên tĩnh, bây giờ bỗng nhiên vang lên tiếng cười yêu kiều như chuông bạc.

Cái cười của đàn bà, cũng có nhiều loại, đa số đàn bà, chỉ biết cười bằng miệng, tiếng cười của họ, chỉ là một thứ thanh âm, có người còn thậm chí làm cho người ta nổi da gà. Rất ít người có thể dùng biểu tình làm tiếng cười.

Họ mà có thể cười bằng lông mi lông mày, cười bằng mũi bằng mắt, đàn ông gặp những thứ đàn bà như vậy, thường thường đều nhìn muốn lòi cả tròng mắt ra ngoài.

Có những loại đàn bà, toàn thân đều biết cười.

Lúc họ cười, không những có đủ các thứ biểu tình rồi, mà còn biết dùng ngực, dùng eo, dùng đùi nhìn người ta cười.

Đàn ông gặp phải loại đàn bà này, ngoại trừ rúc vào đáy quần họ, ngoan ngoãn đầu hàng, cơ hồ không còn đường thứ hai nào để chọn.

Tô Yến chính là loại đàn bà đó.

Ngực nàng đang phập phồng, eo lưng nàng đang uốn éo, đùi nàng đang cọ xát.

Tiêu Thập Nhất Lang không phải là thứ người gỗ đá, y đã chịu không muốn nổi, y hỏi:

- Cô cười gì?

Tô Yến nói:

- Em đang cười anh.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô cười tôi?

Tô Yến nói:

- Anh hử! Anh có bà vợ xinh như vậy, mà không chăm chỉ làm ăn.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười, y nói:

- Có người đàn ông nào là chất phác?

Tô Yến cười sặc sụa nói:

- Có người nói, đàn ông ví như bình trà, đàn bà ví như chén trà, một bình trà, nhất định là có rất nhiều ly trà.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Ví dụ thật là tuyệt diệu, cô nghe ai nói vậy?

Tô Yến nói:

- Tự nhiên là đàn ông nói, có điều ...

Nàng ta nhắc một nửa người lên, nhìn đăm đăm vào Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Mấy cô ở đây ai cũng xinh đẹp, tại sao anh chọn em?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu mình đã muốn ăn vụng thì phải chọn món nào ngon nhất.

Tô Yến cắn môi hỏi:

- Nhưng em không nhìn anh nửa con mắt, tại sao anh biết em chịu?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Những người đàn ông hoàng, mới dễ cắn câu, cái đạo lý đó, đàn ông ai ai cũng biết rõ.

Y chưa nói hết lời, Tô Yến đã nhào xuống người y, cào cào không chịu, nói:

- Sao? Anh nói em giả bộ? Anh nghĩ em là thứ dễ dàng theo người ta leo lên giường đấy chẳng? Nói thật cho anh biết, Lôi Vũ muốn em phát điên lên, mà em thấy cái bản mặt đầy mụn của y là phát sùng rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang không nhịn nổi cười nói:

- Mặt mụn có gì là không tốt? Mười người mụn, đã có chín người chịu chơi, có đàn bà chỉ thích đàn ông mặt mụn đấy! Huống gì, tắt đèn, ai cũng như ai.

Tô Yến đánh nhẹ cho y một cái bạt tai, cười mắng:

- Em cứ tưởng chỉ một mình gã Lôi mặt mụn là hư hỏng, ai biết được anh còn không ra gì hơn ai.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ở đây ngoài Long Phi Tồn ra, đại khái cũng chẳng có ai ra gì.

Tô Yến nói:

- Không sai tí nào.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Còn hai lão già thì sao? Ngoài chuyện đánh cờ, chắc chẳng còn chuyện gì hứng thú để làm?

Tô Yến trề môi, cười nhạt nói:

- Thế là anh sai rồi, hai cái lão trời đánh ấy, người lão mà tim chưa lão, trừ những người của trang chủ, ngoài ra ai ai cũng đều bị hai lão ấy mó qua.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Mấy bà vợ của Lôi Vũ thì sao?

Tô Yến nói:

- Hai cái con hồ ly ấy, đã sớm lò dò tự mình tìm lại.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Không lẽ Lôi Vũ cam tâm bị mọc sùng?

Tô Yến nói:

- Lôi mặt mụn tuy ngoài mặt hung hăng điệu vũ dương oai, gặp phải hai lão ấy, ngay cả đánh rắm một cái còn không dám.

Tiêu Thập Nhất Lang nháy mắt hỏi:

- Lôi Vũ còn trẻ hung hăng như vậy, lại biết vũ công, tại sao lại đi sợ hai lão

già?

Tô Yến đột nhiên không nói gì nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Hai lão già ấy không lẽ vũ công còn cao hơn Lôi Vũ?

Tô Yến vẫn không nói gì.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô có biết hai lão ta họ gì không? Tên là gì không?

Tô Yến nói:

- Không biết.

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng nói:

- Bọn họ đến đây lúc nào, chắc cô biết.

Tô Yến nói:

- Cũng không biết, lúc em đến, họ đã ở đây.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô đến đây lúc nào?

Tô Yến nói:

- Cũng được mấy năm nay.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao cô lọt vào đây?

Tô Yến gượng cười, nói:

- Cũng có khác gì anh đâu, hồ đồ lọt vào thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô còn trẻ tuổi, không lẽ thật tình muốn ở suốt đời nơi đây?

Tô Yến thở ra một hơi nói:

- Đã lọt vào đây, còn không chịu nhận số mạng thì làm gì nữa.

Nàng ta lại chồm lên người Tiêu Thập Nhất Lang, cất giọng quyến rũ nói:

- Mình vui một hồi đi, hơi đâu mà nói đến chuyện đó? Lại đây ...

Tiêu Thập Nhất Lang thò tay ra ôm lấy nàng ta, bỗng nhiên rên lên một tiếng lớn.

Tô Yến hỏi:

- Anh làm sao vậy? Bộ trật gân hay sao?

Tiêu Thập Nhất Lang thở hổn hển nói:

- Không ... không phải, vết thương của tôi ... còn chưa lành lại.

Tô Yến đỏ mặt, cắn môi, lấy ngón tay dí vào mũi của y, cười nói:

- Chọn đi chọn lại, không ngờ chọn đúng anh cái con quỉ bệnh văn số!

Thẩm Bích Quân ngồi bên cạnh bàn ăn, cúi gằm đầu, cặp mắt đỏ ửng, hình

như mới khóc xong.

Cơm nước trên bàn, không thấy đụng vào.

Tiêu Thập Nhất Lang gõ cửa cả nửa ngày, cửa mới mở.

Bình thời chỉ cần Tiêu Thập Nhất Lang trở về, gương mặt của Thẩm Bích

Quân sẽ nở một nụ cười tươi tắn.

Nhưng hôm nay, nàng cứ cúi gầm đầu, chỉ hỏi nhỏ một câu:

- Anh ăn cơm ở ngoài rồi phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chưa, còn em ăn chưa ... tại sao em không ăn trước đi?

Thẩm Bích Quân nói:

- Em ... em chưa đói.

Nàng cúi đầu, bới đầy một chén cơm, nhẹ nhẹ đặt trước mặt Tiêu Thập

Nhất Lang, nói:

- Cơm nguội mất rồi, anh ăn tạm một tý ... cơm hôm nay là thứ mà anh thích.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cảm thấy, chỉ cần có nàng bên mình, nơi này tự nhiên vẫn đầy hương vị ấm áp của gia đình.

Thẩm Bích Quân cũng bới nửa chén cơm, ngồi một bên ăn chậm chậm.

Không biết tại sao, trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang bỗng có vẻ rứt rứt, muốn tìm lời để nói mà tìm mãi không biết nói gì.

Đấy cũng giống như người chồng đi làm chuyện gì bê bối bên ngoài, về nhà phải ráng sức chịu đựng, người vợ càng không nói gì, người chồng càng cảm thấy trong lòng xốn xang.

Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc cũng lên tiếng:

- Mấy hôm nay anh đã coi kỹ hết phía trước phía sau tòa trang viện.

Thẩm Bích Quân nói:

- Thế à?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Anh có cảm giác tòa trang viện này không phải chỉ có hai mươi tám gian phòng thôi, đúng ra là phải có ít nhất ba mươi gian, đáng tiếc là anh tìm đi tìm lại, tìm không ra hai gian phòng ấy ở đâu.

Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi, nói nhỏ nhỏ:

- Nơi đây có rất nhiều máy cô nhỏ, máy cô nhỏ mồm miệng lạnh lẽo, sao anh không thử đi hỏi mấy cô ấy xem?

Tiêu Thập Nhất Lang chợt hiểu ra, nàng đang ăn phải giấm.

Nếu là đàn ông, biết có người đàn bà vì mình mà ghen, phải sung sướng vô

cùng.

Trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang cũng thấy phiêu phiêu, cả một đời y, chưa bao giờ có cảm giác như vậy, một hồi thật lâu, y mới quyết định, phải nói sự thật ra.

Y cười khổ nói:

- Anh tính là như vậy, chỉ tiếc là hỏi rồi mà không ra gì cả.

Y bỗng nhiên nói tiếp:

- Nhưng bọn họ càng kín miệng, càng chứng minh rằng, bọn họ có giấu diếm điều bí mật gì, anh chỉ cần biết một điểm thôi, cũng đủ rồi.

Thẩm Bích Quân lại trầm ngâm một hồi, mới nói nho nhỏ:

- Anh không đi hỏi họ nữa sao?

Tiêu Thập Nhất Lang chăm chú nhìn nàng, từ từ nói:

- Nhất định là không.

Thẩm Bích Quân cúi gằm đầu xuống, nhưng khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Nàng không nghĩ đến chuyện cười, nhưng nụ cười ấy lộ ra từ trong tận đáy lòng, làm sao mà ngăn cản nổi.

Nhìn nàng mỉm cười, Tiêu Thập Nhất Lang chợt phát giác trong bụng đói meo, vội vã lừa cơm vào trong miệng, y nói:

- Các cô nhỏ đã hỏi rồi, ngày mai anh phải đi hỏi các lão già.

Thẩm Bích Quân nhoèn miệng cười hỏi:

- Em thấy, ngày mai nhất định anh sẽ trở về sớm hơn hôm nay.

Câu nói ấy vừa thốt ra, gương mặt nàng cũng đỏ ửng lên.

Đàn bà ăn phải giấm hung như vậy, cố nhiên là làm cho đàn ông nhức cả đầu, nhưng nếu họ hoàn toàn không ghen tương, đàn ông ắt hẳn mất đi rất nhiều lạc thú.

Ngày thứ sáu, trời đẹp.

Tiêu Thập Nhất Lang đi tới mặt trước sân tòa trang viện, y mới phát giác ra, tường chung quanh rất cao, cơ hồ cao có tới năm sáu chiều cao của một người, cái cửa bán nguyệt lúc trước mở ra, hiện giờ đã bị đóng lại, không những vậy mà còn bị khóa.

Ai đã khóa cửa lại? Tại sao?

Dưới cặp mắt của Thiên công tử, những người này đã thành như sâu kiến, dù có trốn thoát ra, chỉ cần dùng hai ngón tay là đủ kẹp họ lại đem về, tại sao còn phải đề phòng nghiêm mật như vậy?

Khóe miệng của Tiêu Thập Nhất Lang hình như phảng phất một nụ cười.

Lão già không biết lúc nào đã bắt đầu ở trong tòa bát giác đình uống rượu đánh cờ rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm đi lại, chắp tay sau lưng, đứng bên cạnh họ, yên lặng xem.

Hai lão già chuyên chú vào bàn cờ, hình như không biết có người lại.

Gió thổi cây lá, nước chảy róc rách, trời đất một màn yên tĩnh tịch mịch.

Hai lão già thần tình cũng ra chiều an nhiên tự tại.

Nhưng khi Tiêu Thập Nhất Lang đi gần lại hai lão già, y bỗng cảm giác một thứ sát khí bùng bùng mãnh liệt, hình như đi gần lại hai lưỡi kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Thần binh lợi khí, ắt phải có kiếm khí.

Vũ lâm cao thủ mang tuyệt kỹ trong người, xem nhân mạng như cỏ rác, nhất định sẽ tỏa ra sát khí!

Tiêu Thập Nhất Lang âm thầm cảm thấy, hai lão già này cả một đời chắc đã giết người vô số!

Trong tay lão già áo đỏ đang cầm một con cờ, đang trầm ngâm chưa quyết định. Lão già áo xanh tay trái tỳ vào trán, tay phải cầm ly rượu, chậm chậm nhấp rượu, xem thần tình, tài đánh cờ hơn hẳn lão già áo đỏ xa lắc.

Ly rượu uống đã xong rồi, lão già áo đỏ còn chưa hạ con cờ xuống.

Lão già áo xanh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thập Nhất Lang một cái, đưa ly rượu trong tay ra, chỉ bình rượu hình dạng xem ra rất cổ quái và cũ kỹ.

Ồ của lão ta thật là rõ ràng chẳng ai không hiểu, lão muốn Tiêu Thập Nhất Lang rót rượu.

Nếu mà đổi lấy người khác, không mở miệng ra chữ thì cũng quay đầu bỏ đi. Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thay đổi sắc mặt, thản nhiên cầm bình rượu lên.

Bình rượu đã cầm lên, rượu vẫn chưa rót ra.

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ đưa bình rượu lại ly.

Y chỉ cần đưa bình rượu nghiêng vào, là rượu sẽ được rót vào ly. Nhưng y cứ giữ yên đó.

Bàn tay lão già áo xanh cũng ngừng giữa chừng không, chờ đó.

Tiêu Thập Nhất Lang không động đây, lão ta cũng không động đây.

Con cờ trong tay lão già áo đỏ, đột nhiên cũng không động đây.

Ba người ấy bỗng nhiên giống như bị ma thuật làm đông cứng, bị ma thuật cướp đi mất sinh mạng, biến thành hình nộm.

Một giờ đã trôi qua.

Ba người đều không một tý động đậy, ngay cả đầu ngón tay cũng không thấy có gì, bàn tay của hai người kia cũng vững như bàn thạch.

Mặt trời đã xế về hướng tây.

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang chỉ cần run lên một tý, rượu lập tức sẽ đổ ra.

Nhưng ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, bàn tay của y vẫn trơ trơ như đá.

Lão già áo xanh thần tình đang vốn ra vẻ an nhiên, ánh mắt còn lộ vẻ trêu chọc, nhưng hiện giờ đã có bề biến hóa, biến thành ra vẻ kinh dị, không muốn nhìn nài.

Tự nhiên lão ta không biết cái khổ của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy bình rượu càng lúc càng nặng, hình như nặng thành ra ngàn cân, cánh tay từ ngựa biến thành tê bại, từ tê bại biến thành đau đớn, đau như bị ngàn mũi kim châm chích.

Da mặt y cũng như bị kim chích, mồ hôi thấm đầy cả y phục.

Nhưng y vẫn ráng cắn chặt răng chịu đựng, ráng sức mình không nghĩ đến chuyện gì cả.

Bởi vì y biết rằng hiện tại tuyệt đối không thể động đậy.

Tuy mọi người không ai động đậy một mảy may gì, so với tử đấu bằng đao kiếm còn sắc bén hiểm ác hơn nhiều.

Rượu trong bình mà rót ra, máu của Tiêu Thập Nhất Lang ẽ rằng cũng sẽ rót ra theo.

Đây là một trận đấu bằng nội lực, định lực và nhẫn nại.

Trận đấu tuy hiểm nghèo mà không khốc liệt, tuy khẩn trương mà không có màu sắc.

Trận đấu kéo dài từ giữa trưa cho đến hoàng hôn, dằng dặc năm tiếng đồng hồ, mà chẳng một ai buồn lại xem.

Những người sống ở đây, chỉ quan tâm đến chính mình, ai làm gì, ai chết ai sống, đều không hề có người để tâm đến.

22. Một Đêm Dài Nhất Đời

Màn đêm buông xuống tứ bề.

Trong đại sảnh đã thấy có đèn, ngoài hành lang, đèn lồng cũng đã thấy đốt lên.

Ánh đèn từ xa chiếu lại, rọi trên gương mặt lão già áo xanh.

Gương mặt lão ta trắng bệch, da thịt hai bên mí mắt đã có chiều co giật.

Nhưng bàn tay lão ta vẫn còn vững vàng như bàn thạch. Tiêu Thập Nhất Lang cơ hồ đã

tắt thở, cơ hồ đã tan rã.

Lòng tin của y đã bắt đầu bị dao động, bàn tay đã bắt đầu run rẩy.

Y cơ hồ không còn cách nào chi trì được nữa, trận đấu này còn tiếp tục thêm một giây phút nữa ...

Chính lúc đó, bỗng nghe có tiếng “set”, con cờ trên tay lão già áo đỏ chợt bắn ra, vòi rượu bị đụng phải, như bị dao cắt, rớt xuống vỡ tan tành.

Rượu chảy ra, rớt vào trong ly.

Ly rượu được rót đầy, lão già áo xanh rút tay lại, từ từ nhấp nhấp ly rượu, chẳng thèm nhìn đến Tiêu Thập Nhất Lang nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ đặt bình rượu xuống bàn, từ từ đi ra khỏi bát giác đình, đi lên cây cầu cửu khúc, y ngẩng đầu lên, bóng tối trùng trùng, ánh đèn chiếu sáng rực cả sân.

Tiêu Thập Nhất Lang đứng ở đầu cầu, nhìn đắm đắm vào cây đèn treo ở xa xa, lâu lắm vẫn chưa cất bước.

Trước giờ y chưa bao giờ cảm thấy, ánh đèn chiếu lên sao mà mềm mại, sao mà thân thiết.

Chỉ có những người vừa đi qua cơn kinh sợ của tử thần, mới biết được sinh mệnh quý giá biết bao nhiêu.

- Cơm canh sợ lại nguội lạnh nữa rồi ...

Tiêu Thập Nhất Lang len lén chà xát vào cánh tay, bước mạnh dạn về chỗ ở.

Hôm nay, hầu như là ngày dài nhất trong đời của y, nhưng hôm nay cũng không phải là bỏ phí.

Y rất cuộc đã thu hoạch được ít nhiều.

Trên người y, chỗ nào cũng đau như dằm, nhưng tâm tình y rất hứng phấn, y chuẩn bị ăn một phen, uống một phen, ngủ một giấc thoải mái.

Ngày mai y còn nhiều chuyện để làm, mỗi chuyện đều có thể quyết định vận mạng trong đời của y.

Cửa mở.

Thẩm Bích Quân ắt hẳn đã đợi muốn điên lên.

- Chỉ mong là nàng đừng nghĩ mình lộn xộn với mấy cô nhỏ kia.

Tiêu Thập Nhất Lang rón rén đẩy cửa ra, y hy vọng được thấy nụ cười tươi như hoa của Thẩm Bích Quân.

Y vĩnh viễn không tưởng tượng ra được đẩy cửa ra sẽ thấy gì? Sẽ phát sinh ra chuyện gì?

Nếu không chỉ sợ y chẳng bao giờ muốn đẩy cửa ra.

Trên bàn bày ra một mâm cơm năm món, một món cá, một món tương cay bát bửu,

một món rau, một món tôm xào đậu, một mâm tôm chiên lăn bột nhấm rượu, một món canh chua.

Cơm hôm nay đầu bếp là người Tô Châu.

Cơm, cũng đều đã nguội lạnh.

Cạnh bàn có một người đang ngồi chờ.

Nhưng người ấy không phải là Thẩm Bích Quân, mà là vị chủ nhân bốn năm ngày nay chưa thấy thò mặt ra.

Trong phòng không có khêu đèn.

Bóng đèn bên ngoài song cửa chiếu vào, làm cho trong phòng có những bóng hình chập chờn. Y ngồi đó yên lặng trong bóng hình chập chờn đó, xem ra cũng có vẻ biến thành mơ hồ, ngụy bí, khôn dò, hầu như trở thành một u linh không còn xác còn thịt. Trên tường treo một bức họa, họa hình Chung Cửu bắt quẻ, mắt y nhìn không chớp vào bức họa, hình như nhìn muốn xuất thần.

Tiêu Thập Nhất Lang vừa bước vào, trong lòng y đã thấy nặng chịch, y bỗng nhiên có một cảm giác không lành, giống như một con sói, đã đánh được mùi nguy hiểm, không những vậy mà nguy hiểm còn sắp sửa xảy ra, dù có muốn trốn, cũng đã quá trễ.

Chủ nhân không hề quay đầu lại.

Tiêu Thập Nhất Lang ngập ngừng một chút, rồi ngồi xuống đối diện với y.

Y quyết định không nói gì cả, đợi chủ nhân nói trước, vì y vốn không biết chuyện gì đã xảy ra, y cũng chẳng biết người ta sẽ đối xử với mình ra sao.

Cũng không biết đã trải qua một thời gian bao lâu, chủ nhân hốt nhiên thở ra một hơi thật dài, nói:

- Quẻ cũ chưa đi, ma mới lại tới, đã có đủ các thứ các dạng con người, phải có đủ các thứ các dạng quẻ, có bắt, làm sao mà bắt cho hết, Chung đạo sĩ hà tất phải làm chi cho phí sự?

Tiêu Thập Nhất Lang rót ra một ly rượu, ngẩng cổ uống cạn.

Chủ nhân cũng rót ra một ly rượu, đưa tay nâng ly, ánh mắt rót cuộc chậm chậm xoay lại, chăm chú nhìn y, một hồi thật lâu, hốt nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Xem anh cũng có vẻ bơ phờ lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng mỉm cười nói:

- Cũng còn khá.

Chủ nhân nhẩn nha nói:

- Giao thủ với bọn họ, bất kỳ là dùng thủ pháp gì, cũng nuốt khổ không ít.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cũng còn khá.

Ánh mắt của chủ nhân lấp loáng, y nói:

- Qua trận vừa rồi, chắc anh cũng đoán ra họ là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ cười một tiếng nói:

- Không chừng tôi đã đoán ra họ là ai từ lâu.

Chủ nhân hỏi:

- Thế nhưng anh còn lại đó giao thủ với họ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Ấ.

Chủ nhân ngắc mặt cười nói:

- Tốt, thật có đảm lượng, xin kính một ly.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Mời.

Chủ nhân uống cạn ly rượu, bỗng nhiên sa sầm nét mặt, hỏi:

- Trừ chuyện ấy ra, anh còn biết được chuyện gì?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Biết cũng không nhiều, nhưng cũng không ít lắm.

Chủ nhân lạnh lùng nói:

- Hy vọng anh biết ít ít một chút, một người khi đã biết nhiều chuyện quá, thường thường hay rước họa vào thân, thà hoàn toàn không biết gì còn hơn.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa ly rượu không để trên ngón tay, xoay xoay, bỗng nhiên hỏi:

- Nàng ở đâu?

Chủ nhân hỏi:

- Ai?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Nhà tôi.

Chủ nhân đột nhiên mỉm cười, cái cười thật kỳ dị, y chậm chậm hỏi:

- Anh đang hỏi có phải là Thẩm cô nương?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn đăm đăm vào ly rượu đang xoay, đồng tử hình như đột nhiên thu nhỏ lại, trông mắt biến thành trống không thăm thẳm.

Một hồi thật lâu, y mới từ từ gật gật đầu.

Chủ nhân ánh mắt nhìn y đăm đăm, hỏi từng tiếng một:

- Cô ta là vợ của anh?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời.

Chủ nhân lại tiếp tục hỏi:

- Anh có biết đã xảy ra chuyện gì cho cô ta? Anh có biết tại sao người cô ta suy nhược như vậy không?

Tiêu Thập Nhất Lang hít một hơi dài, hỏi:

- Chuyện gì xảy đến cho nàng?

Chủ nhân hững hờ nói:

- Đáng lý ra vài tháng nữa là nàng sẽ có con, nhưng bây giờ thì chẳng còn gì.

Choang lên một tiếng, ly rượu đang xoay bỗng văng từ ngón tay ra, đập vào tường vỡ tan tành.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn đang nhìn đắm đắm vào ngón tay không còn ly rượu ... ngón tay còn đang trắng đơ ở đó, trông thật là vụng về, thật là vô ích, thật là nực cười.

Chủ nhân cười lên một tiếng, thông thả nói:

- Ngay cả chuyện đó anh còn không biết, thì làm sao mà cô ta có thể là vợ của anh? Còn anh thì làm sao mà xứng đáng làm chồng cô ta!

Tiêu Thập Nhất Lang rút cuộc cũng dời ánh mắt ra khỏi ngón tay, nhìn chăm chăm vào y hỏi:

- Nàng đang ở đâu?

Chủ nhân cự tuyệt trả lời vào câu hỏi, y chậm chậm nói:

- Anh có để ý một chuyện không? Nơi đây đàn bà nào đẹp nhất, phòng nào thoải mái nhất, những thứ gì tốt nhất, đều là sở hữu của ta.

Y nhìn đắm đắm vào Tiêu Thập Nhất Lang, lại nói:

- Anh có biết lý do tại sao không?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lý do tại sao?

Chủ nhân nói:

- Bởi vì ta mạnh nhất.

Y lại cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Ta đã nói cho anh nghe lâu rồi, ở đây không nói đến đạo nghĩa, lễ pháp, ai có lực lượng nhất, người ấy có sức mạnh nhất, người ấy có sở hữu tốt nhất!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ồ của ông là ...

Chủ nhân nói:

- Anh đã đến đây, phải theo luật lệ ở đây, Thẩm cô nương không phải là vợ của anh, cũng không thuộc vào người nào, vậy thì, ai là người mạnh nhất, người ấy sẽ được cô ta.

Y cầm ly rượu trong tay, từ từ nói tiếp:

- Do đó, bây giờ cô ta thuộc về ta, bởi vì ta mạnh hơn những ai ở đây, mạnh hơn anh!

Bàn tay của y thon dài mà mềm mại, thậm chí còn muốn dễ nhìn hơn các cô thiếu nữ.

Có điều nói xong câu đó, y buông tay ra, ly rượu đã biến thành phần vụn.

Một nhúm phần vụn còn nhuyễn hơn cả muối.

Tiêu Thập Nhất Lang đứng phắt người dậy, rồi lại từ từ ngồi xuống.

Chủ nhân cũng chẳng thèm nhìn y, ra vẻ nhàn nhã nói:

- Đây cũng là chỗ hay của anh đó, so với những tên thanh niên trẻ tuổi, xem ra cái nhìn của anh rõ hơn chúng nhiều, anh biết ta mạnh hơn anh, so với đa số những tên trẻ tuổi ấy, anh nhần nại hơn họ nhiều, vì vậy mà anh mới còn sống sót đến bây giờ.

Y cười một tiếng, nói tiếp:

- Muốn có một thứ đối thủ cỡ như anh, cũng không dễ dàng gì, vì vậy ta cũng chẳng muốn anh chết nhanh quá, chỉ cần anh thông minh một chút, không chừng còn sống dai dẳng lâu dài.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên thở dài một tiếng, nói:

- Cái tật của tôi chính là quá thông minh, người thông minh quá, sống không lâu nổi.

Chủ nhân nói:

- Cũng chưa chắc, ta không phải đã sống lâu đấy sao? Nếu anh quả thật thông minh, cũng nên nói ít ít lại đi, uống nhiều rượu vào, được vậy, dù anh có chịu khổ một tý, ta cũng bồi thường được cho anh vài thứ.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bồi thường?

Chủ nhân mỉm cười nói:

- Tô Yến ... tuy cô ta không đẹp bằng Thẩm cô nương, nhưng cũng có chỗ Thẩm cô nương bì không lại, vả lại, không phải anh đã chắm cô ta rồi sao? Anh mất một người, anh được một người, chẳng có gì là thiệt thòi, chỉ cần anh như người khác, nhìn ra sự việc, anh có thể ở đây sung sướng khoái lạc một đời, không chừng so với cuộc đời bên ngoài còn khoái lạc hơn nhiều.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Còn nếu tôi không chịu thì sao?

Chủ nhân sa sầm nét mặt nói:

- Anh không chịu cũng phải chịu, bởi vì anh chẳng có quyền chọn lựa, anh không cách nào trốn thoát!

Tiêu Thập Nhất Lang hốt nhiên cũng cười một tiếng, nói:

- Không chừng, tôi đã tìm ra bí mật phá giải cái ma thuật ấy.

Gương mặt chủ nhân biến đổi, nhưng chỉ trong thoáng chốc, y đã tươi cười nói:

- Anh chẳng tìm ra đâu, chẳng ai tìm ra được!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu tôi tìm ra, ông có chịu để tôi đem nàng đi?

Chủ nhân hỏi:

- Anh muốn một thời gian bao lâu?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Cũng không cần lâu, chỉ ngay bây giờ thôi!

Chủ nhân hỏi:

- Còn nếu tìm không ra thì sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói chắc nịch:

- Tôi sẽ ở đây tới chết, cả đời làm nô bộc cho ông!

Cái cười của chủ nhân bỗng nhiên biến thành thật ôn nhu, y nhẹ giọng nói:

- Canh bạc này không nhỏ chút nào, anh phải nên suy nghĩ lại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Canh bạc càng lớn, càng có nhiều kích thích, nếu không thà không chơi còn hơn, phải coi ông có dám đánh không nhĩ.

Chủ nhân nói:

- Nói như gió!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được!

Chữ “được” vừa thốt ra, thân hình của y đột nhiên đụng vào bức tường, ầm một tiếng, gạch phấn mịn mù, bức tường dày chín tấc đã bị y đụng lũng một lỗ bằng mặt bàn!

Người của Tiêu Thập Nhất Lang cũng lọt vào căn phòng bên cạnh!

Căn phòng này rất rộng, nhưng không có cửa. Trong phòng không có gì cả, chỉ có một cái bàn rất lớn, trên bàn bày những gian phòng đồ chơi, lầu các đình đài trong vườn, có lão già mặc áo xanh đang ngồi rửa chân ở bên khe suối ...

Tiêu Thập Nhất Lang thở một hồi, trên mặt lộ ra một nụ cười, y cười nói:

- Đó là cái bí mật phá giải ma pháp của ông, đúng không?

Gương mặt chủ nhân trắng bệch, y không trả lời.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ông cố ý phỏng theo chỗ ông ở, làm ra một thứ nhà đồ chơi, cố ý cho chúng tôi thấy trước, sau đó đem chúng tôi lại đây, làm cho chúng tôi nghĩ lầm, tưởng mình bị ma thuật làm nhỏ lại, cũng biến thành hình nộm ...

Y lại nói tiếp:

- Cái kế hoạch ấy tuy hoang đường, nhưng tuyệt diệu hết chỗ nói, bởi vì chẳng ai có thể tưởng tượng ra được có cái thứ người điên cuồng như ông, làm ra những chuyện như vậy.

Chủ nhân cũng cười lớn nói:

- Đúng là không ai tưởng tượng ra được, ta đã dùng phương pháp này đùa giỡn với biết bao nhiêu người rồi, bọn chúng nó về sau không phát điên thì cũng cắt cổ tự tử.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Do đó ông cho là cách ấy thật hữu dụng, thật thú vị.

Chủ nhân cười nói:

- Đương nhiên là rất thú vị, anh mà thấy gương mặt bọn chúng đột nhiên phát giác mình bị thu nhỏ lại như vậy, thấy bọn chúng uống rượu điên cuồng, tìm đủ mọi cách cho mình say túy lúy, cho đến lúc phát điên mới thôi, anh cũng cảm thấy không có chuyện gì trên đời thú vị bằng.

Y cười lớn nói tiếp:

- Những thứ ấy chỉ vì muốn sống, chẳng còn nghĩ gì đến đạo nghĩa lễ pháp, thậm chí cũng chẳng thèm đến danh dự địa vị, đến lúc nào đó, ngay cả vì một bình rượu, cũng dám bán luôn cả vợ mình.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không lẽ ông cho là người trong thiên hạ đều như vậy sao?

Chủ nhân cười nói:

- Nếu anh mà gặp phải những hạng người đó, anh mới hiểu, con người, thật ra không thông minh như mình tưởng tượng, có lúc còn đê tiện hơn cả chó, ngu hơn cả heo!

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Đừng quên, chính ông cũng là người.

Chủ nhân gằn giọng nói:

- Ai nói ta là người? Ta là chủ tể cầm trong tay sống chết, mệnh vận của con người, ta chính là thần thánh!

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, nói:

- Chỉ có hạng người điên, mới cho mình là thần thánh.

Gương mặt của chủ nhân bỗng hiện ra một nụ cười ôn nhu, y nhẹ giọng nói:

- Anh cũng đừng đắc ý, hiện giờ anh còn trong tay ta, ta vẫn còn là chủ tể cầm trong tay sinh mạng mệnh vận của anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi còn chưa quên ông hứa với tôi điều gì.

Chủ nhân nói:

- Không chừng tôi quên thì sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Tôi tin ông, ông đã xem mình là thần rồi, chắc chắn sẽ không thất tín với người, nếu không thì ông cũng đê tiện như người sao?

Chủ nhân nhìn y chăm chăm, lẩm bẩm nói:

- Nhà ngươi quả nhiên rất thông minh, ta đã xem thường ngươi!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nàng đâu? Bây giờ ông cũng nên thả nàng ra thôi!

Chủ nhân nói:

- Ta còn muốn hỏi anh vài câu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi cũng đang chờ ông hỏi đây.

Chủ nhân hỏi:

- Anh làm sao tìm ra được bí mật?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Nếu chúng tôi quả thật đã lọt vào thế giới hình nộm, tại sao còn thấy được mặt trời?

Nơi đây, mặt trời vẫn còn chiếu.

Chủ nhân thở ra, nói:

- Ta vốn đã nhận ra chỗ sơ hở, có điều những người lại đây, thần trí đã quá hỗn loạn, chẳng ai chú ý tới chỗ sơ hở đó, chính ta cũng dần dần quên mất.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đa số mọi người tự cho mình là kẻ thấy xa, nhưng chuyện ngay trước mắt ít có ai để ý tới. Đương nhiên ông cũng hiểu rõ cái nhược điểm ấy, thành ra mới dám để tôi vào phòng này, ông cho là tôi tuyệt đối không thể nghĩ được bí mật nằm ngay bên cạnh phòng mình.

Chủ nhân hỏi:

- Anh làm sao nghĩ ra được?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tôi chỉ ngấm ngầm cảm thấy, nơi đây nhất định còn có hai gian phòng chứa đựng bí mật, nhưng không biết chắc chắn nằm ở đâu, lúc này là thử vận khí của mình ra sao đấy thôi.

Y cười một tiếng, nói tiếp theo:

- Vận khí của tôi còn không sai lắm.

Chủ nhân yên lặng một hồi, hững hờ nói:

- Vận khí của một người, bất kể là tốt đến đâu, cũng có ngày sẽ biến thành tệ hại.

Chủ nhân vẫn còn ngồi trong phòng, phòng vẫn còn chưa thắp đèn.

Trong bóng tối, bỗng từ từ hiện ra một chiếc bóng nhỏ nhắn, chậm chậm đi lại ra sau lưng y, dẫm nhẹ nhẹ vào lưng, và dịu dàng nói:

- Hình như chàng cũng mệt mỏi lắm rồi.

Giọng nói mềm mại mà quyến rũ, đượm đầy sức hấp dẫn không thể hình dung.

Chủ nhân chẳng nói gì, cũng chẳng quay đầu lại.

Song cửa từ từ trắng dần, ánh sáng mặt trời bắt đầu chiếu rõ người ra.

Nàng ta thân hình không cao, nhưng đường nét rất mềm mại, cân xứng, gương mặt tròn tròn, cặp mắt lớn mà sáng, lúc không cười cũng có vài nét như đang cười.

Nàng ta cười không những ngọt ngào, mà còn thuần khiết, bất kỳ ai nhìn thấy nụ cười của nàng ta, đều chợt quên hết u sầu phiền não trong người.

Tiểu công tử!

Tiểu công tử tại sao lại ở đây!

Một hồi thật lâu, chủ nhân mới thở ra một hơi, nói:

- Em nói rất đúng, Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên không phải người thường, ta không nên xem thường y.

Tiểu công tử nói:

- Do đó chàng không nên thả hấn ra!

Chủ nhân nói:

- Ta muốn người khác biết rằng, ta nói ra điều gì, tức là khuôn vàng thước ngọc.

Tiểu công tử nói:

- Nhưng mà ... thả hổ về rừng ...

Chủ nhân ngắt lời nàng ta, cười nhẹ nói:

- Bọn họ bây giờ đã đi rồi, nhưng không quá mười ngày cũng sẽ về lại đây.

Toểu công tử hỏi:

- Về lại đây? chàng nói họ sẽ về lại đây?

Chủ nhân nói:

- Nhất định sẽ về!

Tiểu công tử bật cười, nói:

- Chàng nghĩ Tiêu Thập Nhất Lang bị điên?

Chủ nhân nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang thì chưa chắc, nhưng Thẩm Bích Quân chắc chắn không về không được!

Tiểu công tử hỏi:

- Chàng nắm chắc trong tay?

Chủ nhân nói:

- Có bao giờ em thấy ta làm chuyện không chắc chưa?

Tiểu công tử nói:

- Tại sao nàng ta muốn về đây?

Chủ nhân nói:

- Bởi vì ta đã đem trái tim của nàng giam giữ lại ở đây.

Tiểu công tử chớp mắt, cười rũ rượi.

Chủ nhân hỏi:

- Em không tin?

Y cười nói:

- Một người đàn ông muốn giữ trái tim của một người đàn bà, chỉ có hai cách.

Tiểu công tử hỏi:

- Hai cách gì?

Chủ nhân nói:

- Cách thứ nhất, làm cho nàng ta yêu mình, đương nhiên đây là cách tốt nhất, nhưng cũng khó nhất.

Tiểu công tử hỏi:

- Còn cách thứ hai nhĩ?

Chủ nhân nói:

- Cách thứ hai là làm cho nàng ta hận mình, một người đàn bà thật sự đã hận, lúc nào cũng sẽ nghĩ đến người đó, có muốn quên cũng quên không nổi, vắt qua một bên cũng vắt không xong.

Y cười nhẹ, nói tiếp:

- Cách này dễ dàng hơn nhiều.

Tiểu công tử đảo quanh tròn mắt, nói:

- Nhưng nếu đàn bà không thật sự yêu mình, cũng khó mà hận mình.

Chủ nhân cười nói:

- Em sai rồi, yêu thì chỉ có một thứ, nhưng hận thì có rất nhiều loại.

Tiểu công tử nói:

- Sao?

Chủ nhân nói:

- Nếu có người giết thân nhân ruột thịt của em, em có hận không?

Tiểu công tử im lặng.

Chủ nhân nói:

- Ta đã nghĩ cách cho nàng ta biết, ta là người đã tàn phá Thẩm gia trang, tổ mẫu của nàng ta cũng do ta giết!

Tiểu công tử hỏi:

- Nhưng mà, hận như vậy ...

Chủ nhân nói:

- Hận như vậy cũng là hận, nàng ta càng hận ta chừng nào, càng kiếm cách trở lại gần bên người ta, bởi vì chỉ có cách đó, nàng ta mới có cơ hội báo được thù!

Tiểu công tử yên lặng một hồi, nói:

- Nếu đã vậy, tại sao nàng ta còn đi mất?

Chủ nhân nói:

- Bởi vì nàng ta không muốn liên lụy đến Tiêu Thập Nhất Lang, nàng ta biết nếu mình không đi, Tiêu Thập Nhất Lang cũng sẽ không chịu đi.

Ánh mắt của Tiểu công tử lấp lánh, nàng ta nói:

- Nói vậy, chàng cũng biết nàng ta yêu Tiêu Thập Nhất Lang sao?

Chủ nhân nói:

- Đàn bà yêu người đàn ông nào, trừ phi là gốc tử, ai cũng thấy được.

Tiểu công tử cắn môi, hỏi:

- Chàng có chắc giữ được nàng ta không?

Chủ nhân nói:

- Chỉ cần nàng ta ở gần, ta sẽ có cách.

Tiểu công tử hỏi:

- Nhưng chàng đã biết nàng ta yêu ai rồi, dù có giữ nàng ta ở đây cũng có thú vị gì?

Chủ nhân cười nói:

- Chỉ cần giữ được nàng ta ở đây, ta sẽ có cách làm cho nàng ta quên đi người khác.

Bàn tay đầm lưng của Tiểu công tử đột nhiên ngừng lại, đầu nàng ta cúi gằm xuống.

Chủ nhân xoay người, kéo bàn tay nàng ta lại, cười rất đặc biệt, y nói:

- Cách ấy, người lạ không biết, em cũng phải biết chứ?

Tiểu công tử a lên một tiếng, ngã vào lòng y ...

23. Cô Dâu Động Trời

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách giữa mình và

Thẩm Bích Quân lại cách ra xa lắc.

Trong cái “sơn trang hình nộm” đó, không những họ ở cùng một nơi, trái tim cũng cùng một chỗ.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện không còn như vậy nữa.

Có những chuyện chỉ cần mình còn sống, nhất định không thể quên được.

Đường đi xa xôi mà vắng người, hiển nhiên là một con đường xưa nào đã bị hoang phế.

Bên đường cỏ đã héo vàng, cây lá xác xơ.

Tiêu Thập Nhất Lang không đi sánh vai với Thẩm Bích Quân, y cố ý đi về sau hai bước.

Thẩm Bích Quân cũng không ngừng lại chờ y.

Bây giờ đã qua hết nguy hiểm, thương thế cũng đã lành, bọn họ coi như đã trốn được ra khỏi bàn tay ma đạo, đáng lý ra phải sung sướng mới phải, nhưng không biết tại sao, tâm tình của họ ngược lại thấy nặng nề vô cùng.

Không lẽ họ cảm thấy đã đến lúc chia tay?

Không lẽ họ không thể nào chia tay nhau được?

Đột nhiên có tiếng xe ngựa ầm ầm, một cỗ xe lớn chạy như bay lại!

Tiêu Thập Nhất Lang đang tính né qua bên đường, cỗ xe ấy bỗng ngừng ngay bên cạnh y!

Ngựa thuộc loại giống tốt, xe sơn màu đen tuyền, đen bóng có thể soi được mặt mày. Thậm chí bóng loáng có thể thấy được gương mặt thâm đậm của hai người trong đó, hai gương mặt tiều tụy mệt mỏi.

Song cửa xe có rèm kim tuyến.

Rèm xe bỗng nhiên vén lên, lộ ra gương mặt hai người, chính là hai lão già thần bí.

Lão già áo đỏ nói:

- Lên xe!

Lão già áo xanh nói:

- Chúng ta tiễn các hạ một đoạn đường.

Tiêu Thập Nhất Lang trù trừ nói:

- Không dám làm phiền.

Lão già áo đỏ nói:

- Nhất định phải tiễn.

Lão già áo xanh nói:

- Không tiễn không được.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Lão già áo đỏ nói:

- Bởi vì các hạ là người đầu tiên sống sót ra khỏi nơi này.

Lão già áo xanh nói:

- Và cũng là người đầu tiên còn sống sót qua trước mắt chúng ta.

Thần sắc hai người rất lạnh lùng, nhưng ánh mắt hai người sáng ngời như lửa.

Tiêu Thập Nhất Lang lần đầu tiên cảm thấy hai người ấy là thật.

Y rút cuộc mỉm cười, mở cửa xe ra.

Trong xe trang hoàng cũng giống như nhà cửa trong sơn trang, cũng hoa lệ gần như là khoa trương, nhưng bất kể thế nào, người đã mệt lã ra ngồi vào, cũng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Nhưng Thẩm Bích Quân làm như một người si ngốc.

Nàng ngồi thẳng đơ ra đó, mắt nhìn trừng trừng ra song cửa, toàn thân không có chỗ nào thư giãn cả.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng có vẻ bối rối, bởi vì ánh mắt hai lão già đang nhìn không chớp mắt vào nàng.

Lão già áo đỏ bỗng nhiên nói:

- Lần này các hạ thoát ra, ngàn vạn lần không thể về lại đây!

Lão già áo xanh nói:

- Bất kỳ vì điều gì, cũng ngàn vạn lần không thể về lại đây!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Ánh mắt lão già áo đỏ hình như lộ ra một vẻ gì sợ hãi, lão ta nói:

- Bởi vì hắn không phải là con người, hắn là con quỷ, là thứ yêu quái còn ghê sợ hơn cả quỷ, bất cứ ai đụng phải hắn, sống không bằng như chết còn hơn!

Lão già áo xanh nói:

- Chúng ta nói “hắn” nào, các hạ chắc cũng biết.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi thật dài, nói:

- Hai vị là ai, bây giờ tôi cũng đã biết ra.

Lão già áo đỏ nói:

- Dĩ nhiên các hạ cũng biết rồi, đương kim thiên hạ, không còn người thứ tư nào là địch thủ của các hạ, chúng ta là hai người trong đó.

Lão già áo xanh nói:

- Nhưng hai người chúng ta hiệp sức lại, cũng không phải địch thủ của hắn!

Môi lão già áo đỏ hình như đang run rẩy, lão nói:

- Thiên hạ không có ai tiếp được hắn quá ba chục chiêu!

Lão già áo xanh nói:

- Không chừng các hạ có thể tiếp được mười lăm chiêu!

Thẩm Bích Quân cắn môi, mấy lần muốn nói mà nhịn lại.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm tư một hồi, chậm chậm nói:

- Không chừng tôi cũng suy ra được y là ai.

Lão già áo đỏ nói:

- Tốt nhất các hạ cũng đừng biết y là ai, chỉ cần biết hắn tùy lúc có thể giết mình, còn mình thì vĩnh viễn không bao giờ giết được hắn.

Lão già áo xanh nói:

- Trên đời này chẳng có ai giết được hắn.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Hai vị đã từng giao thủ qua với y?

Lão già áo đỏ yên lặng một hồi, than dài:

- Nếu không làm sao chúng ta còn ngồi ở đây, sáng đánh cờ, chiều đánh cờ

...

Lão già áo xanh nói:

- Các hạ cho rằng chúng ta thích đánh cờ đến thế sao?

Lão già áo đỏ cười khở nói:

- Nói thật, hiện tại chúng ta mà đụng vào con cờ, cái đầu tự nhiên muốn nhúc lên, nhưng trừ chuyện đánh cờ ra, chúng ta còn làm được chuyện gì nữa?

Lão già áo xanh nói:

- Hai mươi năm nay, chúng ta chưa từng kết bạn với ai, chẳng có ai xứng đáng cho chúng ta làm bạn, chỉ có các hạ ... nhưng chúng ta chỉ có thể đưa các hạ tới cuối đường, là phải trở về.

Ánh mắt Tiêu Thập Nhất Lang lấp loáng, y hỏi:

- Không lẽ hai vị không về không được?

Hai lão già nhìn nhau, gương mặt trầm trọng, lắc lắc đầu.

Lão già áo đỏ nở nụ cười ra chiều ảm đạm, than:

- Chúng ta đã già quá rồi, chẳng còn dũng khí muốn chạy trốn nữa.

Lão già áo xanh cười càng ảm đạm:

- Lúc trước, chúng ta cũng đã từng thử, nhưng bất kỳ chạy cách nào, chỉ cần ngừng lại, đã có hắc đứng đó chờ lúc nào!

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi thật lâu, ánh mắt đột nhiên bắn ra một tia nhìn sắc bén như đao, y đăm đăm nhìn hai lão già, chầm chậm hỏi:

- Hợp sức ba người chúng ta lại, không chừng ...

Lão già áo đỏ vội vã ngắt lời của y, gằn giọng nói:

- Không được, tuyệt đối không được.

Lão già áo xanh nói:

- Ồ nghĩ ấy các hạ không nên để trong đầu!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Lão già áo xanh đáp:

- Nếu các hạ nghĩ đến chuyện giết hắc, các hạ nhất định sẽ chết về tay hắc!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng mà ...

Lão già áo đỏ lại ngắt lời y, gập dũ nói:

- Các hạ nghĩ chúng ta lại đây tổng tiền để làm gì? Sợ các hạ đi không nổi?

Các hạ nghĩ chúng ta đi tới đây để làm sao?

Lão già áo xanh nói:

- Chúng ta lại đây cốt ý cho các hạ rõ một điều, các vị thoát ra khỏi đây toàn là vì may mắn, do đó sau này còn sống ngày nào, ráng mà càng ra xa xa khỏi chỗ của hắc càng tốt! Vĩnh viễn không được trở về đây, không được nghĩ đến chuyện giết hắc, nếu không, dù các hạ có còn sống sót, cũng sẽ thấy chết còn hơn sống.

Lão già áo đỏ thở ra một hơi thật dài nói:

- Cũng như chúng ta vậy, sống còn hơn chết.

Lão già áo xanh nói:

- Nếu người khác mà lạc vào tay hắc, chắc chắn là chết, nhưng nếu là các hạ ... hắc rất có thể để các hạ đó, như chúng ta vậy, lâu lâu rảnh rỗi, lại đem ra làm đối thủ tiêu khiển.

Lão già áo đỏ nói:

- Bởi vì chỉ những lúc hắc đem chúng ta ra làm đối thủ, mới ít nhiều có cảm giác thú vị.

Lão già áo xanh nói:

- Nhưng chúng ta không muốn các hạ đạp vào vết xe cũ, làm hình nộm cho hắc, nếu không các hạ chết hay sống, can hệ gì đến chúng ta?

Lão già áo đỏ ngược mắt nhìn dãy núi xa xa qua song cửa xe, chậm chậm nói:

- Chúng ta già quá rồi, gần chết tới nơi, đợi chúng ta chết rồi, hắc sẽ không còn ai làm đối thủ, nhất định sẽ cảm thấy tịch mịch ...

Lão già áo xanh ánh mắt sáng rực, nói:

- Đó chính là chỗ báo thù của chúng ta! Bởi vì trừ điều đó ra, chúng ta tìm không ra cách thứ hai nào để báo thù!

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng nghe, hình như không nói ra lời.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, lão già áo đỏ đẩy cửa xe ra, nói:

- Đi thôi, mau đi thôi! Càng xa càng tốt.

Lão già áo xanh nói:

- Các hạ mà dám về lại đây, dù y không giết, chúng ta cũng sẽ giết các hạ!

Trước mặt, là con đường lớn.

Xe ngựa lại chạy mịt mù đi mất, Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân còn đang ngơ ngẩn đứng giữa đường.

Gương mặt Thẩm Bích Quân trắng bệch, nàng đột nhiên hỏi:

- Anh xem, hai lão già ấy lại đây có phải hắc sai lại dọa mình không?

Tiêu Thập Nhất Lang không nghĩ ngợi gì, nói chắc nịch:

- Không thể.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Hai người ấy có thể vô duyên vô cớ giết vài trăm người như chơi, nhưng chắc chắn không chịu nói láo.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao? Họ rốt cuộc là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Hai chục năm trước đây, trong vũ lâm sợ không ai kinh sợ danh tiếng bằng bọn họ, người trong giang hồ chỉ cần nghe đến tên của họ là ...

Y còn chưa nói xong câu, từ xa bỗng truyền lại tiếng cổ nhạc.

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu lên, lập tức thấy một hàng người và ngựa, từ góc đường bên kia cong cong quẹo quẹo đi lại.

Kiệu cô dâu.

Tân lang đội mũ kim hoa, mặc áo măng bào, cười một con ngựa cao lớn thuần sắc trắng, đi trước.

Các chú rể trên đời này, nhất định ai ai cũng cười toe toét, đắc ý phi thường. Nhất là khi cô dâu đã ngồi vào trong kiệu.

Một người gặp lúc tâm tình không vui, rất sợ thấy có người đang vui như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang bình thời không phải là kẻ nhỏ nhen, nhưng hôm nay lại ngoại lệ, không hiểu y cố ý hay vô ý, bỗng nhiên khom lưng lại ho lên mấy tiếng.

Thẩm Bích Quân tuy ngẩng đầu lên đó, mà chuyện gì cũng chẳng thấy, gặp kiệu hoa của người ta, nàng lập tức nhớ lại mình hồi xưa ngồi trong kiệu, trong lòng tràn đầy biết bao ảo tưởng đẹp đẽ, hạnh phúc.

Nhưng bây giờ thì?

Nàng chỉ hy vọng cô dâu đang ngồi trong chiếc kiệu hoa, đừng bị cảnh ngộ như nàng, đi yêu một người đàn ông thứ hai.

Một người đang đắc ý, nhất định sẽ thích nhìn người khác, hy vọng người khác cũng đang nhìn mình, nhất định sẽ cảm thấy người khác phải chia xé nổi sung sướng với mình.

Tân lang này cũng không ngoại lệ, người y đang ngồi trên lưng ngựa, trái tim thì đã lọt vào trong kiệu hoa, trừ cô dâu của y ra, người cả thế giới này

y chẳng để vào mắt, vào lòng.

Bởi vì cô dâu này, y đã tốn biết bao công phu chinh phục.

Vì nàng, y đã ngâm biết bao là đắng, nuốt biết bao là cay.

Vì nàng, thịt trên người y đã giảm đi không biết bao nhiêu mà nói.

Y vốn hầu như đã tuyệt vọng, ai biết được đâu, đột nhiên nàng gật đầu.

- Hử! trái tim đàn bà.

Bây giờ, những ngày khổ nạn coi như đã qua, nàng bây giờ sắp là của y rồi.

Mắt thấy kiệu hoa đang vào cửa, cô dâu đang vào phòng hoa chúc.

Nghĩ đến đây, thân hình nặng cả trăm cân của y bỗng nhiên nhẹ nhàng lâng lâng như muốn bay ra khỏi mình ngựa. Y ngẩng đầu lên nhìn nhìn trời, rồi cúi xuống nhìn nhìn đất.

- Hử! Đúng là cảm ơn trời đất.

Sau tám cặp ngựa, mười sáu tay thối kèn đánh trống, tức là kiệu hoa do tám người khiêng.

Rèm kiệu đương nhiên là rủ xuống.

Các cô dâu đã ngồi lên kiệu, dù có điêu ngoa, phá phách đến đâu, cũng biến thành kẻ ngốc, động cũng không dám động, nói cũng không dám nói, thậm chí đánh rắm cũng còn không dám đánh, dù cho có chuyện gì tà trời tới đâu, cũng còn nhịn được.

Nhưng cô dâu này thì ngoại lệ, rèm kiệu bị kéo lên một tý, cô dâu ngồi trong kiệu nhìn lên ra ngoài.

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu, lập tức thấy một cặp mắt nhìn quanh léo liên.

Y bất giác không nhịn nổi cười:

- Ngồi trong kiệu hoa mà đã như vậy, về nhà rồi còn phải biết!

Cái kiểu cô dâu như vậy đã hiếm thấy, có biết đâu còn nhiều chuyện hiếm thấy xảy ra sau đó.

Rèm hoa đột nhiên bị vén lên hẳn.

Cô dâu áo hoa màu hồng, hài thêu hồng, mũ phụng che kín mặt, mặc đồ chỉnh tề ngồi trong kiệu, đột nhiên tung người nhảy ra.

Tiêu Thập Nhất Lang bất giác ngăn người ra.

Y không dám tin rằng cô dâu ấy bỗng nhiên tung người lại trước mặt y, thò tay trong ống tay ra, đánh vào vai y một cái thật mạnh, cười lên như chuông ngân, nói:

- Tên lưu manh này, mấy ngày nay, anh trốn chết trong cái xó nào vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang cơ hồ bị té bỏ người ra, rồi khi nghe giọng nói ấy,

giống như là đứng còn không đứng nổi.

Người thổi kèn đánh trống, người khiêng kiệu, người đi theo sau kiệu, trước trước sau sau ba mươi bốn người, cũng đều ngấn mặt ra, mở to cặp mắt, há hốc mồm, thần tình giống như bị một quả trứng gà nóng hổi tấp vào trong miệng.

Thẩm Bích Quân cũng ngấn mặt ra, thứ chuyện như vậy, nàng nằm mộng chưa chắc đã nghĩ ra được.

Cô dâu cười tươi nói:

- Tôi cũng chỉ mới thoa lên mặt chừng một cân phấn, không lẽ anh nhận không ra tôi sao?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, cười khổ nói:

- Dù tôi không nhận ra, cũng suy ra được ... trên đời này, trừ Phong Tứ Nương ra, còn có cô dâu thứ hai nào như vậy?

Trên mặt Phong Tứ Nương không có tới một cân phấn, thì ít nhất cũng có ba lạng.

Đương nhiên đó chính là kiệt tác của mấy bà trang điểm cô dâu, nghe nói, các bà trang điểm có bản lãnh, không những có thể biến cô dâu đen thui thành trắng mịn, mà còn biến tiêu được mỗi cái mụn trên mặt cô dâu. Do đó mà các cô dâu trên đời này đều xinh đẹp và rất giống nhau.

Nhưng có nhiều phần đến đâu cũng che không được nụ cười phóng khoáng mà tươi sáng trên gương mặt của Phong tứ Nương, cái thần tình ra vẻ lưỡi biếng mà chẳng cần gì. Phong Tứ Nương rốt cuộc cũng là Phong Tứ Nương, rốt cuộc vẫn không thể như các cô dâu khác, dù cho có một trăm cặp mắt trùng trùng nhìn nàng, nàng vẫn cứ như vậy.

Nàng đang còn cười khanh khách, vỗ vào vai Tiêu Thập Nhất Lang, nói:

- Chắc anh nghĩ không ra cô dâu này phải không? Nghĩ không ra có ngày tôi đi lấy chồng?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thật tình nghĩ không ra.

Phong Tứ Nương tuy không sao, y đã thấy chịu không nổi, hạ giọng nói:

- Nhưng cô đã làm cô dâu rồi, mau mau lên kiệu thôi! Cô xem, bao nhiêu người đang chờ cô.

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Cho họ chờ một chút có sao đâu?

Nàng đưa nhẹ gấu quần, xoay một vòng thật khéo, cười nói:

- Anh xem, tôi mặc đồ cô dâu có đẹp không?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đẹp, đẹp quá thôi, cô dâu đẹp như vậy thật thiên hạ ít có.

Phong Tứ Nương lấy ngón tay dí vào mũi của y, nói:

- Do đó mà tôi nói cho anh nghe ... anh thật không có phúc.

Tiêu Thập Nhất Lang sờ mũi, cười khổ nói:

- Cái phúc đó tôi chịu không nổi.

Phong Tứ Nương trừng mắt, bật cười, nháy mắt hỏi:

- Anh nghĩ thử xem, tôi lấy ai?

Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa kịp đáp, tân lang đã vội vã chạy lại.

Bấy giờ y mới nhận ra gương mặt vuông vuông vắn vắn của tân lang, thần tình tuy có vẻ bối rối, chân bước vẫn rất bình ổn, ngay cả cái mũ kim hoa trên đầu cũng không có tí rung động, nguyên cả người xem ra giống như một chiếc bánh nóng hổi vừa ra khỏi lò.

Tiêu Thập Nhất Lang bật cười, ôm quyền nói:

- Thì ra là Dương huynh, cung hử cung hử.

Dương Khai Thái thấy y, ngăn người ra, cả nửa buổi, ráng hết sức mới nở ra nụ cười, cũng ôm quyền, gượng cười nói:

- Không dám không dám, kỳ này đám cưới chúng tôi làm vội vàng, rất nhiều thiệp cưới của bạn bè không tới kịp, kỳ tới ...

Y vừa nói hai chữ “kỳ tới”, Phong Tứ Nương đá cho y một cái, cười mắng lên:

- Lần tới? Chuyện này mà còn làm được lần tới, em xem anh đúng là một con ngỗng đực.

Dương Khai Thái cũng biết nói lỡ lời, y bối rối chùi mồ hôi, càng gấp càng nói không ra lời, chỉ còn nước kéo kéo tay áo của Phong Tứ Nương, ấp úng:

- Giờ ... giờ phút này ... em ... em ... em còn ra khỏi kiệu làm gì?

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Tại sao không được? Gặp bạn bè cũ, ngay cả chào cũng không cho chào sao?

Dương Khai Thái nói:

- Nhưng mà ... nhưng mà em đã là cô dâu ...

Phong Tứ Nương hỏi:

- Cô dâu rồi sao? Cô dâu không lẽ không phải là người?

Dương Khai Thái đỏ mặt lên, nói:

- Các ... các vị thử nói giùm, thiên hạ làm gì có thứ cô dâu như vậy?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi là thứ cô dâu như vậy đó, anh thấy không thuận mắt, đổi người khác là xong.

Dương Khai Thái tức quá chỉ biết dậm chân, nóng ruột nói:

- Không biết điều, không biết điều, thật là không biết điều ...

Phong Tứ Nương la lên:

- Được! Bây giờ anh nói tôi không biết điều, tại sao hồi đó anh không nói?

Dương Khai Thái chùi mồ hôi nói:

- Lúc trước ... lúc trước ...

Phong Tứ Nương cười lạt nói:

- Lúc trước tôi chưa lấy anh, do đó tôi nói gì cũng có lý, đánh rắm cũng thơm nữa, bây giờ tôi đã leo lên kiệu hoa, tức là người nhà họ Dương, do đó anh có thể làm oai làm phúc, có phải vậy không? Có phải vậy không?

Dương Khai Thái có vẻ xịu lơ, thở ra, nói:

- Không phải anh có ý như vậy, chẳng qua ... chẳng qua ...

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chẳng qua làm sao?

Dương Khai Thái liếc mắt ra sau một cái, mấy chục cặp mắt đang trừng trừng nhìn y, gương mặt của y đỏ ửng lên gần như thành đen xì, y thâm thì nói:

- Chẳng qua, em làm vậy, người ta thấy người ta cười.

Y càng nói nhỏ chừng nào, Phong Tứ Nương càng la lớn lên chừng đó, nàng la lên:

- Cười thì cứ cười, có gì là hay ho, tôi không sợ người ta cười!

Gương mặt Dương Khai Thái không nhịn nổi cũng biến sắc. Rốt cuộc y cũng là một con người, cũng hít thở, không phải là bột nắn ra, y bất giác lớn tiếng nói:

- Nhưng mà ... nhưng mà em làm như vậy, anh còn mặt mũi gì sau này nữa?

Phong Tứ Nương tức giận nói:

- Anh thấy tôi làm nhà họ Dương anh bị mất mặt, có phải không?

Dương Khai Thái không trả lời, y lì ra thừa nhận.

Phong Tứ Nương cười lạnh nói:

- Anh đã cho tôi không xứng đáng làm dâu nhà anh, tôi cũng chẳng thêm làm dâu.

Nàng đột nhiên ngắt chiếc mũ phụng trên đầu ra, vắt xuống đất một cái

thật mạnh, lớn tiếng nói:

- Anh đừng có quên, tuy tôi đã lên kiệu hoa, tôi chưa bước qua cửa nhà họ Dương của anh, làm dâu nhà họ Dương hay không, chẳng phải là do anh, mà còn do tôi có cao hứng hay không.

Người khiêng kiệu, thối kèn đánh trống, theo sau kiệu, nhìn muốn lòi cả cặp mắt.

Trong bọn đã có kẻ khiêng mấy chục năm kiệu hoa, không biết đã đưa bao nhiêu cô dâu về nhà chồng, nhưng chuyện xảy ra như vậy, bọn họ không những chưa gặp qua, ngay cả nghe kể cũng còn chưa nghe kể tới.

Dương Khai Thái đã gấp rút muốn điên lên, nói:

- Em ... em ... em ...

Bình thời, y mà gấp lên, lập tức biến thành cà lăm, bây giờ làm sao mà còn nói ra được nên lời.

Tiêu Thập Nhất Lang đang tính khuyên một câu, có điều y đã quá hiểu cái tính của Phong Tứ Nương, một khi nàng nổi cơn lên, dù cho Thiên Vương lão tử cũng khó mà khuyên cho được.

Phong Tứ Nương tiện thể cởi chiếc áo cưới ra, quăng lên đầu Dương Khai Thái, quay lại nắm lấy tay Tiêu Thập Nhất Lang, nói:

- Đi, mình đi, không làm dâu nhà họ Dương, xem tôi có chết hay không.

- Em không được đi!

Dương Khai Thái rút cuộc kêu ra được bốn tiếng, chạy lại nắm lấy tay Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương lập tức hất mạnh tay y ra, lớn tiếng nói:

- Ai nói tôi không được đi? Tôi mà cao hứng lên, ai cấm được tôi?

Nàng chỉ vào mũi Dương Khai Thái, trừng mắt nói:

- Nói cho anh biết, sau này anh đừng có đụng vào tôi, nếu không đừng có trách tôi khó chịu.

Dương Khai Thái đứng sững ra như một người đầu gỗ, mồ hôi chảy ròng ròng xuống má, xuống cổ.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nhìn có vẻ tội quá, đang suy nghĩ không biết có nên nói vài câu gỡ gạc cho tình thế êm dịu lại, Phong Tứ Nương đã kéo mạnh tay y, phăng phăng đi mất.

Y dằng cũng dằng không ra, tranh cũng tranh không thoát, lại càng không dám trở mặt, chỉ còn nước ngoan ngoãn đi theo, mặt mày khổ sở nói:

- Tôi van cô, bỏ tay tôi ra có được không, không phải là tôi không biết đi.

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y:

- Tôi cứ muốn kéo, tôi còn không sợ, anh sợ gì?

Gặp phải Phong Tứ Nương, Tiêu Thập Nhất Lang cũng chẳng biết làm sao, y chỉ còn biết cười khở, nói:

- Có điều ... có điều tôi còn có ... còn có một người bạn.

Phong Tứ Nương bấy giờ mới nhớ ra, quả thật còn có một người đang đứng bên cạnh này giờ, nàng mới quay đầu lại cười nói:

- Vị cô nương này, cô cũng đi một lượt với bọn chúng tôi! Nhà Dương đại thiếu gia nhiều tiền nhiều thế lực, mình cũng không dám ở đây tức giận với bọn họ.

Thẩm Bích Quân trù trừ một chút, rốt cuộc cũng đi theo.

Đấy chẳng qua vì thật tình không cách nào ở lại chỗ này, nhẩn tâm nhìn tình cảnh của Dương Khai Thái, nếu không, thật nàng cũng chẳng muốn đi theo bọn họ.

Gương mặt nàng chưa chắc đã dễ coi bằng Dương Khai Thái.

Phong Tứ Nương lơ quay đầu lại, nàng tiện thể trừng mắt nhìn Dương Khai Thái thêm lần nữa, nói:

- Nói cho anh biết, lần này anh còn đi lẻo đẻo theo sau tôi, tôi mà không nhổ hết lông trên người con gà trống của anh, tôi là người vô tích sự.

Dương Khai Thái đột nhiên cũng nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Cô yên tâm, dù cho đàn bà trong thiên hạ có chết hết, tôi cũng chẳng đi tìm cái thứ đàn bà yêu quái như cô!

Ngay cả người hiền như cục đất, cũng có cái máu của cục đất.

Dương Khai Thái rốt cuộc cũng đã nổi cơn lên.

Phong Tứ Nương ngược lại cảm thấy ngạc nhiên, ngăn người ra một hồi, mới cười nhạt nói:

- Được được được, đấy là anh nói đấy, tốt nhất là đừng quên nhé.

Bây giờ gương mặt của Phong Tứ Nương cũng biến thành khó coi.

Đi được một đoạn đường thật dài, nàng vẫn chưa nói gì, lâu lâu quay đầu nhìn một cái.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Cô chẳng cần phải nhìn, y nhất định không đi lẻo đẻo theo sau đâu.

Phong Tứ Nương đỏ mặt lên một cái, cười nhạt nói:

- Anh cho là tôi đi nhìn hấn?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không phải vậy sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là không phải, tôi ... chẳng qua tôi chỉ đang nhìn cô này.

Nói xong câu ấy, nàng quả thật nhìn thấy Thẩm Bích Quân.

Tuy Thẩm Bích Quân đang gằm đầu, nhưng bất kỳ ai cũng có thể thấy rõ nàng cũng đang tức giận trong lòng.

Bàn tay Phong Tứ Nương đang kéo Tiêu Thập Nhất Lang bỗng buông ra, gương cười nói:

- Vị cô nương này, xin lỗi cô họ gì?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi tính Thẩm.

Tuy nàng đã thốt ra lời, nhưng thanh âm từ trong mũi đi ra, chẳng ai nghe nàng đang nói gì.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Vị cô nương này, cô thấy cái kiểu của tôi, nhất định là kỳ quái lắm phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Cô ấy mà không kỳ quái mới là chuyện kỳ quái.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng cô nương tốt nhất cô đừng có kỳ quái, y là bạn lâu năm của tôi, còn là em út trong nhà, do đó ... tôi gặp y là muốn mắng cho vài câu.

Giải thích kiểu đó, thật tình không giải thích gì cả còn hơn.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước cười khổ.

Thẩm Bích Quân đáng lý ra cũng nên cười lên một tiếng, có điều trên gương mặt nàng, ngay cả một chút gì ra vẻ cười cũng chẳng có.

Phong Tứ Nương nhìn nàng đăm đăm, ánh mắt so với gã háo sắc nhìn các cô xinh đẹp còn muốn hau háu hơn, bỗng nhiên lại kéo Tiêu Thập Nhất Lang qua một bên thầm thì hỏi:

- Cái vị cô nương này, có phải là ... là người của anh không?

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn biết cười khổ lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương long lanh ánh mắt, cười khúc khích hỏi:

- Chuyện này cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn, làm gì anh phải phủ nhận ... nàng ta không phải, tại sao lại đi ghen với tôi?

Cái miệng của nàng, đúng là muốn cắn ngay cho Tiêu Thập Nhất Lang một cái vào tai. Trong lòng nàng thì thật tình đang muốn ra oai trước mặt

Thẩm Bích Quân ... đàn bà trong thiên hạ, mười người chỉ sợ hết chín người có cái tật chết người như vậy.

Thẩm Bích Quân cố ý cúi gằm đầu, làm như không nghe nàng nói gì.

Giọng của Phong Tứ Nương vốn đã không nhỏ, bây giờ nàng lại cao giọng lên một chút, nói:

- Cũng không biết cô nương nhà ai, nếu thật tình anh thương cô ta, cứ cầu khẩn tôi, bà chị này của anh không chừng có thể làm mai làm mối cho.

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang co thắt lại.

Y vốn đã không dám nhìn Thẩm Bích Quân, nhưng bất giác không nhịn nổi quay lại nhìn một cái.

Thẩm Bích Quân cũng đang ngẩng đầu lên, bắt gặp cặp mắt đầy đau khổ của y, nàng lập tức nhìn chỗ khác, lạnh lùng nói:

- Tại sao anh không giải thích cho bà chị anh nghe?

Phong Tứ Nương liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang một cái, hỏi:

- Giải thích chuyện gì?

Thần sắc của Thẩm Bích Quân rất bình thản, nàng hững hờ nói:

- Tôi và anh ta chỉ là bạn bè thông thường mà thôi, với lại, tôi là người đã có chồng.

Phong Tứ Nương cũng cười không muốn nổi.

Thẩm Bích Quân từ từ nói tiếp:

- Tôi xem hai vị mới là một cặp trời sinh xứng đôi, tôi và nhà tôi không chừng có thể được làm mai làm mối, tôi nghĩ, bất kể ... bất kể bà chị là cô nương nhà ai, ít nhiều cũng sẽ nể mặt vợ chồng tôi.

Nàng nói chuyện rất bình tĩnh, rất có lễ phép.

Nhưng mỗi chữ hình như là một nhát dao, trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang đã bị chém nát nhừ.

Y tựa như đau khổ quá biến thành chai đá, mồ hôi ứa ra, từng giọt từng giọt chảy trên mặt của y.

Phong Tứ Nương cũng ngăn người ra.

Nàng nghĩ không ra cả đời mình có lúc nào quýnh quáng như lúc này.

Thẩm Bích Quân chậm chậm nói:

- Chồng tôi tính Liên, Liên Thành Bích, chắc cô cũng có nghe qua.

Phong tứ Nương tựa hồ thở không ra hơi. Nàng nằm mộng cũng không nghĩ ra được vợ của Liên Thành Bích lại đi chung một chỗ với Tiêu Thập Nhất Lang.

Thần sắc của Thẩm Bích Quân càng bình tĩnh, nàng nói:

- Chỉ cần cô chịu, vợ chồng tôi lập tức sẽ ...

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên thét lớn lên:

- Câm miệng!

Y xông lại, nắm chặt tay Thẩm Bích Quân. Thẩm Bích Quân lạnh lùng nhìn y, làm như trước giờ chưa từng gặp y lần nào.

Thanh âm của nàng càng lạnh nhạt hơn, nàng nói:

- Xin ông buông tay tôi ra được không?

Giọng nói của Tiêu Thập Nhất Lang đã biến thành ảm ố, y nói:

- Cô ... cô không được đối xử với tôi như vậy.

Thẩm Bích Quân cười nhạt lên một tiếng, y nói:

- Ông là gì của tôi, ông vịn vào đâu mà dám nắm tay tôi?

Tiêu Thập Nhất Lang hình như bị một cây roi quất phải, y buông tay ra, bước lùi lại từng bước một, cặp mắt sắc bén trong sáng bỗng nhiên biến thành trống rỗng vô hồn thế nào ...

Trái tim của Phong Tứ Nương như bị kim chích.

Trước giờ nàng chưa bao giờ thấy điệu bộ thất hồn lạc phách như vậy của Tiêu Thập Nhất Lang.

Đến bây giờ, nàng mới hiểu Tiêu Thập Nhất Lang yêu Thẩm Bích Quân đến mức độ nào, đau đớn trong lòng đến mức độ nào, nàng chỉ hận không thể nuốt hết lại những lời vừa nói hồi nãy.

Lùi lại cho tới dưới cây cổ thụ bên đường, Tiêu Thập Nhất Lang mới mở miệng ra, giọng nói nghe trống rỗng, loang quanh lẫn quẩn hai câu:

- Mình là ai ... Mình vịn vào đâu? ...

Ánh mắt của Thẩm Bích Quân vẫn tránh né y, lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy, ông cứu tôi, đáng lý ra tôi nên cảm ơn ông, nhưng bây giờ tôi cũng đã đền đáp ơn của ông rồi, hai chúng ta coi như không ai nợ ai.

Tiêu Thập Nhất Lang ngớ ngẩn lập lại:

- Vâng, hai chúng ta không ai nợ ai.

Thẩm Bích Quân nói:

- Ông bị thương còn chưa lành hẳn, đáng lý ra tôi phải lo cho ông thêm một đoạn đường, nhưng bây giờ, đã có người lo cho ông, tôi không dám nhiều chuyện.

Nàng nói đến đây, ngừng lại một chút, bởi vì giọng của nàng cũng có vẻ run rẩy.

Đợi nàng hồi phục lại bình tĩnh, mới chậm chậm nói tiếp:

- Ông phải biết, tôi là người có chồng, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút, lỡ có chuyện tai tiếng, mọi người đều không được vui.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vâng ... tôi hiểu.

Thẩm Bích Quân nói:

- Ông hiểu thế là tốt, bất kể ra sao, chúng ta vẫn còn là bạn bè ...

Nói đến đây nàng quay phắt người đi.

Phong Tứ Nương đột nhiên buột miệng nói:

- Thẩm cô nương ...

Đôi vai của Thẩm Bích Quân hình như đang run rẩy, một hồi thật lâu, nàng mới hững hờ nói:

- Bây giờ tôi là Liên phu nhân.

Phong Tứ Nương gượng cười một tiếng, nói:

- Liên phu nhân bây giờ tính đi tìm Liên công tử?

Thẩm Bích Quân nói:

- Không lẽ tôi không nên đi tìm anh ấy?

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng Liên phu nhân bây giờ chưa biết Liên công tử đang ở đâu, không bằng để chúng tôi đưa một đoạn đường, khỏi sợ có chuyện gì.

Thẩm Bích Quân nói:

- Không dám làm phiền hai vị, nếu tôi muốn tìm người hộ tống, cũng không dám làm phiền hai vị.

Nàng lạnh nhạt nói tiếp:

- Dương Khai Thái Dương công tử vốn là bạn thân của chồng tôi, y còn là kẻ quân tử, tôi tìm y, không những thuận tiện, mà khỏi bị người ta nói xàm.

Phong Tứ Nương cười không nổi, mà nói cũng không ra được lời, nàng cả một đời ít có khi nào có chuyện nói không ra được lời như vậy, nhưng bây giờ, trước mặt Thẩm Bích Quân, ngay cả nổi giận cũng không làm sao nổi giận được.

Thật tình nàng không thể ngờ rằng một người đàn bà xem ra ôn nhu và văn vẻ như vậy mà làm chuyện quá lợi hại.

Thẩm Bích Quân chậm chậm nói:

- Sau này nếu có cơ hội, vợ chồng tôi không chừng sẽ mời hai vị lại Liên gia trang thăm viếng, có điều tôi nghĩ cơ hội như vậy cũng hiếm.

Nàng bắt đầu bước đi, trước sau vẫn không quay đầu lại.

Hình như nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quay đầu lại.

24. Tình Này Thôi Đợi Thành Kỳ Ưc

Gió thật lạnh, lạnh thấu tới linh hồn.

Trên cây lá vàng từng chiếc rơi lả tả. Tiêu Thập Nhất Lang đứng yên dưới tàn cây, không một tiếng nói, không một biểu tình, không một cử động.

Không biết qua một thời gian bao lâu, Phong Tứ Nương rút cuộc thở ra một hơi thật dài, cười khỏ nói:

- Tôi làm hại anh ... Cái người của tôi sao mà cứ làm sai chuyện, nói sai lời.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như chẳng nghe nàng nói gì, lại qua một thời gian thật lâu, y đột nhiên nói:

- Chuyện gì chẳng dính líu gì đến cộ

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng mà ...

Tiêu Thập Nhất Lang ngắt lời nàng nói:

- Người đến lúc phải đi, sớm muộn gì cũng đi, như vậy mà lại tốt.

Phong Tứ Nương trầm ngâm một hồi, nói:

- Ồ của anh là, đau triền miên không bằng đau một lần.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Á.

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên nói thì nói vậy, người nói nhất định là thông minh, nhưng tình cảm con người, chẳng phải đơn giản như vậy.

Nàng cười lên một tiếng, nụ cười sao thê lương, chậm chậm nói tiếp:

- Có những vấn đề, chẳng phải chỉ có giải quyết dễ dàng như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nhắm mắt lại, cúi đầu hỏi:

- Không giải quyết rồi sao?

Phong Tứ Nương yên lặng một hồi thật lâu, ừ ừ nói:

- Không chừng anh đúng, không giải quyết được rồi cũng xong, bởi vì đây là chuyện không thể làm gì khác hơn.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng yên lặng một hồi thật lâu, bỗng ngẩng phắt đầu lên, nói:

- Đi, hôm nay tôi phá lệ cho cô mời tôi uống rượu một lần.

Y cười lên, Phong Tứ Nương cũng cười lên.

Nhưng nụ cười của hai người, đều mang nặng nỗi khổ đau, tịch mịch không kể xiết ...

Thử tình khả đãi thành truy ước

(Tình này chỉ còn chờ thành kỷ niệm)

Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên

(Còn lúc này thì đang ngẩn ngơ)

Hai câu thơ, Thẩm Bích Quân đã từng đọc qua, nhưng chưa bao giờ hiểu.

Đến bây giờ, nàng mới thông cảm cái tịch mịch và đau khổ hàm chứa trong đó, nồng đậm không bao giờ phai.

Bất cứ ai đụng phải chuyện như vậy, đều tan nát cả lòng.

Nước mắt của Thẩm Bích Quân đã lả chả tuông rơi, lòng nàng đang kêu lên:

- Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, em chẳng muốn làm vậy đâu, lại càng không muốn đối xử với anh như thế, nhưng mà, anh còn trẻ, còn có tiền đồ, em không thể làm liên lụy đến anh.

- Bây giờ đương nhiên anh rất đau đớn, nhưng ngày tháng trôi qua, anh từ từ rồi sẽ quên em.

Quên, quên, quên ... quên đơn giản như vậy sao? dễ dàng như vậy sao?

Trái tim của Thẩm Bích Quân đang bị cấu xé, nàng biết mình không bao giờ có cách nào quên được y.

Tận đáy lòng, nàng chẳng từng hy vọng y vĩnh viễn cũng không quên nàng ... nếu có lúc nàng biết y đã quên nàng rồi, nàng thà chết đi, đem người mình ra cắt từng mảnh từng mảnh, nát thành bùn, thiêu thành tro còn hơn.

Bên đường là rừng.

Thẩm Bích Quân đột nhiên chạy vào rừng, gục đầu vào gốc cây, cất tiếng khóc òa.

Nàng chỉ hy vọng mình khóc ngất đi, khóc chết đi.

Bởi vì nàng đã chịu hết nỗi sự đau khổ trong lòng.

Nàng vốn cho rằng mình làm như vậy là đúng, vốn cho rằng mình có thể chịu được, nhưng lại không nghĩ ra được rằng sự đau khổ lại mãnh liệt, lại sâu xa như vậy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng bỗng nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng mà cứng cỏi, đang nhẹ nhẹ vuốt trên tóc nàng.

Tiêu Thập Nhất Lang? Tiêu Thập Nhất Lang về lại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang mà về lại đây, nàng quyết định bất chấp nhất thiết, sà vào lòng y, vĩnh viễn sẽ không rời, dù muốn nàng bỏ mọi thứ, muốn nàng trốn ra khỏi vòm trời này, nàng cũng chịu.

Nàng quay đầu lại.

Trái tim của nàng chìm hẳn xuống.

Trong rừng ánh sáng mờ mờ, ánh trăng ảm đạm chiếu qua chỗ hở của lá cây, chiếu trên gương mặt một người, gương mặt rất anh tuấn, thanh tú, ôn nhu.

Người đến là Liên Thành Bích.

Y cũng có vẻ rất tiêu tụy, chỉ có cặp mắt vẫn còn nét ôn nhu, thân thiết như xưa.

Y yên lặng nhìn Thẩm Bích Quân, bao nhiêu tình ý, chỉ ở trong sự yên lặng. Cô họng của Thẩm Bích Quân đã bị nghẹn lại, lòng nàng cũng bị tắc nghẽn.

Lâu thật lâu, Liên Thành Bích rốt cuộc mở miệng:

- Nhà đang đợi đó, mình về thôi!

Giọng nói của y vẫn bình tĩnh như thuở nào, hình như đã quên đi hết tất cả mọi điều, mà cũng hình như chẳng có chuyện gì đã xảy ra. Nhưng Thẩm Bích Quân làm sao mà quên được nhỉ? Mỗi sung sướng, đau khổ đều đã ăn sâu vào trong cốt tủy, khắc sâu vào trong lòng của nàng.

Đến chết nàng cũng không quên.

Xuân tàn áo tử ty phương tận

(Con tằm đến chết thì tơ mới hết nhả)

Cự chúc thành hôi lệ thủy can

(Cây nến đốt hết rồi nước mắt mới khô)

Ánh mắt của Thẩm Bích Quân cũng trở nên xê xôi, lòng nàng đang nhớ về lúc nào đó xa lắm.

Nàng nhớ lúc nào đó lâu lắm, cũng vào một buổi hoàng hôn mùa thu, họ đi tản bộ trong một khu rừng xơ xác, nhìn ánh tà dương chiếu xuống tàn cây khô, ta thán cái ngắn ngủi của cuộc đời, cho đến khi màn đêm đã bao trùm vạn vật, nàng còn chưa muốn nghĩ đến chuyện về nhà.

Lúc ấy, Liên Thành Bích đã nói với nàng:

- Nhà đang đợi đó, mình về thôi!

Cũng một câu nói đó, hình như cũng cùng một giọng nói y như vậy.

Hôm ấy, nàng lập tức theo y về nhà.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện đều đã biến đổi hoàn toàn, người của nàng cũng biến đổi, thời xa xưa đã qua, không ai níu kéo nó lại được.

Thẩm Bích Quân thở ra một hơi thật dài, nói thật buồn:

- Về, về đâu?

Liên Thành Bích vẫn cười thật ôn nhu, dịu dàng nói:

- Về nhà, tự nhiên là về nhà.

Thẩm Bích Quân thê lương nói:

- Nhà? Tôi còn nhà sao?

Liên Thành Bích nói:

- Trước giờ em vẫn có nhà.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng bây giờ thì không phải vậy nữa.

Liên Thành Bích nói:

- Không có gì không giống, bởi vì mọi chuyện đã trôi qua, chỉ cần em về nhà, bao nhiêu chuyện đều không hề biến đổi.

Thẩm Bích Quân yên lặng một hồi thật lâu, khước miệng lộ ra một nụ cười thê lương, chậm chậm nói:

- Bây giờ tôi mới hiểu rõ.

Liên Thành Bích hỏi:

- Em hiểu gì?

Thẩm Bích Quân hững hờ nói:

- Anh chẳng cần gì tôi, chẳng qua anh cần tôi về thôi.

Liên Thành Bích nói:

- Tại sao em lại nói ...

Thẩm Bích Quân ngắt lời y, nói:

- Bởi vì thanh danh nhà họ Liên chí cao vô thượng, không thể bị một chuyện gì làm ô nhục, con cháu nhà họ Liên tuyệt không thể làm chuyện bại hoại môn phong.

Liên Thành Bích không nói gì.

Thẩm Bích Quân chậm chậm nói:

- Do đó, tôi phải về nhà, chỉ cần tôi về, chuyện gì cũng có thể tha thứ, nhưng mà ...

Thẩm Bích Quân đột nhiên khích động lên, nàng nói tiếp:

- Anh có nghĩ dùm cho tôi, tôi cũng là người, tôi không phải là vật bố trí trong nhà họ Liên của anh.

Vẻ mặt của Liên Thành Bích cũng rất ủ dột, y cất tiếng than:

- Không lẽ em ... em cho là tôi đã làm chuyện gì sai lầm?

Thẩm Bích Quân cúi đầu, nước mắt lã chã rơi, nàng buồn bã nói:

- Anh không làm gì sai, người làm sai là tôi, tôi làm chuyện không phải với anh.

Liên Thành Bích dịu dàng nói:

- Mỗi người đều có lúc làm sai, anh đã quên tất cả mọi chuyện từ lâu.

Thẩm Bích Quân chậm chậm lắc đầu, nói:

- Anh quên được, tôi không thể quên.

Liên Thành Bích hỏi:

- Tại sao?

Thẩm Bích Quân yên lặng một hồi thật lâu, hình như đã quyết định một điều gì thật lớn lao, nàng nói từng tiếng một:

- Bởi vì lòng em đã biến đổi!

Liên Thành Bích hình như cũng bị người đánh cho một cây roi, ngay cả đứng cũng không vững.

Thẩm Bích Quân cắn môi, chậm chậm nói tiếp:

- Tôi biết nói thật cũng có lúc làm người ta đau lòng, nhưng bất kể ra sao, còn hơn là nói láo.

Liên Thành Bích nắm chặt bàn tay, hỏi:

- Em ... em ... em yêu hẳn thật sao?

Môi của Thẩm Bích Quân đã ứa ra máu, nàng chậm chậm gật gật đầu.

Liên Thành Bích đột nhiên đưa tay ra nắm chặt lấy vai nàng, gần giọng hỏi:

- Em nói, anh có chỗ nào không bằng y?

Giọng nói của y cũng biến thành ú ớ, ngay cả thân hình cũng rung lên vì kích động.

Y trước giờ vẫn cho là mình bao giờ cũng trấn tĩnh trước bất kỳ chuyện gì, bởi vì y biết chỉ có trấn tĩnh mới là cách giải quyết vấn đề.

Cho đến bây giờ, y mới biết mình sai quá.

Y rốt cuộc cũng là con người, một con người sống, máu của y rốt cuộc cũng nóng hổi.

Vai của Thẩm Bích Quân hình như đã bị bóp vỡ, nàng gắng gượng nhẫn nhịn, không chịu để rơi nước mắt.

Nàng cắn chặt răng nói:

- Không chừng y không bằng anh, không có gì bằng anh, nhưng y vì tôi mà bất kể điều gì, thậm chí vì tôi mà chết, còn anh ... anh làm được không?

Liên Thành Bích ngẩn người, bàn tay từ từ buông ra, thân hình chậm chậm bước lui lại.

Ánh mắt của Thẩm Bích Quân cũng tránh nhìn y, nàng nói:

- Anh đã từng nói, trái tim người đàn bà một khi đã biến đổi, không có cách nào kéo lại được, nếu người ta ráng miễn cưỡng, chỉ gây thêm đau khổ mà thôi.

Cặp mắt trong sáng của Liên Thành Bích cũng chợt biến thành trống không, ngớ ngẩn nhìn nàng, lẩm bẩm:

- Tốt, em rất tốt ...

Câu nói ấy, y lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần, đột nhiên y xông lại, tát cho nàng một cái bạt tai.

Thẩm Bích Quân đứng yên đó, hình như đã thành tê liệt, hình như đã biến thành một người gỗ đá, chỉ lạnh lùng nhìn y, lạnh lùng nói:

- Anh có thể đánh tôi, thậm chí giết tôi, tôi không trách gì anh, nhưng anh không bao giờ có cách gì làm cho tôi hồi tâm chuyển ý ...

Liên Thành Bích đột nhiên xoay người lại, chạy như điên cuồng.

Ánh mắt của Thẩm Bích Quân đến bây giờ mới quay qua nhìn y.

Mắt nhìn theo lưng y từ từ ra xa tít rồi biến mất, nước mắt của nàng lại lã chã rơi xuống từng hàng.

- Em đối xử không tốt với anh, em làm như vậy, chỉ là chuyện bất đắc dĩ, em không phải là người ác độc xấu xa như anh nghĩ.

- Em làm như vậy, cũng là vì không nỡ làm liên lụy đến anh.

- Em chỉ biết chết để báo đáp anh, báo đáp các anh ...

Nàng chỉ hận không thể đem trái tim ra xé tan ra, tan ra làm đôi.

Nàng không thể nào.

Trừ cái chết, nàng không còn cách thứ hai để giải quyết, không còn đường để chọn lựa!

Màn đêm đã buông xuống.

Nước mắt của Thẩm Bích Quân hình như đã chảy cạn.

Nàng đột nhiên đứng phắt dậy, sửa lại áo quần, rồi cất bước đi về phía trước!

Con đường của nàng đi chỉ có một. Con đường dẫn đến Ngoạn Ngẫu sơn trang!

Nàng tựa hồ thấy nụ cười ác độc trên gương mặt đó, nhìn nàng cười nhẹ nói:

- Ta đã biết cô sẽ về lại đây, vì cô chẳng còn đường thứ hai nào để đi!

Rượu, uống không nhanh lắm.

Lồng ngực của Tiêu Thập Nhất Lang hình như bị thứ gì làm tắc nghẽn, ngay cả rượu cũng không chạy xuống được.

Phong Tứ Nương cũng chẳng đang có tâm sự? Tâm sự của nàng e còn khó nói hơn là của y.

Với lại, đây là một quán rượu bé tí, rượu chua lè, vừa chất vừa cay.

Phong Tứ Nương thật không thể nào uống trôi.

Nàng chẳng phải là người tiết kiệm, nhưng trên người cô dâu làm gì có tiền? Cái phở nhỏ nhỏ ấy cũng không có chỗ để đổi châu báu lấy tiền.

Tiêu Thập Nhất Lang thì vĩnh viễn vẫn là người trong túi sạch banh.

Phong Tứ Nương đột nhiên bật cười, nói:

- Chúng mình hai đứa hình như suốt đời phải chịu uống rượu ở những nơi lẹp xẹp.

Tiêu Thập Nhất Lang ngớ ngẩn nói:

- Lẹp xẹp cũng được.

Người của y ở đây, mà trái tim hình như còn để lại nơi nào xa xôi.

Y ở chung một chỗ với Thẩm Bích Quân, tuy luôn luôn gặp tai nạn, bất hạnh, nhưng cũng có những lúc ngọt ngào hạnh phúc.

Chẳng qua, bây giờ những cái ngọt ngào sung sướng ấy đã biến thành khổ đau, nghĩ đến đó, y càng cảm thấy đau khổ.

Phong Tứ Nương đưa ly rượu lên uống một hơi thật nhanh, nhả mặt nói:

- Có người nói, bất kỳ thứ rượu dở nào, nếu mình uống nhanh một tý, về sau rồi cũng được, nhưng thứ rượu này ngoại lệ.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Đối với tôi, rượu nào làm cho người ta say, mới là rượu ngon.

Y chỉ muốn uống say cho mau, mà đầu óc vẫn cứ tỉnh táo.

Bởi vì “khổ đau” vốn giữ cho người ta tỉnh táo, dù mình có uống say mềm, trong lòng đau khổ vẫn không cách nào giảm thiểu đi.

Phong Tứ Nương chăm chú nhìn y, nàng đã dùng đủ mọi cách để làm cho y nghĩ đến chuyện khác, không đi nghĩ đến Thẩm Bích Quân.

Nhưng bây giờ nàng biết không thể nào được.

Bất kỳ nàng nói gì, đầu y chỉ nghĩ đến có một người.

Phong Tứ Nương rót cuộc thở ra một hơi, nói:

- Tôi xem, cô ta làm vậy, nhất định là vì chuyện gì, nhất định là còn có nguyên nhân, tôi xem cô ta không phải hận người ác độc như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm nói:

- Trên đời vốn không có đàn bà ác độc, chỉ có đàn bà dối lòng.

Giọng nói ấy nghe ra sao xa vắng, hình như không phải từ miệng y nói ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi xem, cô ta cũng không phải hận người như vậy, chẳng qua ...

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên ngắt lời nàng, hỏi:

- Cô có biết hiện giờ trong những người còn sống, ai là người vũ công cao

nhất?

Phong Tứ Nương tự nhiên không biết tại sao y bỗng nhiên hỏi một câu như vậy, nàng trầm ngâm một hồi, mới trả lời:

- Theo tôi biết, đó là Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết cô có biết y.

Phong Tứ Nương nói:

- À.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Y là người như thế nào?

Phong Tứ Nương đáp:

- Tôi chưa gặp y bao giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩn người ra, hỏi:

- Cô chưa gặp y, vậy mà tôi biết, y còn tặng cho cô một cặp kiếm rất quý.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng tôi vẫn chưa gặp mặt y bao giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khở nói:

- Cô lại làm tôi hồ đồ quá.

Phong Tứ Nương cũng cười lên một tiếng, nói:

- Mỗi lần tôi lại gặp y, đều cách một bức rèm nói chuyện, có lần tôi nhin không được nhảy vào trong muốn xem mặt y một lần ra sao.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô không thấy gì?

Phong Tứ Nương thở ra một hơi, nói:

- Tôi cho là mình đã nhanh lắm rồi, nào ngờ tôi xông vào, chẳng thấy hình bóng y đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Thì ra y chẳng phải là bạn bè của cô, chẳng dám gặp mặt cô

Phong Tứ Nương vẫn cười, mà còn ra vẻ đắc ý nói:

- Chính vì y là bạn của tôi, do đó mới không muốn gặp mặt tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nói vậy là có nghĩa gì?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì trên đời này chỉ có hai hạng người được thấy mặt thật của y.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Hạng người nào?

Phong Tứ Nương đáp:

- Một là những người y muốn giết ... Y muốn giết ai, người đó chắc sống không được lâu.

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng một hồi, hỏi:

- Còn hạng người thứ hai?

Phong Tứ Nương nói:

- Còn hạng người kia là đàn bà, những người mà y chấm trúng, chỉ cần bị y chấm trúng, không có người nào thoát khỏi tay của y, sớm muộn gì cũng bị y mó tay vào.

Tiêu Thập Nhất Lang chợt biến sắc mặt, y đổ ực ly rượu vào cổ họng, cười nhạt nói:

- Nói vậy, y không chấm trúng cô nhĩ.

Phong Tứ Nương cũng biến sắc mặt, đã muốn nổi cơn lên, nhưng nàng chợt nhoẽn miệng cười nói:

- Cho là y không chấm trúng tôi đi, với lại hôm nay anh nói gì, tôi cũng không giận.

Nàng không để cho Tiêu Thập Nhất Lang nói, lại nói tiếp:

- Trong giang hồ truyền thuyết nói về y rất nhiều, có người nói, y vừa đui, vừa xấu xí, vì vậy không muốn gặp ai, cũng có người nói y rất giống Sở Bá Vương, là một người đàn ông râu ria xồm xoàm, vai rộng lưng dài.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Trước giờ chưa có ai nói y đẹp trai?

Phong Tứ Nương đáp:

- Y mà đẹp trai, tại sao không dám gặp ai?

Tiêu Thập Nhất Lang nhần nha nói:

- Không chừng bởi vì người y sinh ra có hơi nhỏ, sợ người ta khinh thường mình.

Phong Tứ Nương mở lớn cặp mắt ra, chăm chăm nhìn y, hỏi:

- Không lẽ anh đã gặp y rồi?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời, ngược lại còn hỏi:

- Cô tính ra quan ngoại chơi một chuyến phải không?

Phong Tứ Nương đáp:

- Á.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lần này cô ở quan ngoại sẽ gặp y không?

Phong Tứ Nương nói:

- Không, nghe nói y đã vào rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm nói:

- Vũ công của y có thật là cao thâm không lường không?

Phong Tứ Nương thở ra, nói:

- Chẳng nói chuyện gì khác, chỉ khinh công thôi, đã chẳng có ai bì kịp.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Ngay cả tôi còn chưa phải địch thủ của y sao?

Phong Tứ Nương dăm dăm nhìn y, từ từ nói:

- Điều ấy cũng khó nói!

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Có gì mà khó nói?

Phong Tứ Nương nói:

- Vũ công của anh không chừng thua y, nhưng tôi có cảm giác như anh có một thứ mãnh lực gì đó, người khác học không được, mà cũng học không bằng anh.

Nàng cười một tiếng, nói tiếp:

- Không chừng đó là vì anh liều mạng, một người mà liều mạng, người khác cũng sợ y vài phần.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa ánh mắt về phía trời xa, lẩm bẩm nói:

- Cô sai rồi, trước giờ tôi chưa bao giờ thật sự liều mạng.

Phong Tứ Nương nhoèn miệng cười nói:

- Tôi có nói anh liều mạng đâu, chỉ bất quá nói anh có một thứ mãnh lực gì đó.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Cô lại sai nữa, đến lúc thật sự liều mạng, tôi cũng sẽ vậy thôi.

Gương mặt của Phong Tứ Nương đột nhiên biến sắc, nàng chăm chú nhìn vào mặt của Tiêu Thập Nhất Lang, hỏi:

- Tự nhiên anh đi hỏi tôi những chuyện này là thế nào?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Chẳng có gì.

Ngoài mặt y tuy ra vẻ bình tĩnh, ánh mắt đã lộ vẻ sát khí.

Điều ấy không hề lọt khỏi cặp mắt Phong Tứ Nương.

Nàng lập tức hỏi tới:

- Có phải anh tính đi tìm y liều mạng?

Tiêu Thập Nhất Lang cười hững hờ nói:

- Tại sao tôi lại đi tìm y liều mạng?

Ánh mặt của Phong Tứ Nương hình như không dời khỏi gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang, nói từng tiếng một:

- Chỉ vì anh muốn chết!

Nàng vội vã nói tiếp:

- Không chừng anh cho là chết mới giải thoát hết nỗi đau khổ của anh, có phải không?

Da thịt trên mặt của Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên co rúm lại.

Y rút cuộc không thể nào tự khống chế được mình, đột nhiên đứng phắt người dậy, nói:

- Tôi đã uống rượu quá đủ rồi, cảm ơn rất nhiều.

Phong Tứ Nương lập tức giữ lấy tay y, lớn tiếng nói:

- Anh không được đi.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Tôi muốn đi lúc nào, không ai giữ được tôi.

Đột nhiên có tiếng người nói:

- Nhưng tôi nhất định phải giữ ông lại.

Giọng nói tuy nhẹ nhàng, cũng rất bình tĩnh, nhưng đượm đầy vẻ lạnh lùng khôn tả.

Trong tiếng thốt, người ấy từ từ trong bóng tối bước ra, gương mặt trắng bệch, cặp mắt sáng rực, bước đi rất an tường, thái độ rất khoan thai, chính như một gã thư sinh. Chẳng qua, bên hông y có giắt một thanh kiếm, một thanh trường kiếm.

Võ kiếm màu đen tuyền, dưới ánh đèn heo hắt phát ra những điểm hàn quang lạnh cả người.

Phong Tứ Nương thất thanh kêu lên:

- Liên công tử phải không?

Liên Thành Bích chậm chậm nói:

- Không sai, chính là tại hạ, trên đời này không chừng chỉ có một mình tại hạ là có thể giữ lại được Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang biến sắc mặt, nhin không nổi hỏi:

- Các hạ thật tình muốn giữ tôi lại?

Liên Thành Bích cười hững hờ nói:

- Đó không chừng chỉ vì tại hạ tâm tình không vui, muốn giữ các hạ ở lại uống vài ly rượu.

Con người của y hình như thu nhỏ lại, chăm chú nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, chậm chậm nói:

- Hôm nay tại hạ tâm tình thế này, hoàn toàn là do các hạ thưởng cho, dù có miễn cưỡng giữ các hạ lại uống vài ly, các hạ cũng không nên cự tuyệt, có phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng nhìn y không chớp mắt, một hồi thật lâu, rốt cuộc y từ từ ngồi xuống.

Phong Tứ Nương bấy giờ mới thở ra một hơi, nhoẽn miệng cười, nói:

- Liên công tử, mời ông ngồi!

Ánh đèn hình như mờ đi.

Gương mặt của Liên Thành Bích, dưới ánh đèn u ám đó, xem ra y như một gương mặt người chết.

Ánh mắt của y đến bây giờ, vẫn chưa rời khỏi cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang. Hình như y muốn từ trong cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, tìm ra ý nghĩ trong đầu của y.

Nhưng ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang trống không, chẳng có gì ở đó cả.

Người bán rượu này giờ đang nhìn bọn họ ... nhất là Phong Tứ Nương, y bán rượu cả đời mà cỡ người nữ khách như Phong Tứ Nương, y mới thấy lần đầu.

Y chẳng phải là một người quân tử, chỉ hy vọng ba người đó mau mau uống say, tốt nhất là uống say mềm không biết trời trăng, như vậy, y sẽ có dịp mò mẫm bàn tay Phong Tứ Nương ... nếu rời được tới chỗ khác thì càng tốt. Nhưng bây giờ ...

Y phát giác ra từ hồi gã thiếu niên nho nhã kia lại, giữa hai người đó có một cái gì đó như khó thở.

Y không biết đó là sát khí hay không, y chỉ biết mình mà đi lại gần, lòng bàn tay lập tức đầm mồ hôi, ngay cả trái tim cũng muốn ngừng đập.

Phong Tứ Nương đang rót rượu, nàng cười nói:

- Thứ rượu này thật tình không ngon, không biết Liên công tử uống vào không?

Liên Thành Bích nâng ly lên, hững hờ nói:

- Chỉ cần làm cho người ta say, tức là rượu ngon, xin mời.

Câu nói ấy hình như cùng câu mà Tiêu Thập Nhất Lang nói hồi nãy giống nhau như hệt.

Phong Tứ Nương nằm mộng cũng không nghĩ ra được Liên Thành Bích và Tiêu Thập Nhất Lang sẽ nói một câu như nhau, bởi vì hai người vốn là hai đầu cực đoan đối nghịch.

Đó không chừng vì bọn họ căn bản vốn như nhau, chỉ hoàn cảnh sau này làm cho họ biến thành hai người đối nghịch.

Cũng không chừng bởi vì hai người cùng nghĩ chung đến một người, có cùng chung một tâm tình.

Trong lòng của Phong Tứ Nương cũng tràn đầy cảm xúc, nàng bỗng nhiên nghĩ tới Dương Khai Thái.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình làm điều gì không phải với y, bởi vì nàng chưa từng yêu y, y muốn lao đầu vào yêu, có khổ thì ráng mà chịu thôi, chẳng được kêu ca gì ai.

Nhưng bây giờ, nàng bỗng nhiên hiểu được cái khổ của y, bỗng nhiên hiểu được cái đau khổ thể nào của người đang yêu bị cự tuyệt, bị khinh rẻ.

Trong lòng nàng bỗng nhiên có cảm giác buồn buồn, rầu rầu, nàng chậm chậm nâng ly lên, uống một hơi thật nhanh.

Rượu trong ly của Liên Thành Bích lại được rót đầy, y nâng ly hướng về Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi cũng mời ông một ly, xin mời.

Hình như y đang muốn uống liều cho say, hình như y đang có nỗi đau khổ không làm sao đuổi đi được, hình như chỉ có rượu mới làm cho y biến thành gỗ đá.

Tại sao y lại như vậy?

Phong Tứ Nương không nhịn nổi hỏi dò một câu:

- Liên công tử không chừng không biết rằng cô ấy ...

Nàng đang ngần ngừ không biết nói tiếp như thế nào, Liên Thành Bích đã ngắt lời, hững hờ nói:

- Tôi biết hết rồi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông biết? biết có người đang đi tìm ông?

Liên Thành Bích cười một tiếng, thật là chua chát, nói:

- Nàng chẳng cần phải tìm, bởi vì tôi vẫn luôn luôn theo bên cạnh.

Ánh mắt của Liên Thành Bích dời ra chỗ bóng tối ở xa xa, chậm chậm nói:

- Tôi đã gặp rồi.

Phong Tứ Nương lộ vẻ kinh dị, hỏi:

- Vậy thì cô ấy đâu?

Liên Thành Bích đáp:

- Đi rồi, đi rồi ... phải đi, sớm muộn gì rồi cũng sẽ đi ...

Câu nói ấy lại giống y như câu của Tiêu Thập Nhất Lang nói hồi nãy.

Phong Tứ Nương càng kinh dị:

- Không lẽ cô ta cũng bỏ y mà đi?
- Cô ta rõ ràng muốn về nhà, tại sao lại đi lại?
- Cô ta đã quyết tâm bỏ y, tại sao lại đối xử tuyệt tình, tàn nhẫn với Tiêu Thập Nhất Lang như vậy?

Phong Tứ Nương tự mình cũng là đàn bà, mà cũng chẳng cách nào hiểu được đàn bà đang nghĩ gì.

Có lúc chính nàng cũng không cách nào hiểu được mình.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang hình như bỗng nhiên hiểu ra, cả người y đột nhiên lạnh hẳn, từ trong tim, trong ruột, ra đến tận bàn chân.

Nhưng cặp mắt của y ngược lại bỗng như thiêu đốt lên như lửa.

Y biết nàng càng đau khổ, càng mâu thuẫn, nàng không còn cách trốn tránh, không còn cách giải quyết.

Nàng chỉ còn đường chết.

Nhưng nàng không thể chết đơn giản như vậy, cái chết của nàng, phải có giá trị, bởi vì nàng không phải là một người đàn bà tầm thường, trước khi chết, nhất định phải lấy máu tẩy sạch đi nhục nhã và cừ hận.

Tiêu Thập Nhất Lang nắm chặt bàn tay, bởi vì y đã hiểu rõ dụng ý của nàng, y chỉ hận mình hồi nãy tại sao không nghĩ tới, tại sao không ngăn cản nàng.

Y hận không thể lập tức rượt theo, lấy tính mạng của mình, đổi lại tính mạng của nàng.

Có điều, bây giờ còn chưa thể được, chuyện này y phải làm một mình.

Y không thể thiếu nợ người nào khác được nữa.

Ánh mắt của Liên Thành Bích từ xa xa bỗng chuyển về nhìn chăm chú vào Tiêu Thập Nhất Lang, chậm chậm nói:

- Tôi trước giờ vẫn cho ông là một người thật đáng thương, nhưng bây giờ, tôi mới biết, thật ra ông còn may mắn hơn tôi nhiều.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- May mắn?

Liên Thành Bích lại cười lên, nói:

- Bởi vì bây giờ tôi mới biết, trước giờ tôi chưa bao giờ được nàng hoàn toàn.

Y cười lại càng chua chát, hình như có vẻ trêu cợt, không biết là trêu cợt sinh mệnh, hay trêu cợt người khác, hay là chính mình.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi, nói từng tiếng một:

- Tôi biết rằng trước giờ nàng chưa bao giờ làm chuyện gì không phải với ông.

Liên Thành Bích trừng mắt nhìn y, đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười lớn nói:

- Cái gì là không phải? cái gì là không phải? Trên đời này chẳng có cái gì là tuyệt đối, chuyện gì mà người ta phải khổ sở đi tìm kiếm?

Tiêu Thập Nhất Lang gần giọng hỏi:

- Ông không tin?

Liên Thành Bích đột nhiên im bất tiếng cười, đăm đăm nhìn ly rượu, lẩm bẩm:

- Bây giờ chuyện gì tôi cũng không tin, chỉ có một thứ tin được, là rượu, bởi vì rượu so với thứ gì khác tin cậy hơn nhiều, ít nhất là làm cho tôi say. Y lại ực một hơi cạn ly rượu, vỗ bàn ca lên:

- Phong Tứ Nương, Thập Nhất Lang, tương tiến tửu, bôi mạc đình, hôm nay phải uống ba trăm ly, chỉ muốn say lã ra không muốn tỉnh lại, xưa nay thánh hiền đều tịch mịch, chỉ có kẻ uống rượu là còn để tiếng lại ...

Khi người ta uống rượu không muốn vào rồi, nếu có người tìm họ thì uống rượu, họ sẽ lập tức uống càng nhanh.

Liên Thành Bích đã nằm phục xuống bàn, trong tay còn nắm chắc ly rượu, lẩm bẩm nói:

- Uống đi! Uống đi! Mấy người không dám uống nữa sao?

Phong Tứ Nương cũng đã say mềm, nàng lớn tiếng nói:

- Được, uống, hôm nay ông uống bất kể bao nhiêu, tôi cũng xin tiếp.

Nàng càng uống say, càng thấy thương cho Liên Thành Bích.

Một người vốn lạnh lùng kiên cường như y, bỗng nhiên biến thành yếm thế, người ta đã muốn đồng tình. Bởi vì biến đổi quá đột ngột, làm cho người khác càng cảm thấy khốc liệt.

Cho đến bây giờ, Phong Tứ Nương mới biết rằng Liên Thành Bích cũng là con người có tình cảm.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như cũng say mềm.

Lúc sắp say rồi, cũng chính là lúc say nhanh nhất.

Liên Thành Bích lẩm bẩm nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, đáng lý ra ta phải giết mi ...

Y bỗng nhiên đứng phắt dậy, rút kiếm trừng mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Có điều y loạng choạng đứng dậy không nổi, quăng mạnh thanh kiếm, té

bỏ nhào xuống.

Phong Tứ Nương chạy lại, tính đỡ y dậy, nhưng chính nàng cũng lảo đảo ra, nàng lớn tiếng nói:

- Anh ta là bạn của tôi, ông không được giết y.

Liên Thành Bích cười khanh khách nói:

- Ta tính là giết hắn, có điều hắn đã say, hắn cũng chẳng hay gì, chẳng hay gì ...

Hai người nói qua nói lại, hình như hung hăng lắm, nhưng trừ họ ra, chẳng ai hiểu được họ đang nói gì.

Rồi sau đó, đột nhiên chẳng ai nói gì nữa.

Một hồi lâu, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng từ từ đứng dậy, dưới ánh đèn thắm đậm, y cúi đầu chăm chú nhìn Liên Thành Bích, một hồi thật lâu. Thần tình của y giống như một con mãnh thú đang bị thương, cả người đều đầy những thương tích và đau đớn, không những vậy, còn biết mình sống không được bao lâu nữa.

Liên Thành Bích đột nhiên thét lớn:

- Em không phải với anh, em không phải với anh ...

Tiêu Thập Nhất Lang cắn răng, lắm bầm nói:

- Ông yên lòng, tôi nhất định sẽ đem nàng trở về, tôi chỉ mong ông đối xử tốt với nàng, chỉ mong hai người càng hạnh phúc hơn lúc trước ...

25. Tịch Dương Đẹp Là Sao

Tiêu Thập Nhất Lang lại xông vào Ngoạn Ngẫu Sơn Trang.

Y vừa nhìn là thấy ngay nụ cười ngây thơ, ôn nhu ngọt ngào của Tiểu công tử.

Tiểu công tử đang ngồi dựa trên một nhánh cây tùng, hình như đang đợi y, nàng ta cười nhẹ nói:

- Em biết thế nào anh cũng về đây, chỉ cần đến đây một lần, không ai có thể bỏ đi được.

Thần sắc của Tiêu Thập Nhất Lang rất là bình thản, nhưng gương mặt y thì trắng bệch muốn sợ, y lạnh lùng hỏi:

- Nàng đâu?

Tiểu công tử chớp mắt hỏi:

- Anh đang nói ai, Liên Thẩm Bích Quân?

Nàng ta cố ý kéo dài chữ Liên nặng ra một chút.

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang vẫn bình thản, y nói:

- Á.

Tiểu công tử nhoẽn miệng cười nói:

- Cô ta về lại còn sớm hơn anh một chút, bây giờ hình như đã ngủ rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nhìn nàng ta, khóe mắt hình như muốn rách ra.

Tiểu công tử không dám nhìn vào mắt y, long lanh mắt nói:

- Anh có muốn em đưa anh đi tìm nàng ta không?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Muốn!

Tiểu công tử cười ngặt nghẹo, nói:

- Em sẽ giúp anh chuyện này, nhưng anh phải có gì để đền ơn.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô nói.

Tiểu công tử đảo quanh tròn mắt, nói:

- Chỉ cần anh quỳ xuống, lạy em, em đưa anh đi ngay.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nói thêm một tiếng, y lập tức quỳ ngay xuống,

lạy một cái ... Ánh mắt của y chẳng có tí gì đau đớn, găng gượng.

Bởi vì bây giờ chẳng có chuyện gì làm cho y động lòng.

Trong bát giác đình, hai lão già vẫn còn đang đánh cờ.

Hai người chẳng quay đầu lại, trên đời này hình như cũng chẳng có chuyện gì làm cho họ động lòng.

Tiểu công nhảy vụt xuống, vỗ nhẹ lên đầu Tiêu Thập Nhất Lang, cười ngặt nghẹo nói:

- Con ngoan quá, theo đi vào đây!

Trong phòng thật yên tĩnh.

Tiêu Dao Hầu đang nằm soãi thoải mái ra giường, ánh mắt lộ một vẻ cười cợt khó tả xiết, y chăm chú nhìn Thẩm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân đang ngồi trên ghế đối diện với y, khăn trương hầu như muốn mửa ra.

Bị ánh mắt của y ngấm nhìn, nàng cảm thấy hình như mình đang khóa thân, nàng chỉ hận không thể móc hai con mắt ấy ra, cắn xé, nuốt chửng xuống họng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiêu Dao Hầu đột nhiên hỏi:

- Cô đã quyết định chưa?

Thẩm Bích Quân hít vào một hơi thật dài, cắn môi, lắc lắc đầu.

Tiêu Dao Hầu cười nhẹ nói:

- Cô mau mau quyết định đi thi hơn, bởi vì cô tới đây chỉ có mục đích như vậy thôi, chỉ nghe lời ta, cô mới có cơ hội, còn không cô tới cũng bằng thừa.

Thẩm Bích Quân run rẩy cả toàn thân.

Tiêu Dao Hưu lại hỏi:

- Ta biết cô muốn giết ta, nhưng nếu cô không chịu gần ta, thì ngay cả nửa cơ hội cũng không có ... cô cũng biết ta không bao giờ để cho một người đàn bà mặc áo quần gần người ta.

Thẩm Bích Quân cắn răng, run giọng nói:

- Nếu người đã biết ta muốn giết người, vậy thì ta còn có cơ hội gì nữa?

Tiêu Dao Hưu cười càng đậm đàng, tí mắt lại nói:

- Cô đừng quên, ta cũng là đàn ông, đàn ông cũng có lúc động tình, chỉ cần đàn ông động lòng lên, đàn bà có thể thừa cơ đánh vào ...

Cặp mắt của y hình như đã títt lại thành hai sợi chỉ, nhẵn nha nói tiếp:

- Vấn đề là, cô có bản sự làm cho ta động lòng hay không?

Thân hình của Thẩm Bích Quân càng run rẩy lên kịch liệt, nàng gào lên:

- Người ... người không phải là con người.

Tiêu Dao Hưu cười lớn nói:

- Ta nói ta là người hồi nào? Muốn giết người rất dễ, muốn giết ta, phải ra giá tiền lớn lớn một chút.

Thẩm Bích Quân trừng mắt nhìn y, trừng trừng như ăn tươi nuốt sống, một hồi thật lâu, đột nhiên cắn chặt răng, đứng dậy, dùng sức xé phăng áo ra.

Nàng cởi ra không nhanh lắm, bởi vì người của nàng, tay của nàng, đang run rẩy không ngừng.

Y phục phía trên đã cởi ra, bộ ngực không tỳ vết của nàng đã để lộ ra quá nửa trước mặt Tiêu Dao Hưu.

Trên mặt y lộ vẻ mãn ý, y cười nhẹ nói:

- Tốt lắm, quả thật không làm ta thất vọng, dù ta có chết dưới tay một người đẹp như cô, cũng đáng giá lắm.

Môi của Thẩm Bích Quân đã cắn bật cả ra máu, lại càng hiển lộ làn da trắng như ngọc của nàng.

Ngực nàng lại càng trắng hơn, càng trong suốt, đùi của nàng ...

Đột nhiên, cánh cửa bị đẩy bật tung ra.

Tiêu Thập Nhất Lang xuất hiện trong khung cửa.

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang hình như muốn nổ tung ra. Người của

Thẩm Bích Quân hình như đã hoàn toàn bị cứng đờ, như gỗ đá, nàng nhìn y ngớ ngẩn, không một tí động đậy, rồi đột nhiên bỏ ngựa ra, té âm xuống đất.

Tiêu Dao Hưu hình như không ngạc nhiên tí nào, chỉ thở ra một hơi, lẩm bẩm nói:

- Phá chuyện vui của người ta, ít nhất là giảm thọ đi mất ba chục năm, không lẽ người không sợ sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nắm chặt bàn tay, nói:

- Ta có chết, người cũng phải theo ta.

Tiêu Dao Hưu nói:

- Sao? Người khiêu chiến đây ư?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Dao Hưu cười lên, nói:

- Chết có đủ cách, người chọn cách này xem ra không thông minh.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Người ra tay đi!

Tiêu Dao Hưu trừng mắt nhìn y một hồi, lại cười lên, nói:

- Trên đời này chẳng có ai dám khiêu chiến với ta, chỉ có người ngoại lệ, do đó ... ta cũng vì người mà phá lệ một lần, đối với một người sắp chết tới nơi, ta cũng có khách khí đôi phần.

Y vốn đang nằm, bây giờ thân hình đột nhiên bay lên ngang ra, giống như một đám mây bay ra ngoài ... Chỉ có một đường khinh công như vậy, y đã làm người ta khiếp đảm.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như không thấy gì, y chậm chậm bước lại chỗ Thẩm Bích Quân, cúi đầu nhìn nàng chăm chú, trong ánh mắt lộ vẻ đau đớn.

Trái tim của y đang gào lên:

- Tại sao em phải làm khổ như vậy? Tự làm khổ làm nhục mình như vậy?

Nhưng ngoài miệng, y chỉ hững hờ nói:

- Cô nên về thôi, có người đang đợi.

Thẩm Bích Quân nhắm chặt mắt lại, nước mắt ứa ra ròng ròng hai bên khóe mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm giọng nói:

- Cô không nên chỉ nghĩ đến mình, có lúc cũng phải nghĩ đến người khác cũng đau khổ, cái đau khổ của y không chừng so với người khác còn nhiều

hơn thập bội.

Thẩm Bích Quân đột nhiên lớn tiếng nói:

- Tôi biết y đau khổ, nhưng chẳng qua là vì cái tự tôn của y bị tổn thương, chẳng phải là vì tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đó chỉ là theo cô nghĩ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Còn anh? anh ...

Tiêu Thập Nhất Lang ngắt lời nàng, lạnh lùng nói:

- Tôi bất kể ra sao, chẳng dính dáng gì đến cô, tôi và cô vốn không có quan hệ gì.

Thẩm Bích Quân đột nhiên mở to mắt nhìn chăm chú vào y.

Tiêu Thập Nhất Lang tuy ráng sức không chế mình, có điều bị cặp mắt ấy nhìn mình, người của y như bị tan ra, rã thành tro bụi ...

Y cơ hồ muốn thò tay ra ôm lấy nàng, nàng cũng cơ hồ muốn rút vào lòng y.

Hai người yêu nhau, chỉ cần còn sống đó, chung một nơi, là cũng đủ rồi, chuyện gì khác cũng chẳng có gì là quan trọng ... ngay cả chết chung một chỗ, cũng là sung sướng.

ít nhất là so với sống mà đau khổ còn dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng ngay lúc đó, Phong Tứ Nương bỗng từ ngoài xông vào.

Xem ra nàng còn khích động hơn cả ai, nàng lớn tiếng nói:

- Tôi biết anh chắc chắn ở đây, anh cho là tôi say thật hay sao?

Tiêu Thập Nhất Lang sa sầm nét mặt, hỏi:

- Cô làm cách nào lại đây?

Thật ra y cũng chẳng cần phải hỏi, bởi vì y đã thấy Tiểu công tử đang núp phía sau cửa len lén cười.

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức hỏi:

- Y ta đâu?

Phong Tứ Nương nói:

- Hiện giờ so với anh y còn an toàn hơn nhiều lắm, còn anh ... tại sao anh đi làm chuyện ngu ngốc vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thềm nghe nàng nói gì, y yên lặng một hồi, chầm chậm nói:

- Cô đến cũng hay, cô đã ở đây, nhờ cô đem cô ấy về thôi!

Phong Tứ Nương vành mắt đỏ hoe, nói:

- Tôi ở đây với anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trước giờ tôi tưởng cô hiểu tôi, nhưng cô thật làm tôi thất vọng quá.

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là tôi hiểu anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói từng tiếng một:

- Nếu cô thật tình hiểu tôi, cô hãy đem cô ấy về thôi.

Y không nói thêm một lời nào, một chữ nào.

Phong Tứ Nương chăm chăm nhìn y, rốt cuộc thở ra, thăm đạm nói:

- Tại sao anh không bao giờ chịu cho người ta một đường thứ hai nào để đi.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lại nhìn ra xa xa, y nói:

- Bởi vì chính tôi, tôi cũng chỉ có một con đường!

Đường chết!

Một người đã đến chỗ bất đắc dĩ, không làm gì được rồi, y chỉ còn đi tìm đường chết.

Thẩm Bích Quân muốn xông ra ngoài, nhưng Phong Tứ Nương đã ôm nàng giữ lại.

- Y đã muốn đi, chẳng ai ngăn được y, nếu không y còn làm chuyện điên rồ hơn.

Tuy Phong Tứ Nương nói ra câu đó, Thẩm Bích Quân cũng rất hiểu rõ.

Nàng khóc ngắt trái tim muốn ngừng đập.

Đột nhiên có tiếng cười như chuông ngân vang lên:

- Có người đau lòng quá đi thôi! Ngay cả trái tim của tôi cũng bị cô khóc vỡ tan từng mảnh, chẳng qua, thật sự cô chẳng phải khổ sở cho y, bởi vì cô chết còn sớm hơn y.

Phong Tứ Nương trừng mắt lên nói:

- Người dám đụng vào cô ta?

Tiểu công tử nheo cười nói:

- Tại sao ta không dám?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cũng cười lên, nói:

- Người thật là một con bé yêu tinh, ngay cả ta thấy còn động lòng, rất tiếc người gặp phải ta là thứ lão yêu tinh, người đỡ bao nhiêu trò ra, cũng giống như con nít làm trò chơi.

Tiểu công tử mở to cặp mắt, làm như bị kinh hãi, nói:

- Hả, thật sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Người cứ thử xem.

Tiểu công tử lại cười lên, nói:

- Hiện giờ ta cũng rất muốn thử, chỉ tiếc là ta đã thử rồi.

Lần này đến lượt Phong Tứ Nương bị kinh hãi, nàng đổi sắc mặt hỏi:

- Người thử qua?

Tiểu công tử ung dung nói:

- Ta không những đã thử qua, mà còn có hữu hiệu nữa.

Phong Tứ Nương lại cười lên, nói:

- Cái tài doạ người của người cũng không sai lắm, chỉ tiếc là không có hiệu lực trước mặt ta.

Tiểu công tử cười nói:

- Trước mặt người có thể không có hiệu lực, vì mặt của người dày quá, nhưng trên bàn tay người thì rất có hiệu lực, bởi vì bàn tay người so với mấy cô nhỏ còn mịn hơn nhiều.

Phong Tứ Nương không nhịn được đưa bàn tay lên nhìn, bỗng nhiên biến cả sắc mặt.

Tiểu công tử nói:

- Hồi nãy ta kéo tay người dắt vào đây, hầu như người chẳng để ý gì, bởi vì trái tim người đang để vào hết Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng ta cười lẳng lơ rồi nói tiếp:

- Bây giờ ta mới biết, người thích y quả thật cũng không ít, có thể chết vì người mình yêu, cũng không oan uổng tí nào có phải không.

Phong Tứ Nương còn cười được lên, nói:

- Con a đầu này, người cũng hiểu nhiều chuyện đấy nhĩ.

Nàng nói chưa xong câu nói, đã ra tay.

Trong gang hồ đều công nhận Phong Tứ Nương ra tay còn lợi hại hơn cả Tiêu Thập Nhất Lang, bởi vì nàng ra tay độc địa hơn, hung dữ hơn, với lại ra tay trong lúc đang cười ngọt ngào, làm cho người ta không ngờ được tới. Nhưng Tiểu công tử ngờ được, bởi vì nàng ta ra tay cũng như vậy.

Đáng lý ra đây phải là một trường ác đấu thật hay ho, chỉ rất tiếc bàn tay của Phong Tứ Nương đã bị độc châm chích vào, biến thành tê ngắt cứng đờ.

Đo đó mà trận chiến kết thúc thật nhanh chóng.

Tiểu công tử nhìn Phong Tứ Nương đang nằm đờ người ra đó, nhô miệng cười nói:

- Ta không giết người, bởi vì người già quá rồi, chẳng đáng cho ta động

thủ.

Ánh mắt nàng ta chuyển qua Thảm Bích Quân, nàng ta nói:

- Nhưng cô này thì không vậy đâu ... cô so với ta thật còn làm cho người ta mê say hơn lắm, làm sao mà ta không giết cô?

Trái tim của Thảm Bích Quân hoàn toàn bị đau khổ biến thành gỗ đá, nàng chẳng còn biết sống chết là gì nữa.

Tiểu công tử dịu dàng nói:

- Bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang đã đi vào tuyệt cốc, chẳng còn cách nào lại đây cứu cô, còn cô thì chẳng dám cùng ta giao thủ, không lẽ cô còn không cho là gì cả sao?

Thảm Bích Quân không động đậy, không nghe, không nói gì cả.

Tiểu công tử chớp mắt, nói:

- Ôi chao, ta biết rồi, nhất định cô còn chờ người lại cứu ... có phải là chờ con mèo say mềm kia, cô có muốn nhìn y một chút không?

Nàng ta vỗ tay mấy cái, lập tức có hai cô thiếu nữ cười khúc khích, dìu một người đi vào, từ xa đã nghe có mùi rượu nồng nặc xông tới.

Nhìn thấy Liên Thành Bích, Thảm Bích Quân mới giật mình tỉnh lại, nàng trước giờ chưa bao giờ nghĩ được Liên Thành Bích sẽ uống rượu say đến như vậy, say đến mức độ thảm thê, điều ấy càng làm cho nàng đau đớn không chịu được.

Tiểu công tử bước lại, vỗ nhẹ vào vai Liên Thành Bích, nhẹ nhàng nói:

- Hiện giờ, ta tính giết bà vợ của ngươi, ta biết lòng ngươi sẽ rất khổ, nhưng tiếc là ngươi chỉ biết đưa mắt nhìn, không chừng nhìn cũng còn không rõ nữa.

Liên Thành Bích đột nhiên khom lưng lại, mưa ra ngoài, mưa đầy cả trên người Tiểu công tử.

Các cô la lên, ôm mũi chạy ra xa.

Tiểu công tử chau mày, cười lạnh nói:

- Ta biết ngươi muốn tìm đường chết, nhưng ta cứ ...

Một thanh kiếm nhỏ đã xuyên nhập vào giữa ngực nàng ta.

Kiểm nhanh làm sao, ra tay nhanh vô cùng.

Phong Tứ Nương cũng ngăn người ra. Bây giờ nàng mới nhớ ra, "Tụ Trung kiếm" vốn là sát thủ cứu mạng của nhà họ Liên, có điều trước giờ nàng chưa thấy qua, cũng chưa ai đã thấy qua, những người đã thấy, đều đã vào quan tài.

Chỉ vì luyện có một chiêu kiếm ấy, không biết y đã trải qua bao nhiêu mấ

chục vạn, mất trăm vạn thứ luyện đi luyện lại, thậm chí nằm mộng cũng tùy tiện tiện sử chiêu.

Có điều y chưa bao giờ có dịp xài qua.

Tiểu công tử đã ngã nhào xuống, nàng ta trừng trừng mắt nhìn y, hình như còn chưa tin chuyện xảy ra là sự thật.

Nàng ta chưa bao giờ nghĩ rằng, mình cũng như người khác, cũng sẽ chết đơn giản như vậy.

Rồi sau đó, khoe miệng nàng ta bỗng nở một nụ cười thật ngọt ngào, nhìn Liên Thành Bích, dịu dàng nói:

- Ta thật ra phải cảm tạ ngươi, thì ra, chết lại là một chuyện dễ dàng như vậy, nếu biết trước vậy, ta hà tất phải khổ sở sống làm chi nhĩ, ngươi coi có đúng không?

Nàng ta thở hổn hển một hồi, đưa mắt nhìn Phong Tứ Nương, chậm chậm nói:

- Giải được cho nhà ngươi nằm trong người ta, ngươi còn muốn sống, cứ việc lại đây lấy! Có điều ta khuyên nhà ngươi, sống chắc chắn không thoải mái như là chết, ngươi nghĩ xem, có ai sống mà không khổ sở, không phiền não ...

Đường chạy ngoằn ngoèo đi về phía trước.

Một lão già áo đỏ và một lão già áo xanh đang đứng sánh vai ở đó, nhìn về tận đầu xa xa, thần tình đều ra vẻ nghiêm trọng, hình như không để ý đến ba người ở phía sau lại.

Đến bây giờ Liên Thành Bích hình như còn chưa hoàn toàn tỉnh lại hẳn.

Không chừng y vốn không muốn tỉnh, không dám tỉnh, bởi vì tỉnh, là phải đối diện với thực tại.

Thực tại lúc nào cũng tàn bạo.

Thẩm Bích Quân đi sau nhất, đầu cứ gằm xuống, hình như không muốn ngẩng lên, không dám ngẩng lên, bởi vì chỉ cần ngẩng lên, là phải đối diện với những điều nàng không dám đối diện.

Bọn họ đang chạy trốn, nhưng chạy trốn được bao lâu nhĩ?

Phong Tứ Nương chậm chậm bước lại chỗ hai lão già, một hồi thật lâu, mới từ từ hỏi:

- Bọn họ có đi qua đoạn đường này không?

Lão già áo đỏ nói:

- À.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông đang chờ họ trở về?

Lão già áo xanh nói:

-À.

Phong Tứ Nương thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm:

- Ông xem ... ai sẽ trở về?

Nàng vốn không dám hỏi, nhưng nhịn không nổi muốn hỏi. Lão già áo đỏ trầm ngâm một hồi, chậm chậm nói:

- ít nhất, y cũng khó mà trở về.

Trái tim của Phong Tứ Nương chìm xuống, tự nhiên nàng biết lão ta đang nói tới ai.

Lão già áo xanh đột nhiên cũng nói:

- Không chừng, bọn họ không ai sẽ trở về.

Phong Tứ Nương đột nhiên lớn tiếng nói:

- Các người cho là y không phải đối thủ của Tiêu Dao Hầu? Các người sai rồi! Vũ công của y tuy thua một týt, nhưng y có dũng khí, y có mãnh lực, rất nhiều người có thể lấy số ít thắng số nhiều, lấy nhược thắng cường, chính là có mãnh lực.

Lão già áo đỏ và lão già áo xanh đồng thời nhìn nàng một cái, chỉ nhìn một cái thôi, lập tức quay đầu, ánh mắt lại đưa về hướng xa xa, thần tình vẫn ra vẻ nghiêm trọng.

Phong Tứ Nương còn muốn nói thêm, nhưng cổ họng hình như bị tắc nghẽn.

Thẩm Bích Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, bước lại Liên Thành Bích, bước lại trước mặt y, nói từng tiếng một:

- Tôi cũng muốn đi lại đó.

Liên Thành Bích ngớ ngẩn hỏi:

- Em cũng muốn đi vào đó?

Thẩm Bích Quân xem ra lại rất trấn tĩnh, nàng chậm chậm nói:

- Bất kỳ y chết hay sống, tôi phải lại đó với y.

Liên Thành Bích nói:

- Anh hiểu.

Thẩm Bích Quân nói rất chậm:

- Có điều, tôi chưa bao giờ làm chuyện gì không phải với anh, tôi nhất định sẽ làm cho anh hài lòng ...

Nàng quay phắt người lại, chạy như điên cuồng.

Bất kỳ ai cũng nghĩ được rằng, nàng đi chuyến này, chắc chắn sẽ không

còn trở về.

Hoàng hôn, ánh tịch dương đẹp làm sao.

Đi hết rồi, ai cũng đã đi hết, bởi vì có chờ ở đó cũng bằng thừa. Đây vốn là đường chết, ai đi trên con đường ấy, đều sẽ không quay đầu lại.

Chỉ còn Phong Tứ Nương, còn đang đứng như si như mê nhìn về tận nơi xa xa.

Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ trở về, nhất định ...

Liên Thành Bích đi cuối cùng, lúc đi y đã hoàn toàn tỉnh táo.

Phong Tứ Nương chỉ hy vọng y sẽ hồi phục lại, Tiêu Thập Nhất Lang sẽ còn sống trở về, nàng không nỡ nhìn bọn họ vì chữ tình mà hủy hoại đi cả một đời.

Nàng có lòng tin.

Nhưng còn chính nàng thì sao nhỉ?

- Mình sẽ nhất định không bị tình làm điều đứng, không bao giờ bị tình làm khổ, bởi vì trước giờ mình chưa hề yêu ai, cũng chưa hề có ai đã yêu mình.

Nàng có tin được câu nói ấy không?

Tịch dương chiếu trên cặp mắt của nàng, tại sao trong mắt nàng có nước mắt long lánh.

- Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, xin anh đừng chết, tôi chỉ cần biết anh còn sống, là đủ rồi, chuyện gì khác cũng chẳng quan hệ gì.

Tịch dương càng mỹ lệ.

Gió thổi nhẹ qua, những con quạ bay lên kinh sợ.

Phong Tứ Nương xoay đầu lại, nàng chợt thấy Dương Khai Thái.

Y đang đứng yên lặng ở đó, y vẫn còn đứng thẳng, còn đứng vững như vậy.

Hình như y không bao giờ sẽ biến đổi đi được.

Y yên lặng nhìn Phong Tứ Nương, chậm chậm nói:

- Anh cũng còn cứ leo đèo theo em, dù em có đánh chết, anh cũng còn theo em.

Lời nói đơn giản, không có màu mè, cũng chẳng kêu lắm.

Nhưng trong đấy chứa đựng biết bao thâm tình?

Phong Tứ Nương bỗng thấy mình nóng người lên, nhin không nổi chạy lại, xà vào lòng y, nói:

- Em hy vọng anh leo đèo theo em, vĩnh viễn theo em, em sẽ nhất định không làm cho anh đau lòng nữa.

Dương Khai Thái ôm nàng chặt cứng, nói:

- Dù em có làm cho anh đau lòng cũng không sao, bởi vì nếu phải xa em, anh chỉ có đau khổ thêm, đau lòng thêm mà thôi.

Phong Tứ Nương nói không ngừng:

- Em biết, em biết ...

Nàng đột nhiên phát giác ra, được yêu so với yêu còn muốn hạnh phúc hơn nhiều lắm.

Có điều, nước mắt nàng tại sao lại ứa ra như vậy nhỉ?

Hết truyện Tiêu thập nhất lang

Muốn biết cuộc đời và cuộc tình éo le của các nhân vật trong truyện này ra sao mời các bạn đón đọc cuốn :

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang của nhà văn Cổ Long

Cũng do bạn Lê Khắc Tường đánh máy đăng trên Mai Hoa Trang và Nhận Môn quan và sẽ được vnthuquan đăng lại ở đây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thap-nhat-lang>